

Giới thiệu Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi

Độc sủng tùy tàng vương phi - Đang tiến hành - Hàm Tiểu Ngưu

Giới thiệu truyện ngôn tình thú vị hấp dẫn này:

Chạy chạy chạy.....

Đây là phản ứng đầu tiên của Thập Hoan lúc mới tỉnh lại sau khi nàng xuyên đến đây.

Nàng quyết không thể bị đưa đi làm tiểu thiếp cho người khác. Nàng bò từ dưới nước lên bờ, dù đang kiệt sức nhưng vẫn cố hết sức chạy vào khu rừng bên cạnh.

Nơi này cây cối mọc san sát, rất dễ để ẩn nấp.

Nhưng con đường rất khó đi, chỉ một lúc sau trên mặt và trên người nàng đã dính đầy bùn đất, thoát nhìn không khác gì kẻ ăn mày.

Ông trời khéo trêu đùa cô, đã cho cô cơ hội xuyên không qua thế giới khác đã làm cô kinh ngạc.

Đã vậy lại còn sau khi xuyên qua, mới vừa mở mắt đã bị mẹ cả đưa đến chỗ người ta làm thiếp.

Lúc này không chạy thì còn đợi đến khi nào?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Suýt Nữa Bị Diệt Khẩu

Edit: Tiểu Pi

Chạy chạy chạy.....

Đây là phản ứng đầu tiên của Thập Hoan lúc mới tỉnh lại sau khi nàng xuyên đến đây.

Nàng quyết không thể bị đưa đi làm tiểu thiếp cho người khác. Nàng bò từ dưới nước lên bờ, dù đang kiệt sức nhưng vẫn cố hết sức chạy vào khu rừng bên cạnh.

Nơi này cây cối mọc san sát, rất dễ để ẩn nấp.

Nhưng con đường rất khó đi, chỉ một lúc sau trên mặt và trên người nàng đã dính đầy bùn đất, thoát nhìn không khác gì kẻ ăn mày.

Càng đi sâu vào rừng thì không gian càng yên tĩnh. Cây cối to cao gần như che khuất hết ánh mặt trời, ánh sáng lơ mơ, con đường mòn trong rừng có vẻ âm u hơn. Nàng bước đi thật cẩn thận, luôn cảnh giác rắn độc và đám thú dữ.

“Là chính người tự kết liễu, hay để bốn vương tiễn người một đoạn đường?” Một giọng nam trầm thấp truyền đến tai liền dọa Thập Hoan nhảy dựng.

Nàng hạ thấp thân hình, lén lút đi về hướng phát ra giọng nói kia. Ở góc độ nàng đứng, vừa lúc thấy một người nam nhân đang dựa người vào thân cây to. Đầu hắn đội mũ ngọc, đôi mày hơi xếch, ngũ quan tuấn tú, một đôi mắt phượng đang nhìn chăm chăm vào nam nhân quỳ trước mặt. Mũi cao thẳng, đôi môi mím chặt. Hắn mặc một thân bạch y nên khí chất càng thêm nho nhã, nhưng thật tương phản với sát khí tỏa ra quanh thân.

Mà người nam đang quỳ trước mặt hắn lại đưa lưng về phía nàng, nàng chỉ có thể nhìn được bóng lưng của người nọ.

Ngoại trừ người tự xưng là “Bốn vương”, phía sau hắn còn có một hắc y nhân để râu quai nón, trên mặt trái của tên này có một vết sẹo bị đao chém rất dài.

Hiện tại nàng không dám cử động, xem ra là vị Vương gia này đang xử lý chuyện riêng, vô tình để nàng gặp phải.

Núp trong bụi cỏ, Thập Hoan tiếp tục nhìn về phía trước. Người quỳ trên mặt đất đang liều mạng dập đầu: “Vương gia, tiểu nhân cũng không dám nữa. Tiểu nhân là nhất thời nảy lòng tham nên mới báo hành tung của Vương gia cho bọn họ. Cầu xin Vương gia tha mạng.....”

Nam tử áo trắng cười lạnh một tiếng: “Lòng tham sao?” Hắn duỗi tay vuốt phẳng nếp nhăn trên quần áo, rồi nói với hắc y nhân phía sau: “Ngụy Đạt, dùng mười vạn lượng bạc mà hắn nhận của người kia tiễn hắn lên đường. Chắc, bị mười vạn lượng bạc nên xuống, bốn vương cũng muốn nhìn một chút

xem người sẽ thành ra cái dạng gì đây.”

Người quỳ trên đất lập tức biến sắc ngã ra đất, còn Thập Hoan lại mở to hai mắt nhìn.

Hắn lại có thể dùng bạc mà đập chết tên nam nhân trước mặt!

Hiện tại nàng cũng không dám nhìn qua đó, trên trán nàng đã xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng. Nếu nàng bị phát hiện, tất nhiên sẽ bị giết người diệt khẩu là cái chắc.

Tên nam nhân đang quỳ kia bị hắc y nhân mạnh mẽ kéo đi, ngay sau đó lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết không dứt.

Nhưng về mặt của nam tử áo trắng không chút thay đổi, phảng phất như hắn đã quen với cảnh này.

Không biết có phải ảo giác của Thập Hoan hay không, nàng cảm thấy đôi mắt hắn đang nhìn nàng. Nàng liền nín thở, như hóa đá.

“Còn xem chưa đủ à?” Tần Vĩ Trạch cao giọng nói. Khi tên tiểu khất này vừa đến thì hắn đã phát hiện, chẳng qua là hắn không có vạch trần mà thôi.

Còn chưa chờ nàng hồi phục tinh thần, nam tử áo trắng đã đứng ngay trước mắt nàng, hơn nữa kiếm của hắn đã chỉ ngay vào vị trí trái tim của Thập Hoan.

Thập Hoan ngã ngối trên mặt đất, trừng mắt có chút hoảng sợ mà nhìn chằm chằm vào nam nhân trước mặt. Nhưng nàng nhanh chóng trấn định lại tinh thần, tìm một đối sách thoát thân.

Nhìn tên tiểu hành khất vừa đen vừa gầy, Tần Vĩ Trạch vốn định một kiếm lấy mạng. Nhưng ánh mắt của tên tiểu tử này đã hấp dẫn hắn, nó chuyển biến từ kinh hoàng đến trấn định, không khỏi làm hắn có chút khen ngợi.

“Ta rất đói, muốn tìm xem trong rừng này có chút thức ăn nào hay không. Không phải là ta cố ý nhìn lên các người.” Thập Hoan dè dặt giọng nói, hơn nữa khi chạy trốn còn bị ngấm trong nước lạnh nên giọng nói khàn khàn, trong lúc nhất thời Tần Vĩ Trạch không phân biệt được giọng nói khàn khàn này là giọng của nữ nhân.

“Người cho rằng bốn vương sẽ tin?” Hắn hơi dùng sức một chút, thậm chí Thập Hoan có thể cảm giác được mũi kiếm đã chạm vào da thịt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tù Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Bị Hắn Thu Nhận

Edit: Lạc Lạc

Beta: Tiểu Pi

Thập Hoan không nói chuyện nữa, chỉ im lặng nhìn động tác của hắn. Không khóc lóc náo loạn, cũng không quỳ xuống xin tha mạng, chỉ lẳng lặng nhìn hắn như vậy.

Lúc này trái tim nàng đập nhanh như gõ trống, kinh hoàng không thôi, nhưng ngoài mặt lại vô cùng bình tĩnh. Hiện tại nàng đang đánh cược, cược là hắn sẽ không động thủ với nàng.

Những lúc như vậy, người càng hoảng loạn thì sẽ càng mềm yếu, chỉ khiến cho người chết càng nhanh.

Làm theo cách ngược lại, nói không chừng còn có một cơ hội sống sót.

Quả thật, hắn đã dừng động tác lại. Tần Vĩ Trạch nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng và vẻ mặt trấn định của nàng, hỏi: “Không sợ chết?”

“Sợ.”

“Vì sao không cầu xin tha?”

“Nếu có thể xin tha, nam nhân vừa rồi cũng sẽ không phải chết.”

Nghe tiểu khất nói xong, Tần Vĩ Trạch cong khoé miệng. Tuy rằng tên này là một kẻ ăn xin nhưng suy nghĩ rất thông minh lanh lợi, làm cho hắn có chút tán thưởng.

“Nói cho ta biết lai lịch của người.” Tần Vĩ Trạch hỏi tiếp.

“Ta chỉ là một kẻ ăn xin.” Chính xác là do bộ dạng của nàng không khác gì một kẻ ăn xin.

Tần Vị Trạch buông trường kiếm trong tay xuống: “Một khi đã như vậy, từ hôm nay ngươi sẽ đi theo bổn vương, làm một gã sai vặt, ở bên cạnh hầu hạ bổn vương.”

Đột nhiên hắn thay đổi thái độ làm nàng có chút trở tay không kịp, nhưng nhìn ánh mắt trào phúng của hắn, nàng biết, hắn căn bản không tin nàng chỉ đơn giản là một kẻ ăn xin.

Bình thường có kẻ ăn xin nào đối mặt với cái chết lại có thể bình tĩnh không màng nguy hiểm như vậy.

Tần Vị Trạch vẫn luôn tin tưởng suy nghĩ của mình, đối phó với địch, biện pháp tốt nhất chính là đặt bọn họ ở bên cạnh mình để có thể dễ dàng khống chế.

Nếu tên ăn xin này là do người kia phái tới, hắn cũng có thể tương kế tựu kế. Còn nếu không phải, đến lúc đó xử lý cũng không muộn.

Thấy hắn không trả lời, Tần Vị Trạch cười lạnh, nói: “Sao vậy, không muốn à?”

Đương nhiên nàng sẽ không tình nguyện đồng ý. Đi theo một người tâm tính bất định như vậy, cuộc sống mỗi ngày khẳng định sẽ không tốt. “Từ trước đến nay ta chưa bao giờ làm qua gã sai vặt, ta sợ sẽ làm không tốt.”

“Yên tâm, nếu ngươi làm không tốt, kết cục của ngươi so với nam nhân vừa rồi sẽ càng thê thảm hơn.”

Nhìn sắc mặt của hắn ta thay đổi, Tần Vị Trạch đột nhiên cảm thấy tâm trạng của mình rất tốt.

Thập Hoan đè nén hết tất cả những bất mãn của mình vào trong lòng, đành phải liều mình cùng đi với hắn.

Nàng lén lút nắm chặt tay thành quyền, không sao, nàng sẽ nghĩ cách để thoát thân.

Dọc đường đi theo hắn, Thập Hoan cũng không có gặp lại người vừa bị xử tử kia. Đang ngây ngốc do ngồi lâu trên xe ngựa, bỗng nghe có người nói đã tới nơi. Nàng vừa nhảy xuống thì phát hiện ở phía trên cửa lớn có một cái bảng hiệu lớn viết to ba chữ “Ninh Vương phủ”.

Cứ như vậy, nàng bị sắp xếp đưa vào vương phủ.

Mới vừa bước chân trước vào cửa, Tần Vị Trạch liền nói với Hồ quản gia đang cúi người hành lễ: “Cái thứ đen thui này giao cho ngươi, là gã sai vặt mới tới, nhớ chiều cổ thật tốt!”

Nàng rõ ràng cảm giác được, bốn chữ "Chiều cổ thật tốt" cuối cùng, Tần Vị Trạch nói ra mùi phẫn không có ý tốt.

Trên mặt quản gia có vẻ râu dê, bộ dáng khoảng chừng năm mươi tuổi. Tuy rằng thoát nhìn thân hình hắn cao gầy nhưng rất có tinh thần. Nhìn gã sai vặt khắp người đầy bùn đất, hắn nhíu hai hàng lông mày lại thật chặt. Cái bộ dáng lồi thối không khác gì kẻ ăn mày này sao có thể là một gã sai vặt!

Thập Hoan không dám lên tiếng, nàng sợ một khi mình mở miệng sẽ bị phát hiện thân phận nữ nhi. Đám lao thì phải theo lao, nói như vậy cũng có thể giúp chính mình thoát thân.

Hồ quản gia cau mày nói với Tần Vị Trạch: “Vương gia, chuyện này.....”

“Tẩy rửa hắn cho thật sạch sẽ.” Hắn ta ném xuống một câu, cất bước đi thẳng, cũng không thèm quay đầu lại nhìn một cái. Thập Hoan nghe vậy như bị sét đánh một cái "oành" thật lớn, cái gì gọi là “Tẩy rửa sạch sẽ?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Muốn Tắm Cho Ta? Không Có Cửa Đâu!

Edit: Từ Lam

Beta: Tiểu Pi

Ai oán nhìn theo bóng lưng kia, tâm trạng nàng vừa hơi bình ổn một chút lại không khỏi lo lắng hơn.

"Đi thôi, đừng nhìn nữa. Trước tiên đổi quần áo cho người, làm người sai vật ở vương phủ phải có bộ dáng của một gã sai vật. Không được làm mất thể diện của Ninh Vương phủ chúng ta..." Hồ tổng quản vừa đi, vừa ở một bên lái nhai nói.

Thập Hoan cảm thấy Hồ tổng quản này rất giống Đường Tăng, công lực làm bầm của hắn chẳng kém gì ma chú xuyên tai đâu.

"Viên Bình, người lại đây, dẫn tên này đi tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo sạch cho hắn." Hồ quản gia quay sang nói với một thị vệ bên cạnh có bộ dáng nghiêm túc.

Hắn là thị vệ trong vương phủ này, lớn lên cao to cường tráng, màu da ngăm đen, cười lên lộ ra hàm răng trắng đáng yêu vô cùng.

Nhìn thùng gỗ to dùng để tắm gội ở trước mặt, nếu đổi lại là ngày thường thì nhất định nàng sẽ nhảy ùm xuống nước. Nhưng hiện tại nàng cũng không có tâm trạng này. Con người nàng khê động, nảy ra một ý hay.

"Đồ vật đã chuẩn bị xong, người tắm gội đi. Ta giúp người chà lưng."

Viên Bình này là một người thành thật, căn bản không nhìn ra Thập Hoan có chỗ nào khác thường. Tiến lên muốn giúp nàng cởi quần áo.

"Không cần, không cần! Trên người của ta vừa dơ lại vừa thối, để ta tự mình làm được rồi." Nàng lui về phía sau mấy bước, liên tục xua tay.

Viên Bình nhếch môi cười một cái: "Không có việc gì, đều là huynh đệ với nhau cả mà, còn sợ dơ cái gì."

Nếu là trong hoàn cảnh khác, Thập Hoan sẽ rất thích người có lòng nhiệt tình như hắn. Nhưng hiện tại không được.

Nàng lấy lại bình tĩnh, đi đến trước mặt Viên Bình, nhìn vào hai mắt hắn, nhẹ nhàng nói: "Người đã làm rất tốt, hiện tại người nghe ta nói đây. Người đã giúp tên ăn mày dơ bẩn hôi thối này tắm xong, hiện tại người phải đi tìm khoá thay đổi giọng nói và phần mặt màu đen đến đây, nhưng không được để người khác phát hiện. Chỉ khi nào nghe ta nói "giải trừ" thì người mới có thể nhớ lại sự việc."

Vốn nàng không nghĩ sẽ dùng đến thuật thôi miên, nhưng thời gian gấp gáp nên không thể không dùng hạ sách này.

Khi còn ở hiện đại nàng đi theo lão ba học không ít kiến thức về thuật thôi miên. Tuy rằng không lợi hại được như lão ba, nhưng một vài kỹ thuật thôi miên đơn giản cũng không thành vấn đề gì với nàng.

Viên Bình nhắm mắt lại, một lần nữa mở mắt ra liền đi ra ngoài, để lại một mình Thập Hoan ở đó.

Thừa dịp không có người, nàng nhanh chóng tắm rửa một lượt. Lộ ra làn da trắng nõn vốn có, mái tóc đen mượt như tơ, mày liễu cong nhẹ, mắt đẹp linh động, trong sáng như ánh trăng. Cái mũi cao thẳng, đôi môi không cần tô son cũng đỏ, nhìn qua nàng xinh đẹp vô cùng.

Nhìn mình trong gương, nàng không khỏi nhủ mảy, hình như là nàng, lại giống như không phải nàng. Phảng phất như sau khi xuyên đến đây nàng đã xinh đẹp hơn trước đó.

Trước tiên không cần nghĩ nhiều như vậy, sau khi nàng thay quần áo xong không lâu, Viên Bình trở lại, có mang theo những vật dụng nàng cần.

Mang khoá thay đổi giọng nói lên, gắn thêm yết hầu giả, tô phấn đến mức làn da ngăm đen, che dấu dung mạo vốn có của nàng, biến mình thoát nhìn chẳng khác gì một nam nhân chân chính.

Nhưng nàng không biết, lúc nàng đang "biến thân", Tần Vị Trạch đã gọi Viên Bình đến hỏi chuyện.

"Tên tiểu khát kia thế nào?" Tần Vị Trạch đứng ở hành lang gấp khúc, vừa vờn ngón tay thon dài treu đùa chim anh vũ trên hành lang gấp khúc vừa hỏi.

Viên Bình không rõ vì sao Vương gia lại quan tâm một tên tiểu khát như vậy, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Tiểu Hoan Tử hắn vừa dơ bẩn lại vừa hôi thối, nhưng hiện tại đã thay quần áo xong. Không có gì bất thường."

"Hửm? Không có gì bất thường?" Hắn thu hồi tay lại, tựa hồ có chút khó hiểu: "Là người tự mình giúp hắn tắm gội thay quần áo sao?"

"Đúng vậy!"

"Lui xuống đi."

Viên Bình gật đầu, xoay người rời đi. Tần Vị Trạch khê nhủ mảy, chẳng lẽ hắn sai rồi? Người nọ thật sự chỉ là một kẻ ăn mày thôi sao?

Nhưng trực giác hắn mách bảo, người này tuyệt đối có vấn đề.

Không vội, không vội. Hắn có rất nhiều thời gian, từ từ mà vạch trần mặt nạ của tiểu khát này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Hấn Chưa Bao Giờ Ngừng Nghi Ngờ

Edit: Từ Lam

Beta: Tiểu Pi

"Tiểu Hoan Từ, còn không mau mang canh sâm đến cho Vương gia đi. Chậm trễ nữa cẩn thận cái đầu của người đó!" Hồ quản gia vuốt bộ râu dê nói với Thập Hoan. Hấn chính là một quản gia cực kì có trách nhiệm, toàn bộ vương phủ đều được sắp xếp đầu vào đó, một người cũng không được lười biếng.

Thập Hoan bưng canh sâm lên, chạy nhanh như chớp không thấy bóng dáng.

Nhìn Vương gia Tần Vị Trạch, Hoàng tử được sủng ái nhất vương triều Tần Nguyệt, còn mình lại có thể làm gã sai vặt trong vương phủ của hấn, ngẫm lại giống như nằm mộng vậy.

Nhưng sau khi đối diện với Từ Thần, Thập Hoan liền đối với vị Vương gia này kính nhi viễn chi[1]. Nàng biết hấn không phải vô hại như bề ngoài, cũng không phải là người lương thiện gì cho cam.

[1] Kính nhi viễn chi (敬而遠之): Làm việc nghĩa, có ích cho dân, tuy phải kính trọng quý thần (ý nói bề trên) nhưng không cầu cạnh quý thần, mà nên tránh xa quý thần, đó là trí. (Tuy kính trọng nhưng không muốn thân cận gần gũi.)

Mới vừa rảo bước tới ngưỡng cửa thư phòng của Tần Vị Trạch, đột nhiên có người từ bên trong lao ra đụng vào Thập Hoan, canh sâm đổ lên người nàng!

Người nọ cũng không liếc mắt nhìn Thập Hoan một cái, lập tức rời đi. Tay Thập Hoan bị canh sâm nóng hổi làm phỏng.

Hắn Thập Hoan bị đụng ngã, nha hoàn Trúc Đào chạy nhanh lại đỡ nàng.

Trúc Đào này là nha hoàn bên cạnh Vương gia, cũng đã có năm sáu năm hầu hạ hấn rồi. Trúc Đào mặc váy lụa màu hồng phấn, trên đầu búi hai búi tóc hình xoắn ốc, đôi mắt to tròn, hai má bánh bao, nhìn nàng ta rất là đáng yêu.

Thấy Tiểu Hoan Từ nhỏ nhỏ gầy gầy, bình thường nàng ta cũng đặt biệt chiếu cố hấn một chút.

Lúc đầu Tần Vị Trạch không chú ý, nhưng canh sâm rất nóng văng trúng lên thuốc màu đen trên tay Thập Hoan, làm lộ ra da thịt trắng nõn bên trong, khiến hấn không khỏi nhíu mày.

Vốn dĩ loại thuốc màu này gặp nước bình thường sẽ không bị trôi đi, nhưng nàng không nghĩ tới đột nhiên lại bị phỏng. Thập Hoan chú ý thấy Tần Vị Trạch đang nhìn tay mình, với tính cách đa nghi của hấn, nhất định sẽ tìm nàng gây phiền toái.

Rất may không lâu sau đó, bên tay phải đã bắt đầu trở nên sưng đỏ, che dấu da thịt trắng nõn kia.

"Vương gia, đều là tiểu nhân không cẩn thận." Thập Hoan vội vàng nhận sai, muốn dời đi lực chú ý của Tần Vị Trạch.

"Không có gì, đến được phòng đi."

Thấy hấn không làm khó dễ mình, Thập Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi. Chỉ mong hấn không sinh ra nghi ngờ là tốt rồi.

Trúc Đào đi theo Thập Hoan ra ngoài, rất nhanh liền có hạ nhân đến thu dọn mớ hỗn độn đầy trên đất.

Tần Vị Trạch nhớ tới một màn vừa rồi, nhưng hấn không thể xác định đó có phải là da thịt Tiểu Hoan Từ vốn trắng nõn nà hay không, hoặc là sau khi bị phỏng nên mới như vậy?

"Ngụy Đạt!"

"Vương gia có gì phân phó?"

"Người tra lai lịch Tiểu Hoan Từ thế nào?"

Ngụy Đạt ôm quyền: "Hồi Vương gia, một chút tin tức gì về Tiểu Hoan Từ cũng không tra được. Người này giống như từ trên trời rơi xuống vậy."

Tần Vị Trạch gật đầu, ý bảo Ngụy Đạt lui ra.

Sự tình càng ngày càng thú vị. Không có bất kỳ tin tức nào, vậy rốt cuộc chuyện này là tốt hay xấu đây.

Thật ra hắn cũng rất chờ mong cái ngày chân tướng của tên tiểu khát kia bị vạch trần.

Bị phỏng nên đau vô cùng, tuy rằng đã đi được phòng băng bó, nhưng ban đêm nàng vẫn đau đến không ngủ được.

Nếu ngủ không được, vậy thì đơn giản thôi, không ngủ nữa. Nàng đứng dậy đi mở cửa sổ ra, ngồi cạnh cửa ngắm sao.

Ban đêm yên tĩnh như vậy, nhìn lên bầu trời đầy sao, nàng lại nghĩ về thế giới trước kia. Cái loại cảm giác cô độc này lại đột nhiên ập tới, làm nàng căn bản không thể nào chống đỡ.

"Tại sao còn chưa ngủ?"

Thập Hoan vừa nhìn lên, thì ra là Viên Bình. "Tay đau, ngủ không được." Nàng quơ quơ cái tay giống như bánh bao của mình lên, nói.

Viên Bình ngồi ở bên cạnh nàng: "Nhà ta có một phương thuốc cổ truyền, chuyên trị phỏng. Đây, đây là thuốc cho ngươi."

"Không cần, nói không chừng lại qua mấy ngày là sẽ không có gì nữa."

"Cái gì mà không có gì. Tuy rằng nam tử hán không sợ để lại sẹo, nhưng trời nóng như vậy, nếu sinh ra mụn thì rất phiền toái."

Thập Hoan cười tươi, nhận lấy lọ thuốc, cảm tạ hắn đã quan tâm.

"Đã hơn nửa đêm, không nghĩ tới hai người các ngươi lại có tinh thần như thế." Giọng nói quen thuộc kia truyền đến, Thập Hoan không cần nhìn cũng biết là ai tới.

Tối nay Tần Vị Trạch không ngủ được, vốn dĩ muốn tùy tiện đi dạo, xa xa thấy nơi này có ánh đèn nên đi tới. Kết quả phát hiện Tiểu Hoan Từ cùng một thị vệ đang nói chuyện phiếm.

Chẳng lẽ không tìm được muốn hành động?

Tần Vị Trạch không giận mà uy, Viên Bình sợ tới mức vội vàng đứng dậy hành lễ, nhân tiện khiêu nhẹ quần áo của Thập Hoan, ý bảo nàng đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hầu Hạ Bên Cạnh Vương Gia

Edit: Mie

Beta: Tiểu Pi

Thập Hoan cũng đứng dậy theo, chỉ có điều không được cam tâm tình nguyện giống như Viên Bình mà thôi.

Hiện tại tâm trạng của nàng không tốt, cho nên cũng không muốn quan tâm tới bất kì ai, bao gồm cả Tần Vị Trạch.

"Tay bị phỏng, tai cũng điếc luôn rồi sao?" Âm thanh không nặng không nhẹ truyền tới, ánh mắt của Tần Vị Trạch lóe lên một tia mắt kiên nhẫn. "Hai người các ngươi tại sao lại ở đây?"

"Bẩm Vương gia, Viên Bình tới đưa thuốc cho ta."

"Đưa thuốc?"

Thập Hoan biết từ trước tới nay trong lòng Tần Vị Trạch vẫn luôn nghi ngờ nàng, nàng đưa tay đang cầm lọ thuốc ra trước mặt hắn: "Vương gia có thể tìm người để điều tra cận kề thực hư, xem đây rốt cuộc là thuốc độc hay là thuốc trị phỏng."

"Hửm? Bỏn vương nói đây là thuốc độc khi nào? Hay chính vì trong lòng ngươi có quỷ nên không đánh đã tự khai?"

Chưa từng gặp qua người nào không biết nói lý lẽ như hắn, Thập Hoan thật sự muốn ném lọ thuốc này vào mặt hắn ghê.

Viên Bình đang muốn mở miệng giải thích, lập tức bị Thập Hoan cắt ngang: "Từ ánh mắt cho đến lời nói của Vương gia, không nơi nào là không thể hiện rõ ngài đang hoài nghi tiểu nhân. Đã thế, xin Vương gia hãy cứ đuổi tiểu nhân ra khỏi phủ, như vậy không phải sẽ khiến Vương gia an tâm hơn sao?"

Viên Bình nghe thế liền không kìm được sốt ruột: "Vương gia, tất cả đều do sai lầm của thuộc hạ, không liên quan gì đến Tiểu Hoan Tử!"

Thập Hoan ngăn hấn lại không cho hấn nói tiếp, cũng là tỏ rõ lập trường của nàng.

Nàng chỉ mong Tần Vị Trạch đuổi nàng đi, như thế nàng sẽ được tự do. Không còn phải chịu đựng việc hít thở chung một bầu không khí với hấn nữa.

Muốn rời đi dễ dàng như vậy sao?

Tần Vị Trạch đứng chấp tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng về phía Thập Hoan. Rốt cuộc là đang muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt hay là tên này thật sự không biết sợ hãi?

Trong lòng Tần Vị Trạch có chút nghi hoặc.

"Muốn rời khỏi Vương phủ?"

Cặp mắt to mang vẻ mong đợi đang hướng về phía hấn, hấn mỉm cười tà ác: "Từ ngày mai, Tiểu Hoan Tử ngươi sẽ đến hầu hạ bên cạnh bốn vương."

Tần Vị Trạch đã thành công biến ánh mắt tràn đầy niềm mong đợi kia trở nên căm phẫn, mà tâm tình của hấn cũng tốt lên không ít. Đã lâu rồi hấn không gặp được người có thể khơi dậy hứng thú trong lòng hấn như thế.

Thấy Tần Vị Trạch đã xoay người rời đi, Thập Hoan rất muốn rống to mắng chửi hấn một trận, nhưng vì có Viên Bình đang ở bên cạnh, nàng đành kìm nén cơn tức giận trong lòng xuống.

Lúc này nàng thật không hiểu rốt cuộc Tần Vị Trạch đang suy nghĩ cái gì, nàng dám chắc rằng hấn không hề tin tưởng mình. Thế thì hấn giữ nàng bên cạnh làm gì?

Thấy vẻ mặt của Thập Hoan không có lấy một chút vui mừng, Viên Bình nói: "Làm người hầu ở bên cạnh Vương gia là chuyện tốt, không phải ai muốn cũng được đâu."

"Ngươi cũng muốn sao? Hay ta nhường lại cho ngươi nhé." Thập Hoan mặt mày ủ rũ nói.

Viên Bình gãi gãi đầu, dường như không biết an ủi Thập Hoan sao mới phải.

"Ta không sao, cảm ơn thuốc của ngươi, đi ngủ sớm đi." Nàng xoay người vào phòng, xem ra cuộc sống sau này sẽ không còn yên ổn nữa.

Không sao, gặp chiêu nào thì phá chiêu đó, nàng không tin nàng đường đường là một người từ hiện đại đến mà lại không thể đấu lại một tên hồ ly ở cổ đại.

Sáng sớm hôm sau, lập tức đã có người đến mang toàn bộ đồ đạc của Thập Hoan tới sân viện của Tần Vị Trạch.

Cùng là chỗ ở của Vương gia nhưng nơi này lại không giống những nơi khác, trong sân muôn hoa rực rỡ, các loại hoa cỏ quý hiếm đều có thể nhìn thấy ở đây. Ở ngay giữa là tấm điện của Vương gia - Vô Ngân các. Thập Hoan được sắp xếp ở tại một căn phòng nhỏ phía sau tây thiên điện.

Sạch sẽ, thanh tịnh, khiến Thập Hoan rất hài lòng.

"Tiểu Hoan tử, Vương gia gọi ngươi."

"Đến ngay!"

Tiến vào thư phòng, hành lễ xong, Tần Vị Trạch cũng không hề nhìn nàng lấy một lần. "Mùi mực."

Thập Hoan đi tới, từ từ mài mực. Tần Vị Trạch đang viết gì đấy, nàng cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm nghiêng mực trong tay đến gần người.

Tần Vị Trạch không nói thêm gì, cứ yên lặng viết đến buổi trưa.

Cuối cùng hấn cũng viết xong, Thập Hoan vốn tưởng rằng mình có thể lui xuống, hấn lại lên tiếng dặn dò: "Ngươi tự mình đem bức thư này đưa đi cho bốn vương."

"Được, tiểu nhân đi ngay."

Nàng nhận lấy thư rồi xoay người đi ra ngoài.

Thấy Thập Hoan rời đi, Tần Vị Trạch đặt bút trên tay xuống, hứng thú nhìn chăm chăm vào bóng lưng kia.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Thất Học

Edit: Nguyệt giả

Beta: Tiểu Pi

Thập Hoan cầm lá thư kia đi ra ngoài nhưng chưa được vài bước thì đột nhiên dừng lại.

Nam nhân kia tuyệt đối không thể dễ dàng để nàng đưa thư như vậy.

Nàng cẩn thận hồi tưởng lại cuộc nói chuyện của hai người. Hắn kêu nàng đưa thư nhưng lại không nói cho nàng biết là sẽ gửi đến nơi nào và đưa cho ai.

Cúi đầu nhìn lại phong thư, mặt trên phong thư có viết dòng chữ "Thân khai [1] Phủ Viễn tướng quân."

[1] Thân khai, ý nói là ngoài người nhận ra không ai được phép đọc mặt hàm này.

Phủ Viễn tướng quân? Nàng biết người này, người này chính là phụ thân của thân thể này.

Nghĩ đến đây, Thập Hoan lập tức cảm thấy có chút không ổn. Chẳng lẽ Tàn Vĩ Trạch đã phát hiện ra thân phận thật của nàng?

Không có khả năng. Lấy bộ dạng và thân phận thật của nàng hiện tại, không có khả năng bị phát hiện ra nhanh như vậy.

Nếu không biết thân phận thật của nàng, thì không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là hắn đang thử nàng! Nghĩ đến đây nàng liền xoay người trở về lại thư phòng của Tàn Vĩ Trạch.

Thấy hắn quay vào, Tàn Vĩ Trạch lại cầm bút lên, vừa viết vừa hỏi: "Đưa xong rồi?"

"Vương gia, tiểu nhân ngu dốt, vừa rồi vội vàng nên mới quên hỏi Vương gia sẽ gửi phong thư này cho ai." Nàng rũ mi mắt xuống, nói.

"Việc nhỏ như vậy mà cũng làm không xong, ngươi còn có thể làm được việc gì nữa?"

Trong giọng nói của Tàn Vĩ Trạch nghe ra được sự tức giận, nhưng Thập Hoan lại không hề sợ hãi. Nàng gật đầu: "Vương gia thứ tội, tiểu nhân tuyệt đối tận tâm với Vương gia, nhưng tiểu nhân không biết chữ mà!"

Sau khi nàng nói xong được một lúc lâu nhưng chẳng thấy Tàn Vĩ Trạch trả lời, nàng len lén ngẩng đầu lên. Quả nhiên thấy Tàn Vĩ Trạch đang tìm tòi nghiên cứu trong ánh mắt của nàng.

Nếu hôm nay phong thư này nàng thuận lợi gửi đi, như vậy Tàn Vĩ Trạch sẽ biết là nàng biết chữ. Sau này sẽ càng hoài nghi nàng hơn nữa.

Ít nhất hiện tại, nàng có thể giả vờ như thất học, chỉ cần có đánh chết nàng cũng không nhận là mình biết chữ thì Tàn Vĩ Trạch cũng hết cách!

Tàn Vĩ Trạch đặt cây bút trong tay xuống, cười lạnh nói:

"Nếu đã không biết chữ, vậy ngươi liền quỳ ở trong thư phòng, khi nào nhận thức được mấy chữ này thì đứng lên!"

Thật sự nghĩ Tàn Vĩ Trạch hắn ngu xuẩn như vậy sao?

Tuy rằng cái gã sai vật này nói là không biết chữ, nhưng cặp mắt kia lại không dễ dàng gạt được hắn. Hắn nhìn tâm tư của người khác thông qua ánh mắt là có thể biết hắn đang nói dối hay nói thật.

Lại nói, gã sai vật này lại có thể đoán ra được dụng ý của hắn, cũng là một kẻ thông minh khó kiếm.

Tàn Vĩ Trạch dựa lưng vào ghế, khoé miệng khê giương lên. Hắn thích người thông minh.

Nghe hắn nói xong, Thập Hoan thật sự chỉ muốn mắng hắn một trận. Nhưng khi nhìn lại, thấy khoé miệng đang mỉm cười tà ác của hắn, nàng cố kiềm chế muốn mắng người lại, nàng nhịn!

Tên nam nhân này đúng là khó chơi. Nhưng trước mắt, nàng phải tìm cách để thoát khỏi sự trừng phạt này mới là quan trọng.

Nàng vắt óc suy nghĩ, nhú mày lại, khuôn mặt nhỏ nhìn hơi suy sụp, liền nghĩ ra một cách, học theo kinh nghiệm từ những lần xem phim cổ trang trước kia, quý khóc sùi gào mà nói:

"Vương gia, tha cho tiểu nhân đi. Tiểu nhân từ nhỏ gia cảnh đã khó khăn, không có đủ tiền để học nên căn bản là không thể biết chữ mà! Cho dù Vương gia bắt tiểu nhân quý mãi mãi tiểu nhân cũng không nhận thức được những mặt chữ này đâu!"

Vì để gia tăng hiệu quả, nàng còn nặn ra vài giọt nước mắt.

Nhìn sắc mặt người trước mắt biến đổi như hát hí khúc, Tần Vĩ Trạch liền bị chọc cười. Tên này thật đúng là biết dùng bất cứ thủ đoạn nào!

Tần Vĩ Trạch lấy tay phải chống đầu, tay trái gối ghé dựa, từng nhịp từng nhịp, rất có tiết tấu.

Thập Hoan cảm thấy trái tim nàng như nhảy theo tiết tấu kia, tự nhiên cảm thấy có gì đó không hay sắp xảy ra.

"Đứng lên đi."

Mặc kệ có phải hấn tự nhiên trở nên từ bi hay không, Thập Hoan cũng nhanh nhẹn đứng dậy.

Đội nàng đứng vững, thanh âm thâm trầm của Tần Vĩ Trạch mới cất lên:

"Ba ngày tới ngươi phải học thuộc lòng《 luận ngữ 》, nếu không thuộc hết, bốn vương sẽ thật sự để ngươi quỳ dưới đất mãi mãi!"

Cần phải tránh xa tên quý vương gia này ra! Đây là suy nghĩ duy nhất của Thập Hoan sau khi nghe được mệnh lệnh của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chẳng Lễ Sau Lưng Của Hấn Có Một Con Mắt?

Edit: Nguyệt Giả

Beta: Tiểu Pi

Sau cơn mưa không khí lúc nào cũng mát mẻ hơn, những tia nắng nhỏ xuyên thấu qua tầng mây rọi xuống, sau mưa trên trời dần hiện ra bảy sắc cầu vồng, vừa dài vừa tuyệt diệu.

Thập Hoan hít một hơi thật sâu, nếu không phải cái tên Vương gia kia bắt nàng phải học thuộc lòng luận ngữ gì đó thì giờ này nàng sẽ càng hưởng thụ bầu không khí trong lành này!

Nàng cũng không phải là không thuộc nổi 《 luận ngữ 》 này, mà là nàng nghĩ mình nên học tới trình độ nào là được?

Tên Vương gia hồ ly kia tâm tư khó dò khiến người ta khó nắm bắt, nếu nàng làm bộ không thuộc, có lẽ hấn sẽ bắt nàng quỳ mãi mãi cũng không chừng!

Đúng lúc này Tần Vĩ Trạch vừa đi tới, liền thấy được gương mặt đen thui của Tiểu Hoan Tử đang nhăn nhó. Ngồi trên bậc thềm phía trước, dùng tay chống cằm.

Đang suy tư thì thấy thân ảnh của tên hồ ly kia đi tới, Thập Hoan lập tức chui vào bụi hoa bên cạnh, hấn không thể hòa lẫn mình vào bụi hoa này luôn.

Nhìn bộ dáng buồn cười của hấn, Tần Vĩ Trạch không nhịn được mà muốn trêu chọc hấn một trận.

Bộ dạng của hấn thật đúng là không khác gì một gã sai vặt, nhìn thân người nhỏ gầy, giống như chỉ cần một trận gió là có thể thổi bay hấn. Tuy rằng làn da rất đen, nhưng vẫn không che nổi diện mạo thanh tú của hấn.

Nếu tên này là một nhân tài, Tần Vĩ Trạch có thể suy xét phong cho hấn một chức quan. Nhưng tên này lại quá thần bí, trước sau hấn vẫn không thể hoàn toàn nhìn thấu tên Tiểu Hoan Tử này.

Thập Hoan nấp trong bụi hoa, thật ra nàng không sợ Tần Vĩ Trạch, chẳng qua là nàng chưa nghĩ ra đối sách, nên không muốn xung đột trực tiếp với hấn.

"Không thấy, không thấy, hấn không thấy ta!" Hết cách, hiện tại nàng cũng chỉ có thể tự lừa dối mình.

"Tham kiến Ninh Vương gia!"

Thời điểm Thập Hoan đang cầu nguyện, một giọng nói lười biếng đột nhiên truyền tới. Nàng ngược mắt nhìn lên, người nọ mặc trường bào đỏ rực, cầm quạt xếp trong tay, đôi mắt hẹp dài, đôi mi cong cong, làn da so với nữ nhân còn muốn trắng hơn ba phần. Cả người hiện ra một loại khí chất yêu nghiệt, hoàn toàn đối lập với khối băng Tần Vĩ Trạch.

Tuy nói là hành lễ, nhưng không có một chút ý tứ cung kính nào.

"Chuyện gì?" Tần Vĩ Trạch cũng không giận hấn vô lễ, xoay người hỏi, khóe mắt lại liếc về người đang núp ló sau bụi hoa.

Lữ Bất Chu dựa người vào cây cột: "Mấy ngày nay không gặp, ta thật nhớ Vương gia!"

Thập Hoan nghe được câu này thì muốn phun ra, hiện tại nàng thật sự hoài nghi tên Tần Vĩ Trạch này có gì đó với tên yêu nghiệt kia quá. Nhưng nhìn hai mỹ nam ở bên nhau, hình ảnh vẫn là tương đối đẹp mắt.

Không đứng, nhìn người xiêm y đỏ tươi kia, Thập Hoan nghĩ lại, hần giống với người mà hôm trước nàng va phải trước cửa thư phòng của Tần Vĩ Trạch, hần cũng mặc trường bào đỏ như thế này!

Quả thực người ở bên cạnh tên hồ ly đều không tốt như nhau! Trong lòng nàng cảm thấy thật tức giận bất bình, một bên len lén thoát khỏi bụi hoa để tránh xa tên Tần Vĩ Trạch kia ra. Nàng không nghĩ sẽ ở lại để bị hần phát hiện, vẫn là tìm cách thoát khỏi bụi hoa mà không bị phát hiện thì hơn.

"Ta tặng ngươi một đại nhân tình như vậy, ngươi định sẽ trả ơn ta thế nào?" Đôi mắt phượng của Tần Vĩ Trạch hiện lên vẻ sắc bén tình tường, tràn đầy khí chất.

Lữ Bất Chu nghe vậy lập tức đi tới chỗ Tần Vĩ Trạch, hươ cây quạt xếp trước mặt hần, nói: "Ngươi còn không biết xấu hổ, nếu không phải ngươi lập mưu lừa ta, thì sao ta có thể mắc mưu của ngươi!"

Về mặt của hần dữ tợn như vậy, thiếu điều muốn chỉ vào mũi máng Tần Vĩ Trạch luôn vậy!

Vậy mà thằng nhãi Tần Vĩ Trạch này căn bản cũng không tức giận, nhàn nhã mà xoay người: "Một khi đã như vậy, thì lần sau ta sẽ thật sự giúp Linh Nhi trốn đi luôn. Ta chỉ có một muội muội, nên tìm cho nó một người tốt hơn. Ta nghe nói Út An còn có thể làm tất cả vì Linh Nhi!"

Nháy mắt Lữ Bất Chu đã tái mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nếu ngươi dám gả Linh Nhi cho Út An, ta sẽ lập tức phá nát cái vương phủ này của ngươi!"

Đúng lúc này một cánh hoa rơi lên người Tần Vĩ Trạch, hần vẫn chưa trả lời Lữ Bất Chu, cầm cánh hoa lên, một sự lạnh lẽo thoáng qua trong ánh mắt liền thành công khiến Lữ Bất Chu rung mình một cái.

Thu hồi ánh mắt, hần ngẩng nhìn cánh hoa, bình thản nói: "Tiểu Hoan Tử, đi pha trà."

Đã di chuyển đến bên cạnh vườn hoa, tự nhiên bị nhắc tên làm Thập Hoan giật mình, cẩn thận như vậy mà vẫn bị hần phát hiện!

Trong lòng kêu gào, cái tên hồ ly này có thêm một con mắt ở sau lưng à? Bực bội đứng dậy, đi pha trà!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Bị Đuổi Khỏi Vương Phủ

Edit: Lạc Lạc

Beta: Tiểu Pi

Lữ Bất Chu đi theo Tần Vĩ Trạch vào thư phòng, vừa mới ngồi xuống, hần đã thấy một gã sai vặt đen thui bung trà vào.

Hần có chút khó hiểu, từ khi nào mà Tần Vĩ Trạch lại giữ một gã sai vặt bản thủ hầu hạ bên cạnh vậy? Thằng nhãi này từ trước đến nay chỉ thích những thứ tốt đẹp, chẳng lẽ bây giờ lại đổi tính?

Nghĩ đến đây, trong lòng hần lại nảy ra một ý tưởng đen tối.

"Này, tên mặt đen, chờ một chút."

Thập Hoan nhanh nhẹn đặt chung trà xuống chuẩn bị đi ra ngoài, ai ngờ lại bị cái tên nam nhân kia gọi lại. Mặt đen? Ngay lập tức, nàng cảm thấy một cổ tức giận đang từ từ dâng trào lên.

"Đại nhân, tiểu nhân kêu là Tiểu Hoan Tử, không phải là mặt đen!" Nàng sửa lại.

"Ngươi lớn lên đen đến như vậy, hần là phải kêu mặt đen mới đúng! Mau mau lại đây cho bản đại nhân nhìn một cái, ngươi xấu đến như vậy làm thế nào

mà có thể trở thành gã sai vặt của Ninh vương gia!" Lữ Bất Chu nói xong, thuận tiện quan sát động tĩnh của Tần Vị Trạch một chút, nhưng mà hắn không có một chút phản ứng nào, ngược lại bộ dáng như đang xem kịch vui.

Thập Hoan biết Tần Vị Trạch là đang chờ để chế giễu nàng, nàng nhú mày, không chút khách khí nói: "Lời này của Đại nhân nói sai rồi, nếu là dựa theo màu da mà xưng hô, tiểu nhân có bị gọi là mặt đen cũng không có sao. Nhưng quan trọng là da ngài trắng như vậy thì nên gọi là gì đây?"

Tần Vị Trạch nghe xong những lời này, cong khỏe miệng, không khỏi tán thưởng cái gã sai vặt cơ trí này. Nhưng Lữ Bất Chu đang ngồi uống trà lại không may mắn như vậy, hắn vừa nghe xong lập tức phun toàn bộ trà trong miệng ra ngoài.

Thập Hoan thấy thế nhanh chóng tránh né, mặc dù không có dính lên trên mặt, nhưng vẫn bị phun đến trên tay nàng.

Trong lòng nàng vô cùng khó chịu, nước trà này vẫn còn nóng, hiện giờ phun lên tay nàng làm xuất hiện mấy vết ửng đỏ.

Lữ Bất Chu đặt chung trà ở trên bàn một cách nặng nề: "Ngươi lại dám bắt kính đối với bản đại nhân, lá gan cũng không nhỏ nhỉ?!"

"Tiểu nhân không dám!" Thập Hoan lập tức cúi đầu, đôi tay thả lỏng hai bên thân, để ống tay áo rũ xuống che đi tay mình.

Tần Vị Trạch vẫn không nói gì, nếu như Thập Hoan không bị phỏng, hắn nhìn thấy làn da trắng nõn kia, lúc này đây tuyệt đối không thể nào sai được.

Nãy giờ Lữ Bất Chu vẫn luôn chú ý tới biểu cảm của Tần Vị Trạch, làm huynh đệ với nhau nhiều năm, đương nhiên hắn hiểu như vậy là có ý gì. Xem ra người ở trước mặt này quả thực có vấn đề.

Hắn ngồi ngay ngắn, nhìn người trước mặt, nói: "Làm sao bây giờ, là chính ngươi nói như vậy!"

"Tiểu nhân lớn lên vô cùng xấu xí, nhờ có Vương gia nhân từ, ban cho tiểu nhân cơm ăn áo mặc. Là do tiểu nhân không biết cố gắng, hôm nay thất kính với đại nhân. Nếu đại nhân cảm thấy chưa hết giận thì có thể đuổi ta ra khỏi vương phủ, để ta lưu lạc đầu đường xó chợ, chết rét chết đói đều do mệnh của ta!"

Lại muốn rời đi!

Lữ Bất Chu thật sự có chút không hiểu người này rốt cuộc là muốn làm cái gì. Nếu là gian tế, tất nhiên sẽ không vội vã rời đi như vậy mới đúng. Chẳng lẽ hắn thật sự không sợ? Dám chắc bọn họ sẽ không đuổi hắn ra khỏi vương phủ hay sao?

Nhìn lướt qua Tần Vị Trạch, Lữ Bất Chu cười lạnh: "Ngươi cho rằng ngươi là ai, ngươi cho rằng Ninh Vương phủ không có ngươi thì không được sao? Cút mau ra khỏi vương phủ cho ta!"

Lời này vừa nói ra, Thập Hoan liền cảm thấy cái tên nam nhân này cũng thật dễ mắc mưu.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, lại như đúng tâm nguyện của nàng, hỏi sao mà nàng không vui vẻ cho được.

Mặc dù nàng rất vui, nhưng lại quên mất vị Tần Vị Trạch đang lẳng lặng quan sát bên kia. Hắn không buông tha bất cứ biểu cảm gì của nàng, tất nhiên kể cả đôi mắt chột lóe qua tia vui sướng kia cũng bị hắn bắt gặp.

Bản thân phải rời khỏi vương phủ nhưng lại vô cùng vui vẻ? Hắn không chút để ý mà thưởng thức chiếc nhẫn được ban thưởng của mình, như cũ không nói một lời.

Nếu hắn thật sự chỉ là một tên ăn xin, tại sao lại có làn da trắng nõn đến vậy? Trừ phi...

"Đại nhân, tiểu nhân sai rồi, thật sự sai rồi!" Nàng giả vờ cầu xin tha thứ.

"Lập tức biến mau, đừng để ta nói lần thứ hai!" Lữ Bất Chu chỉ tay ra ngoài cửa nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Thời Gian Thích Hợp Thì Phải Trở Về

Edit: Lạc Lạc

Beta: Tiểu Pi

Nàng cúi đầu, tuy rằng ngoài mặt thoạt nhìn rất không tình nguyện đi ra ngoài, nhưng trong lòng thì lại đang nở hoa.

Thấy hắn rời đi, Lữ Bất Chu mở miệng nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ giữ lại."

"Cần gì giữ lại?" Tần Vị Trạch buông chiếc nhẫn trong tay ra, cầm chung trà lên chậm rãi thưởng thức

Đương nhiên Lữ Bất Chu biết, từ trước đến nay Tần Vị Trạch sẽ không làm khi không nắm chắc tình thế trong tay. Hắn trầm tư thật lâu, lại nói: "Ngươi không giữ lại, là bởi vì hắn căn bản không thể nào rời đi!"

Nếu dễ dàng để cho con mồi tẩu thoát như vậy, thì tiếp theo sẽ là kế hoạch gì?

Tần Vị Trạch không nói, xem như đồng ý.

Đợi sau khi Lữ Bất Chu rời đi, hắn nhìn sắc trời, đã thấy trên bầu trời là mây đen dày đặc, ắt hẳn sắp có mưa. Tần Vị Trạch đứng dậy: "Ngụy Đạt!"

"Có thuộc hạ!"

"Tình huống như thế nào?"

"Giống như Vương gia suy đoán, tên Tiểu Hoan Tử kia vô cùng vui mừng mà rời khỏi vương phủ, đi về hướng ngoại thành. Thuộc hạ đã sai người đi theo hắn."

Ngụy Đạt có chút khó hiểu, vì sao một gã sai vặt lại làm Vương gia lo lắng như vậy. Nhưng bị đuổi ra khỏi vương phủ mà gã sai vặt kia lại có thể vui vẻ đến như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

"Cảm thấy thời gian thích hợp bắt trở về đi, thời gian hắn đi ra ngoài đã đủ lâu rồi!" Tần Vị Trạch nói, trong đầu nhớ lại làn da trắng nõn trên tay Tiểu Hoan Tử.

Hiển nhiên màu da của hắn đen như vậy là do nhuộm thuốc màu, trò lừa bịp này lại có thể giấu diếm hắn lâu đến như vậy.

Nhưng hắn cũng nhớ rõ, ngày đầu tiên vào phủ hắn là do Viên Bình giúp đỡ Tiểu Hoan Tử xử lý tất cả. Hơn nữa ngày đó Viên Bình đưa cho Tiểu Hoan Tử hộp thuốc mỡ, chẳng lẽ bọn họ đều thông đồng với nhau?

Bên này Thập Hoan đã vút thẳng nhai Tần Vị Trạch ra sau đầu, tận tình hưởng thụ khoảng thời gian được tự do. Rời khỏi nơi đó, nàng lại thấy khuôn mặt của mình cũng không phải đen đến như vậy.

Thập Hoan vừa đi vừa nhảy nhót một đường ra ngoại thành. Cũng không biết con đường phía trước dẫn đến nơi nào, cứ đi là được rồi!

Nhưng đi chưa được mấy bước, trước mặt nàng liền xuất hiện hai người, vừa to vừa cao, hoàn toàn chặn kín lối đi của nàng.

Bọn họ mặc y phục mà nàng từng thấy qua, giống với đồ của Viên Bình như đúc. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là thị vệ của Ninh Vương phủ.

Nàng nhanh chóng né sang một bên, vòng eo linh hoạt chuyển động, duỗi một bàn tay về phía trước để làm tư thế "mời". Ý của nàng đã quá rõ ràng, tuy chúng ta đi chung một con đường, nhưng mỗi người mỗi ngã.

Ai ngờ hai tên đại hán kia không để mình bị nàng xoay vòng vòng, một chiêu liền trói hai tay hai chân nàng ném lên xe ngựa.

Thập Hoan âm thầm ở trong lòng thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà hắn vô số lần. Trận địa như vậy, ngoại trừ vị Tần Vị Trạch kia bày mưu tính kế thì còn có ai để ý một gã sai vặt như nàng?

Quả thực đúng như nàng nghĩ, nhưng ngay tại thời điểm Thập Hoan chuẩn bị "Tiếp đất", trước mắt thình lình xuất hiện một đôi giày dệt bằng gấm Tứ Xuyên.

Tần Vị Trạch từ trên cao nhìn xuống nàng, nàng bị trói, không thể nào động đậy.

"Vương gia, không phải ngài đã đuổi ta đi rồi sao?" Trong lòng nàng vô cùng tức giận, khẩu khí khi nói chuyện cũng trở nên gắt gỏng khó chịu.

"Bốn vương đã nói khi nào?" Hắn nhìn cái người đang nằm trên mặt đất không ngừng vằn vẹo, nói bằng giọng rất hòa nhã thân thiện: "Chỉ cần ngươi có thể nói rõ với bốn vương khi nào và ở đâu bốn vương đã nói đuổi ngươi ra ngoài, bốn vương lập tức thả ngươi đi, tuyệt đối không nuốt lời!"

Móa, một lần nữa ta lại bị lừa!

Tần Vị Trạch căn bản là có ý để Lữ Bất Chu đuổi nàng ra phủ, mục đích chính là muốn xem thử phản ứng của nàng. Kết quả nàng nhất thời nóng vội nên bị hắn bắt chẹt!

"Chưa được bốn vương cho phép lại dám tự mình rời đi, ngươi chính là muốn bị phạt!" Hắn nhìn sắc trời, ngồi xổm xuống đối mặt với Thập Hoan, giọng nói vô cùng ôn nhu: "Bốn vương lại rất dễ mềm lòng, ngươi yên tâm!"

Tiếp theo đứng dậy lạnh giọng nói với Ngụy Đạt: "Ném hấn ra ngoài để trận mưa này xối xuống đi!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tới Ngủ Cách Vách Hấn

Edit: Lạc Lạc

Beta: Tiểu Pi

"Vương gia, lúc ấy Lữ Đại nhân muốn đuổi ta đi, ngài cũng thấy đó. Tuy rằng ngài không có đồng ý, nhưng cũng không có phản đối! Cho nên, ta làm vậy cũng không có sai!" Thập Hoan tức giận, lười phải giải thích nhẹ nhàng với hấn, trực tiếp tỏ thái độ chống đối.

Đây mới là bộ mặt thật của Tiểu Hoan Từ sao? Thật là nhanh mồm dẻo miệng!

Quả thực càng ngày càng thú vị.

"Người không có sai?" Hấn lặp lại bốn chữ này, đôi mắt lạnh lẽo từ từ híp lại, cười lạnh: "Bỏn vương nói người sai, là người sai, người có thể làm khó dễ được ta à?"

"Ngài....."

Còn chưa chờ nàng nói xong, liền có vài người đưa nàng ra bên ngoài, đứng ở giữa sân. Hạ nhân mang ghế dựa lên, Tàn Vĩ Trạch mang theo phong thái ưu nhã vén vạt áo ra sau rồi ngồi xuống, một bên thưởng thức cảnh mưa, một bên nhìn Thập Hoan.

Nước mưa lạnh như băng chảy xuống khuôn mặt nàng, trong lòng nàng thâm nặc tên Vương gia kia ngàn lần vạn lần.

Mặc dù nước mưa rất lạnh, nhưng đương nhiên nàng sẽ không lo lắng về việc phần trên mặt sẽ bị trôi. Nhưng mà nước mưa sẽ thấm vào quần áo nàng, mặc dù là đã dùng vài quần quanh ngực, tuy nhiên rất có thể thân hình là lột của nàng sẽ bị lộ ra dưới mưa.

Còn may mắn là bộ quần áo này kích cỡ khá lớn, nàng cuộn tròn thành một khối, như vậy Tàn Vĩ Trạch sẽ không thể phát hiện.

Đôi mắt Tàn Vĩ Trạch vẫn luôn không rời khỏi người trước mắt. Hết mưa rồi, trên mặt đất người kia đã cuộn tròn lại. Trên mặt hấn trước sau vẫn là bộ dáng đó, không có chút thay đổi nào.

Đôi mày hấn dần dần chau lại, chẳng lẽ hấn đã đoán sai?

Thập Hoan toàn thân lạnh buốt, hàm trên hàm dưới không ngừng run lên. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắt của Tàn Vĩ Trạch, trong lòng nàng vẫn cảm thấy thật dễ chịu.

Muốn biết bí mật của ta, cũng phải xem chỉ số thông minh của người có đủ hay không.

"Hất xì!"

Âm thanh hất xì vang dội làm Tàn Vĩ Trạch hoàn hồn, đôi tay thon dài bắt chéo, đặt ở trên đùi, sau đó nói với Ngụy Đạt: "Từ hôm nay trở đi, Tiểu Hoan Từ sẽ ở tại gian kế bên phòng ngủ của bỏn vương, canh gác đêm cho bỏn vương!"

Đối diện trực tiếp với ánh mắt của hấn, Thập Hoan hung ác trừng mắt liếc hấn một cái.

Dù sao cũng mặc kệ nàng cung kính hay ngỗ nghịch, hấn đều sẽ không để nàng được yên ổn, một khi đã như vậy, nàng cũng không cần thiết phải giả vờ trước mặt hấn.

Kết quả, Tàn Vĩ Trạch không những không tức giận, ngược lại khỏe miệng còn tươi cười.

Nếu không phải bởi vì đánh không lại hấn, Thập Hoan thật sự rất muốn xé xác khuôn mặt của hấn ra.

Trong lúc nàng đang thay quần áo, tất cả vật dụng của nàng đều được dọn tới bên trong gian phòng.

Nơi này chỉ cách phòng ngủ của hấn một cái bình phong. Ngày thường đều là nha hoàn hoặc gã sai vặt gác đêm ngủ ở đây, kết quả hiện tại lại thành nơi ở của nàng.

Ở chỗ này, nàng có thể nghe thấy nhất cử nhất động của Tần Vị Trạch, đồng thời Tần Vị Trạch cũng có thể biết rõ ràng việc nàng đang làm trong lòng bàn tay.

"Hắt xì, hắt xì....." Liên tục hắt xì hai cái, nhắc Thập Hoan nhớ đến buổi chiều bị cái tên Vương gia hồ ly kia hành hạ đến mức nào.

Nghe xong, bên trong lẳng lặng không có bất kì âm thanh nào.

"Hắt xì....."

Vừa hắt xì cái thứ ba xong, nàng đang xoa xoa cái mũi, đột nhiên một thân ảnh màu đen chắn ánh nhìn trước mặt nàng.

Vừa ngẩng đầu lên liền thấy Tần Vị Trạch mặc một cái áo ngủ màu trắng, trước ngực vẫn chưa cài lại hoàn toàn, nàng mơ hồ thấy được một bờ ngực cường tráng. Tóc đen được cột ở sau ngườì một cách tùy ý, đôi mắt bởi vì ánh nến chiếu sáng nên nhìn có vẻ vô cùng nhu hòa, không giống với ánh mắt sắc bén lúc sáng. Cả người thoát nhìn cũng bình dị gần gũi hơn.

Hắn không nói một lời, mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Phát Hiện Manh Mối

Edit: Mie

Beta: Tiểu Pi

Thập Hoan quan sát kỹ, tuy thần sắc vô cùng lười biếng, nhưng rõ ràng trông hắn không giống như người vừa bị đánh thức mà tỉnh dậy. Cái tên hồ ly này, không chịu ngủ mà làm dáng vẻ yêu nghiệt như thế, để ai xem.

"Hắt xì!" Một lần nữa tiếng hắt xì vang dội lại vang lên, Thập Hoan bên này thấy đau đầu choáng váng, ở bên kia hắn vẫn đứng nhìn như thế.

"Bị phong hàn?" Hắn hỏi.

Câu này không phải quá vô nghĩa sao, ném người ra ngoài trời cho mưa to xối xuống một lúc thử xem.

Thập Hoan chỉ gạt đầu cho có lệ, nàng căn bản không muốn nhiều lời với hắn, vì nàng sợ chính bản thân mình không nhận được mà đi tới đánh hắn.

Hắn nhú này, một lúc lâu sau búng tay một cái, Ngụy Đạt nhanh chóng mang một chén sứ đi vào.

Tần Vị Trạch chỉ vào cái chén sứ trong tay Ngụy Đạt rồi nói với Hàn Thập Hoan: "Uống đi!"

Vết sẹo do bị đao chém trên mặt Ngụy Đạt dưới ánh nến lại càng trở nên vô cùng dữ tợn, đồ do hắn mang đến có thể uống được sao?

"Đa tạ Vương gia, ta không sao cả."

"Đây là canh gừng, vừa rồi bị trận mưa lớn như vậy xối vào, bồn vương ít nhiều gì cũng cảm thấy lo lắng....." Đột nhiên giọng nói của hắn nhu hòa hơn, lại còn kéo dài âm cuối, nhất thời Thập Hoan không kịp thích ứng.

Hiện giờ nàng đang là nữ cải trang thành nam nhân, sao hắn lại dùng giọng nói ôn nhu như thế để nói chuyện với nàng vậy trời? Chẳng lẽ tên Vương gia này cong à ?

Với tình hình hiện tại, nếu như nàng nói không uống, chắc chắn Tần Vị Trạch sẽ bảo Ngụy Đạt đem đồ đi. Nàng tuyệt đối tin rằng hắn có thể làm được như thế.

Cầm lấy cái chén, bên này nàng vừa uống xong, lập tức nghe được Tần Vị Trạch nói tiếp nửa câu còn lại: "Bồn vương ít nhiều cũng lo lắng người sẽ lây bệnh cho bồn vương."

Hắn vừa nói xong, thiếu chút nữa đã khiến Thập Hoan sặc canh gừng mà chết.

Thập Hoan cố gắng hít vào một hơi, giữ bình tĩnh, nói: "Vương gia mình đồng da sắt, chút phong hàn nhỏ thế này sao có thể lây bệnh cho Vương gia ? Trên phố đồn rằng Ninh Vương gia ba tuổi đã biết ngâm thơ đối chữ, năm tuổi đã quen thuộc với rất nhiều trường phái học thuật, điều này đã cho thấy Vương gia đâu phải chỉ là một người bình thường. Cho dù có bị đao kiếm đâm trúng, cũng không thể mảy may khiến Vương gia thương tổn! Vương

gia quan tâm thuộc hạ, nửa đêm còn bảo người đem thuốc tới, việc này mà truyền ra ngoài chắc chắn sẽ là câu chuyện khiến người khác ca tụng!"

Nguyệt Đạt cảm thấy hơi bất ngờ, cái tên Tiểu Hoan Tử này ngày thường thoát nhìn rất ít nói, không ngờ hần lại nhanh mồm dẻo miệng như thế.

"Bốn vương không được da dày thịt béo như ngươi, vẫn nên bớt chút sức lực đi, nịnh nọt cũng vô dụng!" Hần cười lạnh, căn bản không vì những lời vừa rồi mà dao động.

Thập Hoan đang suy nghĩ tiếp theo nên nói gì, đột nhiên đầu óc trở nên choáng váng, hai mí mắt bắt đầu đánh nhau.

Không xong rồi, chén canh gừng lúc nãy chắc chắn có vấn đề!

"Nếu ngươi đã nói bốn vương là người quan tâm cấp dưới, vậy thì bốn vương cũng phải chứng thực câu nói này mới được. Nguyệt Đạt, đưa hần đến một nơi thanh tịnh để hần ngủ một giấc, nói không chừng ngày mai hần tỉnh lại sẽ khoẻ hơn thôi."

Thập Hoan vừa có ý định giãy giụa, lập tức đã mất đi ý thức. Nguyệt Đạt vác nàng đi ra ngoài.

Khi tất cả đã rời đi, Tần Vị Trạch không trực tiếp quay về ngủ ngay. Hần bị cái bình sứ Thanh Hoa được đặt trên đầu giường của Tiểu Hoan tử hấp dẫn.

Hần chỉ là một gã sai vặt, sao lại có được món đồ tinh xảo như thế này?

Ngón tay thon dài duỗi tới, cầm lấy bình sứ tinh xảo kia. Mỏ nút bình, đồ một chút vào trong tay, không ngờ thứ trong bình là bột phấn màu đen.

Hần cầm lên một ít, nhẹ nhàng xoa xoa trên ngón tay, quả nhiên bột phấn màu đen kia dính vào nơi nào trên ngón tay nơi đó lập tức trở thành màu đen.

Màu da của Tiểu Hoan Tử là giả!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Vui Quá Hóa Buồn

Edit: Mie

Beta: Tiểu Pi

Có điều Tần Vị Trạch vẫn không biết thân phận thật của hần, cũng như không biết mục đích của hần là gì. Không lẽ là công tử nhà giàu chạy nạn? Hay là nữ cải trang thành nam nhân?

Nữ cải trang thành nam nhân?

Trong đầu Tần Vị Trạch hiện lên suy nghĩ này. Cẩn thận nhớ về diện mạo của Tiểu Hoan Tử, tuy rằng làn da đen, nhưng nét phong tình trên gương mặt thì không thể che dấu được.

Là "hần" hay là "nàng" đây?

Nhẹ nhàng đặt bình sứ xuống, cúi đầu ngửi ngửi đầu ngón tay, là một hương thơm thoang thoảng toả ra. Tuy rằng rất nhạt, nhưng vẫn bị hần nhận ra.

Đứng nguyên nhìn chằm chằm vào ngọn nến một hồi, hần mới xoay người trở về phòng ngủ của mình.

Sau khi tỉnh dậy Thập Hoan phát hiện âm mũi dày đặc của mình đã nhẹ đi nhiều, cả người cũng như được làm mới đi, chỉ có điều quả nhiên nàng đang ngủ trong phòng chứa rom củi!

Tần Vị Trạch cái tên khốn nạn này!

Nàng vội vàng kiểm tra cơ thể, nhận ra yết hầu do mình làm giả, khoá biến thanh vẫn còn. May quá may quá, ít nhất không bị hần phát hiện!

Chỉ có điều nàng không biết, Tần Vị Trạch đã phát hiện ra phần mặt màu đen của mình.

Nàng vừa định đứng dậy, cửa của phòng chứa củi đã được mở ra, Hồ tổng quản sau cánh cửa vuốt râu đi tới: "Tiểu Hoan Tử, mau mau, Vương gia có việc gọi ngươi kia!"

Dựa vào cái gì mà hần gọi là nàng phải đi?

Cơ thể nàng tựa như bị rút cạn sức lực, vô lực nằm trên đồng rom, yếu ớt cất giọng: "Hò tổng quản, ta bị phong hàn còn chưa khỏi, nếu lấy bệnh cho Vương gia thì không hay. Ngài vẫn nên phái người khác đi thì hơn."

"To gan, quả nhiên dám cãi lại mệnh lệnh của Vương gia!" Hò tổng quản không vui, bộ ria mép cũng run theo câu nói của hân.

Thập Hoan yếu ớt đứng dậy, lẩm bẩm tự nói: "Là ta lo lắng nhiều rồi. Bệnh nhỏ thế này làm sao có thể lấy cho Vương gia được? Vương gia chính là thiên chi kiều tử [1] mà!"

[1]Thiên chi kiều tử [天之骄子]: Đứa con cưng của ông trời.

Đứng thẳng người, nàng còn loạng choạng "suy yếu".

Lần này đến lượt Hò tổng quản nhủ mảy, tuy rằng biết Tiểu Hoan Tử có vài phần là giả bệnh, nhưng hân tuyệt đối không thể mạo hiểm khiến Vương gia bị lây nhiễm phong hàn được.

Hon nữa gương mặt nhỏ đen nhem này, khiến hân không thể thông qua sắc mặt mà phán đoán được tình hình bệnh của Tiểu Hoan Tử.

"Được được, người tạm thời cứ dưỡng bệnh đi." Nói xong lập tức xoay người rời đi.

Hân vừa rời khỏi Thập Hoan liền vui mừng nhảy cẫng lên, đúng là diễn kịch cũng yêu cầu thể lực. Nói chuyện hồi lâu, quả là có hơi đói bụng. Nàng đi ra khỏi phòng chứa củi, thấy ánh mặt trời chiếu sáng, tâm tình vô cùng sung sướng !

Nàng không nói hai lời, lập tức chạy vọt vào nhà bếp tìm thức ăn.

Thấy người đến không phải Tiểu Hoan Tử, Tần Vị Trạch nhủ mảy: "Người khác đâu?"

"Vương gia, hân bị phong hàn chưa khỏi, vẫn là để Trần Minh hầu hạ ngài thì tốt hơn."

"Vẫn chưa khỏi?" Tối hôm qua Tiểu Hoan Tử đã uống canh gừng, chính hân đã dặn Ngụy Đạt cho thêm vào trong đó một ít thuốc trị phong hàn.

"Nếu chưa khỏi thì bảo hân dưỡng bệnh cho tốt vào."

Kết quả liên tiếp ba ngày sau đó, phía Tần Vị Trạch vẫn không có động tĩnh. Thập Hoan cũng theo đó mà thầm mừng rỡ. Bởi vì giả bệnh, Hò tổng quản không gọi nàng đi gác đêm cho Vương gia nữa, nên tạm thời nàng sẽ ở tại nơi ở ban đầu.

Quả thật ba ngày qua đối với Thập Hoan mà nói chính là thiên đường.

Ban ngày thì ngủ, buổi tối thì gọi Trúc Đào, Vương Bình, ba người vừa nói chuyện phiếm vừa uống rượu, rất náo nhiệt.

Nàng biết nhất cử nhất động của mình Tần Vị Trạch đều biết. Nhưng hân quả thật không trách mắng, cũng không phải Hò tổng quản đến ngăn cản nàng.

Chẳng lẽ Tần Vị Trạch đã đổi tính?

Trừ khi thiên hạ xảy ra trận đại hồng thủy, nếu không thì nam nhân này sao lại thay đổi được!

Thập Hoan vô cùng sung sướng, trông mong Tần Vị Trạch cứ thế đuổi nàng đi!

Nhưng đúng là vui quá sẽ hoá buồn, chẳng hạn như đi cả ghé thăm!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chỉ Cần Một Lần Xem Mạch, Mọi Chuyện Có Thể Lập Tức Sáng Tỏ

Edit: Mie

Beta: Tiểu Pi

Tóc đen tán loạn, sắc mặt nhợt nhạt, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, răng cắn môi đến phát đỏ. Trên gương mặt nhỏ thanh lệ tràn đầy không khổ.

Trời đã tờ mờ sáng, nàng thức dậy rồi tự mình cài trang

Bởi vì bị đi cà tra tấn đến kiệt sức, thế nên quần áo trên người đã ướt đầm mồ hôi.

Nàng cắn răng ngồi trước tấm gương, sau khi đã chuẩn bị đầy đủ khoả biến thanh và yết hầu giả, lại cảm thấy từng cơn đau bụng ập tới. Nàng nhú sâu hàng lông mày, hai mắt nhắm nghiền lại, chịu đựng cảm giác sống không bằng chết này.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa: "Tiểu Hoan Tử, Vương gia tìm người!" - Trúc Đào nói

Hàn Thập Hoan chịu đựng cơn đau, trả lời: "Lập tức tới liền."

Nàng nhanh chóng đổ phấn mặt màu đen trong bình sứ ra, xoa lên mặt của mình. Bởi vì sốt ruột, nên sắc mặt hôm nay đặc biệt ngăm đen hơn ngày thường.

Mấy ngày nay Tần Vị Trạch vẫn không có động tĩnh, hôm nay bỗng dưng tìm nàng, nhất định không phải chuyện tốt.

Lúc này mặt trời đã ló dạng, trên những cánh hoa mơ hồ vẫn còn đọng lại những hạt sương sớm.

Khi nàng đến sân trước, đã thấy Tần Vị Trạch ngồi ở đó, bên cạnh còn có bốn nữ nhân đang ngồi.

Nhìn quanh tư sắc của mỗi một người đều duyên dáng đáng yêu, kiều diễm vũ mị, xinh đẹp động lòng người.

Tất nhiên họ đều là nữ nhân của Tần Vị Trạch.

Có nhiều người như vậy, nên Thập Hoan lén lút đứng ở nơi xa đám người nhất, cố chịu đựng cơn đau của việc đi cà ghé thăm.

Từ sáng sớm Tần Vị Trạch đã đề ý đến Tiểu Hoan Tử, hôm nay làn da hắc đặc biệt ngăm đen, ve mặt hồng hào cùng với đôi mắt to, cũng trở nên ảm đạm không thấy ánh sáng, cau chặt mày, bộ dạng phờ phạc, rũ rượi hết như cà tím thâm sưng[1].

[1] Nguyên văn 霜打的茄子 sương đã đích gia tử: câu ngạn ngữ này xuất phát từ phương bắc. Mỗi khi cuối thu, nhất là sau khi tiết sương giáng (23 hoặc 24 tháng mười), đất phương bắc bởi vì nhiệt độ trong đêm hạ thấp mà trên thực vật kết một tầng sương mỏng, mà lúc này quả cà chưa hái (quả cà chịu được nhiệt độ cao nhưng sợ lạnh), không chịu được sương lạnh kích thích mà khiến da bên ngoài nhăn nhoe—> để chỉ một người tinh thần uể oải không phấn chấn, phờ phạc, suy sụp, mất hồn...

"Vương gia, người đã đưa đến, thuộc hạ xin cáo lui." - Một người có dáng dấp như thị vệ nói với Tần Vị Trạch.

Tần Vị Trạch xua xua tay: "Bốn vương cảm tạ ý tốt của Thái tử, những mỹ nhân này, bốn vương rất thích!"

Ánh mắt của hắn mang ý cười, chỉ có điều ý cười ấy chưa chạm đến đáy mắt.

"Vương gia kim an! Thần thiếp có thể hầu hạ bên cạnh Vương gia, chính là may mắn tu được từ mấy kiếp. Từ nay về sau nhất định sẽ tận lực hầu hạ Vương gia." Nữ nhân đứng đầu trên người mặc váy lụa xanh trong như làn nước nói.

Tần Vị Trạch lười biếng gật đầu qua loa, một tay chống lên trán, nhắm mắt dưỡng thần, mí mắt cũng không nâng lên một chút nào.

Nữ nhân kia ăn một bát chè bẻ môn[2], một chút mặt mũi cũng không còn. Vừa định nói gì đó, đã bị Ngụy Đạt cắt ngang.

[2] Nguyên văn:闭门羹 (từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách ăn chè bẻ môn).

"Vương gia hơi mệt, mời các vị phu nhân quay trở về. Đến lúc cần Vương gia sẽ triệu kiến." Dứt lời tay bày ra động tác mời.

Những vị phu nhân này đều là người khôn ngoan, lập tức ngoan ngoãn rời đi.

Thập Hoan thấy bọn họ rời đi rồi, vốn định đi theo. Nhưng còn chưa kịp cất bước, đã nghe được tiếng nói của Tần Vị Trạch: "Tiểu Hoan Tử ở lại!"

Nàng gần như không thể chịu đựng được những cơn đau bụng nữa, thân thể hơi cuộn tròn, chậm chạp đi về phía Tần Vị Trạch.

Chỉ bước vài bước chân, mà có cảm giác dường như lâu hơn cả một thế kỉ.

"Người bị bệnh?" Mới vừa đứng yên, hắn đã hỏi.

"Thân thể tiểu nhân không khoẻ, sợ làm tổn thương đến quý thể của Vương gia, nên rời đi trước thì tốt hơn."

Tần Vị Trạch ngược đầu, cẩn thận quan sát người trước mặt. Bộ dạng dường như vô cùng không khổ.

"Nếu bị bệnh, thế thì tốt nhất nên khám qua một chút. Ngụy Đạt, gọi Lữ Bất Chu tới khám cho hắn."

Ánh mắt nghiên cứu trực tiếp đặt lên người Thập Hoan khiến sắc mặt nàng hơi sùng sốt.

Nếu như lúc này mà từ chối, như vậy thì chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

“Cảm tạ ý tốt của Vương gia” Thập Hoan điền nhiên đồng ý đề nghị của hắn, ít nhiều cũng khiến hắn hơi bất ngờ.

Lại có thể không cự tuyệt.

Nếu là một nữ nhi, thế thì chỉ cần một lần xem mạch thì mọi chuyện sẽ lập tức sáng tỏ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Biến Ngụy Thành An

Edit: Mie

Beta: Tiểu Pi

"Người vô cùng lo lắng gấp gấp tìm ta, chính là để ta đến đây xem bệnh cho một tên tùy tùng sao?" Lữ Bất Chu đập mạnh một cái lên mặt bàn, quát lớn.

"Nếu không thì sao?" Tần Vị Trạch thông thả buông công văn trong tay xuống, nhìn hắn nói.

Lữ Bất Chu tức giận hít một ngụm khí: "Ta đang bận bồi đắp tình cảm với Linh Nhi. Nếu ta không ở cạnh nàng, nàng bị Út An cướp đi mất thì ta biết làm thế nào? Người cứ vội vàng gọi ta tới như vậy, ta còn tưởng người sắp chết đến nơi rồi ấy!"

"Hình như người rất có ý kiến đối với việc ta tìm người đến đây?!" Tần Vị Trạch vô cùng bình tĩnh nói, giọng điệu không chút gọn sóng, khiến người khác không thể nhận ra bất kì cảm xúc gì của hắn.

Lông mày anh tuấn khẽ héch, mắt phượng nhìn chằm chằm người trước mặt, khoé môi lại đang hiện lên nụ cười vô cùng quỷ dị.

Lữ Bất Chu biết, đáng về vô hại như thế của hắn, mới là thứ đáng sợ nhất.

Thông minh như hắn, sao có thể đi đùa với lửa. Lỡ như Tần Vị Trạch không vui vẻ, tùy tiện nói vài câu châm ngòi với Linh Nhi, như thế thì hắn không phải sẽ lập tức xong đời sao.

Tức khắc, gương mặt hắn chuyển sang vẻ tươi cười: "Sao có thể. Được Ninh Vương gia triệu kiến là vinh hạnh của ta! Bây giờ ta lập tức đi xem mạch, lập tức đi liền!"

Nói xong liền kẹp hòm thuốc nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Thập Hoan đang ngồi đợi đại phu tới. Khi thấy người đến quả nhiên là Lữ Bất Chu, trong lòng nàng không khỏi căng thẳng.

"Tham kiến Lữ đại nhân! Ngài đến đây là....." Thập Hoan vội vàng lên tiếng đùa cợt.

"Đừng ở đó nói nhảm, mau đuổi tay ra. Bản đại nhân còn phải trở về trông nom nương tử đây!" Từ trước đến nay hắn đều phóng đảng không phép tắc, cho nên những lời vừa nói ra cũng không tính là mất mặt.

Thập Hoan lui về phía sau một bước: "Nếu đã như vậy, đại nhân cứ mau chóng trở về đi. Tiểu nhân da dày thịt béo, sao dám phiền đến đại nhân. Tùy tiện tìm một đại phu bình thường là được rồi."

"Thế nào, được người đứng đầu Thái Y Viện là ta xem bệnh người còn thấy tủi thân sao?"

"Không phải..." Thập Hoan còn chưa nói xong, tay đã bị Lữ Bất Chu bắt lấy. Sau một hồi dẫn co, hắn đặt tay lên mạch đập của nàng.

Quả nhiên hắn biết công phu! Thập Hoan thầm nghĩ không ổn rồi, là do nàng quá sợ ý!

Vừa mới xem mạch một chút, bỗng nhiên Lữ Bất Chu dừng lại. Đây rõ ràng là khí huyết không thông, thể chất âm hàn khiến kinh nguyệt không thông. Người trước mặt là nữ nhân?

Nhìn thấy dáng vẻ giật mình của hắn, Thập Hoan liền biết được hắn đã nhận ra thân phận thật của mình.

Lữ Bất Chu vừa định nói gì đó, đã cảm thấy tay chân của mình bủn rủn vô lực.

"Người dám dùng Nhuyễn Cân Tán?" Một tay hấn chống lên bàn không để cho mình ngã xuống, tay kia như cùi vẫn đang giữ lấy Thập Hoan. Không nghĩ rằng trong lúc mình không chú ý, đã bị nàng lợi dụng chỗ sơ hở.

May mà trước khi đến đây nàng bị Viên Bình quấy rầy nên đã sử dụng qua. Bằng không muốn thôi miên Lữ Bất Chu, hầu như là không có khả năng

Lữ Bất Chu chính là người học y, y thuật vô cùng cao siêu, tất nhiên cũng có hiểu biết đối với thuật thôi miên. Cho nên Thập Hoan hiện tại không có khả năng thôi miên hắn giống như thôi miên Viên Bình.

Huống chi thuật thôi miên chỉ dùng được một lần, nếu lần sau lại dùng, bắt buộc phải xóa bỏ lần thôi miên trước đó.

Nàng nhanh chóng tới gần Lữ Bất Chu, nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn, nói: "Cơ thể Tiểu Hoan Từ suy yếu bởi vì ăn nhầm thức ăn, nên bị tiêu chảy. Người xem mạch phát hiện hắn căn bản không có chỗ nào không phải là nam nhân."

Mí mắt Lữ Bất Chu bắt đầu đánh vào nhau, cả người rơi vào trạng thái thả lỏng, như thế rất có lợi cho thuật thôi miên.

Nàng vừa dứt lời, bên ngoài đã có âm thanh truyền tới: "Vương gia đến!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hấn Sinh Khí

Edit: Mie

Beta: Tiểu Pi

Dựa theo tình hình hiện tại, chắc chắn là Tần Vĩ Trạch đang nghi ngờ thân phận của nàng.

Bởi vì ở thời đại này, không có khả năng một người có y thuật đứng đầu Thái Y Viện lại đi xem bệnh cho một tên tùy tùng. Cho dù Tần Vĩ Trạch có đại phát từ bi, đưa thân y đến xem bệnh cho nàng, thì hắn tuyệt đối cũng sẽ không đến đây tự mình kiểm tra tình hình.

Thập Hoan nhanh chóng sắp xếp lại mạch suy nghĩ, búng lên tay Lữ Bất Chu một cái, đôi mắt hắn lập tức mở ra, người cũng tỉnh táo trở lại.

Tần Vĩ Trạch đi vào, liền thấy Lữ Bất Chu đang đề phương thuốc dưới ngòai bút, còn Tiểu Hoan Từ thì đang cung kính đứng một bên.

"Tiểu Hoan Từ đa tạ Vương gia! Đại ân đại đức của Vương gia, tiểu nhân vĩnh viễn không thể quên, dù có phải máu chảy đầu rơi cũng sẽ báo đáp ân đức này với Vương gia." Hắn vừa vào cửa, liền thấy Thập Hoan một phen nước mắt nước mũi biểu đạt tình cảm "cảm kích" của mình.

"Ừ." Hắn gật đầu một cái, liếc nhìn Lữ Bất Chu.

Lưu loát viết xong phương thuốc, Lữ Bất Chu đặt bút xuống: "Chỉ là dạ dày hoạt động quá sức, nếu người thương gân động cốt, có lẽ Vương gia nhà người sẽ phá bỏ phủ đệ của ta mất! Lại nói đại lão gia nhà người, không thể nhìn một chút sao. Lần sau nếu còn muốn ăn hạt vừng đậu xanh thì không cần sợ phiền, cứ đến chỗ bản đại nhân, nhân tiện ta sẽ hạ luôn thuốc độc, giải quyết người một lần cho xong."

Nghe hắn nói như vậy, Thập Hoan lập tức thờ phào nhẹ nhõm, xem ra thuật thôi miên có tác dụng. Chỉ có điều khi nghe Lữ Bất Chu nói xong nàng lại cảm thấy có chút kì lạ. Cái gì mà thương gân động cốt, cái gì mà phá bỏ phủ đệ. Nghe có khác gì "xung quân nhất nộ vi hồng nhan" [1] đâu?

[1] Xung quân nhất nộ vi hồng nhan (冲冠一怒为红颜), dịch nghĩa: (Tướng quân) nổi giận dựng ngược cả tóc chỉ vì kẻ má hồng – Trích trong Viên Viên khúc (圆圆曲) của nhà thơ Ngô Vĩ Nghiệp vào thời Minh mạt Thanh sơ (cuối nhà Minh, đầu nhà Thanh).

Nhưng dù sao hắn cũng đã truyền đạt được tin tức mấu chốt, chính là nói với Tần Vĩ Trạch rằng Tiểu Hoan Từ là nam nhân, thế là đủ rồi!

Nàng cúi đầu khom lưng: "Phải phải phải, đại nhân nói không sai. Tiểu nhân vô cùng cảm tạ Lữ đại nhân."

Tần Vĩ Trạch yên lặng quan sát hết thấy, hắn tuyệt đối tin tưởng y thuật của Lữ Bất Chu. Nhưng hắn cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Nhìn ánh mắt Tiểu Hoan Từ dường như không che giấu được ý cười, ngoài ra còn có một tia giáo hoạt, khiến trong lòng hắn xuất hiện điểm khả nghi.

"Nếu không còn gì trở ngại, thế thì lập tức đi chuẩn bị đi, lát nữa bản vương muốn đi tắm." Tần Vĩ Trạch bỗng dưng nói ra một câu, khiến Thập Hoan có chút trở tay không kịp.

Rõ ràng đã biết nàng đang không khỏe, thế mà còn bảo nàng đi chuẩn bị nước tắm cho hắn, tên Vương gia này thật không có tính người!

“Tiểu nhân cảm thấy cơ thể mình vẫn còn yếu...”

“Khi này ngươi còn nói dù máu chảy đầu rơi cũng báo đáp ân đức của bốn vương, hay là... ngươi lừa bốn vương?” Hấn nhìn chăm chăm người trước mặt, khép quạt xếp trong tay lại một chút, động tác thông thả, ngón tay thon dài từng chút một xếp những đốt quạt lên nhau, khiến Thập Hoan phảng phất cảm thấy như cổ mình đang bị hấn từ từ bóp chặt, cảm giác hoảng hốt khiến nàng hít thở không thông.

Mà ánh mắt của hấn một khắc cũng không rời khỏi đôi mắt Thập Hoan!

Ánh mắt ấy như muốn xuyên thấu con người nàng, con người đen láy khiến nàng không đoán được suy nghĩ của hấn.

“Tiểu nhân lập tức đi ngay!” Nàng vội xoay người, cuống cuống không kịp nhìn đường mà đào tẩu. Nếu không mau lui xuống, nàng không dám đảm bảo mọi chuyện sẽ không bị vạch trần.

“Ha Ha, sao lại hù dọa hấn như thế?” Lữ Bất Chu ý tứ sâu xa nhìn về hướng Thập Hoan vừa rời đi, đùa giỡn nói.

Thu hồi ánh mắt, Tần Vị Trạch trong nháy mắt thu quạt xếp lại, quay người lại đáp lời Lữ Bất Chu: “Rốt cuộc là như thế nào?”

“Ngươi không nghe thấy sao. Ta rất lười nhắc lại, lát nữa có người đưa thuốc tới, ngươi chỉ cần nhớ rõ phải tận mắt nhìn hấn uống hết thuốc thế là được rồi.” Nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình, Lữ Bất Chu muốn nhanh nhanh trở về để gần gũi với nương tử.

[1] Viên Viên ở đây là chỉ Trần Viên Viên, vốn là 1 ca kỹ nổi danh, sau trở thành hồng nhan của Ngô Tam Quế. Giai đoạn nhà Minh suy tàn cũng là thời buổi chiến loạn do các nhóm khởi nghĩa chống Minh nổi lên lớp lớp, cùng với sự xâm lược của dân tộc Mãn Thanh. Khi Lý Tự Thành – thủ lĩnh lực lượng chống Minh mạnh nhất – đánh chiếm Bắc Kinh, Ngô Tam Quế vốn đang chỉ huy 10 vạn quân canh phòng sự xâm nhập của quân Mãn Thanh hay tin, đã dẫn quân về cứu viện kinh thành. Sau đó biết kinh đô đã thất thủ rồi thì Ngô Tam Quế suy tính đầu hàng Lý Tự Thành, nhưng lại biết gia quyến của mình bị Lý Tự Thành bắt giữ, Trần Viên Viên bị chiếm đoạt nên đã nổi con thịnh nộ quay sang đầu hàng quân Thanh, giúp Mãn Thanh chiếm được Trung Nguyên vốn do người Hán làm chủ.

Thế nên mới có câu xung quan nhất nộ vi hồng nhan 冲冠一怒为红颜.

Vì nam sắc được xưng là “lam nhan” để phân biệt với “hồng nhan” chỉ nữ, thành ra mới có phiên bản biến tấu “xung quan nhất nộ vi lam nhan”.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tù Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lửa Giận Của Hấn

Edit: Mie

Beta: Tiểu Pi

Đi ra ngoài Vương phủ, Lữ Bất Chu quay đầu nhìn thoáng qua cái khí thế to lớn của phủ Ninh Vương kia, khoe miệng bất giác nhếch lên mang theo ý cười.

Ninh Vương phủ đúng thật là càng ngày càng vui!

Sau đó, hấn xoay người cất bước rời đi.

Bên này, tuy rằng Thập Hoan không còn bị đi cả hành hạ như trước nữa, có điều nhìn bốn tám lớn ở trước mắt, ít nhiều cũng khiến nàng đau đầu. Bao nhiêu nước ấm thì mới chứa đầy cái bồn này đây!

Đoán chừng nó chưa kịp đầy thì eo nàng đã gãy mất rồi.

"Rõ ràng là có suối nước nóng, thế mà lúc nào cũng tắm bồn, định làm khổ người khác sao."

Viên Bình biết thân thể Tiểu Hoan Từ không thoải mái, vốn dĩ muốn đi thăm, kết quả vừa ra khỏi cửa đã thấy nàng đang đứng vò đầu ở nơi đó, trong miệng không ngừng lầm bầm chuyện gì đó.

"Tiểu Hoan Từ, ngươi khỏe hơn rồi sao?" Vương Bình vỗ vai nàng, hỏi.

Thập Hoan vừa quay đầu lại, thấy người đến là Viên Bình thì giống như phát hiện đại cứu tinh. Cả gương mặt ngăm đen kia dường như đang phát sáng, sáng đến lấp lánh.

"Ta đã uống thuốc nên không sao rồi." Tiếp theo gương mặt nhỏ lại nhăn nhó nói với Viên Bình: "Viên đại ca, hiện tại ta không có chút sức lực nào, còn phải xách cái thùng nước nặng như vậy. Nếu có thể huynh chỉ cần giúp ta múc nước, ta sẽ giúp huynh đi tuần tra hai ngày."

"Việc nhỏ này cứ để ta làm. Thân thể ngươi còn chưa khỏe, nên nghỉ ngơi nhiều vào." Dứt lời liền vui vẻ xách thùng đi múc nước.

Trong lòng Thập Hoan thầm biết ơn hắn. Tấm lòng nhiệt tình, sống lại vô cùng ngay thẳng chứ không hề giống Tần Vĩ Trạch kia, dụng tâm chín khúc, khiến người ta không tài nào nhìn thấu.

Hồi tưởng lại ánh mắt vừa rồi của hắn, cảm giác sợ hãi lúc nãy trong lòng nàng lại ập đến.

Ở lại Ninh Vương phủ mấy ngày qua, đại khái nàng cũng nghe được một số chuyện của Tần Vĩ Trạch.

Ở vương triều Tần Nguyệt này, không ai dám động vào Tần Vĩ Trạch.

Lục hoàng tử là người được Hoàng thượng sủng ái nhất, thế lực so với Thái tử không phân cao thấp. Là một người chín chắn, tận tâm với bá tánh, có rất nhiều đóng góp nên được bá tánh hết lời khen ngợi.

Chỉ có điều, Thập Hoan hồi tưởng lại cảnh tượng lần đầu tiên hai người gặp mặt. Tác phong làm việc của hắn vô cùng quả quyết, tuyệt đối không giống người lương thiện.

"Đa nhân cách" Ba từ này bắt chợt hiện lên trong lòng Thập Hoan.

Nàng lắc đầu, nhanh chóng đem suy nghĩ của mình đè xuống. Mặc kệ hắn là người thế nào, nàng chỉ cần khôn ngoan giữ mình là được.

Trước khi rời đi, lời nói của Lữ Bất Chu có ý vị sâu xa, Tần Vĩ Trạch vừa chậm rãi quay về, vừa nghĩ đến lời dặn dò của Lữ Bất Chu.

"Huynh không cho ta giúp huynh tuần tra, thế thì ta đi tìm thức ăn ngon cho huynh." Thập Hoan đứng một bên nhìn Viên Bình bận rộn, nói.

Viên Bình thoáng nghĩ ngợi một chút, hỏi: "Ngươi sẽ nấu sao?"

"Sẽ không! Nhưng ta sẽ đi tìm, yên tâm, hôm nào ta sẽ mời huynh ăn thứ ngon nhất mà huynh chưa từng ăn qua."

Khi Tần Dục tiến vào sân, liền thấy Viên Bình và Thập Hoan vui vẻ nói cười. Tức thì một cỗ lửa giận không tên vọt lên trong lòng hắn.

"Vương, Vương gia!" Viên Bình buông thùng nước trong tay, lắp bắp nói.

"Hiện tại ngươi nên ở đâu?" Sắc mặt Tần Vĩ Trạch không được tốt, lời nói ra cũng vô cùng nghiêm khắc.

"Thuộc hạ, thuộc hạ chỉ là muốn giúp..."

"Hắn không có tay sao?" Tần Vĩ Trạch lập tức cắt ngang lời Viên Bình, căn bản hắn không muốn nghe giải thích.

Thập Hoan không biết Tần Vĩ Trạch bị làm sao, vừa đến đã bày ra bộ mặt thối đó. Chẳng lẽ bị Lữ Bất Chu ức hiếp?

Theo như Thập Hoan phỏng đoán, cho dù Lữ Bất Chu có dốc toàn sức chiến đấu thì cũng không thể khiến hắn tức giận được.

"Là tiểu nhân nhờ hắn giúp đỡ!" Thập Hoan vừa dứt lời, ánh mắt như lưỡi kiếm của Tần Vĩ Trạch liền chiếu tới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Giằng Co Với Hắn

Edit: Tiểu Pi

"Bốn vương không biết từ khi nào mà Ninh Vương phủ này do ngươi định đoạt vậy?!" Hắn khoanh tay đứng đó, nói thẳng với Thập Hoan, giọng nói lạnh như băng.

Thấy Vương gia tức giận, Viên Bình vội vàng quỳ xuống: “Vương gia, đều là lỗi của thuộc hạ, không liên quan đến Tiểu Hoan Từ!”

“Ngươi cũng thật có nghĩa khí!” Tuy lời này là nói với Viên Bình, nhưng đôi mắt hắn lại nhìn Thập Hoan chăm chăm. “Nếu Viên Bình ngươi đã nhiệt tình như vậy, thì một tháng tới nước trong tất cả các lu nước ở vương phủ này, đều do ngươi gánh.”

“Vương gia!” Thấy Viên Bình bị phạt, Thập Hoan cao giọng: “Mọi việc đều có nguyên do, nếu Vương gia muốn phạt hắn thì cũng nên nghe hắn trình bày một chút chứ.”

“Tiểu Hoan Từ.....” Viên Bình vội vàng lôi kéo quần áo nàng, ý bảo nàng không cần chống đối với Vương gia.

“Thiện li chức thủ!” (*) Hắn gần giọng nói bốn chữ này.

(*) Tự ý rời khỏi cương vị công tác/nhiệm vụ.

“Ta xin hỏi Vương gia, cái gọi là tận trung với cương vị của ngài là như thế nào, chẳng lẽ là lạnh nhạt vô tình, ngoại trừ chức trách của mình ra thì đối mặt với những chuyện khác đều thờ ơ hay sao? Chẳng qua là Viên Bình thấy thân thể ta không đủ sức nên tới giúp ta một chút, chỉ như vậy đã phải chịu trách phạt. Nếu như để truyền ra ngoài, chỉ sợ sau này mọi người đều sợ hãi, Ninh Vương phủ này sẽ trở nên đáng sợ biết chừng nào! Hơn nữa cũng sẽ cho rằng Ninh Vương gia ngài không có lý lẽ!”

Nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh, một hơi nói nhiều lời như vậy, ngẩng đầu nhìn Tần Vị Trạch không chút sợ hãi.

Bốp, bốp, bốp..... Tần Vị Trạch vỗ tay: “Nói nghe rất hay.” Vẻ sắc bén trong mắt hắn cũng dần dần phai nhạt, ngược lại biến thành vẻ hài hước.

Chậm chậm đi đến trước mặt Thập Hoan, nói: “Ngươi đã nói như vậy, nếu như bốn vương không làm chút gì thì thật đúng là có lỗi với những lời này của ngươi.”

Hắn dựng thẳng hai ngón tay lên: “Bốn vương sửa chủ ý, vốn định để ngươi chỉ gánh nước một tháng. Bốn vương cảm thấy Tiểu Hoan Từ nói rất có đạo lý, đã như vậy, ngươi cũng nên trợ giúp những người khác nhiều hơn. Một tháng sửa thành hai tháng đi!”

“Ngài.....” Thập Hoan mở to hai mắt nhìn, đôi con ngươi lấp lánh như sao đang nổi lên hai đốm lửa giận. “Là ngài cố ý!”

“Ba tháng!”

“Đường đường là Ninh Vương gia, sao có thể lật lọng như vậy?!”

“Bốn tháng!”

Khóe miệng Tần Vị Trạch tươi cười, nhìn trong mắt nàng hiện lên lửa giận ngập trời, hắn cười càng thêm xán lạn.

“Sao không nói nữa? Tiếp tục đi, ngươi câm rồi à?!”

Hắn không hề che giấu sự trào phúng trong giọng nói. Con gió nhẹ nhàng thổi qua làm vạt áo trắng tinh của hắn hơi gợn lên, nhưng hiện tại trong mắt Thập Hoan không cảm thấy hắn hiền ngang oai hùng chút nào, ngược lại cảm thấy lòng dạ hiểm độc của hắn không thích hợp với màu trắng chút nào cả.

Hiện tại, mặc kệ nàng nói cái gì cũng không khác gì lửa cháy đổ thêm dầu, sẽ chỉ làm Viên Bình chịu phạt càng nhiều thêm mà thôi.

Nàng càng cầu tình, Tần Vị Trạch sẽ càng tăng thêm hình phạt. Bởi vì hắn tuyệt đối không cho phép có người nào dám khiêu khích quyền uy của hắn.

Không người nào có thể thoát khỏi khống chế của Tần Vị Trạch, hắn tuyệt đối cũng sẽ không để xuất hiện tình huống như vậy. Tiểu Hoan Từ ngàn vạn lần không nên làm trò trước mặt hắn mà cầu tình thay cho người khác. Đặc biệt là trong tình huống đang bị hắn hoài nghi!

Viên Bình vừa muốn nói cái gì, Thập Hoan đã tiến lên một bước, đứng trước mặt Tần Vị Trạch: “Bốn tháng gánh nước này, ta làm!”

Nàng không thể vô duyên vô cớ làm Viên Bình bị phạt như vậy, huống hồ, hôm nay nàng thật sự muốn giằng co với tên vương gia không biết nói lý lẽ này!

Nhìn ánh mắt không chịu thua của nàng, Tần Vị Trạch cười lạnh: “Một khi đã như vậy, ngươi cũng đừng hối hận!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tù Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hầu Hạ Hắc Tầm Gội

Edit: Tiểu Pi

Đây mới chỉ là cái sân thứ hai.

Thập hoan buông thùng nước trong tay xuống, nhẹ nhàng xoa bóp cái eo sắp gãy của nàng.

Giống như chỉ trong một đêm mà trong vương phủ này bỗng dưng "nở" ra vô số lu nước, cơ hồ ở mỗi cái sân đều có, hơn nữa mỗi một cái lu nước đều to bất thường.

Trừ phi là Tần Vị Trạch bày mưu đặt kế, nếu không ai dám ở trong vương phủ đặt nhiều lu nước như vậy.

Mặt trời sắp xuống núi nhuộm cả bầu trời đỏ như màu lửa, trên mặt đất, toàn bộ một vùng rộng lớn như khoát thêm tấm áo choàng đỏ rực. Khắp bốn phía là tiếng kêu rộn rã của côn trùng. Thập Hoan dứt khoát ngồi trên mặt đất, bỗng dưng nổi lên hứng thú muốn ngắm hoàng hôn.

Nàng nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay mỗi nhừ của mình. Hương thụ sự yên tĩnh hiếm có này, nàng suy nghĩ liệu mình có khả năng trở về hay không. Nàng còn nhớ rõ tình huống lúc nàng xuyên qua.

Vốn là đi chùa Vạn An du ngoạn, nhưng sau một trận ánh sáng trắng xuất hiện, nàng đã không còn ý thức nữa. Khi tỉnh lại lần nữa nàng đã tới nơi này. Như vậy xem ra, có lẽ..... Nàng còn có thể về nhà.

“Tiểu Hoan Tử, Vương gia gọi người đến hầu hạ ngài tắm gội.” Quân gia râu dê xuất hiện, nói với Thập Hoan đang ngồi ngây ngốc.

Tắm gội?

Nàng đã mệt thành như vậy, còn muốn nàng đi giúp hần tắm gội?

“Không đi!” Nàng từ chối, Thập Hoan đã chán ghét cái cảnh bị hần quát mắng, dứt khoát cự tuyệt.

Kỳ lạ là lần này quân gia râu dê cũng không tức giận, mà chậm rãi nói: “Vương gia nói, nếu như người không đi, kỳ hạn gánh nước từ bốn tháng sửa thành một năm.”

Rốt cuộc tên Tần Vị Trạch này có thuận phong nhĩ hay thiên lý nhãn vậy? Vì sao những suy nghĩ của nàng đều bị hần bấm đốt ngón tay biết được chuẩn xác đến thế.

Nàng tuyệt đối tin tưởng tên hồ ly kia nói được làm được.

Thời điểm nàng không tình nguyện mà xuất hiện, Tần Vị Trạch đã ngâm mình bên trong suối nước nóng. Khói nhẹ lượn lờ, Tần Vị Trạch dựa vào vách đá của suối nước nóng, trên trán có vài sợi tóc đen rũ xuống, khẽ nhắm hai mắt, hần như vậy thoạt nhìn hoàn toàn vô hại. Ngày thường nhìn không ra, nửa người trên lộ ra khỏi mặt nước của hần mạnh mẽ rắn chắc, các múi cơ bắp hiện rất rõ ràng, có bọt nước dính trên mặt nên thoạt nhìn càng thêm cuồng dã.

Thập Hoan thoải mái đánh giá mỹ nam trước mặt.

Nếu hần tốt tính hơn một chút thì hần là sẽ có không ít người thích hần.

Chỉ tiếc..... “Mặt người dạ thú” bốn chữ này đang xuất hiện trong đầu Thập Hoan.

“Còn không qua đây xoa bóp cho bản vương.” Tần Vị Trạch mở mắt ra, thấy cặp mắt to linh động của nàng không hề dè dặt mà đánh giá mình. Đây là lần đầu tiên hần thấy một người lớn mặt như vậy.

“Hà?” Thập Hoan không kịp trở tay: “Vương gia, tiểu nhân da dày thịt béo, sợ làm thân thể ngàn vàng của Vương gia bị thương, hay là gọi một nha hoàn tới đây đi.”

Hần liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: “Dong dài cái gì! Còn dám lười biếng, cẩn thận cái đầu của người.”

Thập Hoan hận đến nghiến răng, ta xoa, ta xoa, ta xoa xoa xoa.

Nàng vừa mệt, tay lại mỏi.

Mà giọng nói lười biếng của Tần Vị Trạch lại truyền đến: “Chút sức lực này của người, còn không đủ gãi ngứa cho bản vương.”

Thập Hoan thầm mắng, suýt chút nữa đã ném khăn tắm trong tay lên mặt Ninh Vương gia. Cả ngày hôm nay nàng đi gánh nước, cánh tay đã sớm không còn chút sức lực nào. Nếu không, thế nào cũng phải xoa cho hần tróc luôn lớp da mới thôi.

Nhưng Tần Vị Trạch vẫn chưa để ý tới lửa giận của nàng, hai tròng mắt đen lấy lại đảo qua đôi tay của Tiểu Hoan Tử, ngâm trong nước ôn tuyền lâu như vậy mà còn chưa đổi màu sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tù Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Không Xong Rồi, Nàng Dẫm Phải Đuôi Lão Hồ Ròi

Thập Hoan cố ý đưa "cánh tay đen thui" của mình lượn qua lượn lại trước mặt Tần Vị Trạch.

Trải qua hai chuyện lần trước, tất nhiên Tần Vị Trạch sẽ sinh ra nghi ngờ. Cho nên nàng đã cẩn thận hơn, thay đổi thứ khác để nhuộm da của mình. Lần này thứ nàng dùng chính là một loại dược liệu, chỉ có khi dùng nước thuốc đặc hiệu mới có thể tẩy lớp da đen này.

Ngoài mặt nàng rất bình tĩnh, nhưng trên thực tế trong lòng lại đang nở hoa.

Cũng không phải chỉ có mỗi mình Tần Vị Trạch nguoi mới có thể suy đoán được suy nghĩ của người khác.

Tâm trạng nàng rất tốt, liền "ha ha" cười nhỏ. Tắm gội cho hần xong, Thập Hoan bắt đầu sửa sang lại quần áo mà hần ném xuống, tiếp theo lại đi chuẩn bị tốt quần áo mới.

Nhẹ nhàng cất bước, trên mặt đầy ý cười, không thể không nói là tâm trạng của nàng tốt vô cùng.

Cách một tầng hơi nước, Thập Hoan cũng không thấy được biểu cảm của Tần Vị Trạch. Hần chậm rãi đứng dậy từ trong suối nước nóng, Thập Hoan làm bộ ở một bên thu thập quần áo, "phi lễ chó nhìn", đạo lý này nàng vẫn biết đó nha~~

Lấy quần áo để một bên tùy ý khoát vào, trên ngực còn thấy rõ vài giọt nước.

“Chuyện gì khiến nguoi vui vẻ đến vậy?”

“Tiểu nhân đâu có vui gì đâu.”

“Hửm? Nói như vậy, nguoi không vui khi hầu hạ bốn vương?” Giọng nói của hần lại lạnh tanh.

Từ trước đến nay mọi chuyện đều do hần khống chế, nhưng hiện tại, vẻ mặt tươi cười của tiểu tử mặt đen này chính là khiêu khích với uy quyền của hần!

Nếu hần muốn dùng thủ đoạn, như vậy thì đã có thể trực tiếp xác nhận thân phận của người trước mặt.

Nhưng đó lại không phải là điều mà Tần Vị Trạch hần muốn. Hần thích trò chơi mèo vờn chuột, nhìn con mồi khốn đốn mới là thú vui lớn nhất của hần.

Thập Hoan đã cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo xung quanh Tần Vị Trạch. Hiện tại không phải là lúc nên chọc giận hần.

“Có thể hầu hạ Vương gia là phúc khí mà tiểu nhân đã tu luyện được, sao có thể không vui được chứ.” Nàng “Chân chó” mà nói.

“Một khi đã như vậy, bốn vương sẽ khiến cho phúc khí của nguoi lại nhiều thêm chút!” Không lâu sau, hần vươn tay trái ra, trở tay đánh một chưởng vào bả vai Thập Hoan.

Thật ra là hần muốn nhìn xem, người trước mặt có phải đen từ trong ra ngoài hay không.

Sự việc xảy ra quá đột ngột khiến Thập Hoan không kịp phản ứng. Chỗ bả vai cũng không phải là rất đau, nhưng là giống như có một lực đạo vô hình đẩy nàng vào trong nước.

Theo bản năng, nàng vươn tay đến chỗ đồ vật có thể bắt lấy.

“Bùm” một tiếng, nàng oanh oanh liệt liệt rơi vào suối nước nóng, một chùm bọt nước thật lớn văng tung tóe ra ngoài. Nàng trôi lên mặt nước, thỉnh thoảng phát hiện trong tay mình đang cầm một áo choàng thuần trắng.

Dưới tình huống khẩn cấp, nàng lại có thể kéo xuống quần áo mà Tần Vị Trạch vừa mới mặc vào!

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa: “Vương gia, thuộc hạ đã đem tới đồ vật mà ngài muốn.” Giọng nói của Viên Bình vang lên.

“Cút đi!” Khi Viên Bình còn chưa kịp vào nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, nghe tiếng rống to thô bạo của Vương gia, hần đã vội vàng lao ngược ra ngoài, “Rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Cả người Thập Hoan đều hóa đá. Thăm rồi thăm rồi, hôm nay nàng đã gãi phải cái đuôi của lão hồ này rồi. Vội vàng ném bộ quần áo trong tay ra xa, lén lút trốn vào trong một góc.

Giấu mình thật sâu trong nước, chỉ lộ lên một cái đầu nhỏ ở trên mặt.

Vừa ngẩng đầu, liền thấy Tần Vị Trạch đã cầm một cái áo ngoài khác phủ lên người. Con người ngưng tụ gió bão của hắn đang nhìn chăm chăm nàng, trong ánh mắt rõ ràng viết năm chữ, người, nhất, định, phải, chết!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Nam Nhân Của Vương Gia

Nhìn hắn từng bước một tới gần, Thập Hoan hận chính mình không thể chui vào trong nước mà không bao giờ ngoi lên nữa.

"Vương gia..... Ngài là đại nhân không chấp nhặt tiểu nhân, Tể tướng đồ lý năng xang thuyền[1], ngàn vạn lần không nên chấp nhặt với tiểu nhân nha." Hào hán phải biết tránh cái thiết trước mắt, hiện giờ nàng đã chọc giận Tần Vị Trạch, lại đi cứng đối cứng chỉ có nước chết càng nhanh.

[1] Tể tướng đồ lý năng xang thuyền (宰相肚里能撑船) = bụng tể tướng có thể chống được thuyền: ý bảo phạm là người chức càng cao thì càng phải rộng lượng, bao dung.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đen như mực như cũ kia, Tần Vị Trạch vô cớ bức bối trong lòng. Hắn không biết bản thân bị làm sao nữa, hay là nói hắn đang chờ mong chút gì đó. Thực giác nói cho hắn biết, chủ nhân của một đôi mắt có thần như vậy tuyệt đối không phải xấu xí như vẻ bề ngoài hiện tại.

Nhìn người đang không ngừng lùi lại kia, Tần Vị Trạch cười lạnh: "Sắp chết đến nơi còn biện bạch như vậy, bốn vương thật đúng là coi thường người rồi. Chẳng qua, cho dù hôm nay có đại la thần tiên tới, cũng không thể nào cứu được người."

Dứt lời, hắn ngược lại ngồi xuống ghế. Liếc mắt nhìn người trong nước, cao giọng gọi: "Viên Bình!"

Viên Bình vừa mới bị đuổi đi bây giờ lại xuất hiện. Hắn kinh ngạc mà nhìn Tiểu Hoan Tử ở trong nước. Còn chưa mở miệng, Tần Vị Trạch liền nói: "Tiểu Hoan Tử hầu hạ không chu đáo, bốn vương phạt hắn hai mươi đại bản."

"Vương gia... Ta..." Thập Hoan muốn biện giải.

"Nhiều thêm một câu thì tăng lên hai mươi, người có thể ước lượng thử bao nhiêu câu nói để có thể thuyết phục được bốn vương!"

Thập Hoan hận không thể tát hết nước trong ao này vào người hắn!

Còn không phải là phạt trọng thôi sao, người cũng đừng hỏi hận!

Từ từ bò từ trong nước lên trên bờ, nàng quỳ rạp trên mặt đất, nói với Viên Bình đang khó xử: "Không sao, người cứ đánh đi."

Lén lút đưa mắt ra hiệu cho Viên Bình sử, huynh đệ, người đánh nhẹ thôi nha!~v

Viên Bình không còn cách nào khác, chỉ còn cách đi tìm gậy tới. Thập Hoan quỳ rạp trên mặt đất, cao giọng hô: "Tạ vương gia ban đánh!"

Gậy giáng xuống, Thập Hoan cảm thấy cảm giác đau đớn trong nháy mắt đã tràn ngập toàn bộ thân kinh. Nàng khề cần môi, nếu người không muốn để cho ta được yên, như vậy người cũng đừng có trách ta!

"A... Vương gia... không cần a!"

"Nơi đó... nơi đó không được a!"

"Vương gia, ngài tha cho ta đi, ta không thể. A..."

Thập Hoan ở trong phòng kêu rên âm ỉ, bên ngoài, bọn thị vệ cùng nha hoàn nghe được đều cảm thấy kỳ quái.

Tiếng kêu kia có chút rên rỉ mềm mại, không khỏi khiến người ta phải suy nghĩ bậy bạ.

Chẳng lẽ Vương gia và Tiểu Hoan Tử....

Sẽ không đâu, Vương gia có thân phận và khí chất như vậy, sao có thể là đoạn tụ được?

Nhưng mà âm thanh rên rỉ này chẳng phải đã chứng minh bọn họ "có gian tình" hay sao?

Thập Hoan đã dùng hết toàn bộ sức mạnh ý chí của mình để chống cự đau đớn, nàng cố ý rên ra âm thanh như vậy. Tin rằng chưa đến bình minh ngày mai, Ninh Vương gia sẽ có thanh danh đoạn tụ bên ngoài.

Mà một khắc kia Tần Vị Trạch nghe thấy âm thanh này, sắc mặt lập tức trở nên âm u vô cùng. Nhìn biểu tình y như tác kẻ hoa kia, nếu không phải bởi vì quá mức đau, chắc chắn Thập Hoan sẽ ngửa mặt lên trời cười to.

Mà giờ phút này người ngoài cửa đã tụ tập càng ngày càng nhiều, hầu hết để nghe âm thanh bên trong, tuy rằng không người nào dám nghị luận, chỉ là trong lòng bọn họ sớm đã nhận định Tiểu Hoan Tử là "nam nhân của Vương gia".

Kêu thảm như vậy, Vương gia quả thật là dũng mãnh nha!~v

Một chút cuối cùng, Thập Hoan phá lệ kêu đến tê tâm liệt phế, làm người bên ngoài không rét mà run.

Mọi người sôi nổi suy đoán, Vương gia sẽ không dùng roi da nhỏ quất đầu nhĩ. Tiểu Hoan Tử gầy yếu như vậy, có thể chịu được Vương gia dũng mãnh không?

△ Chú thích thêm:

[1] Tương truyền, Tể tướng Vương An Thạch đòi Tống mất vợ tuổi trung niên nên mới cưới một tài nữ làm thiếp. Sau khi kết hôn, vì bận việc nước nên thường không về nhà, nàng tiểu thiếp vì không chịu nổi tịch mịch nên đi lại len lút với một người hầu.

Chuyện này nhanh chóng truyền đến tai Vương An Thạch, một ngày, ông giả bộ ra ngoài làm việc nhưng lại bảo kiệu phu gánh kiệu không đi còn mình trốn trong nhà. Nửa đêm, ông rón rén lại gần cửa sổ, nghe thấy hai hai người đang ve vãn nhau, dù rất tức giận song ông không đánh động người trong phòng mà lấy một cây sào trúc chọc tổ quạ trên cây, quạ hoảng sợ kêu âm lên, người hầu trong phòng thấy động vội vàng chuẩn mất.

Thoáng chốc đã đến trung thu, Vương An Thạch muốn nhân lúc nhắm rượu thưởng trăng mà nhẹ nhàng khuyên nhủ nên mới ngâm thơ:

"Nhật xuất đông lai hoàn chuyển đông

Ô nha bất khiển trúc can thống

Tiên hoa lâu trú miên tâm thuy

Phiết hạ kiền khương môn ngoại thính"

Tiểu thiếp nghe vậy liền quỳ sụp xuống đáp:

"Nhật xuất đông lai chuyển chánh nam

Nhĩ thuyết giá thoái chinh nhất niên

Đại nhân mạc kiến tiểu nhân quái

Tể tướng đồ lí năng xanh thuyền"

Vương An Thạch thấy nàng thành tâm nhận lỗi nên cũng mềm lòng, lại nghĩ mình đã 60, nàng vẫn còn trẻ trung, không thể chỉ trách nàng ta được, không bằng thành toàn cho bọn họ. Sau tiết trung thu, Vương An Thạch tặng bạc và cho họ thành thân. Sau chuyện đó, mọi người không ngớt lời khen ngợi sự khoan hồng độ lượng của Vương An Thạch, "tể tướng đồ lí năng xanh thuyền" trở thành câu chuyện được ca tụng ngàn đời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Hấn Lại Thích Bị Vây Xem

Mông Thập Hoan sùng lên, Vương gia lại có thanh danh đoạn tụ.

Trên phố, mọi người truyền tai nhau tin Ninh Vương gia cùng một gã sai vặt bí mật ở bên nhau. Ninh Vương gia lại dũng mãnh phi thường, kết quả làm cho gã sai vặt tứ chi vô lực, không ngừng kêu rên thảm thiết, cuối cùng được người ta nâng ra.

Lời này đồn đãi ra, nữ nhi của đông đảo các triều thần hoặc là tổn thương rơi lệ, hoặc là khịt mũi coi thường. Trong lúc nhất thời, số người muốn liên hôn với Ninh Vương gia đã giảm đi ba phần.

Thập Hoan nằm trên giường, tuy rằng mông rất đau nhưng trong lòng lại thoải mái vô cùng. Đương kim Ninh Vương gia bị nói là đoạn tụ, tin tức này

cũng đã đủ bùng nổ rồi. Dừng mộng của mình đổi lại tiếng xấu muôn đời của hấn, đáng giá!

Nhưng mà một nhân vật chính khác của chuyện này lại vững như thái sơn, không chút nào để ý tới lời đồn trên phố. Nên thượng triều thì thượng triều, nên xử lý công văn thì xử lý công văn, giống như không liên quan gì đến mình vậy.

Đã là ngày thứ bảy, lời đồn càng ngày càng nghiêm trọng, ngay cả chi tiết Ninh Vương gia sủng ái gã sai vặt này thế nào cũng lưu truyền ra ngoài.

“Ngươi thật sự không định làm sáng tỏ sao? Cứ tiếp tục như vậy, ngay cả ta cũng phải cho rằng ngươi là đoạn tụ.”

Vừa mới hạ triều, Lữ Bất Chu và Tần Vị Trạch cùng sóng vai đi ra phía ngoài.

Hôm nay Tần Vị Trạch mặc y phục thuần trắng, bên ngoài mặc áo sa mỏng màu tím nhạt, phía trên thêu kim long ngũ sắc, chân mang giày lụa đen để trắng. Phong thái hiên ngang, khiến người ta nhìn không được mà liếc mắt lại nhìn.

Nghe Lữ Bất Chu nói xong, hấn đứng yên: “Nếu đã như vậy, hay ngươi theo bốn vương luôn đi?”

Biểu tình nhìn như nghiêm túc kia dọa Lữ Bất Chu sợ tới mức liên tục xua tay: “Đừng đừng đừng, ta đối với Linh Nhi nhà ta là trung trinh như một. Ta tuyệt đối tin tưởng ngươi thích nữ nhân, mấy lời đồn đãi trên phố làm sao có thể tin được, phải không?”

Tần Vị Trạch cười khẽ, xoay người rồi đi.

-----Đã đường bảy ngày, không còn sung lên nhiều như trước, nhưng vẫn còn rất đau, tư thế đi đường của Thập Hoan cũng rất kỳ quặc, khập khiễng.

Bảy ngày này nàng cũng không gặp Tần Vị Trạch, nhưng nàng lại nghe được những lời đồn đãi bên ngoài, vậy có lẽ mấy hôm nay Vương gia hấn cũng không được thoải mái lắm.

Đang nghĩ ngợi, cửa đột nhiên bị mở ra, Tần Vị Trạch thành linh đứng ở cửa.

Thập Hoan đỡ lấy trụ giường, chậm rãi ngồi xuống, vừa nhìn thấy hấn thì hoảng sợ, đặt móng an vị lên trên giường. “A!” Lập tức đau đến mức kêu rên thảm thiết.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ kia, Khóe miệng Tần Vị Trạch kéo lên độ cong tuyệt đẹp. “Đứng dậy, theo bốn vương ra phủ mua đồ.”

“Vương gia, tiểu nhân đã như vậy, chỉ sợ không thể đi được.” Tên hồ ly đáng chết, phật đánh ta còn chưa đủ, hiện tại còn tới tìm nàng gây phiền toái.

“Hoặc là theo bốn vương ra ngoài, hoặc là lại đánh hai mươi đại bản, ngươi tự chọn đi.”

Thập Hoan kêu rên trong lòng, ai đó tới thu phục tên yêu nghiệt này đi!

Kết quả mọi người đều thấy hình ảnh quỷ dị này – Ninh Vương gia ở phía trước nhàn nhã tản bộ, đi theo sau là một gã sai vặt chân đi khập khiễng.

Người trên đường nghị luận sôi nổi, Tần Vị Trạch giống như không nghe thấy gì, ở đâu nhiều người thì kéo Thập Hoan chạy đến nơi đó. Hơn nữa hấn cố ý thả chậm bước chân, đi ngang hàng với Thập Hoan.

Thì ra Tần Vị Trạch thích bị người ta chỉ trích vậy xem! Thập Hoan như bưng bình, dùng ánh mắt đồng cảm nhìn hấn.

Nàng lại rất có lòng thương người, một khi đã như vậy, nàng coi như làm một tùy tùng tốt đi.

Nhìn đôi mắt đen nhánh kia đảo tới đảo lui, Tần Vị Trạch liền biết trong lòng hấn không nghĩ chuyện gì tốt.

Lúc hai người chìm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên phía sau truyền đến một giọng nam thanh thúy: “Thập Hoan, có phải là muội không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Bị Ca Ca nhận Nhầm

Đột nhiên nghe thấy có người kêu tên nàng, thân thể Thập Hoan rõ ràng cứng đờ.

Nhưng mà biến hóa rất nhỏ này cũng không qua được đôi mắt Tần Vị Trạch. Biểu tình mặt tự nhiên kia hiển nhiên đã chứng minh tất cả.

Ánh mắt Tần Vị Trạch dần dần trở nên u ám, vẫn luôn so sánh cái tên vừa rồi, Thập Hoan... Tiểu Hoan Tử... Chẳng lẽ đây chỉ là trùng hợp?

Về mặt vẫn không thay đổi, hấn dừng bước chân lại, nhìn về phía người nọ. Chỉ thấy người nọ mặc y phục màu xanh đen, đầu đội mũ ngọc, màu da ngăm đen, đôi mày hơi xếch, hai mắt sáng ngời có thần. Nhìn kỹ xuống, cặp mắt kia thật ra cũng có chút giống với Thập Hoan.

Thấy Tần Vị Trạch dừng lại, Thập Hoan cũng không thể không đứng lại theo. Nàng biết người này, hấn chính là ca ca nàng ở thời đại này – Hàn Thập Tuấn.

Lúc nàng vừa tỉnh lại sau khi đã xuyên đến đây, thấy mấy tên nam nhân lực lưỡng đang đè nàng lại, buộc chặt nàng rồi ném lên trên xe ngựa, đưa đi làm tiều thiếp cho Thái tử. Mà mẹ cả nàng đứng ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt nhìn.

Một khắc trước khi nàng bị ném lên xe ngựa, nàng còn nhớ rõ đã nghe được ở phía sau đang có người điên cuồng gào thét tên mình, mà cái âm thanh kia rất giống với thanh âm thanh của người trước mặt này.

Thấy Tiểu Hoan Từ nhìn Hàn Thập Tuấn như có bộ dáng suy tư, đôi mày của Tần Vị Trạch dần dần nhíu lại, trong mắt hiện lên vẻ không vui.

“Lui ra!” Tần Vị Trạch quát lạnh một tiếng, hấn không che dấu cảm giác bức bối ở trong lòng.

Nghe được giọng nói của Tần Vị Trạch, Thập Hoan lập tức hoàn hồn, vừa ngược mắt lên liền thấy mặt hấn tối sầm.

Sao lại tức giận, ai lại chọc tức tên hồ ly này rồi?

Nàng thành thật dịch nửa bước về phía sau, đứng ở phía sau bên phải Tần Vị Trạch.

“Tham kiến Vương gia.” Hàn Thập Tuấn chấp tay hành lễ.

“Hàn công tử miễn lễ.” Tần Vị Trạch giơ tay, sau đó liếc mắt nhìn Tiểu Hoan Từ bên cạnh.

Hàn Thập Tuấn đứng dậy, bắt đầu đánh giá gã sai vật bên cạnh Tần Vị Trạch. Bóng dáng của người này cực kỳ giống Thập Hoan, nhưng người này đang cúi đầu nên hấn không nhìn rõ được khuôn mặt. Chỉ nhìn thấy da mặt và làn da trên tay rất đen.

“Người sai vật này thật lạ mắt.” Hàn Thập Tuấn cố ý chuyển đề tài dời đến trên người gã sai vật.

“Thô sử tạp dịch mà thôi, Hàn công tử vì sao lại cảm thấy hứng thú với gã sai vật của bốn vương vậy?” Hấn cười như không cười, căn bản không muốn vòng vo.

Tất nhiên Hàn Thập Tuấn biết tính cách này của Ninh Vương gia, hấn cười nói: “Chỉ là mỗi lần đều là Ngụy Đạt hầu hạ Vương gia ra cửa, lần này đột nhiên thay đổi người, thần có chút tò mò thôi.”

“Thì ra là thế! Còn không nhanh hành lễ với Hàn công tử, đừng làm mất mặt bốn vương!” Tần Vị Trạch nói với Thập Hoan. Hấn cố ý gọi nàng, trong tiềm thức, hấn không nghĩ muốn cho Hàn Thập Tuấn biết quá nhiều chuyện.

Thập Hoan vẫn luôn nghe bọn họ đối thoại, trong lòng cũng có một chút khản trương. Hàn Thập Tuấn cũng không phải kẻ ngốc, mà thái độ Tần Vị Trạch lại không rõ ràng, hiện tại nàng hai mặt đều là thù địch.

“Tiểu nhân tham kiến Hàn công tử!” Tiếng nói ồ ồ truyền đến, còn hơi chói tai như vậy. Vốn dĩ Hàn Thập Tuấn có một tia mong đợi, hiện tại cũng thất vọng.

Giọng nói của muội muội hấn uyển chuyển du dương, không có khả năng trầm đục lại khó nghe như vậy.

Mà biểu tình cô đơn kia của hấn bị Tần Vị Trạch thu hết vào đáy mắt.

Nàng nói chuyện như vậy, là cố ý cho Hàn Thập Tuấn nghe được âm thanh khó nghe, vì nàng muốn cho hấn biết là gã sai vật trước mắt hấn không phải là người hấn muốn tìm!

Nghĩ đến đây, Thập Hoan vẫn là có một tia cảm kích, rốt cuộc nếu thật sự bị Hàn Thập Tuấn hoài nghi, như vậy mới là bắt đầu gặp phiền toái.

Thập Hoan suy nghĩ một chút, nhưng lần này bị Hàn Thập Tuấn “nhận nhầm”, đã cung cấp tin tức mấu chốt cho Tần Vị Trạch!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tù Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Bốn Vương Muốn Bức Họa Của Nàng

“Vương gia, thần còn có việc nên không bồi Vương gia nữa.” Thu lại nỗi thất vọng trong lòng, Hàn Thập Tuấn chuẩn bị rời đi, tiếp tục tìm kiếm muội

muội.

Tần Vị Trạch gật đầu: “Cũng được.”

Thấy hấn rời đi, lúc này Thập Hoan mới ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng càng lúc càng xa kia.

“Còn dám nhìn nữa, bốn vương sẽ móc hai mắt ngươi ra!” Tần Vị Trạch đứng ở một bên lạnh lùng nói.

Một người anh tuấn kiệt xuất như hấn mà lại nói ra những lời ác độc như vậy. Thật đúng như câu "bạch hạt liêu giá phó hảo bì nang"! (*)

(*) Bạch hạt liêu giá phó hảo bì nang, giải nghĩa: Có một số người, tuy rằng bề ngoài nhã nhặn lịch sự nhưng làm những hành động hay có những lời nói không đúng mực, trái ngược với vẻ ngoài của mình.

“Vương gia, trên đường này có bán hỏa dược không?” Nàng cười tủm tỉm hỏi.

Câu hỏi không đầu không đuôi này khiến Tần Vị Trạch có chút khó hiểu: “Ngươi muốn hỏa dược làm cái gì?”

“Trong lời nói của Vương gia nồng nặc mùi thuốc súng, tiểu nhân còn tưởng rằng Vương gia vừa ăn hỏa dược nữa chứ!” Nàng nói không chút khách khí.

Có câu “Duy chi có nữ tử và tiểu nhân là khó giáo dưỡng” (*) nhưng xem ra, trên đời này “Chỉ có Tần Vị Trạch là khó dưỡng nhất!”

(*) Câu này của Không Tử nói a~~~

Không đầu không đuôi lại tức giận, vô duyên vô cớ tìm nàng gây phiền toái, hấn thật sự nghĩ rằng nàng là một quả hồng mềm, tùy tiện muốn bóp là bóp sao?!

Tuy rằng hấn không có tức giận, nhưng lại đặt một bàn tay lên bả vai Thập Hoan, âm thầm tăng thêm lực đạo khiến nàng đau đến mức nhúu chặt đôi mày.

“Không cần lập đi lập lại nhiều lần để khiêu khích bốn vương, trước kia cũng có một người giống như ngươi vậy, bây giờ hấn đang nằm ở bãi tha ma nào rồi, bốn vương tin rằng ngươi sẽ không muốn đi bồi hấn đâu nhỉ.”

Thập Hoan muốn tránh thoát, nhưng cái tay kia lại giống như gọng kìm, khiến nàng căn bản không thể động đậy. Tên Tần Vị Trạch đáng chết này lại tiếp tục uy hiếp nàng.

Chỗ bả vai vô cùng đau đớn, nói không chừng đã bầm tím rồi cũng nên. Nàng cắn răng một cái, nếu ngươi bắt nạt, như vậy ta cũng sẽ chứng thực cái danh đoạn tỵ cho ngươi!

“Vương gia, đừng. Đừng như vậy!”

Giọng nói đầy ám muội, làm người ta không khỏi mơ màng. Trong mắt những người xung quanh bắt đầu hiện lên vẻ khác thường, nhưng lại bị ánh mắt sắc lạnh của Tần Vị Trạch phóng tới, dọa bọn họ sợ tới mức tránh ra xa.

Nhìn ánh mắt đặc ý của nàng, hấn buông lỏng tay ra. Thập Hoan lập tức xoa bả vai mình, nếu không phải thực lực cách xa, nàng thật sự rất muốn đánh hấn một trận để xả giận mới được.

“Hồi phủ!” Tần Vị Trạch nói xong, liền dẫn đầu rời đi.

Bị hấn làm cho mờ mịt không hiểu mô tê gì [1], Thập Hoan đành phải chậm rãi đi theo phía sau.

[1] Thật ra câu gốc của tác giả là “Trượng Nhị hòa thượng mặc bất trú đầu não” (丈二和尚摸不着头脑):(nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng.

Tần Vị Trạch vừa đi, vừa nhớ lại xúc cảm trên tay vừa rồi. Khung xương của Tiểu Hoan Tử thật nhỏ, nhìn thế nào cũng không giống như là khung xương của nam nhân. Hơn nữa vừa rồi Hàn Thập Tuấn nhận nhầm, phải chăng, “Hấn” là “Nàng” mới đúng.

Nhưng hấn nhớ rõ, thời điểm Tiểu Hoan Tử mới vào vương phủ, hấn cố ý dò hỏi Viên Bình, Viên Bình nói gã này là nam nhi. Mà lần nọ Lữ Bất Chu bắt mạch cũng nói Tiểu Hoan Tử là nam nhi.

Xem ra trong chuyện này còn nhiều điều bí ẩn!

“Từ hôm nay trở đi, ngươi gác đêm cho bốn vương như cũ!” Một chân Thập Hoan vừa mới rảo bước tiến vào cổng lớn vương phủ, đã nghe được giọng của Tần Vị Trạch.

“Vương gia a..... Ta.....” Còn chưa chờ nàng nói xong, Tần Vị Trạch đã biến mất ở chỗ ngoặt.

Không để ý tới tiếng gọi phía sau, Tần Vị Trạch bước nhanh đến thư phòng: “Ngụy Đạt!”

“Có thuộc hạ!”

“Đi tra một người, chi nữ của Viễn Tướng quân —— Hàn Thập Hoan. Còn nữa, bản vương muốn bức họa của nàng. Tất cả chuyện này không thể để người khác biết được, nhớ lấy!”

“Dạ!”

Δ Chú thích thêm:

[1] Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lối đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ^^). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sở không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “摸不着头脑” (sở không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đã Vào Vương Phủ Của Ta Thì Là Người Của Ta

Ban đêm, không gian xung quanh đều yên lặng, chỉ nghe được tiếng côn trùng kêu râm ran ngoài cửa sổ.

Tần Vị Trạch còn chưa trở lại tâm điện, Thập Hoan xoa bả vai đau nhức của mình. Nàng muốn nhìn một chút, nhưng lại sợ hấn đột ngột tiến vào, quả thực vô cùng mâu thuẫn.

Mà hiện tại, Tần Vị Trạch ở trong thư phòng đèn đuốc sáng trưng. Lư hương trên bàn sách tỏa ra từng trận khói nhẹ, ánh nến sáng ngời nhảy nhót vui sướng, chiếu lên sườn mặt anh tuấn của Tần Vị Trạch.

Hiệu suất làm việc của Ngụy Đạt rất nhanh, khi đêm xuống đã đến trước mặt Tần Vị Trạch.

“Sao rồi?”

“Khởi bẩm Vương gia, Hàn Thập Hoan là do tiểu thiếp của Viễn Tướng quân sinh ra. Ngày thường hay ở trong phủ, rất ít khi lộ diện. Nhưng hai tháng trước đột nhiên mất tích. Hiện tại người của phủ Viễn Tướng quân đều đang âm thầm tìm kiếm, vẫn chưa tìm được.”

Hai tháng trước?

Tần Vị Trạch nắm trọng điểm, hai tháng trước cũng là khoảng thời gian Tiểu Hoan Từ vào vương phủ.

“Có tìm được bức họa không?”

“Có, thỉnh Vương gia xem qua.”

Ngụy Đạt cung kính trình bức họa lên, đặt bức họa được cuộn tròn ở trên bàn sách, từ từ mở ra.

Một tia kinh ngạc hiện lên trong mắt Tần Vị Trạch. Người trong tranh mặc váy lụa màu lam nhạt, tóc dài đến thắt lưng, da thịt trắng hơn cả tuyết. Đôi mày đẹp như được tỉ mỉ vẽ ra, hai mắt lại rất có thần. Môi đỏ hơi hơi chu ra, như trẻ nhỏ đang làm nũng. Nàng đứng dưới tán hoa đào, cánh hoa anh đào bay lượn đầy trời và cả xung quanh nàng, nhìn qua nàng chẳng khác gì tiên nữ hạ phàm.

Hắn cẩn thận nghiền ngẫm bức họa, đôi mắt đẹp kia dần dần trùng khớp với đôi mắt của Tiểu Hoan Từ, ngón tay thon dài của hắn khẽ chạm lên người trên bức họa.

Sau một lúc lâu, hắn mở miệng hỏi: “Vì sao nàng lại mất tích?” “Tướng quân phu nhân đưa nàng đi làm thiếp cho Thái tử, nhưng trên đường đi nàng đã chạy thoát.”

Sau khi nghe xong, Tần Vị Trạch cười khẽ, lớn mật như thế, cũng cũng chỉ có một người là nàng mà thôi.

Hắn khoa tay, ý bảo Ngụy Đạt lui ra.

Như thế, xem ra ngày đó hán gặp là đúng lúc Hàn Thập Hoan đang chạy trốn. Đánh bậy đánh bạ, lại thành gã sai vặt bên cạnh hán. Mấy ngày nay ở chung, dựa theo tính cách không chịu thua của Tiểu Hoan Tử thì tuyệt đối sẽ không hạ mình làm thị thiếp cho người khác.

Nhẹ nhàng cuộn bức họa lại, ánh mắt Tần Vị Trạch u ám không rõ, nhưng trong lòng lại có cảm giác hưng phấn khó tả.

Xem ra, Ninh Vương phủ này chỉ là nơi ở tạm thời của nàng thôi. Nếu tìm được nơi khác tốt hơn, có thể nàng cũng sẽ rời đi như vậy chẳng?

Ngón tay cầm cuộn họa dần dần siết chặt đến trắng bệch, nghĩ đến khả năng nàng sẽ rời đi, cảm giác hưng phấn vừa rồi chuyển thành bức bối.

Ninh Vương phủ đâu phải là nơi nàng muốn đến thì đến, muốn đi thì đi!

Đã vào vương phủ của ta, thì là người của ta.

Hiện tại trò chơi này do khán mở màn, vậy khi nào kết thúc cũng phải do hán định đoạt!

Tần Vị Trạch trở lại tắm điện, bất giác thả nhẹ bước chân. Lặng lặng đứng ở trước giường của nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ đang say ngủ.

Nghe tiếng mõ bên ngoài, đã là giờ Tý. Ánh nến leo lắt, mà Thập Hoan ôm chần ngồi ở trên giường, dựa vào vách tường, bên ngoài trời đã đen kịt.

Trong lúc mơ màng nàng cảm thấy giống như trước giường mình có người, sợ tới mức bừng tỉnh. Sau khi thấy rõ ràng người tới là ai, nàng vừa vỗ ngực vừa nói: “Vương gia, đã hơn nửa đêm ngài không ngủ đi, đứng ở chỗ này làm gì? Chẳng lẽ ngài không biết, người hù người cũng có thể gây ra án mạng sao?”

“Bốn vương nghĩ, nếu không làm chuyện trái với lương tâm thì không sợ quỷ gỗ cửa. Hay là, người có chuyện gì gạt bốn vương?” Giọng nói hán trầm thấp, ngữ điệu thông thả, từng chữ từng chữ đều dội vào lòng Thập Hoan. Hai người bốn mắt nhìn nhau, giống như hán muốn nhìn thấu linh hồn của nàng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chuồn Ra Ngoài

“Vương gia cảm thấy ta có chuyện gì gạt ngài à?”

Nàng ném vấn đề ngược lại cho hán, hiện tại nàng không biết hán đang nghĩ gì. Những lời này rốt cuộc là vô tình thử, hay là hán thật sự đã biết được cái gì?

Thập Hoan nhìn hán chăm chăm, trong một khoảnh khắc nàng cảm giác được ánh mắt hán như có hai đốm lửa đang rực cháy, giống như muốn thiêu rụi nàng.

Nhưng ánh mắt đó chỉ thoáng qua, khiến nàng cho rằng mình đang xuất hiện ảo giác.

“Chỉ là nhắc nhở người một chút, ngàn vạn đừng có suy nghĩ ở trước mặt bốn vương muốn ra về..... Mà thôi!” Hán cố ý nói lấp lửng không rõ ràng. Mà ánh mắt kia cố ý đảo qua toàn thân nàng.

Bị hán nhìn chăm chăm khiến lưng nàng như bị kim chích, Thập Hoan lại căng thẳng thần kinh.

Nhìn thấy vẻ căng thẳng của người trước mắt, đột nhiên hán mỉm cười: “Ý của bốn vương là muốn nhắc nhở người, không cần cố ý tô điểm làm đẹp cho gương mặt xấu xí của người đâu, kéo biến khéo thành vụng, làm mất thể diện của bốn vương.”

Dứt lời, hán liền vung ống tay áo, xoay người đi đến sau bình phong, thay quần áo đi ngủ.

Thập Hoan vô cùng hoài nghi, liệu có phải tên Tần Vị Trạch này uống lộn thuốc hay không, tự nhiên nói nhiều mà lại không đầu không đuôi như vậy. Tô điểm làm đẹp mình? Vậy mà hán cũng nghĩ ra được.

Không để ý tới tên hồ ly này, Thập Hoan đắp chăn, ngã đầu xuống ngủ mất.

Hán sẽ không để cho người khác phát hiện bí mật này, đặc biệt là sau khi hán đã biết thân phận của Thập Hoan.

Hôm sau, khi Thập Hoan tỉnh lại thì Tần Vị Trạch đã thượng triều. Thập Hoan lười biếng đuổi eo, ngày nào mà không bị tên hồ ly đó đến gây phiền toái

thì chính là ngày tốt!

Nhưng mới vừa mở cửa đã thấy gương mặt sọc của Ngụy Đạt. “Vương gia phân phó, trể chút nữa người đem ngọc như ý kia vào trong cung, thuận tiện theo ngài đi dự tiệc.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Hoàng cung? Hắn lại muốn mang theo một gã sai vặt xấu xí tiến cung, Vương gia này thật đúng là có nhã hứng.

Yến vô hảo yến[1], đây là phản ứng đầu tiên của Thập Hoan. Đa số những buổi cung yến đều sẽ mở tiệc chiêu đãi vài vị vương công quý tộc, quan lại đại thần. Khó tránh khỏi sẽ đụng phải người của phủ Viễn Tướng quân. Lần trước, thiếu chút nữa bị Hàn Thập Tuấn nhận ra, lần này có đánh chết nàng cũng không dám tiếp tục mạo hiểm.

[1] Yến vô hảo yến (宴无好宴): ngụ ý là mời người tham gia tụ hội hoặc mở tiệc chiêu đãi, nhất định là có mục đích khác, tiềm ẩn mối nguy hiểm.

Vì vậy, nàng chỉ còn cách giả vờ bị bệnh thôi.

Kết quả, khi Ngụy Đạt lại đến liền thấy được Tiểu Hoan Từ đang “Bị bệnh nằm trên giường”. Tay chân vô lực, ngay cả đôi mắt cũng không còn long lanh giống ngày xưa.

“Người làm sao vậy?” Ngụy Đạt hỏi thăm.

Nàng “Yếu ớt” nói: “Đêm qua tự nhiên ta bị nhiễm phong hàn, hôm nay không thể đi tặng đồ được rồi.”

Mất thấy đã sắp tới giờ, Ngụy Đạt có hơi sốt ruột, tiến lên muốn kéo Tiểu Hoan Từ dậy. Ai ngờ tên này ngay cả đứng cũng đứng không vững.

“Ngụy đại ca, nếu không huynh cứ tìm người đi thay cho ta đi, cho dù có bò, ta cũng không bò nổi nữa rồi.” Nàng nói vô cùng “Đáng thương”, nhưng trong lòng lại đang nở hoa, cuối cùng nàng cũng phải dùng đến Nhuyễn Cân tán. [1]

[1] Thập hương nhuyễn cân tán: loại chất độc này vô tung vô ảnh, không mùi, không vị, rất khó bị phát hiện, có thể dễ dàng phát tán trong không khí, pha vào nước uống hoặc đồ ăn. Người bị trúng độc Thập hương nhuyễn cân tán thường bị tê liệt, trở nên hoàn toàn vô lực, yếu ớt, không còn khả năng kháng cự.

“Được rồi!” Ngụy Đạt bất đắc dĩ, việc Vương gia tặng đồ quan trọng hơn. Hắn quay người lại rời đi.

Thập Hoan sử dụng Nhuyễn cân tán không nhiều lắm, năm đại khái nửa canh giờ, nàng liền khôi phục lại như bình thường.

Đã mấy ngày nay nàng hay nghĩ đến chuyện mình có thể xuyên trở về hay không. Cho nên việc đầu tiên nàng phải làm, là muốn tìm xem nơi này có chùa Vạn An không!

Hơn nữa nàng đã ngây ngốc trong vương phủ này một thời gian, đã sớm muốn đi ra ngoài nhìn xem.

Nói đi liền đi, nàng đã quan sát kỹ thời gian mà bọn thị vệ thay ca. Thừa dịp không có ai, nhanh chóng đi ra ngoài từ cửa sau.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Anh Hùng Cứu xấu Nhân

Vừa ra đến đường cái, Thập Hoan cảm thấy cả người đều thoải mái tự tại. Rốt cuộc nàng đã cảm nhận được không khí tự do rồi.

Xuyên qua đám người rộn ràng nhộn nhạo trên đường, Thập Hoan ăn bánh hoa quế, uống một tách trà lớn, phe phẩy cây quạt được làm thủ công. Lần đầu tiên cảm nhận được chợ cổ đại nên nàng nhìn cái gì cũng cảm thấy thật mới mẻ.

Dù có vui chơi nhưng nàng cũng không quên nhiệm vụ. Hỏi thăm mọi người, họ nói gần kinh thành này không có chùa hay miếu nào tên Vạn An cả.

Tâm tình có chút uể oải, đi suốt một buổi sáng, bất tri bất giác lại đi tới cửa thành phía Bắc.

Thành lâu đại khái cao ba tầng, độ rộng của cửa thành hình vòm ước chừng rộng đến mười lăm mét(*). Mà phía trước cổng thành có binh lính thân mặc quân phục, trong tay cầm trường mâu, mặt mày nghiêm nghị.

(*) Trong convert đề mét, tui cũng không sửa dù đây là truyện cổ trang vì đoạn này là do nữ chính ước lượng, mà nữ chính là người xuyên về từ hiện đại nên dùng mét vẫn không có gì bất hợp lý cả.))

Đứng hồi lâu, trong lòng nàng có một loại xúc động. Nàng có thể từ nơi này đi ra ngoài, rời khỏi Ninh Vương phủ, rời khỏi kinh thành. Trời đất bao la

này thế nào cũng có cách để nàng tìm được đường trở về.

Một gã sai vặt của Ninh Vương phủ chạy trốn, hẳn là không phải chuyện gì quá to tát. Nhưng bất ngờ trong đầu nàng lại xuất hiện gương mặt lạnh lùng của Tần Vị Trạch.

Nghĩ đến hẳn làm gì. Nàng vỗ vỗ mặt mình, nhất định là do bị hắn áp bức quá lâu nên mới như thế.

Đang nghĩ ngợi, đám người phía sau đột nhiên xô xao lên, sau lưng có người hô to: “Tránh ra, mau tránh ra!”

Chờ khi Thập Hoan quay đầu lại, muốn tránh đã không còn kịp nữa rồi. Con ngựa đã tới trước mặt nàng, chỉ cần nó vừa nhấc chân lên, nàng sẽ phải bỏ mạng dưới móng ngựa của nó.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một nam tử áo lam bất ngờ từ bên cạnh xông ra, đẩy Thập Hoan một cái thật mạnh ra ngoài. Mà nam tử kia bởi vì quán tính nên cũng ngã trên mặt đất.

Tránh được móng ngựa trong gang tấc, Thập Hoan cố sức từ trên mặt đất bò dậy. Mà người cứu nàng đã đứng dậy trước.

“Cảm ơn người.”

Người nọ ngẩng đầu cười với nàng: “Không có gì, người có sao không?”

Thập Hoan nhìn người nọ, thế nhưng nhìn đến ngậy người. Mái tóc đen nhánh buộc gọn gàng sau đầu, màu da rất sáng, hai tròng mắt trong suốt, giống như có thể hút người ta vào đó. Khóe miệng khẽ cong lên, khi hắn cười hai mắt cong cong, khiến người ta như đắm mình trong gió xuân.

“Ta không có việc gì.” Nàng lén lút giấu tay trái ra sau. Lúc này khi vừa mới té ngã, tay trái nàng bị trầy da.

Nam tử kia không nói gì thêm, mà trực tiếp kéo tay trái nàng qua, nhìn thấy tay nàng chảy máu thì không khỏi nhíu mày. Lấy khăn lụa trắng từ thân ra, nhẹ nhàng băng bó cho nàng.

“Huynh đài cố chịu đựng một chút, phía trước cách đây không xa sẽ có y quán.” Hắn nói.

“Không cần, vết thương nhỏ này cũng không có gì đáng ngại.” Người ta đã cứu nàng, nàng không muốn lại làm phiền người ta thêm nữa.

“Vẫn nên để đại phu xem một chút mới yên tâm.” Hắn vẫn tiếp tục kiên trì.

Nhìn ánh mắt chân thành của người nọ, nàng cũng không nỡ cự tuyệt. Sau khi đến y quán băng bó xong, Thập Hoan được biết người nọ đã để lại bạc, rồi yên lặng rời đi không một tiếng động.

Người ta đều là anh hùng cứu mỹ nhân, nàng lại được anh hùng cứu “Xấu” nhân. Người này cũng không vì nàng “Xấu” mà coi thường nàng, đúng là hiếm thấy.

Thế nhưng nàng có hơi hối hận, tốt xấu gì cũng là ân nhân cứu mạng, mà nàng lại có thể quên mất việc hỏi tên của người ta!

Nhìn canh giờ, Tần Vị Trạch đi dự tiệc chắc là sẽ không về sớm. Nàng ung dung trở về không chút hoang mang, dựa theo đường cũ mà vào. Mới vừa bước một chân vào cửa tấm điện đã thấy vẻ mặt u ám của Tần Vị Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Người Thật Sự Cho Rằng Bốn Vương Là Người Mù?

Trong nhà, bầu không khí đã u ám tới cực hạn, Trúc Đào và Ngụy Đạt hầu hạ bên cạnh cũng không dám ho một tiếng nào, trong phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Dựa theo sự quan sát của Thập Hoan suốt hai tháng qua, khi Tần Vị Trạch có việc tiến cung thì đến khuya mới trở về, hôm nay sao lại về sớm vậy?

Hắn ngồi ở bên cạnh bàn, bộ triều phục màu tím trên người còn chưa có thay ra. Nhìn như nhân nhả khế vuốt chung trà trong tay, nhưng đầu ngón tay trắng bệch kia lại thể hiện rằng hiện tại hắn đang áp chế sự tức giận.

Người trong phòng không ai mở miệng nói chuyện, bầu không khí cực kỳ lúng túng. Thập Hoan lấy lại bình tĩnh, nói: “Tham kiến Vương gia.”

Thấy tay trái nàng băng bó, cùng với chỗ cổ tay áo lộ ra một góc của tấm lụa trắng, giọng nói lạnh lẽo của Tần Vị Trạch truyền tới: “Đi đâu vậy?”

“Tiểu nhân đi ra ngoài hít thở không khí, không nên nằm lâu trên giường.”

“Ngụy Đạt nói tứ chi nguoi vô lực, ngay cả đứng còn không vững, sao nguoi lại có thể đứng dậy được hay vậy?”

“Nằm hồi lâu nên đã khá hơn nhiều.” Nàng trả lời hần không chút hoang mang.

Nhìn ánh mắt Tần Vị Trạch, Thập Hoan biết hần căn bản không tin lời nàng, một chữ cũng không tin.

Thấy biểu hiện do dự của nàng giống như đang giấu giếm cái gì đó, lửa giận của Tần Vị Trạch dần dần bốc lên, hần nén lửa giận xuống, hỏi: “Bốn vương hỏi lại nguoi một lần nữa, đi đâu vậy?”

Trúc Đào bị dọa sợ không nhẹ, Ngụy Đạt thực sự cũng đồ mò hỏi thay Tiểu Hoan Tử. Hôm nay hần đưa ngọc như ý đến cho Vương gia, còn bẩm báo tình trạng của Tiểu Hoan Tử. Ngoài mặt Vương gia biểu hiện như không có gì, mà trong lòng lại cố ý tìm lý do rồi đi trước. Hơn nữa rút ngắn một nửa thời gian hơn mọi ngày để về phủ.

Khi mở cửa lại nhìn thấy bên trong trống rỗng, tuy rằng Vương gia không nói gì, nhưng ánh mắt lạnh lẽo của ngài đã nói lên tất cả.

Như thế làm hần có chút bất ngờ lại khó hiểu, Vương gia hần là sẽ không vì một gã sai vặt và phần nô đến mức đó chứ.

“Tiểu Hoan Tử, không nên chọc Vương tức giận, mau nói thật đi.” Ngụy Đạt thấp giọng nhắc nhở nàng.

Vì ngữ khí hung ác của Tần Vị Trạch làm Thập Hoan rất không thoải mái. “Ta ra ngoài vương phủ hít thở không khí, đây là lời nói thật, nếu Vương gia không tin thì ta cũng hết cách.”

“Bốp” một tiếng, Tần Vị Trạch đột nhiên vung tay lên ném chung trà xuống đất, mảnh sứ vỡ văng khắp nơi, lập tức chung trà chia năm xẻ bảy. Nhưng lại không có một mảnh sứ nào văng trúng nàng.

Hần đứng dậy, đi đến trước mặt Thập Hoan, tháo cái khăn lụa trong cổ tay áo nàng ra.

“Đây là cái gì? Nguoi thật sự cho rằng bốn vương là người mù à?”

Đây là lụa trắng mà nam tử áo lam dùng để băng bó cho nàng, vốn dĩ nàng muốn giặt sạch để tìm trả cho người ta, không ngờ lại bị hần phát hiện.

Ở triều đại này có nhiều nam tử hay mang theo lụa trắng tùy thân. Chất liệu bằng lụa của cái này không phải người bình thường có thể sử dụng. Hần bắt lấy tay Thập Hoan: “Còn không nói, bốn vương sẽ bẻ gãy tay của nguoi!”

Hần dần dần tăng thêm lực đạo, làm Thập Hoan nhìn không được nhủ chặt mày. Tên Tần Vị Trạch đáng chết này, không phải thật sự muốn bẻ gãy tay nàng đó chứ.

Thấy nàng còn không chịu mở miệng, sắc mặt Tần Vị Trạch càng thêm u ám. Nàng đi đâu, gặp ai, có phải muốn tìm chỗ khác tốt hơn để rời khỏi đây không?

Trúc Đào bị dọa đến choáng váng, bộ dạng Vương gia vô cùng phần nô như vậy, là lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy, chỉ sợ hôm nay Tiểu Hoan Tử lành ít dữ nhiều rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ký Vào Đây, Bốn Vương Sẽ Bỏ Qua Cho Nguoi

Nhìn người trước mặt, Thập Hoan biết, nếu hôm nay nàng nói sai một câu, rất có khả năng sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Nàng còn chưa muốn chết, đặc biệt là không muốn bị Tần Vị Trạch bóp chết.

Hào hần không sợ thiệt trước mặt, nàng cố ý nói nhỏ nhẹ: “Vương gia, tức giận hại thân, ta nói là được chứ gì.”

Hần vẫn chưa buông tay nàng ra, nhưng lại không tăng thêm lực đạo: “Nếu như có nửa lời nói dối, nguoi tự gánh hậu quả.”

Vì thế Thập Hoan thành thật nói hết những chuyện xảy ra với nàng khi đi ra ngoài, làm cái gì, được người ta cứu thế nào cũng kể từ đầu tới cuối.

Chỉ là nàng cố ý lược bỏ một ít đồ vật, tỷ như không có nói chuyện nam tử kia dùng lụa trắng giúp nàng băng bó, chỉ nói người kia đưa nàng đến đại phu xem mà thôi.

“Vương gia, ta nói xong rồi, ngài có thể buông ra chưa.” Bị cái “Kim sắt” kia siết rất đau, nàng nói.

“Không vội, chúng ta nên nói rõ trước đã. Vừa rồi là hỏi ngươi đi đâu, hiện tại trả lời bốn vương nghe xem, vì sao lại giả bệnh?” Vốn định dẫn theo nàng tiến cung đi dạo, nhưng lại không ngờ nàng có thể giả bệnh chuẩn êm ra ngoài.

Ninh Vương gia này thật đúng là thích dò hỏi tới cùng mà, lại nhìn vào mắt hắn đã thấy hắn voi bót tức giận, Thập Hoan liền có chủ ý. Về mặt nàng lập tức suy sụp, hai mắt đầy ứ khuất: “Vương gia, nếu như ngài ghét bỏ tiểu nhân lớn lên xấu xí thì có thể nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng như vậy.”

Nhìn vẻ ứ khuất trong mắt nàng, cánh tay Tần Vị Trạch thoáng thả nhẹ lực đạo, nhưng cũng không có buông tay. “Khi bảo thì bốn vương nói ngươi lớn lên xấu xí?” Giọng nói của hắn vẫn uy nghiêm như cũ, nhưng cũng không còn sắc bén như vừa rồi.

“Tiểu nhân vừa đen vừa xấu như vậy, vào hoàng cung còn không phải sẽ làm mất mặt của Vương gia hay sao, tiểu nhân tự mình chịu chút ứ khuất cũng không quan trọng, nếu làm kinh động thánh giá, chỉ sợ sẽ không giữ được cái mạng nhỏ này!” Nói xong, còn cố ý cúi đầu.

Tuy rằng không nhìn thấy ánh mắt của Tần Vị Trạch, nhưng cái nhìn chăm chú đầy mãnh liệt của hắn khiến cả người nàng đều cứng lại.

Buông lỏng cổ tay nàng ra, Tần Vị Trạch đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống. Lời nói của nàng là thật hay giả hắn sẽ tự đi tra, chẳng qua chuyện khiến cho hắn phần nộ chính là nàng len lút đi ra ngoài.

Hôm nay là tự nàng chủ động trở về, nếu một ngày nào đó, có phải sẽ không trở lại nữa hay không?

Đột nhiên Tần Vị Trạch phát hiện, hình như mình không có bất kỳ vật gì có thể ràng buộc nàng. Loại cảm giác này giống như bầu trời đầy sao, thấy được, nhưng lại vĩnh viễn cũng không bắt được!

Thập Hoan khẽ vuốt cánh tay, thấy hắn vẫn chưa nói chuyện mà ngồi đó trầm tư, trong lòng cũng có chút bồn chồn. Chẳng lẽ hắn hành hạ nàng còn chưa có đủ sao?

“Trúc Đào, đi lấy bút mực tới đây!” Hắn đột nhiên mở miệng.

Rất nhanh Trúc Đào đã trở lại, Tần Vị Trạch đề bút viết xuống. Nếu không biết hắn muốn làm gì, đơn giản Thập Hoan sẽ không đoán nữa. Nàng cúi đầu nhìn mặt đất, mảnh sứ vỡ bắn toé khắp nơi, nhưng lại né tránh chỗ nàng không bị văng tới.

Xem ra Tần Vị Trạch này cũng biết võ công, nếu không tất nhiên sẽ không chuẩn xác như vậy.

Ngụy Đạt vẫn là rất khâm phục Tiểu Hoan Tử, biết đạo lý “Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt” này. Đã từng có một người dám khiêu khích Vương gia, kết quả trực tiếp bị ném đi nuôi sói. Vừa rồi hắn thật sự là muốn đồ mờ hôi!

Đặt bút trong tay xuống, khoe miệng Tần Vị Trạch nở nụ cười quỷ dị: “Nếu muốn bốn vương không phạt ngươi cũng được..... Lại đây ký vào cái này, bốn vương sẽ bỏ qua cho ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Ân Nhân Cứu Mạng, Sao Ngươi Lại Ở Chỗ Đây?

Thấy hắn tươi cười, Thập Hoan cảm thấy trong lòng buồn bực.

Nàng đi qua, bất ngờ thấy được bốn chữ “Khế ước bán thân” to đùng!

Lần này đến lượt nàng tròn tròn hai mắt, nàng vốn giả vờ thất học, nói với hắn rằng mình không biết chữ. Nhưng hiện tại nhìn tờ giấy trước mặt, Thập Hoan cũng không thể chỉ vào mũi Tần Vị Trạch hỏi hắn vì sao lại muốn nàng ký khế ước bán thân được.

Nhìn đôi mắt chuyển động qua lại kia, Tần Vị Trạch liền đoán được suy nghĩ của nàng. Lúc trước là tự nàng làm bộ không biết chữ, hiện giờ đành phải ngậm bồ hòn. Nàng ăn thì ăn, không ăn cũng phải ăn.

Thấy nàng không nhúc nhích gì, Tần Vị Trạch cũng không vội, chậm rãi nói: “Ngụy Đạt, nói cho hắn nghe kết cục của việc lừa gạt bốn vương là gì!”

Ngụy Đạt hiểu ý, mở miệng nói: “Đã từng có một mật thám bị Vương gia tra ra được, liền bị nhốt vào địa lao. Trong địa lao có một loại hình phạt, trong ao có nuôi tất cả đều là rắn bình thường, cũng không có bất kỳ nọc độc gì cả. Người nọ mỗi ngày đều sẽ bị ném vào trong ao hai canh giờ, bị những con rắn đó cắn suốt.....”

“Đủ rồi!” Thập Hoan lập tức cắt ngang lời Ngụy Đạt. Khi nghe hắn miêu tả, thậm chí nàng cảm giác được như hiện tại cũng có những con rắn đang bò

trên thân thể nàng. Lòng tơ trên cánh tay cũng dựng thẳng, trong lòng nổi lên từng trận ghê tởm.

Hình phạt biến thái như vậy, cũng cũng chỉ có một mình tên Tần Vĩ Trạch siêu cấp biến thái nghĩ ra mà thôi!

Tần Vĩ Trạch giờ tay, ý bảo Ngụy Đạt ngừng. "Thế nào, nghĩ kỹ rồi sao?"

"Ta ký là được chứ gì!" Mới vừa cầm lấy bút, nàng lại buông xuống: "Ta không biết viết chữ, làm sao bây giờ."

"Nếu sẽ không biết viết chữ thì trực tiếp lăn đầu tay cũng được." Dứt lời, hần nhanh chóng bắt lấy tay phải của Thập Hoan, thấm một chút mực nước chu sa rồi in lên khế ước bán thân.

Vừa lòng buông lỏng tay nàng ra, Tần Vĩ Trạch cảm tờ Khế ước bán thân lại nhìn. Có thứ này rồi, cho dù nàng có thật sự chạy trốn thì hần cũng có thể danh chính ngôn thuận đi bắt trở về!

Sau khi cắt kỹ tờ giấy kia, hần còn không quên nở một nụ cười với Thập Hoan, "Thân thiết" nói với nàng: "Đó là Khế ước bán thân!"

"Vương gia, có phải chuyện này cần thương lượng lại không?!" Nhìn bộ dáng đáng ghét của hần, Thập Hoan hận đến nghiến răng.

"Có cái gì cần thương lượng? Hay là... người muốn đi địa lao ném thử tư vị?"

Ta nhìn, ta nhìn, ta nhìn nhìn nhìn!

Tiểu nữ tử báo thù, mười năm không muộn. Tần Vĩ Trạch người chờ đó cho ta!

Đêm xuống, nhìn người đang ngủ say trên giường, ánh mắt Tần Vĩ Trạch bắt gặp trở nên nhu hòa. Nhớ tới bộ dáng ban ngày khi nàng lăn tay vào khế ước bán thân, khóe miệng không khỏi cong lên.

Ánh mắt đảo qua tay trái đang băng bó của nàng, hần thu lại nét cười, nhíu mày, cầm lấy bình sứ màu lam đặt lên đầu giường của nàng. Đây là thuốc bôi ngoài da tốt nhất, lấy từ chỗ Lữ Bất Chu.

Nhưng khi hần thu tay về, vẻ mặt của hần liền trở nên trầm ngâm. Trong lòng có một tia ảo não, giống như đây là loại cảm xúc hần không nên có. Bởi vì nàng chuẩn em đi ra ngoài nên mới chọc cho hần tức giận, như vậy có phải đã quá kích động rồi không? Hiện tại hần lại đến đưa thuốc, hần thật sự hoài nghi có phải là mình bị trúng tà rồi chăng.

Hần không muốn nàng rời đi là bởi vì hần muốn hoàn toàn không chế trò chơi này mà thôi, đúng, không hơn, hần tự nhủ với mình như vậy.

Từ sau hôm ấy, Tần Vĩ Trạch hạ lệnh nghiêm cấm Thập Hoan tự mình ra cửa. Nàng đi dạo trong phủ mà trong lòng buồn chán muốn chết, trong tay cầm một cành liễu, vừa đi vừa quất lung tung vào không khí: "Tên khốn Tần Vĩ Trạch, người đã không cho ta ra cửa, lại ép ta lăn tay vào Khế ước bán thân! Chờ xem ta có trừng trị người hay không!"

Đang đi, phía trước có người bắt ngờ đi tới, kết quả là nàng không kịp thu tay về nên cành liễu đã đánh trúng người nọ.

Tuy cành liễu nhỏ, nhưng khi đánh vào người cũng rất đau.

Nàng nhanh chân tiến lên xin lỗi, kết quả vừa thấy người nọ, nàng liền ngậy ngấn cả người, buột miệng thốt lên: "Ân nhân cứu mạng, sao người lại ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Khiêm Khiêm Quân Tử, Ôn Nhu Như Ngọc

Giản Hàn Chi nhìn người trước mắt, liền nhớ lại sự việc xảy ra mấy hôm trước. Khóe miệng hần hơi cong lên, khẽ mở đôi môi mỏng: "Không dám nhận là ân nhân cứu mạng, chuyện nhỏ không đáng nói."

Gió nhẹ chọt thổi qua, hần khoanh tay đứng đó, vạt áo bay nhẹ nhẹ. Hoa Sơn chi [1] bay là tả theo gió, tựa như tiên giáng trần. Đôi mắt trong suốt thấy đáy, nụ cười như ánh sáng ngày đông, khiến Thập Hoan nhìn đến say mê.

[1] Sơn chi (梔子) hay còn gọi là cây dành dành, cây ra hoa vào khoảng tháng 3-5, cho quả vào khoảng tháng 6-10. Cây mọc hoang ở những nơi gần nước. Còn được trồng làm cảnh. Có công dụng làm thuốc chữa các bệnh nhiệt thực phẩm.

Lấy lại tinh thần, nàng có chút ngượng ngùng, nói: "Ngày ấy nếu không phải người ra tay, ta đã sớm bỏ mạng dưới móng ngựa rồi. Kết quả còn chưa kịp nói lời cảm tạ thì người đã rời đi."

"Tay người không sao chứ?" Hần hỏi.

Thập Hoan giơ tay trái lên: "Không sao, đã khỏe rồi."

Nhìn cánh tay đã hồi phục, Giản Hàn Chi gật đầu. Hần còn nhớ rõ ngày đó cánh tay trắng da rất nghiêm trọng, chỉ mấy ngày đã hồi phục lại như cũ, không để lại sẹo. Theo hẳn biết, chỉ có phương thuốc ngàn vàng khó cầu của Lữ Bất Chu mới có được công hiệu như vậy.

Nếu đã gặp lại hẳn, thì cũng nên trả lại đồ cho người ta. Từ trong ống tay áo nàng lấy ra cái khăn tay cùng với hai lượng bạc, đưa cho Giản Hàn Chi: "Cái này ta đã giặt sạch sẽ, bạc này là ngày đó người giúp ta trả, hiện tại ta trả lại cho người. Ân nhân, cảm ơn người!"

Cách làm này của hẳn lại khiến Giản Hàn Chi phải nhìn hẳn bằng một ánh mắt khác, một gã sai vặt lại có thể có lễ nghĩa như vậy, thật ra hẳn cũng chưa từng gặp. Hần đưa tay lấy khăn lụa trắng kia về, nhưng không có lấy bạc.

Tay hẳn trắng nõn thon dài, móng tay cắn ngắn gọn gàng, rất đẹp. Thập Hoan theo bản năng nhìn bàn tay nhỏ đầy đặn giống như con nít của mình, tức khắc có chút ngượng ngùng.

Cất khăn vào, Giản Hàn Chi nói: "Bạc này thì không cần, người cứ giữ lại đi."

"Như vậy sao được, tiền này nhất định phải trả cho người." Nói xong cũng mặc kệ hẳn muốn nhận hay không, trực tiếp nhét vào trong tay của hẳn.

Giản Hàn Chi cười cười, lắc đầu bất đắc dĩ, thấy ánh mắt nàng kiên trì như vậy, hẳn cũng không từ chối nữa.

Nhìn ánh mắt quật cường kia, hẳn biết, nếu hẳn không nhận, người trước mắt cũng sẽ không chịu bỏ qua.

"Bạc này ta nhận, nhưng người cũng không cần gọi ta là ân nhân nữa, ta tên Giản Hàn Chi, người kêu ta Hàn Chi là được."

"Giản Hàn Chi....." Nàng gọi nhẹ tên hẳn: "Giản tẩn hàn chi bất khảng tê, tịch mạch sa châu lãnh." Bất giác lại đọc ra hai câu thơ của Tô Thức. [2]

[2] Dịch nghĩa: Lân lữa hết những cành cây trơ trọi mà không chịu đậu, lại một mình bơ vơ trên cồn cát.

(Hai câu thơ trích trong bài "Bức toán tử" của Tô Thức/Tô Đông Pha.)

Mờ mịt tịch liêu, cô độc vô vọng, nhưng vẫn một mực không chịu khuất phục. Phải chăng câu thơ là đang miêu tả người trước mặt nàng chăng? Nàng âm thầm suy đoán.

Nhưng thật sự nàng không hy vọng cái tên sẽ ám vào mệnh, hẳn ôn nhu ấm áp như vậy, không nên chịu đựng cô độc như thế.

Giản Hàn Chi lại có chút bất ngờ, không ngờ người nọ chỉ là một gã sai vặt, lại có thể hiểu được câu thơ này. Rất hiếm thấy.

Thập Hoan lấy lại tinh thần, liền thấy ánh mắt tán thưởng của được Giản Hàn Chi đang mỉm cười nhìn nàng.

Trái tim tựa hồ rút một nhịp, nàng nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Lực hút của hẳn quá mạnh, khiến người ta nhìn không được mà muốn tới gần.

Như này mới gọi là quân tử khiêm tốn, so với tên Tần Vĩ Trạch kia vượt xa không biết bao nhiêu lần. "Người cũng thích Tô Thức?" Giọng nói ấm áp ôn nhu của hẳn truyền đến.

"Thơ của Tô Thức, có nói đến hàng nghìn chủ đề, nhưng bút pháp không một vết nhơ. Nó mệnh mông vô lượng, phong cách ngôn ngữ hào phóng, tâm hồn lại bao dung cởi mở. Nếu chỉ đơn thuần học thuộc, thì có khác gì học đòi một cách vụn vặt. Đông Pha tiểu lệnh, chậm rãi thanh lệ, con người tao nhã uyên bác, thấu đáo lẽ đời. Nếu như không có vốn hiểu biết sâu rộng, thì sao có thể viết được như vậy." Thập Hoan dẫn từ « Kha Đình Từ Luận » của Thái Tung Vân. Thật ra, trước khi xuyên đến đây nàng cũng rất say mê với mấy thứ này. (*)

Nhưng khi nàng nói xong lại có chút hối hận, bởi vì nàng đã là thấy được ánh mắt kinh ngạc của Giản Hàn Chi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Gã Sai Vặt Của Bồn Vương, Không Cần Người Lo Lắng

Giản Hàn Chi tìm tòi nghiên cứu người trước mặt, người nọ thật sự chỉ là một gã sai vật bình thường thôi sao?

Phân tích thơ từ của Tô Thức tinh tế như vậy, há có thể là một gã sai vật tầm thường. Chẳng lẽ là bởi vì lý do khó nói nào đó mà thu liễm tài năng, ẩn thân tại đây?

Nhưng dù thế nào đi nữa, hắn cũng muốn kết bằng hữu với người này.

Hắn không che dấu ánh mắt tán thưởng của mình: "Ta còn chưa biết tên họ của ngươi."

"Gọi hắn là tên mặt đen đi." Giọng nói lười biếng truyền đến, tên Lữ Bất Chu đáng ghét kia tùy ý xuất hiện ở phía sau Giản Hàn Chi, mà Tần Vĩ Trạch cũng vừa vận đứng bên cạnh hắn.

Ánh mắt Tần Vĩ Trạch liếc qua Thập Hoan, trong ánh mắt của nàng mang theo một tia vui sướng, nói chuyện phiếm với Giản Hàn Chi vui vẻ như sao?

Giản Hàn Chi xoay người, chào hỏi hai người bọn họ.

Thập Hoan hung tợn trừng mắt nhìn Lữ Bất Chu một cái, sau đó làm bộ làm tịch nói: "Gặp qua mặt trắng đại nhân!"

Mặt trắng đại nhân?

Sắc mặt Lữ Bất Chu có chút khó coi, còn Tần Vĩ Trạch và Giản Hàn Chi đều bị nàng chọc cười.

Nhìn bộ dáng chịu thiệt của Lữ Bất Chu, trong lòng nàng như nở hoa, vô tình chạm phải ánh mắt Giản Hàn Chi, nàng cười cười với hắn.

Bọn họ liếc mắt qua lại cũng không qua được mắt của Tần Vĩ Trạch. Hắn cất giọng lãnh đạm: "Khách quý tới cũng không thông báo, đều đã quên hết quy củ rồi sao?" Trong giọng nói rõ ràng có vẻ không vui.

"Là ta không cho hắn thông báo, không liên quan tới hắn." Giản Hàn Chi nói.

"Hửm? Giản đại nhân thật biết che chở cho gã sai vật của bản vương!" Giản Hàn Chi cười khê: "Không thể nói là che chở, không phải hắn sai, sao có thể để hắn bị phạt?"

"Nói như thế nào cũng là gã sai vật của phủ Ninh Vương, Giản đại nhân có phải quản hơi nhiều rồi không?!" Hắn cười như không cười, lời nói cũng không khách khí.

Nhìn bầu không khí căng thẳng giữa hai người, Thập Hoan cảm thấy trái tim mình cũng căng thẳng theo.

Ngược lại, Lữ Bất Chu chẳng những không khuyên mà còn đặt mông ngồi bên cạnh núi già, vui tươi hơn hờ mà hóng hót xem kịch.

Cũng không phải mỗi ngày đều có trò hay để xem mà. Hai người bọn họ chính là hai người tài hoa hiếm có nhất vương triều Tần Nguyệt, vẫn luôn không phân cao thấp, nếu như thật muốn đấu, nhất định sẽ rất kịch tính đó!

Bên này Lữ Bất Chu đang rất nhàn nhã, còn Thập Hoan lại không được nhẹ nhàng như hắn. Nàng biết Giản Hàn Chi có lòng che chở nàng, nhưng tâm trạng tên Tần Vĩ Trạch lại lên xuống thất thường, nếu cứ tiếp tục thế này, nàng thật sự sợ Giản Hàn Chi sẽ gặp phiền toái.

"Vương gia, là do tiểu nhân không đúng. Tiểu nhân nguyện ý bị phạt, mặc cho Vương gia xử trí." Nàng nhanh chóng mở miệng, phá vỡ cục diện bế tắc của hai người.

Nhìn thái độ thành khẩn của nàng, lại không giống với thái độ nhận sai mọi ngày, Tần Vĩ Trạch bốc hỏa. Sao hắn không nhìn ra nàng đang muốn giúp Giản Hàn Chi, sắc mặt lập tức lạnh thêm ba phần. Lạnh giọng nói với Thập Hoan: "Còn không mau qua đây!"

Nhìn ánh mắt Tần Vĩ Trạch, trên mặt hắn rõ ràng có viết "Ngươi dám cãi lời thì nhất định phải chết".

Dịch từng bước từng bước đi qua, đứng ra sau lưng Tần Vĩ Trạch.

"Người của phủ Ninh Vương, không phiền Giản đại nhân lo lắng!"

Giản Hàn Chi cũng không giận, chỉ là hắn không biết vì sao nhất thời Ninh Vương gia lại muốn phân cao thấp với hắn, hay vì hắn cũng phát hiện gã sai vật này không giống người thường?

Thập Hoan dùng ánh mắt xin lỗi nhìn Giản Hàn Chi, nhưng không đợi ánh mắt nàng truyền qua đã bị bờ vai dày rộng của Tần Vĩ Trạch chặn lại.

Hắn không dấu vết mà chặn Thập Hoan lại, hoàn toàn ngăn cách ánh mắt hai người giao lưu với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Hái Hoa Tặc

Tuy rằng nàng giả trang thành gã sai vặt, màu da đen đúa, giọng nói khó nghe, nhưng vẫn không che giấu được tài năng của mình.

Chỉ cần là người có tâm, nhất định sẽ phát hiện đôi mắt của nàng như biết nói, rất thu hút người khác. Với sự hiểu biết của hân với Giản Hàn Chi, tuyệt đối người này sẽ không vì hứng thú nhất thời mà bảo vệ cho một gã sai vặt bình thường.

Hay là mới vừa rồi giữa bọn họ, đã nói gì đó chẳng?

“Hôm nay Giản công tử đến là có nhiệm vụ gì sao?”

“Phụng lệnh Hoàng Thượng, đặc biệt tới hỗ trợ Vương gia phá vụ án hái hoa tặc.”

Hái hoa tặc?

Ba chữ này thành công thu hút sự chú ý của Thập Hoan, nàng vênh tai, lẳng lặng mà nghe.

“Vẫn là phụ hoàng suy nghĩ chu đáo, có giản công tử hỗ trợ, chắc chắn sẽ mau chóng phá được án.”

“Vương gia khách khí nói đùa, tại hạ chắc chắn sẽ tận tâm tận lực.”

Bởi vì muốn thương lượng công việc nên đám người bọn họ liền kéo nhau tới thư phòng.

Mà hiện tại Thập Hoan đang ngồi trước mặt Hồ tổng quản, nghe quản gia râu dê này tụng lại quy củ của vương phủ.

“Đi tìm Hồ quản gia, học lại quy củ của vương phủ cho tốt đi!” Đây là lời Tần Vị Trạch nói trước khi rời đi.

Đã nói suốt một canh giờ, nhưng Hồ tổng quản này vẫn không có bộ dáng gì là muốn ngừng lại. Hai mí mắt trên dưới của Thập Hoan đang đánh nhau, đã vài lần nàng cắt ngang Hồ tổng quản, hỏi khi nào thì mình mới có thể trở về.

Nhưng Hồ tổng quản này vẫn không ngừng nói, rung đùi đắc ý ngồi giảng quy củ cho nàng, đến tận lúc mặt trời xuống núi mới “Đại phát từ bi” mà tha cho nàng trở về.

Đầu choáng váng còn não thì cũng sắp nổ tung, Thập Hoan trở lại tâm diện của Tần Vị Trạch, ngã thẳng lên giường. Trời xanh ơi~~~~ nhớ năm đó hầu ca làm thế nào mà chịu đựng được "Kim cô chú" của Đường Tăng vậy????

Đang mơ mơ màng màng, bỗng thấy trên đỉnh đầu mình có một khuôn mặt đen thui. “Quý a!” Nàng sợ tới mức lập tức tỉnh táo lại, cầm lấy gối đầu của mình, không hề suy nghĩ mà trực tiếp ném qua đó.

Kết quả là rất nhanh đã bị người nọ bắt được, Tần Vị Trạch trưng ra vẻ mặt lạnh lẽo, tùy tiện ném cái gối mà mới vừa rồi nó đã "tiếp xúc thân mật" với hân, ném xuống đất.

“Ha ha.....” Nhìn bộ dáng của hân, Thập Hoan cười sung sướng. Kết quả bị hân lạnh mặt liếc qua, nàng lập tức ngưng cười.

Tuy vậy nhưng Thập Hoan vẫn không sợ, ai kêu hân vào mà không có tiếng bước chân làm gì.

“Hôm nay thấy người và Giản Hàn Chi đã nói gì đó?” Hân ngồi ở bên cạnh bàn, hỏi.

“Hân là ân cứu mạng của ta!”

“Ngoại trừ việc cảm tạ ra?” Tần Vị Trạch vẫn không tin nàng.

“Vương gia cảm thấy còn có cái gì?” Nàng cười tùm tùm hỏi.

Tay phải của hân gõ nhẹ lên mặt bàn, vẫn chưa nói chuyện. Hân đã sai người đi tra, cũng biết ngày ấy người cứu nàng chính là Giản Hàn Chi. Như thế xem ra, lý do nàng đưa ra cũng hợp lý.

Thập Hoan vẫn chưa đoán ra tâm tư của hân, mà nàng đã bị mấy bức họa trên bàn hấp dẫn ánh mắt.

Mỗi nữ tử trong bức họa kia đều rất xinh đẹp, yếu điệu động lòng người.

“Vương gia, ngài đang tuyển phi à?!” Nghe qua giọng nói của nàng cực kỳ hưng phấn, trước kia mới chỉ xem người ta tuyển phi trong TV mà thôi, rốt cuộc lần này có thể nhìn ở ngoài đời thực rồi!

Nàng rất ít khi hưng phấn như thế, chẳng lẽ hấn tuyền phi mà nàng lại vui vẻ như vậy? Hai mắt hấn hip lại, lạnh lùng nói: “Nếu như bốn vương nói mình muốn tuyền phu nhân cho Giản Hàn Chi, ngươi cảm thấy như thế nào?”

“Phu nhân của Giản Hàn Chi, Vương gia tới tuyền?” Nàng vừa vui vẻ rạo rực mà nhìn bức họa vừa hỏi.

Thấy vẻ mặt của nàng vẫn không có gì thay đổi, Tần Vị Trạch thoáng dần xuống sự không vui trong lòng. Cũng may, nàng không có nói ra lời nào khiến hấn không thích nghe.

Nàng xem từng bức họa, nhưng rất nhanh sau đó đã phát hiện ra, những bức họa này đều có một chỗ tương đồng với nhau!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Vậy Cả Đời Này Ngươi Cứ Làm Một Tên Ngang Ngược Như Vậy Đi

Edit: Tiểu Pi

Trên bức họa, tư thế của những nữ tử hoặc đứng hoặc ngồi, nhưng mỗi người đều có đeo một cái ngọc bội. Tuy rằng kích cỡ ngọc bội lớn nhỏ không bằng nhau, nhưng hoa văn phía trên đều giống nhau như đúc.

Thấy nàng nhìn chằm chằm mấy bức họa trong tay, bộ dáng như đang suy tư gì đó, Tần Vị Trạch nhìn không được nên đùa nàng: “Sao vậy, có hứng thú với những cô nương này à? Nếu ngươi thật sự có ý, bốn vương cũng có thể suy xét thành toàn cho ngươi.”

“Tiểu nhân nào có được phúc khí như vậy, thật ra ta cảm thấy các cô nương này rất là xứng đôi với Vương gia, còn có người này, ngài xem đôi mắt to như vậy……” Nàng ở một bên liên tục ba hoa, tốt nhất là hấn tìm một người đàn bà đánh đá nào đó, hành hạ cho hấn chết luôn.

Nói một hồi, rốt cuộc Thập Hoan cũng dừng lại, bởi vì Tần Vị Trạch ngồi ở chỗ kia vẫn ung dung nhìn nàng, không nói lời nào. Mắt đen sâu thẳm, nhìn chằm chằm nàng, thực sự có hơi khiến nàng mất tự nhiên.

“Tiếp tục nói đi……” Hấn bảo nàng tiếp tục.

“Vương gia, tất nhiên Vương phi phải để Hoàng Thượng khâm định, tiểu nhân nhất thời lẩm miệng, xin Vương gia thứ tội.” Nhìn tình hình hiện tại, vẫn là không nên chọc giận hấn thì hơn.

Tần Vị Trạch đứng dậy, thông thả đi đến bên cạnh Thập Hoan. Nàng vừa định lui về phía sau, đã bị Tần Vị Trạch đè bức họa trên tay nàng xuống, nói: “Nếu bốn vương không muốn, thì cho dù là Hoàng đế ban hôn lại có thể làm khó dễ được ta sao? Còn nếu như bốn vương đã muốn, có trôn lên trời hay xuống suối vàng nàng cũng đừng mơ tưởng thoát khỏi lòng bàn tay của bốn vương!”

Hấn nói chậm từng câu từng chữ, chính là muốn cho người trước mặt này nghe rõ.

Ảnh nền bị hấn ngăn trở, cả người nàng bị bao phủ trong bóng tối. Tuy không nhìn rõ vẻ mặt của hấn, nhưng nàng vẫn cảm thấy xấu hổ vô cùng. Dừng sức rút tay mình về rồi lui đến một bên, trong lòng bất an. Sao hấn lại vô duyên vô nói như vậy?

Thấy dáng vẻ khẩn trương của nàng, ngược lại Tần Vị Trạch rất vừa lòng, vỗ vỗ bả vai nàng: “Hiểu rồi thì tốt, sau này nếu ngươi còn dám nhiều lời, ta sẽ tuyệt đối không tha.”

Không thích nàng xen vào việc người khác?

“Có lòng tốt lại trở thành lòng lang dạ thú, cả đời này ngươi cứ làm một kẻ ngang ngược như vậy đi.” Thập Hoan nói thầm trong lòng.

Nhưng ngoài mặt nàng vẫn vô cùng ngoan ngoãn gật đầu.

Đôi mắt to tròn đen nhánh đảo tới đảo lui, nhất định là nàng đang nghĩ gì đó trong lòng. Hấn vẫn chưa vạch trần, ngược lại nhìn bức họa kia: “Vừa rồi thấy ngươi xem nghiêm túc lắm, vậy ngươi có nhìn ra cái gì không?”

Thập Hoan chỉ vào mấy bức họa: “Ngài nhìn kỹ xem, hình dạng hoa văn mấy cái ngọc bội này đều giống nhau.”

Nhìn theo tay nàng chỉ, hấn thấy ngọc bội được vẽ rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì sẽ dễ bị bỏ qua. Nhưng lại đúng như lời nàng nói, mỗi một hoa văn đều rất giống nhau.

"Ngay cả đưa tin vật đính ước mà người này cũng lười, không biết đôi kiểu hoa văn nữa." Nàng đứng một bên, nói.

“Sao người nhận định đây là tín vật đính ước?”

“Trên bức họa mỗi một nữ tử đều vô cùng xinh đẹp, nhìn quần áo trên người xem ra không phải nữ nhi của những gia đình bình thường có khả năng mặc được. Mà trang điểm cầu kỳ đến như vậy, tất nhiên đeo ngọc bội cũng sẽ không phải là một vật trang trí tầm thường. Hoặc là cực kỳ quý trọng, hoặc là có ý nghĩa gì đặc biệt với các nàng. Nếu các cô nương đều đeo, hơn nữa hoa văn còn giống nhau, như vậy hẳn là của cùng một người tặng mới đúng.”

Nghe nàng phân tích, Tần Vị Trạch trầm tư, nàng nói không phải không có lý, đây có lẽ là một manh mối để phá án cũng không chừng.

Nhưng mà ngay sau đó, trong mắt hắn lóe sáng, có lẽ hắn có thể mượn cơ hội này để nàng khôi phục lại thân phận nữ nhi cũng nên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Mỗi Lần Gặp Mặt Đầu Không Giống Người Bình Thường

Edit: Tiểu Pi

“Những cô nương trong bức họa này, chính là nạn nhân mà đạo gần đây bị hái hoa tặc làm hại.”

“Cái gì?” Nàng lập tức trừng mắt, những cô nương như hoa như ngọc này đều gặp tai họa. “Vô si bại hoại!” Nàng tức giận đập tay lên mặt bàn.

Tần Vị Trạch không nói gì, chỉ nhìn ngọc bội trên bức họa đến xuất thần. Sau một lúc lâu, hắn búng tay một cái, Ngụy Đạt liền từ ngoài cửa tiến vào.

Tần Vị Trạch thấp giọng dặn dò hắn gì đó, nhìn bộ dáng thần bí của bọn họ, Thập Hoan làm cái mặt quỷ.

Dặn dò xong, Ngụy Đạt lập tức lui ra ngoài.

Xoay người liền thấy nàng đang chống cằm, ngồi nhìn ánh nến đến ngây ngốc. Ánh mắt nàng sáng ngời hấp dẫn người khác. Đã ở chung với nàng trong một thời gian dài, càng ngày Tần Vị Trạch càng cảm thấy hứng thú.

Nhìn thì nhát như chuột, nhưng lại dám công khai chống đối hắn.

Nhìn như rất ngoan ngoãn, nhưng ẩn sâu trong đôi mắt to của nàng đang tính toán những kỹ xảo linh tinh. Nhìn như vô sầu vô lo, nhưng ngẫu nhiên trong ánh mắt sẽ đề lộ ra sự cô độc lại khiến người ta khó nắm bắt được.

Thu hồi suy nghĩ, hắn đi vào gian trong, khi sắp bước qua bình phong lại nói: “Cất kỹ bức họa, ngày mai bản vương phải dùng.”

“Vâng!” Nàng lười biếng trả lời hắn.

Sáng sớm hôm sau, khi nàng tỉnh lại đã không thấy bóng dáng Tần Vị Trạch đâu cả.

Gã sai vật là nàng mỗi ngày đều ngủ sớm hơn Vương gia, nhưng thức dậy trễ hơn hắn, nếu để người ngoài biết được chi sợ cũng phải ngạc nhiên đến rớt cằm.

Hôm nay hẳn là Tần Vị Trạch đi tra chuyện hái hoa tặc, như vậy có phải nàng lại có thể len lút chuồn ra ngoài rồi không? Lần trước đi ra ngoài tìm chùa Vạn An cũng không có kết quả, nhưng nàng vẫn muốn thử lại lần nữa.

Suy nghĩ này vừa lóe qua, nàng liền nhớ tới con giận lần trước của Tần Vị Trạch.

Nếu cứ bị cấm túc trong vương phủ này, thì vĩnh viễn nàng không có khả năng tìm được cách để xuyên trở về nữa. Lần này nhất định nàng sẽ tính toán thời gian thật chuẩn xác, đi sớm về sớm.

Cổng chính là không thể đi rồi, chắc chắn thị vệ sẽ không cho nàng ra ngoài. Hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, nàng sẽ trực tiếp trèo tường ra ngoài.)

Giản Hàn Chi đang đi trên đường, giữa chừng bị một vật thể lạ từ trên trời rơi xuống, hắn nhanh tay lẹ mắt tiếp được “Vật thể” rơi xuống này, không nghĩ tới lại là Tiểu Hoan Tử.

“Ha ha, Giản công tử, thật trùng hợp ha!” Nàng vô cùng xấu hổ cười cười, vội bảo Giản Hàn Chi buông tay ra để mình đứng thẳng lên.

“Mỗi lần chúng ta gặp nhau tình cảnh đều không giống người thường nhì.” Hắn trêu chọc nói. Đây là lần thứ ba gặp mặt, mỗi một lần Tiểu Hoan Tử luôn cho hắn một chút vui mừng cùng với. khiếp sợ.

“Giản công tử không còn chuyện gì nữa thì ta đi trước đây, ngày sau gặp lại!” Nàng lui từng bước về phía về phía sau, chuẩn bị chuẩn mất.

Giản Hàn Chi mỉm cười nhìn nàng: “Hình như ta vừa mới thấy Ninh Vương gia thì phải.”

Vừa nghe hắn nói xong, hai chân Thập Hoan như mềm nhũn. Vừa định chạy trốn, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, không phải Tần Vị Trạch đã đi từ sáng sớm rồi sao. Nàng nhìn lại, đúng lúc thấy Giản Hàn Chi đang cười rất vui vẻ.

Không ngờ quân tử ôn nhu như hắn cũng lấy nàng ra làm trò đùa.

“Giản công tử, ngươi có nghe qua câu "Lời của quý thì có kẻ ngốc mới tin" chưa?" Dám lừa gạt ta, hừ!

“Ngươi nghe rồi?” Giản Hàn Chi hỏi ngược lại.

“Ta.” Tên Giản Hàn Chi, lại có thể phản ứng nhanh như vậy! Thiếu chút nữa nàng đã mắc bẫy rồi.

“Được được, không đùa ngươi.” Hiếm khi vui vẻ như vậy, nhìn ánh mắt nàng có chút ảo não, hắn cười nói: “Đi thôi, hôm nay ta mời khách, xem như nhận lỗi với ngươi. Nhưng ngươi cùng ta làm chuyện này trước cái đã.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cùng Hắn Đi Đạo Cửa Hiệu Đồ Ngọc

“Ta còn có việc, ngươi tự mình đi đi.” Nàng không thêm nề mặt hắn, là do hắn chọc nàng! Hơn nữa thời gian nàng chuẩn ra ngoài rất quý giá.

Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, tiểu sái xoay người đi ngược lại với hướng của Giản Hàn Chi.

Giản Hàn Chi cũng không ngăn cản nàng, chỉ đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng nàng rồi đi. Quả thực không bao lâu sau, nàng đã nhanh chân chạy trở về.

Nàng mới vừa đi đến chỗ ngoặt đầu đường, đã thấy bóng dáng của Tần Vị Trạch cùng Lữ Bất Chu từ xa. Nếu như bị tên hồ ly kia phát hiện, nàng chết là cái chắc.

“Sao đã trở lại rồi?” Hắn nhin cười, hỏi.

Thập Hoan đứng lại thở hồng hộc, hai tay chống eo: “Ngươi đã sớm biết bọn họ ở bên kia rồi đúng không?”

“Ta vừa mới nói hình như ta thấy Ninh Vương gia, là chính ngươi không tin mà.”

Nhìn bộ dáng bình tĩnh thông dong của hắn, Thập Hoan âm thầm cảm thán là do mình nhìn lầm người rồi. Tên nam nhân này quân tử chỗ nào chứ, cho dù vậy thì cũng là nguy quân tử mới đúng!

Trên đường người người qua lại, mọi người chỉ nhìn thấy một tên sai vặt vừa đen vừa gầy đang tức giận nhìn nam tử anh tuấn bên cạnh. Hình ảnh này có chút quý dị, mọi người nhìn không được đều liếc mắt nhìn qua một lần.

“Nếu ngươi còn không đi, bọn họ sẽ tới đây.” Giản Hàn Chi có “Ý tốt” nhắc nhở nàng.

“Ta có thể đi theo ngươi, nhưng chờ lát nữa ngươi phải giúp ta trèo tường vào.”

Tường của Vương phủ được xây rất cao, khi trèo từ trong ra ngoài, nàng còn có thể leo lên cây đại thụ trong phủ mà trèo ra. Nhưng từ ngoài trèo ngược vào trong, thì cần phải có kỹ năng linh hoạt.

“Được.” Giản Hàn Chi sáng khoái đáp ứng yêu cầu, sau đó liền dẫn theo Thập Hoan đi về phía trước.

Trên đường phố rất náo nhiệt, tiếng người nói ồn ào, tiếng rao hàng cũng vang lên không dứt. Giản Hàn Chi dẫn nàng đi vào một cửa hàng bán đồ ngọc. Mặt tiền của cửa hàng không lớn, nhưng bên trong bày biện rất nhiều sản phẩm làm từ ngọc. Từ trang sức đến vật trang trí, mỗi một vật đều rất tinh xảo. Mà cửa hàng này có gì đó hơi cổ quái, trong phòng ánh sáng lờ mờ, cho dù là ban ngày ban mặt nhưng cũng cần có ánh nến mới nhìn rõ.

Hay là Giản Hàn Chi cũng phát hiện manh mối là ngọc bội trong mấy bức họa đó?

Nàng vẫn chưa lên tiếng, vừa quan sát ngọc bội, vừa đứng lờ tai nghe cuộc đối thoại của Giản Hàn Chi với tiểu nhị.

Bên ngoài bày biện ngọc bội đều là vật bình thường, cũng không có chỗ nào không ổn.

“Sao vậy, có phải tiểu thư nhà ngươi cũng muốn một cái ngọc bội nào không?” Giản Hàn Chi đi qua, nháy mắt với nàng, hỏi.

Trong lòng nàng hiểu rõ, về mặt khinh thường, nói: “Những cái này sao xứng với tiểu thư nhà ta.”

Chường quỳ là người nhạy bén, thấy quần áo trên Giản Hàn Chi là loại cao cấp, tất nhiên không phải những người bình thường có thể mặc.

“Hai vị chờ một lát, lão hủ đi một chút sẽ trở lại.” Dứt lời, chường quỳ liền đi vào nội thất, Giản Hàn Chi ngồi ở một bên, Thập Hoan thì lại nhàm chán nhìn đông nhìn tây.

Chỉ chốc lát sau chường quỳ đã trở lại, trong tay cầm một cái hộp màu hồng. Đi đến trước mặt Giản Hàn Chi, mở ra, bên trong có tám cái ngọc bội, mỗi một cái đều có độ tinh khiết rất cao.

Thập Hoan vừa nhìn, lập tức kích động không thôi. Nàng cầm lấy một miếng ngọc bội cẩn thận xem xét, quả thực những hoa văn trên ngọc bội này, với ngọc bội trên bức họa giống kia nhau như đúc.

“Ngọc bội này, bốn vương mua hết.”

Giọng nói trầm thấp có từ tính vang lên sau lưng Thập Hoan, tay nàng run lên, thiếu chút nữa đã làm rơi ngọc bội xuống đất.

“Ai u, ngươi cẩn thận chút đi, ngọc bội này rất quý giá, có đem bán người cũng không đền nổi đâu!” Chường quỳ lo lắng, quát lớn với Thập Hoan.

Tần Vị Trạch nhìn thân ảnh cứng đờ của nàng, gió lốc dần dần ngưng tụ trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tù Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Muốn Thỉnh Cầu Tần Vị Trạch Một Gã Sai Vật

Chường quỳ vội vàng đi tới hành lễ với Tần Vị Trạch, nhưng Tần Vị Trạch không để ý tới hắn. Thấy gã sai vật kia vẫn còn cầm ngọc bội đó, hắn nóng nảy: “Còn không mau bỏ xuống, đồ vật mà Vương gia muốn, là thứ người có thể chạm vào sao?”

“Không phải thứ hắn có thể chạm vào, chẳng lẽ là người có thể chạm vào?” Hắn lạnh giọng, vén vạt áo lên, ngồi ở ghế trên bên cạnh Giản Hàn Chi: “Sai vật ở Ninh Vương phủ ta, khi nào thì đến phiên chường quỳ người tới giáo huấn!”

Chường quỳ kia bị nói đến mức mặt lúc đỏ lúc trắng, hắn sợ hãi không nhẹ, lập tức quỳ trên mặt đất: “Này... Này... Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám!”

Tần Vị Trạch nhìn Thập Hoan, mắt lạnh đảo qua Giản Hàn Chi: “Giản đại nhân, có phải nên giải thích một chút không? Tại sao tên sai vật của bốn vương lại ở cùng một chỗ với người vậy?”

Thập Hoan có chút khần trương, khẽ liếc Giản Hàn Chi. Nếu như hắn nói chuyện nàng trèo tường ra, nàng nhất định chết chắc.

Bộ dáng Giản Hàn Chi lại thông thả, nói: “Vì ta cảm thấy tên sai vật này cũng khá lạnh lợi, ta có ý muốn thỉnh cầu với Vương gia.”

Trong nháy mắt không khí lạnh đến đỉnh điểm, một bên Lữ Bất Chu đang cân nhắc mình có nên tìm một chỗ trốn hay không, lơ như lát nữa lại vô cớ gặp họa.

Câu nói Giản Hàn Chi mới nói ra giống như một quả bom, ở trong đầu nàng “đùng” một cái nổ tung. Còn ngại nàng chưa đủ phiền phức hay sao, tự nhiên lại gây thêm phiền phức cho nàng vậy.

“Vậy Tiểu Hoan Tử, ý người thế nào?” Tần Vị Trạch ngược lại nhìn Thập Hoan, ý cười trên mặt càng ngày càng đậm, ánh mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm nàng, hai mắt híp lại. Thanh âm trầm thấp nhưng bình thản, không có chút cảm xúc dao động.

Nàng quá quen thuộc với ánh mắt kia của Tần Vị Trạch, hắn không phải như người bình thường, càng tức giận thì cười càng quý dị, biểu hiện càng bình tĩnh. Tuy rằng trong lòng vẫn còn một chút sợ hãi, nhưng trên cơ bản nàng hiểu được chút ít tính tình của Tần Vị Trạch.

“Giản đại nhân đừng lấy tiểu nhân làm trò cười, tiểu nhân sinh là người của Vương gia, chết cũng là quý của Vương gia. Cho dù đến kiếp sau, cũng muốn

làm trâu làm ngựa cho Vương gia.” Nàng liền giờ trò nịnh nọt, ngay cả chính nàng cũng phải bội phục lực nhẫn nại của mình.

Không ngờ nàng thành công nhìn thấy biểu tình vừa lòng trong mắt Tần Vị Trạch. Hàn Thập Hoan cười khẽ, Tần Vị Trạch cũng chỉ có như thế sao? Quá dễ bị lừa gạt.

“Gián đại nhân đã nghe rõ chưa?” Trong lời nói của Tần Vị Trạch rõ ràng chứa một tia đắc ý.

“Một khi đã như vậy, ta đành phải từ bỏ thôi.” Giản Hàn Chi là cố ý thử Tần Vị Trạch. Nhưng hiện tại hắn có thể khẳng định, Tần Vị Trạch đối với tên sai vật này đúng là không phải chỉ là quan tâm. Tiểu Hoan Tử này thật là càng ngày càng làm hắn cảm thấy hứng thú.

Giản Hàn Chi tự nhiên lại đảo một cái hố lớn như vậy cho nàng rơi xuống, tất nhiên nàng cũng phải đáp lễ một chút mới tốt. Nàng trên nhìn dưới trái phải cửa hàng này mà đánh giá một phen, liền nảy ra ý hay: “Gián đại nhân tới cửa hàng đồ ngọc này, chắc cũng không phải là chỉ đến xem thôi chứ?”

“Ngươi muốn gì thì cứ việc nói.”

Hắn lại rất hào phóng. Khó có được cơ hội tốt như vậy, nhất định phải cố gắng mà ‘bào’ hắn mới được!

“Ta muốn cửa hàng này!”

“Tiểu mặt than nhà ngươi thật đúng là công phu sư tử ngoạm nha. Gián đại nhân phải nghĩ lại cho kỹ, nếu hiện tại không muốn thì cự tuyệt còn kịp.” Lữ Bất Chu ở một bên thổi gió, có thể tàn nhẫn ‘bào gọt’ Giản Hàn Chi, loại chuyện này hắn đương nhiên vui vẻ tham gia.

Nhưng về mặt của Giản Hàn Chi không chút biến hóa, ngay cả một cái nhíu mày cũng không có: “Được!” Hắn sáng khoái trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Người Còn Muốn Trông Cậy Vào Ai?

Edit: Từ Lam

Beta: Tiểu Pi

Nhìn mặt mày chừng quây vui vẻ đếm một xấp ngân phiếu dày cộp như vậy, Hàn Thập Hoan lập tức cảm thấy đau lòng. Nhiều ngân phiếu như vậy, hắn là không ít tiền đâu.

Trong lòng nàng âm thầm hối hận, sớm biết vậy nàng đã nghĩ biện pháp thu đồng tiền đó vào hầu bao của mình mới đúng.

Ba người ở đây đều thấy được ánh mắt của nàng, nhìn đến ngân phiếu liền trở nên lấp lánh.

“Khụ khụ...” Giản Hàn Chi ho nhẹ, Hàn Thập Hoan hoàn hồn, liền thấy được ánh mắt đầy ý cười của ba người kia.

Biểu hiện của nàng lộ liễu như vậy sao? Thập Hoan có chút ngượng ngùng, lén lút dịch ra phía cửa vài bước, làm bộ ngắm phong cảnh.

Nhìn một loạt động tác của nàng, Tần Vị Trạch cũng không phát hiện về mặt của mình trở nên nhu hòa. Nhưng ngay sau đó nghĩ đến Giản Hàn Chi cũng thấy được một màn này, không khỏi quay về biểu cảm lạnh nhạt.

“Đã tra ra nguồn gốc của ngọc bội, bước tiếp theo chính là ôm cây đợi thỏ thôi.” Lữ Bất Chu đứng dậy, nhìn canh giờ: “Ta phải về bồi nương tử dùng cơm trưa, không thể phụng bồi các người nữa.”

Nói xong nghênh ngang rời đi, khi đi ngang qua Thập Hoan hắn còn làm cái mặt quý.

Nàng nào biết đâu rằng hắn muốn biểu đạt ý gì, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, xem như đáp lễ. Ý tứ là, nên làm thế nào thì làm thế đó thôi.

Lữ Bất Chu thở dài. Vốn định muốn giúp ngươi, nếu ngươi xem không hiểu, vậy thì bỏ đi.

Thấy Giản Hàn Chi còn bất động, Tần Vị Trạch liền nói: “Gián đại nhân đã ra ngoài từ sớm, hiện tại cũng nên trở về rồi.”

“Không phải Vương gia cũng sắp hồi phủ sao, chi bằng chúng ta cùng nhau trở về?”

Thập Hoan cảm kích mà liếc mắt nhìn Giản Hàn Chi một cái, nàng không nghĩ sẽ một thân một mình ở chung với Tần Vị Trạch. Lén trốn ra lần nữa, lại bị bắt trở về, trái tim nhỏ bé của nàng thật sự có chút sợ hãi.

“Bỏn vương còn có việc, Giản đại nhân cứ tự nhiên.” Đương nhiên hấn nhìn thấu tâm tư của Thập Hoan, ánh mắt trông mong của nàng đã nói lên tất cả. Cho dù Giản Hàn Chi muốn giúp nàng, cũng phải xem Tần Vị Trạch hấn có đồng ý hay không đã.

Thấy Tần Vị Trạch cũng không có ý định đi, Giản Hàn Chi liền đứng dậy: “Vậy Giản mỗ cáo từ trước. Chuyện còn lại thì xin làm phiền Vương gia, chẳng qua là chương quầy của cửa hàng này có lẽ sẽ giúp được Tiểu Hoan Từ quản lý.”

Trước khi đi lại còn muốn giúp nàng, Tần Vị Trạch cười lạnh: “Được!”

Xong rồi! Xong rồi! Cái này muốn tránh cũng không tránh khỏi. Giản Hàn Chi, người không thể không có nghĩa khí như vậy!

Đứng dậy đi tới cửa, nhìn Tiểu Hoan Từ buồn bã ỉu xiu đứng ở một bên, giống như quả cà tím bị đập vật. Cho Tiểu Hoan Từ một ánh mắt an tâm xong, Giản Hàn Chi liền rời đi.

Gia hỏa không nghĩa khí này, nếu không trông cậy được hấn, nàng lại đầy hy vọng mà nhìn chương quầy đang quỳ gối ở một bên. Chỉ mong hấn luôn quỳ ở đây, nàng không muốn mình đối mặt với tên yêu quái kia đâu!

Còn muốn trông cậy vào tên chương quầy này sao? Khóe miệng hấn cong lên cười tà ác, xoay người đối diện với người đang quỳ gối ở một bên nói: “Ngày mai người đến đây làm chương quầy, chỉ là tất cả đều phải nghe theo lệnh của hấn.” Tần Vị Trạch chỉ vào Thập Hoan.

“Tiểu nhân tuân mệnh, tuân mệnh!”

“Nghe rồi thì cút ngay cho bỏn vương!”

“Dạ! Dạ!” Chương quầy kia cầm bạc mà ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại.

Lập tức Thập Hoan cảm thấy như mình bị ngã xuống hố sâu vạn trượng, thật là rất sợ hãi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Tần Vị Trạch chậm rãi đứng dậy, nhàn nhạt mà đi đến trước mặt Thập Hoan, giống như thợ săn bắt được con mồi, trên mặt mang theo thắng lợi tươi cười: “Hiện tại người còn muốn trông cậy vào ai nữa? Hừm?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Cuồng Khống Chế

dit: Từ Lam

Beta: Tiểu Pi

“Ngoại trừ Vương gia ra, tiểu nhân còn có thể trông cậy vào ai đây?” Thập Hoan không tự chủ mà lui về phía sau, một bên muốn trấn định Tần Vị Trạch, một bên âm mưu nắm giữ cách làm thế nào để đào tẩu nhanh nhất.

Sau khi lui vài bước, nàng dựa lên cửa. Hấn Thập Hoan cười gượng nhìn Tần Vị Trạch, hai mắt đảo khắp nơi.

Nội thất cách nàng đại khái chỉ có năm mét, nàng ở trong lòng nghiền ngẫm xem xét mình chạy đến nơi đó có khả năng bị Tần Vị Trạch bắt được nữa hay không.

“Người có thể thử xem.” Tần Vị Trạch ở trước mặt nàng đứng yên, cười nói. “Xem là tốc độ của người nhanh, hay là kinh công của bỏn Vương lợi hại hơn.”

Chẳng lẽ hấn biết độc tâm thuật? Nếu không thì sao có thể biết được suy nghĩ của nàng!?

“Vương gia nói đùa, đương nhiên là Vương gia lợi hại. Tiểu nhân chỉ là mới nhận được cái cửa hàng này, trong lòng vui vẻ, muốn đi một vòng để nhìn.” Hiện tại nếu nàng dám chạy, thì tuyệt đối là đầu bị ủng nước rồi.

“Vi là của Giản Hàn Chi cho, nên người cao hứng?”

“Đừng nha! Đồ miễn phí ai mà không thích.” Nàng đánh giá mọi nơi. Tự nhiên được một cái cửa hàng miễn phí như vậy, còn có nhiều ngọc như vậy, nàng sao có thể không cao hứng được.

Nàng cũng không ý thức được là hấn đang thử nàng. Nhưng mà Tần Vị Trạch lại thấy nàng đã thừa nhận rồi.

Con giận dần dần đọng lại trong mắt hấn, ánh mắt sắc như đao, nhìn đến mức Hấn Thập Hoan tâm kinh nhục khiêu[1].

[1] Tâm kinh nhục khiêu (心惊肉跳): Lòng kinh thịt nhảy. Ý chỉ kinh sợ.

“Tự mình chuồn khỏi Vương phủ, còn đi chung với Giản Hàn Chi. Có phải ngươi cảm thấy bốn vương thật sự tốt tính hay không?”

Hắn vây Thập Hoan giữa hắn và ván cửa, thậm chí nàng còn có thể cảm nhận được hơi thở của hắn. Như vậy khiến Thập Hoan cảm thấy rất mất tự nhiên, nàng ra sức kéo giãn khoảng cách giữa hai người, nhưng cũng vô ích.

“Vương gia, tiểu nhân biết sai rồi.” Mặc kệ thế nào, trước tiên trấn an lửa giận của hắn trước đã.

Nhưng Tần Vị Trạch cũng không bị lừa, ở bên tai Hàn Thập Hoan, dùng thanh âm cực kỳ mềm nhẹ nói: “Bốn Vương biết Nam Cương có một loại cỏ trùng, đa số những người ăn vào đều sẽ đánh mất tâm trí, chỉ nghe theo lời chủ nhân nói. Hay là, bốn Vương bẻ gãy tay chân ngươi, làm ngươi không bao giờ có thể rời khỏi Vương phủ nửa bước, có được không?”

Thanh âm tuy rằng mềm nhẹ, nhưng ngữ khí lại không chút gọn sóng, giống như là chuyện bình thường.

Cảm giác áp chế bức bách này làm trán nàng rỉ mồ hôi hột, hai tay đặt ở bên người gắt gao siết chặt nhau

Nàng tuyệt đối tin tưởng Tần Vị Trạch nói được làm được. Nhưng mà bất luận hắn có làm thật hay không, nàng cũng không thể làm liều.

Nhìn dáng vẻ khẩn trương của nàng, Tần Vị Trạch cười khê: “Biết sợ rồi à? Nếu đã biết, bốn Vương sẽ cho ngươi biết rõ bổn phận của ngươi. Đừng tưởng rằng ở trước mặt Giản Hàn Chi mà nói vài câu khẩu thị tâm phi[2] là bốn vương sẽ dễ dàng tin ngươi. Lần sau còn dám chuồn êm ra khỏi Vương phủ, bốn Vương không ngại chọn một loại cho ngươi dùng!”

[2] Khẩu thị tâm phi: Miệng nói thế này, trong lòng lại nghĩ thế khác.

Nói xong, hắn liền lui lại mấy bước, vẫn như cũ nhìn Thập Hoan chằm chằm.

Cảm giác áp bách biến mất, nhưng lòng nàng vẫn còn sợ hãi.

Nhìn sự xa cách trong đôi mắt kia, Tần Vị Trạch chau mày, nội tâm bức bối vô cùng. Vốn dĩ hắn không muốn dọa nàng, nhưng nhìn nàng và Giản Hàn Chi ở chung một chỗ, hắn thật sợ mình không kiềm chế được mà sẽ bóp chết nàng.

Nàng ở trong lòng đã âm thầm đặt thêm một cái biệt danh mới cho Tần Vị Trạch là cuồng khổng chế!

Ổn định lại tâm trạng, nàng nói: “Ta muốn hỏi một câu, vương triều Tần Nguyệt có pháp lệnh nào nói tên sai vật như ta không thể ra khỏi vương phủ không?”

Dừng cảm mà đối diện với ánh mắt sắc bén kia, Hàn Thập Hoan nàng tuyệt đối không phải chỉ đơn giản biết sợ không đâu!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Đánh Cuộc Với Hắn

Edit: Tiểu Pi

Ngon lửa nhỏ trong lòng nàng càng cháy càng lớn, thật sự hắn nghĩ nàng là quả hồng mềm, có thể tùy tiện chơi đùa à.

Nhìn bộ dáng tức giận của nàng, Tần Vị Trạch lại bị chọc cười. Rõ ràng khẩn trương như vậy, hai tay vẫn đang nắm chặt, lại dám đi chất vấn hắn.

Xòe cây quạt xếp trong tay ra, hắn nói: "Bốn vương nói không được chính là không được, ngươi cũng có thể thử xem, nhìn xem rốt cuộc là pháp lệnh Đại Tần có thể trị được bốn vương trước, hay là bốn vương thu thập ngươi trước đây."

"Vương gia, ngài phải biết rằng thiên tử phạm pháp xử như thứ dân!" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Nếu bốn vương vi phạm pháp lệnh, tất nhiên sẽ cam tâm chịu phạt. Nhưng nếu căn bản bốn vương không có thì sao? Điều 17 chương 2 cuốn thứ bảy trong bộ luật của Đại Tần có quy định, phạm là gia nô khi chưa được sự cho phép của chủ nhân mà tự mình rời đi, nhẹ thì để tự chủ nhân xử lý, còn nặng, trực xuất sung quân!" Nhìn ánh mắt kinh ngạc của nàng, hắn cười rất đắc ý: "Lần sau nếu muốn tố cáo bốn vương thì nhớ phải chuẩn bị trước."

Hắn lại có thể nói ở chương nào quyền nào rõ ràng như vậy. Một vị Vương gia, vô duyên vô cớ lại đi học thuộc luật pháp Đại Tần làm gì.

"Àm ỉ" một trận, ngon lửa trong lòng nàng đã giảm hơn một nửa. Nhìn vẻ tươi cười đắc ý của hắn, thật sự làm Thập Hoan hận đến ngứa răng. Nhưng sự

thật chứng minh, nàng cũng không phải là đối thủ của tên lão hồ ly này.

Mà nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng chịu thua như vậy.

"Vương gia, chúng ta thỏa thuận một chút đi?"

Biết ngay tiểu nha đầu lanh lợi này tuyệt đối sẽ không chịu thua như vậy, Tần Vị Trạch lại cảm thấy hứng thú với đề nghị của nàng: "Nói ra nghe thử xem."

"Ta giúp Vương gia phá vụ án hái hoa tặc này, sau khi phá được án, Vương gia hứa sẽ cho ta quyền lợi tùy ý ra vào vương phủ."

"Không có người, người cho rằng bốn vương sẽ không thể phá án? Dựa vào cái gì nghĩ rằng bốn vương sẽ đồng ý với người?"

"Dựa vào việc chẳng những ta có thể giúp Vương gia được Hoàng đế khen ngợi, triều thần kính phục, lại có thêm sự ủng hộ của bá tánh dành cho Vương gia!"

Ngữ khí của nàng tự tin như vậy, ánh mắt kiên định, hoàn toàn bất đồng với bộ dáng khản trương vừa rồi. Giống như nàng thay đổi thành một người khác vậy.

Trong lúc nhất thời Tần Vị Trạch bị mê hoặc, rốt cuộc cái nào mới thật sự là nàng?

Mặc kệ cái nào, hẳn đều sẽ từng chút khám phá, chiếm làm của riêng!

"Nhớ kỹ, nếu người làm không được, bốn vương sẽ nhốt người trong vương phủ suốt - đời - suốt - kiếp!" Ánh mắt hắn đặc biệt nghiêm túc, mỗi một chữ đều nói rất rõ ràng.

Nếu nàng muốn chơi, hẳn sẽ phụng bồi.

Ngược lại hẳn thật sự muốn nhìn xem, rốt cuộc nàng còn che giấu những gì nữa.

Đây là một cuộc giao dịch không công bằng, nhưng vì quyền tự do ra vào Vương phủ, nàng đành liều mạng. Nàng tin tưởng rằng nhất định mình sẽ làm được.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thập Hoan liền thay quần áo, rồi đến cửa hàng làm tiểu nhị.

Trải qua chuyện hôm qua, tên chường quầy này lại cúi đầu khom lưng với Thập Hoan, ân cần hỏi han, thiếu điều muốn thỉnh nàng ngồi lên bàn thờ.

Cửa hàng ngọc khí không giống với quán trà tửu lâu, cũng không phải khách đến đầy nhà như những nơi đó. Suốt cả buổi sáng cũng không có một vị khách nào.

Cẩn thận chà lau những món ngọc khí, hiện tại những cái này đều là bảo bối của nàng cả. Mỗi một món đều là bạc bóng loáng a!

"Nếu người có nhìn nữa thì nó cũng không thể biến thành vàng được đâu!" Giản Hàn Chi đứng ở cửa trông chọe nàng.

"Giản đại nhân tuổi tý sao?" Nàng xoay người cười tủm tỉm hỏi.

"Sao lại hỏi vậy?"

"Nếu không sao lại lên lút, không có chút động tĩnh nào vậy."

Thật đúng là nhanh mồm dẻo miệng! Giản Hàn Chi cười cười, rào bước đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ta Dẫn Người Đi Uống Hoa Tửu [1]

[1] Hoa tửu (花酒): uống rượu có kỹ nữ hầu.

Nghĩ đến bộ dạng không có nghĩa khí của hắn vào hôm qua, Thập Hoan liền không muốn đề ý đến hắn nữa.

Hắn dám bỏ lại một mình nàng đối mặt với Tần Vị Trạch, mà hôm nay nàng còn có thể lãnh lặn đứng ở chỗ này đã là kỳ tích!

Thập Hoan én lút tròng mắt liếc hần một cái, tiếp tục lau ngọc bội.

Ánh nhìn mờ ám này sao có thể thoát khỏi đôi mắt Giản Hàn Chi, hần cũng không giận, đi qua đi cầm lấy một cái vòng ngọc lên, hỏi: "Chường quây, vòng tay phi thúy này giá bao nhiêu?"

"Một ngàn lượng!" Không đợi chường quây mở miệng, Thập Hoan đã nói bừa một giá.

Thấy chính chủ đã lên tiếng, chường quây liền lén lút ngậm miệng lại. Cái vòng tay đó nhiều nhất chỉ một trăm lượng. Đòi một ngàn lượng, thật đúng là công phu sư tử ngoạm mả.

Hần hào phóng lấy ngân phiếu ra, vờ tay đưa cho Thập Hoan.

Nàng không muốn nói chuyện với người không có nghĩa khí này nữa, nhưng tốt xấu gì đây cũng là công việc chân chính đầu tiên của nàng, có thể không để ý tới người ta nhưng tuyệt đối không thể làm lơ với bạc được!

Nhận lấy tờ ngân phiếu, cẩn thận cất vào. Nàng không thể không thừa nhận, cảm giác có tiền là rất tốt!

Nhìn bộ dáng hần cười trộm, Giản Hàn Chi liền biết chiêu này đã hữu hiệu.

"Đừng tưởng rằng ta không tức giận, chuyện ngươi không nói nghĩa khí hôm qua ta sẽ nhớ kỹ đó." Nàng nói nghiêm túc.

Giản Hàn Chi dựa vào lưng ghế, thưởng thức vòng tay vừa mới "Mua" kia: "Bởi vì ta biết Ninh Vương gia sẽ không làm khó dễ ngươi."

Nhiều năm như vậy, tuy rằng giao tình giữa hần và Tần Vị Trạch không mấy thân quen, nhưng ít nhiều gì cũng có chút hiểu biết.

Hôm qua, rõ ràng từ mắt Tần Vị Trạch hần thấy được một tia dung túng. Đã nhiều năm như vậy, ngoại trừ Tần Vị Trạch đối với huyết thống tình thân, Giản Hàn Chi chưa bao giờ gặp qua hần nhìn người khác bằng ánh mắt như vậy.

Ninh Vương gia đã cho phép người ta làm càn người, thì sao có thể trách phạt được?

Dù vậy, hần cũng không có vạch trần, chỉ là càng ngày càng tò mò về gã sai vặt trước mặt này.

"Hần sẽ không phạt ta? Khi hần dùng bàn tử đánh ta thì ngươi cũng đâu có thấy!" Vốn dĩ nàng muốn kể rõ "Hành vi phạm tội" của Tần Vị Trạch, nhưng ngoài cửa có một người trong bộ dáng nha hoàn đi vào.

Nha hoàn này cũng không có cái gì không ổn, duy nhất có cặp chân kia, so với nữ tử bình thường thì hơi lớn hơn chút. Mà Giản Hàn Chi cũng chú ý tới ánh mắt của Tiểu Hoan Tử, nhử mồi.

Thập Hoan nhanh chân tiến lên tiếp đón, nha hoàn kia trực tiếp lướt qua nàng, lập tức đi tới chỗ chường quây: "Chường quây, ngọc bội mà tiểu thư nhà ta đặt làm đã có chưa?"

"Có rồi, mời xem qua." Chường quây lấy ngọc bội ra, lần này tuy rằng tính trạng (*) không giống nhau, nhưng Thập Hoan vẫn nhận ra hoa văn trên đó.

(*) Tính chất và trạng thái.

Nha hoàn thanh toán bạc rồi xoay người rời đi.

Thập Hoan vội vàng lôi kéo Giản Hàn Chi ra cửa, lén lút đi theo sau.

Trên đường tấp nập kẻ đến người đi, nha hoàn kia làm như người rảnh rỗi, lượn tới lượn lui, cuối cùng lại đi vào trong một tòa thanh lâu.

Cơ bản là ban ngày thanh lâu sẽ không có khách, đa số là buổi tối mới mở cửa. Nếu là lúc này tùy tiện đi vào, rất có khả năng sẽ bứt dây động rừng.

Nhớ kỹ địa điểm, hai người bọn họ lén lút rời đi.

"Cặp chân kia, hình như có chút giống nam nhân." Thập Hoan nói ra vấn đề mình nghi vấn.

"Chỉ bằng việc nhìn vào chân mà đã kết luận người này là nam nhân, cũng không đáng tin." Giản Hàn Chi nói ra quan điểm của mình.

Thập Hoan quay đầu lại nhìn nhìn, nảy ra ý hay: "Ngươi đã từng đến thanh lâu chưa?" Nàng hỏi Giản Hàn Chi.

"Chưa từng." Giản Hàn Chi thành thật trả lời.

Sau khi nghe xong, nàng cười trông rất tà ác: "Vậy tối hôm nay, huynh đệ ta sẽ dẫn ngươi đi uống - rượu - hoa!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41: Người Phụ Trách Uống Hoa Tửu, Ta Phụ Trách “Hóng Hót” (*)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

(*) Từ gốc là 放風. Nó còn có nghĩa như: hóng mát hay canh chừng. Minh dịch thoáng xiu để hợp nội dung của chương.

Đến buổi tối, Thập Hoan lôi kéo Giản Hàn Chi đi tới tòa thanh lâu mà ban ngày bọn họ nhìn thấy.

Giản Hàn Chi nhìn người bên cạnh có chút khó hiểu, hắn vẫn giữ hình dáng của một tên sai vặt, không có chút thay đổi nào.

“Người xác định sẽ ăn mặc như vậy đi uống hoa tửu?” Giản Hàn Chi hỏi.

Nàng cười cười: “Đúng vậy, thiếu gia người đi uống hoa tửu, tiểu nhân chỉ phụ trách hóng hót.” Vô nghĩa, nàng là nữ nhân, lỡ như làm bừa bị phát hiện thân phận nữ nhi thì không hay.

Huống chi nàng mặc như vậy, càng dễ dàng đi tra xét nơi mà người nha hoàn nọ đến. Thông thường, người trong thanh lâu đều chỉ để ý đến những vị khách có tiền, ai sẽ đi lưu ý nàng một cái gã sai vặt đâu.

Nàng nhìn Giản Hàn Chi chớp chớp mắt, cười đến vô cùng tà ác.

Mà ngược lại bộ dáng Giản Hàn Chi cũng rất thông dong, cười cười rồi lập tức đi vào.

Tú bà vừa thấy người tới lập tức tỉnh táo tinh thần, liền bày ra khuôn mặt tươi cười rồi vội đi tới. “Nhìn công tử trông thật lạ mặt, có lẽ là lần đầu tiên đến đây đi. Các cô nương ở nơi này của chúng ta là đều là những người xinh đẹp, bảo đảm làm ngài vừa lòng.”

Thiếu chút nữa Thập Hoan đã bị son phấn trên người bà ta làm cho hun chết. Thấy Giản Hàn Chi đã nhú mày, nàng cố nén hắt xì nói: “Tìm cho công tử nhà ta một gian phòng thanh tĩnh lịch sự, gọi thêm hai cô nương đến. Hầu hạ công tử nhà ta tốt, tuyệt đối sẽ không bạc đãi các người.”

Nói xong, nàng lấy ra một thỏi vàng đặt vào tay tú bà.

“Được rồi!” Vừa thấy vàng, hai mắt tú bà lập tức tỏa ánh sáng, vội vàng tiếp đón hai người.

Gian phòng này có thiết kế vô cùng đặc biệt, vừa vào cửa là sảnh ngoài, ở giữa có đặt một chiếc bàn, từ bàn nhìn ra cửa sổ hướng Nam liền có thể thấy được cảnh ở bờ sông. Trên vách tường phía Tây vẽ một bức bích họa [2], trước bích họa đặt bàn cờ vây cùng cây đàn, đều là dùng để lấy lòng đám khách nhân. Lại theo hướng đó là giường lớn, cái giường kia ước chừng có thể chứa được bốn năm người.

[2] Bích họa (壁畫): tranh được vẽ trực tiếp lên tường.

“Nơi này cũng không tồi, cũng không tính là bạc đãi người.” Thập Hoan nói: “Chút nữa người chỉ cần ở chỗ này hưởng thụ là được, những chuyện còn lại cứ để cho ta. Không cần sốt ruột, chúng ta có rất nhiều thời gian, cũng đủ để người hưởng thụ.”

Giản Hàn Chi cười khê, hắn đứng cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài: “Nếu như người tìm được nha hoàn kia thì thôi, còn nếu là tìm không thấy..... Ta sẽ tìm mười cô nương tới hầu hạ người, cũng không uống phí chúng ta đi chuyến này.”

Ngữ khí của hắn vô cùng bình tĩnh, ngược lại, trong ánh mắt lại có một tia hài hước.

Nàng đã sớm nghe nói tên Giản Hàn Chi này chính là nhân quân tử trong tác cả các chính nhân quân tử, dạo thanh lâu mà còn nhiều chuyện như vậy, thật là không biết hưởng thụ.

“Đừng để ở bên này ta còn chưa có tìm được người, mà người đã túng dục quá độ trước. Giản đại nhân cần phải kiềm chế chút nha!” Thập Hoan nói không khách khí.

Giản Hàn Chi vốn đã biết tên sai vặt này nhanh mồm dẻo miệng, không ngờ quả thực hôm nay đã được lĩnh giáo.

Chỉ chốc lát sau, liền có người đưa rượu và thức ăn tới. Tiếp theo có hai cô nương đi đến, đứng ở trước mặt Giản Hàn Chi và Thập Hoan. Mỗi một người đều kiều diễm động lòng người, vừa thấy đã thích.

“Hầu hạ công tử nhà ta cho tốt, sẽ có trọng thưởng!” Nàng đứng ở đó hô lớn một câu đầy hào khí, sau đó liền đi ra ngoài đóng cửa lại. Làm bộ như

không có việc gì mà đi dạo xung quanh.

Nàng sờ sờ đồ vật trong cổ tay áo, nhìn đúng thời cơ sẽ chuẩn bị hành động.

Đang nhìn xung quanh, đột nhiên có người chụp bả vai nàng một cái. Vừa quay đầu lại, lập tức nàng hít vào một ngụm khí lạnh, bởi vì Tần Vĩ Trạch đang đứng ở nơi đó, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Lần Đầu Thể Hiện Tài Năng

Edit: Mie

Beta: Quanh

Tần Vĩ Trạch cười như không cười, tay trái cầm quạt đập vào lòng tay phải mà khép lại. Không nói lời nào, từ đầu đến cuối chỉ nhìn Thập Hoan.

Như thế nào lại khéo như vậy, hẳn cũng đến dạo thanh lâu! Hơn nữa theo sau còn có Lữ Bất Chu.

"Tốt nhất người phải giải thích rõ ràng với bốn vương vì sao lại ở chỗ này, bằng không... Bốn vương lột da của người!" Cự nhiên đến những nơi thế này, xem ra những lời hăm uy hiếp nàng ở cửa hàng ngọc bội ngày hôm ấy nàng hoàn toàn không nghe lọt tai.

Thập Hoan cảm thấy bất bình, chỉ cho quan đốt lửa mà không cho dân đốt đèn? Không phải chính hẳn cũng đến dạo thanh lâu, quản nàng nhiều như thế làm gì. Nhưng ngoài mặt Thập Hoan không chút hoang mang nói: "Tiểu nhân tất nhiên là đến tìm Vương gia."

"Hửm? Có chuyện gì mà tìm bốn vương?"

"Vài vị phu nhân trong phủ rất nhưng nhớ Vương gia, lúc nào cũng sợ quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi, nên không dám đến. Tiểu nhân đến đây chính là muốn mời Vương gia trở về, hoa đại dù thơm đến đâu, cũng không thể sánh với hoa vườn. Vương gia vẫn nên sớm quay về an ủi các vị phu nhân thì hơn."

Nghe xong một hồi lí do thoái thác, Lữ Bất Chu đã cười ngả cười nghiêng. Còn biểu cảm trên mặt Tần Vĩ Trạch cũng có phần lạnh giá.

Hắn luôn chú ý quan sát ánh mắt của nàng, ánh mắt ấy không có một chút biến hóa, cho dù lúc nói đến nữ nhân của hắn, cũng không có bất cứ một gợn sóng nào.

Thẳng thẳng mà nói, nàng mở miệng đều muốn hắn quay về sủng hạnh nữ nhân khác?

Bên này Lữ Bất Chu còn đổ thêm dầu vào lửa: "Vĩ Trạch, gã sai vặt của người vì người mà suy nghĩ thật chu toàn."

Tần Vĩ Trạch cười lạnh, "Nếu thật là như thế, tại sao người lại đến đây cùng hắn?" Dứt lời một chân đá văng cánh cửa phía trước, lập tức thấy được Giản Hàn Chi ngồi bên trong.

Giản Hàn Chi không hề thấy loạn mà kinh sợ, dường như đã sớm đoán được điều này, "Hai vị sao không vào ngồi?"

Tần Vĩ Trạch và Lữ Bất Chu lập tức tiến vào, ngồi ở vị trí đối diện Giản Hàn Chi. Hai cô nương kia cũng bị Lữ Bất Chu "mời" đi ra ngoài.

"Giản đại nhân thật hứng thú, đưa gã sai vặt của ta đi dạo thanh lâu!"

"Phản ứng của Vương gia, dường như hơi lớn thì phải!" Giản Hàn Chi cố ý thử nói.

Nhìn giữa bọn họ người tới ta đi, dòng nước ngầm bắt đầu khởi động. Thập Hoan cảm thấy đầu mình bắt đầu đau. Nếu còn tiếp tục như vậy, phỏng chừng đến hừng đông cũng không thể tìm ra tăm hơi của người nọ.

Nàng đi lên trước, đôi tay chống lên bàn, "Bọn ta đến nơi này để điều tra chút chuyện về tên hái hoa tặc. Hôm nay có người vào mua ngọc bội, lúc sau tiến vào thanh lâu. Lần này bọn ta đến, chính là để tìm hắn."

"Tiểu mặt đen, thanh lâu này ngư long hỗn tạp, kẻ đến người đi, người muốn đi đâu mà tìm?" Lữ Bất Chu hỏi.

Trong lòng nàng đã tính toán sẵn, "Ta có biện pháp." Nàng lấy từ trong túi áo ra một loại huân hương, đặt lên trên bàn.

"Ngọc bội đó đã bị ta bôi lên một ít trúc tia hương, loại hương này không mùi không vị, đã dính vào thì rất lâu mới tan đi. Chỉ cần đốt lên, sẽ tạo ra một

mùi hương rất nồng."

"Người thật sự sử dụng thứ mà ta đã dày công tôi luyện." Vốn dĩ hương liệu này là do Lữ Bất Chu nhân rồi điều chế cho vui, không nghĩ tới cư nhiên lại có công dụng như thế.

Ánh mắt Giản Hàn Chi hiện lên sự tán thưởng, không nghĩ rằng tâm tư của hắn lại tinh tế như thế.

Nhưng biểu cảm của Tần Vị Trạch lại khiến người ta không nắm bắt được. Nhìn nàng bắt đầu thể hiện tài năng, hắn có một cảm xúc mãnh liệt muốn đem nàng giấu đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tăng Giá Cá Cược, Người Dám Không?

Edit: Mie

Beta: Quanh

Thập Hoan cảm thấy ánh mắt Tần Vị Trạch có gì đó kì lạ, đôi mắt sâu thẳm kia như một dòng nước suối, trong veo nhưng lại sâu không thấy đáy. Ý vị thâm trường mà nhìn chằm chằm nàng, nhưng nàng thì hoàn toàn không thể suy đoán được suy nghĩ của hắn.

"Ba vị hiểu cả rồi đúng không? Nếu không có việc gì nữa, thì ba vị cứ từ từ hưởng thụ, ta phải đi làm việc chính sự trước đây."

Nàng làm ra vẻ sắp rời đi, còn chưa kịp xoay người, đã nghe được âm thanh của Tần Vị Trạch, "Bổn vương nói người có thể đi rồi sao?"

Ngữ khí ngạo mạn kia không khác gì đang công khai quyền sở hữu, Thập Hoan lập tức cảm thấy ngọn lửa trong lòng đang bùng cháy lớn, nàng đến đây là để làm chính sự, không hiểu tên Tần Vị Trạch này uống nhầm phải thuốc gì, mà tự dưng không cho nàng đi.

"Vương gia, bắt được tên hái hoa tặc là việc quan trọng." Nàng cố kiềm nén lửa giận nói.

Biết nàng đang tức giận, nhưng như thế thì đã sao. Chỉ cần hắn không cho phép, thì nàng không thể rời đi.

Đây là thanh lâu, nơi nơi đều là cảnh tìm hoan mua vui. Hắn tuyệt đối không thể để nàng thấy những mặt khác của những gã nam nhân ấy.

"Ngụy Đạt người đi làm việc này đi!" Tần Vị Trạch cao giọng phân phó, Ngụy Đạt lĩnh lệnh, mặt không biểu cảm cảm huân hương rời đi.

Thập Hoan tức giận đập vào bàn một cái, "Rốt cuộc như thế nào? Đây là kế hoạch của ta, kết quả lại không cho ta đi tra án. Có phải Vương gia muốn làm khó dễ, không muốn ta thắng cược?"

Nếu như không ra được Vương phủ, thì nàng vĩnh viễn không thể tìm được cách để trở về. Tuy rằng nàng không biết mình có thể quay về hiện đại hay không, nhưng nàng vẫn muốn thử một lần xem sao.

"Là do chính người muốn đánh cược cùng bổn vương, làm được hay không đó còn phải dựa vào bản lĩnh của người. Bổn vương có ý định gây khó dễ, người cũng có thể làm khó dễ ta?" Hắn rút cho mình một chén rượu, khoe miệng nhếch lên một độ cong hoàn hảo.

Hai người đối diện nhau, không ai chịu nhường ai. Thập Hoan sắp đến bờ vực bùng nổ, lại càng khiến Tần Vị Trạch dương dương tự đắc.

Cái tên mặt người dạ thú này, lại có thể dám lật lọng.

Nàng cười lạnh, "Nếu Vương gia đã nói vậy, thế thì chúng ta tăng giá đánh cược lên ngài thấy thế nào? Nếu ta thắng ngoại trừ việc cho phép ta tự do ra vào Vương phủ, ta còn muốn có một tấm lệnh bài của Vương gia!"

Giản Hàn Chi và Lữ Bất Chu đều cảm thấy có hơi kinh ngạc, thấy lệnh bài thì cũng giống như thấy bản thân Vương gia, Ninh Vương gia hiện giờ là một người dưới một người trên vạn người, như thế có thể tưởng tượng được tầm quan trọng của tấm lệnh bài.

Thập Hoan tất nhiên là biết tầm quan trọng của tấm lệnh bài. Đúng là nàng muốn tăng giá đánh cược. Có được lệnh bài, việc ra vào kinh thành cũng thuận tiện hơn. Vạn nhất sau này muốn chạy trốn không chừng sau này còn dùng tới.

"Thế nào, Vương gia dám không?" Nàng cố ý khiêu khích nói.

Tần Vị Trạch thường thức chén rượu trong tay, "Nếu người làm không được, bổn vương không chỉ muốn giam người cả đời, còn phải cho người ăn vong ưu cô, mãi mãi chỉ làm theo lệnh của bổn vương. Người dám không?"

Tần Vĩ Trạch chính là muốn bức ép nàng tức nước vỡ bờ, bởi vì hắn không đợi được, gấp gáp muốn hiểu hết mọi thứ về nàng, tất cả mọi thứ. Hắn thật sự tất hiểu kì nàng sẽ làm ra sao.

Lữ Bất Chu chống cằm xem kịch hay, hắn biết rõ bất luận Thập Hoan thắng hay thua, Tần Vĩ Trạch cũng sẽ ở giữa hưởng lợi, vì hắn sẽ không làm việc gì khi không nắm chắc được tình hình. Giám giữ cả đời, đáng khen, xem ra con mồi này thực sự hợp với khẩu vị của hắn.

Đây thật sự chính là chơi lớn, nếu nàng thua, thì đến đường lui cũng không có. Một khi bị Tần Vĩ Trạch nhốt lại, tất cả mọi chuyện xem như chỉ có thể nói mà không thể làm.

Có điều nàng tuyệt đối sẽ không thua !

Xoay vòng nơi đây mất, nàng tự tin nói: "Ta cùng ngài đánh cược."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Lời Khuyên Của Lữ Bất Chu

Edit: Mie

Beta: Quanh

Hàn Giản Chi vẫn luôn lảng lảng ở một bên mà quan sát tất cả.

Người dám đập bàn trước mặt Ninh Vương gia, chỉ sợ trong thiên hạ này không tìm được người thứ hai. Khiến hắn càng lúc lại càng tò mò về Tiểu Hoan Tử. Hay là Tiểu Hoan Tử này có bí mật gì đó, nếu không vì sao Ninh Vương gia lại để bụng những việc này?

Nếu thật sự là có, thế thì hắn cũng phải thăm dò một chút.

"Nếu Vương gia đã đánh cược, thế thì Giản mỗ nguyện ý làm chứng, để tránh những việc không rõ ràng sau này." Giản Hàn Chi mở miệng nói.

Thập Hoan đầy cảm kích nhìn hắn, vẫn là Giản Hàn Chi suy nghĩ thấu đáo. Có hắn làm nhân chứng, sẽ không sợ sau này bị Tần Vĩ Trạch quyết nợ.

"Đường như Giản đại nhân đặc biệt quan tâm đến chuyện của bản vương!" Giọng nói của hắn mang ý châm chọc không hề che dấu.

"Vương gia chính là rường cột nước nhà, ta quan tâm cũng là chuyện nên làm."

"Nếu đã như thế, vậy thì phiền Giản đại nhân."

Vừa dứt lời, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa. Người tới là Viên Bình, hắn gấp rút đến là để thông báo Hoàng Thượng triệu kiến Tần Vĩ Trạch và Giản Hàn Chi.

Thập Hoan muốn ở đây chờ tin tức của Ngụy Đạt, bởi vậy không đi theo.

Trước khi đi Tần Vĩ Trạch liếc nhìn Lữ Bất Chu một cái. Lữ Bất Chu hiểu ý, sau đó Tần Vĩ Trạch cùng đoàn người vội vàng rời đi.

Chỉ còn lại hai người họ, Thập Hoan cũng không khách khí, lập tức ngồi xuống, cầm lấy đĩa bắt đầu ăn thức ăn trên bàn.

Nhìn bộ dạng ăn uống của nàng, Lữ Bất Chu thông thả nói "Ngươi cũng biết đấy, rượu và thức ăn ở thanh lâu không thể tùy tiện dùng. Rất nhiều thanh lâu vì muốn cho khách gia thêm phần hứng thú, đều sẽ bỏ thêm "nguyên liệu" vào trong đó."

"Thêm ít 'nguyên liệu' vào cũng không sao, ở đây nhiều cô nương như vậy, sợ gì chứ." Tưởng đoạ được nàng sao, nếu có việc gì, thì vừa nãy Tần Vĩ Trạch uống rượu cùng Giản Hàn Chi đã sớm có phản ứng, lại còn phải đợi đến bây giờ? Nàng một bên gặm cánh gà, một bên nãy ra ý hay.

"Lữ đại nhân, ngài nói xem nếu nương tử của ngài biết ngài đến thanh lâu, sẽ có cảm nghĩ ra sao?"

"Ta đối với nương tử của mình một lòng một dạ thiên địa chứng giám, nhất nguyện tử rõ. Ngươi không cần nói hươu nói vượn với ta." Hắn khó được đứng đắn mà nói.

"Thế thì ngài đến thanh lâu làm cái gì? Chẳng lẽ đến thanh lâu là để dùng cơm thưởng rượu?"

Lữ Bất Chu cắn một cái đùi gà khác, vừa ăn vừa nói: "Ngươi thật sự cho rằng chỉ mình ngươi điều tra ra được miếng ngọc bội kia được người tới thanh

lâu mua đi sao? Người thật sự cho rằng người gặp phải Vương gia ở chỗ này chỉ là trùng hợp? Không thăm dò rõ ràng mà dám đi khiêu khích đối thủ, ta thật sự khâm phục dũng khí của ngươi."

Nghe hắn nói xong, Thập Hoan không kiềm được mà nhủu mày "Hai người đến nơi này, cũng là vì muốn tìm người mua miếng ngọc bội kia?"

"Vị Trạch sớm đã biết được tin tức, hơn nữa còn sai người đến thanh lâu âm thầm tìm kiếm. Có điều nhờ biện pháp của ngươi mà có thể giúp chúng ta mau chóng tìm được người nọ hơn."

Lữ Bất Chu ném xương gà trong tay xuống, vừa lau tay vừa nói: "Tiểu mặt đen, xem gương mặt ngươi đen như vậy, ta hảo tâm nhắc nhở ngươi một câu, lòng dạ của Tần Vị Trạch so với tướng tượng của ngươi còn sâu hơn. Nếu người khác muốn lừa gạt hắn, trừ khi người nọ cao siêu đến nỗi hắn không nhìn thấu được, bằng không thì không thể thoát khỏi được lòng bàn tay của hắn."

Thập Hoan cảm thấy lời nói của Lữ Bất Chu có ẩn ý, hắn đã bị nàng thôi miên, theo lý thuyết hắn sẽ không biết chuyện nàng giả nam nhân lừa gạt Tần Vị Trạch.

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng đột nhiên mở ra. Ngụy Đạt đi vào nói: "Tìm được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Người Có Mang Độc Được Không?

Edit: Từ Lam

Beta: Quanh.

Bọn họ đi theo Ngụy Đạt tới hậu viện, nơi này hoàn toàn tương phản với ánh đèn dầu sáng huy hoàng ở phía trước. Từ trước mặt cửa chính ra tới cửa sau, một đường trực tiếp thông tới hậu viện. Trong sân có mấy hòn núi giả, một đường hành lang kéo dài cùng các dãy phòng nối tiếp nhau.

Trừ bỏ mấy đốm sáng bên ngoài của ánh nến điểm vào trong phòng, bốn phía đều tối đen như mực, không hề có ánh sáng.

Ngụy Đạt chỉ chỉ căn phòng cách ngọn núi giả to nhất cạnh nơi đó không xa: "Chỉ có phòng này xuất hiện hương khí."

Trong phòng không thắp đèn đuốc, hơn nữa cũng không có một tia động tĩnh.

"Đã điều tra ra chỗ đó là của người nào ở chưa?" Thập Hoan hỏi.

"Ta đã lên vào xem, là phòng của một tên sai vặt. Hơn nữa ở dưới giường của hắn, ta còn tìm được một bộ quần áo của nha hoàn."

Không hổ là thị vệ của Ninh Vương, hiệu suất làm việc thật cao.

Phát hiện nơi này quả thực là trong dự đoán của Thập Hoan, nha hoàn kia chính là cái trang, mục đích là tạo nên sự gây nhầm lẫn.

Lữ Bất Chu khẽ nhìn bốn phía xung quanh: "Này có chút không hợp lý, một gã sai vặt sao có thể có nhiều bạc như vậy để mua ngọc bội quý giá như thế? Trừ phi..."

"Trừ phi là có người sai khiến!" Hàn Thập Hoan tiếp lời của hắn.

Lữ Bất Chu gật đầu, Thập Hoan định tiếp tục phân tích, hắn đột nhiên dựng ngón tay trở lên, ý bảo Thập Hoan và Ngụy Đạt im lặng.

Chỉ chốc lát sau liền có tiếng bước chân truyền tới, có một người mở cửa ra sau đó đi vào phòng.

Tối đen như mực, Thập Hoan nhìn không rõ mặt người kia, nhưng dáng người lại tương tự với nha hoàn lúc ban ngày.

Thấy đứng ở chỗ này chờ cũng không phải cách hay, Thập Hoan nghĩ một hồi, quay đầu hỏi Lữ Bất Chu: "Trên người của người có mang theo độc được không?"

Lữ Bất Chu cười đến đắc ý: "Cái khác không có, chứ độc được thì có thừa!"

Biết trên người thằng nhãi này trừ bỏ độc được ra sẽ không mang thứ tốt. Nàng lén lút nói kế hoạch của chính mình với hai người bọn họ, liền đứng dậy đi gõ cửa.

"Cốc cốc cốc..." Tiếng đập cửa vang lên, người bên trong hiển nhiên không kiên nhẫn: "Ai vậy? Đã tối rồi mà còn gõ cửa làm gì?"

Vừa mở cửa ra, cổ người nọ đã bị Ngự Đạt bóp chặt, Lữ Bất Chu liền điểm huyệt đạo người nọ, tay phải xoay một cái liền nhét độc dược vào trong miệng của hắn.

Động tác dứt khoát, liền mạch lưu loát.

Người nọ muốn kêu, nhưng căn bản không thể phát ra tiếng.

Bọn họ kéo hắn vào nhà, đóng cửa lại, thấp nền lên. Thập Hoan nhận ra hắn, chính là người mua ngọc bội hôm đó.

"Ta hỏi ngươi vài chuyện, ngươi không được kêu, nếu không ta lập tức giết ngươi diệt khẩu. Đồng ý thì ngươi hãy chớp mắt." Thập Hoan nửa thật nửa giả mà uy hiếp.

Người nọ bị dọa đến choáng váng, liên tục chớp mắt.

Thập Hoan gật đầu, Ngự Đạt liền giải á huyệt[1] cho hắn.

[1] Á huyệt: Huyệt nói.

"Tại sao ngươi lại đi Phàm Bảo các mua ngọc bội? Ai sai ngươi đi?"

"Ta không biết ngươi đang nói gì, ta không có mua, không có mua." Người nọ hoảng loạn mà trả lời.

Hắn Thập Hoan cũng không nóng vội, nằng lậ tức lời bộ y phục của nha hoàn dưới giường ra ném trước mặt hắn, cười lạnh nói: "Ngươi không thừa nhận cũng không sao, vừa rồi thứ mà ta cho ngươi uống chính là đoạn trường tán, một canh giờ sau độc sẽ phát tác, ngươi sẽ tràng xuyên bụng lạn[2] mà chết. Ngươi hãy suy nghĩ cho kĩ."

[2] Tràng xuyên bụng lạn: Lòng tan ruột nát.

Lữ Bất Chu bữu môi, tự nhiên lại đặt một cái tên khó nghe như vậy cho dược của hắn. Đoạn trường tán, không phải là nói đan đoạt mệnh sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Lại Thăm Thanh Lâu

Edit: Từ Lam

Beta:Hana.

Người nọ vẻ mặt không tin, một chữ cũng không nói.

Hắn Thập Hoan lên lút dùng khuỷu tay thúc nhẹ Lữ Bất Chu: "Thuốc của ngươi có tác dụng chưa vậy?"

"Đương nhiên là rồi!" Hắn tự cao tự đại nói. Nói xong, hắn âm thầm mở cây quạt trong tay ra, nhẹ nhàng quạt vài cái. Ngay sau đó trên mặt người kia liền xuất hiện vẻ thống khổ, bụng bắt đầu đau âm ỉ.

"Còn không nói à?" Hắn Thập Hoan lại hỏi lần nữa.

Người nọ thật sự chịu không nổi, run run nói: "Không liên quan đến ta, ta chỉ giúp người kia mua ngọc bội thôi. Là hắn bảo ta giả trang thành nha hoàn. Mỗi lần cho ta thù lao năm lượng bạc."

"Hắn trông như thế nào? Ngươi đã đưa ngọc bội hôm nay mua cho hắn chưa?"

"Không biết trông như thế nào, mỗi lần tới đều che mặt. Giờ Tý ngày mai, hắn sẽ đến lấy ngọc bội." Nhìn hắn sợ tới mức run rẩy, mồ hôi lạnh cũng theo thái dương chảy xuống. Hắn Thập Hoan biết, lời hắn nói có thể tin. Cho Lữ Bất Chu một ánh mắt, hắn lưu loát thu hồi cây quạt.

"Nếu ngươi nói thật, vậy qua giờ Tý ngày mai ta chắc chắn sẽ đưa thuốc giải cho ngươi cùng với một trăm lượng bạc. Nếu là giả, ngươi hãy chờ độc phát toi mạng đi." Hắn Thập Hoan nói.

"Những lời ta nói đều là thật! Hảo hán tha mạng, tha mạng!"

Dặn dò người kia chút chuyện, sau đó bọn họ liền rời đi.

Ra khỏi phòng, bước chân Lữ Bất Chu liền nhanh hơn: "Những chuyện còn lại giao cho ngươi, ta phải quay về đây." Xoay người một cái đã rời đi.

Buổi tối ngày hôm sau, Hàn Thập Hoan liền âm thầm đi vào núi giả sau hậu viện. Tần Vĩ Trạch bị Hoàng đế bắt ở lại trong cung thương nghị chính sự, cho nên hôm nay không thể đến đây. Nhưng hắn đã dặn dò Ngụy Đạt phải bảo vệ tốt cho Tiểu Hoan Tử.

Mặc dù đêm đen như mực, nhưng còn cách một đoạn thời gian mới đến giờ Tý. Hàn Thập Hoan mở to hai mắt nhìn, một khi phát hiện người kia, nàng sẽ nhanh chóng phát tín hiệu cho Ngụy Đạt đang mai phục ở bên ngoài.

Đột nhiên có người chụp bả vai nàng, Hàn Thập Hoan sợ tới mức thiếu chút nữa la lên. Nhưng chưa kịp la ra tiếng, đã bị một bàn tay to bịt kín miệng nàng.

"Là ta!" Người phía sau lên tiếng, Hàn Thập Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Giãn công tử, sao ngươi lại ở đây?"

"Rảnh rồi không có việc gì, tới thanh lâu đi dạo." Hắn nhẹ nhàng nói.

"Dạo thanh lâu lại dạo đến hậu viện của người ta, ngươi thật đúng là không giống người bình thường." Biết là hắn tới hỗ trợ, nhưng Hàn Thập Hoan vẫn không nhịn được trêu ghẹo hắn.

"Chúng ta cũng như nhau thôi."

Hắn biết chuyện hôm qua là nhờ Lữ Bất Chu. Cho nên tối nay hắn âm thầm dùng chút mưu kế làm Hoàng đế giữ Tần Vĩ Trạch ở lại, để một mình hắn đến đây tra án với Tiểu Hoan Tử.

Hắn cực kỳ tò mò người trước mắt cuối cùng là có bí mật gì.

Hai người đang nhìn phía ngoài cửa, nhưng đột nhiên có người đi đến, ngừng ở phía bên kia của ngọn núi giả, hắn và nàng đang đứng. Sau đó là những âm thanh quần áo ma sát vào nhau.

Giãn Hàn Chi đè thấp thân hình hai người lại, kéo Hàn Thập Hoan tránh đến góc tối của núi giả. Cái góc cực kỳ tối, rất khó bị người khác phát hiện. Nhưng lại cực kỳ nhỏ hẹp, Hàn Thập Hoan gần như là dựa sát vào người Giãn Hàn Chi.

Nghe một lúc, Hàn Thập Hoan lập tức cảm thấy xấu hổ đến đỉnh điểm. Vì nàng nghe rõ tiếng rên rỉ của nữ nhân và tiếng thở dốc của nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Người Đem Bọn Họ Đi Đi

Edit: Từ Lam

Beta: Hana.

Đây là hậu viện của thanh lâu, theo lý thuyết khách nhân sẽ không đến chỗ này.

Nhưng ai biết được lại gặp phải chuyện ngoài ý muốn thế này chứ?

Bây giờ nàng chỉ mong hai người kia nhanh chóng rời đi.

Trốn ở bên cạnh Giãn Hàn Chi, thậm chí nàng còn có thể nghe thấy tiếng hít thở của hắn. Cổ sức xê dịch thân thể ra, kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Nhưng chỗ này thật sự rất nhỏ, đang ra sức lui về phía sau, đột nhiên Giãn Hàn Chi duỗi tay ra nắm lấy cổ tay nàng. Thiếu chút nữa nàng đã đụng vào cằm hắn.

Tim Hàn Thập Hoan vọt lên đến cổ họng, dùng tay để trước ngực tạo khoảng cách giữa hai người.

Hắn muốn làm gì? Không phải là bị kích thích quá mức chứ? Hắn sẽ không có hứng thú đối với một tên mặt than như nàng đi.

Nếu là thật, thì khẩu vị của hắn thật sự quá mặn rồi!

Nàng ở một bên lo lắng đề phòng, nhưng lúc sau thấy Giản Hàn Chi không có động tác gì nữa. Hô hấp của hắn vẫn cực kỳ vững vàng, không có chút hỗn loạn.

Đang đỡ người Hàn Thập Hoan, hắn hạ giọng nói: "Lui nữa thì lưng ngươi sẽ đâm vào cục đá sắc bén kia."

Hàn Thập Hoan trở tay sờ thử, quả thực núi giả kia có một cục đá nhỏ lòi ra vô cùng sắc bén. Nếu lúc này nàng dùng sức lui về sau, nhất định sẽ bị đâm thủng.

May quá, hết cả hồn.

Nhưng âm thanh xấu hổ kia vẫn chưa kết thúc. May là đêm tối nên Giản Hàn Chi không nhìn thấy rõ biểu hiện của nàng, bằng không nhất định sẽ phát hiện nàng không được bình thường.

Mắt thấy sắp đến giờ Tý, nàng không muốn ở đây hóng gió lạnh cả đêm nghe lén người khác.

Lén lút móc nhuyễn cân tán trong tay áo ra, cái này vốn định để phòng thân, không nghĩ tới hiện tại lại phải dùng đến.

Giản Hàn Chi cảm giác được vẻ mờ ám của nàng, hỏi: "Ngươi đang làm gì đó?"

"Vô công người thế nào?" Nàng hỏi.

"Tạm được."

"Cái này cho ngươi, ngươi mang bọn họ đi chỗ khác đi." Hàn Thập Hoan Nhặt nhét nhuyễn cân tán vào tay hắn. Thấy hắn vẫn cứ bất động, nàng nóng nảy: "Chẳng lẽ ngươi muốn nghe cả đêm?"

Giản Hàn Chi chần chờ một chút, tiếp theo lách mình một cái nhảy ra ngoài. Rất nhanh thanh âm làm người ta chán ghét kia đã biến mất.

Cuối cùng cũng được thanh tịnh!

Hàn Thập Hoan cẩn thận đi ra từ một góc, Giản Hàn Chi đã trở lại. "Sắp đến giờ Tý rồi, sau khi chúng ta bắt được người thì sẽ gọi người khiêng hai người bọn họ về, nếu để họ ở chỗ này ngủ cả đêm sẽ xảy ra chuyện." Hàn Thập Hoan nói với Giản Hàn Chi.

"Được." Giản Hàn Chi gật đầu, nhớ lại lúc này khi hắn nắm lấy cổ tay Tiểu Hoan Từ, thấy xương cốt mảnh khảnh không giống như của nam tử chút nào.

Không kịp nghĩ nhiều, hắn đã nhìn thấy có người đi vào trong căn phòng kia.

Hàn Thập Hoan vừa mới phát tín hiệu được chuẩn bị từ trước xong, nam tử liền lấy xong ngọc bội đi ra, tốc độ cực nhanh.

Giản Hàn Chi kéo Hàn Thập Hoan đuổi theo, nhất định không thể để hắn chạy thoát.

Thấy có người đuổi tới, người nọ chạy bất chấp, vừa ra tới cửa sau thì gặp Ngụy Đạt đang mai phục ở bên ngoài.

"Ngươi không chạy thoát được đâu!" Hàn Thập Hoan lạnh giọng nói.

"Muốn bắt ta, kiếp sau đi!" Rút kiếm xong liền lao lên đánh Ngụy Đạt. Vừa chiến vừa lui, không biết hắn lấy thứ gì đó trong ngực ra, ném lên mặt đất, tức khắc liền nổ tung.

"Cẩn thận, đó là hỏa lôi đạn!" Giản Hàn Chi xoay người che trước mặt Hàn Thập Hoan, lập tức ôm chặt nàng vào ngực.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Giản Hàn Chi Phát Hiện Ra Bí Mật Của Nàng!

Edit: Dao.

Beta: Hana.

Lực đạo bất thành linh đánh vào làm Thập Hoan có chút trở tay không kịp, Giản Hàn Chi nặng nề đè ở trên người nàng, một tay bảo vệ đầu nàng, một tay lót dưới eo, dùng cánh tay mình làm giảm bớt lực rơi xuống.

Trong một giây đó Giản Hàn Chi ngậy ngấn cả người, bởi vì lúc thân thể hai người kề sát, rõ ràng hắn cảm nhận được trước ngực mình là một bộ ngực

mềm mại.

Tiểu Hoan Tử vậy mà lại là nữ nhi!

Cảm nhận được Giản Hàn Chi ngây người, Thập Hoan đẩy hấn ra, vội vàng bò dậy từ trên mặt đất. Nàng lơ mơ biết được, bộ dáng vừa rồi của Giản Hàn Chi rõ ràng là đã biết cái gì.

Giản Hàn Chi đứng dậy, tay phải hấn đã bị đất đá trên mặt đất quệt trầy loang lổ vết máu, nhưng mà hấn không rảnh để ý tới.

"Người....." Người là nữ tử, trong thanh âm hấn ngoại trừ khiếp sợ, còn kèm một tia vui mừng.

"Cảm ơn người cứu ta, không hơn!" Nàng lập tức cắt ngang lời hấn nói, cũng không ngẩng đầu nhìn hấn. Ngẫm lại vừa rồi hai người bọn họ dán sát nhau như vậy, không khỏi khiến gương mặt nàng có chút nóng. Nhưng trong lòng càng có thêm nhiều bất an.

May mắn sương khói trước mắt còn chưa tan đi, Ngụy Đạt cũng không nhìn được tình hình vừa xảy ra. Nhưng người nàng đột nhiên cứng lại, bởi vì nàng thỉnh thoảng thấy được Tần Vị Trạch đứng trong làn sương khói.

Trong lòng bắt đầu trở nên thấp thỏm bất an, hấn không phải ở trong hoàng cung sao, làm sao lại xuất hiện ở chỗ này? Chắc là hấn không nhìn thấy một màn ban nãy đâu?!

Lúc Tần Vị Trạch đuổi tới, vừa kịp nhìn thấy vụ nổ do hỏa lôi đạn gây ra. Hấn không hề nghĩ ngợi liền vọt tới, nhìn thấy Thập Hoan đang đứng không bị xây xát, hấn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng nhìn thấy nàng cùng Giản Hàn Chi đứng chung một chỗ, trong mắt tức khắc hiện lên vẻ không vui.

"Lại đây!" Thanh âm Tần Vị Trạch lạnh băng. Gió nhẹ thổi qua, đèn lồng trước cửa đu đưa, ánh sáng mờ mờ làm Thập Hoan không thấy rõ ánh mắt của hấn.

Khoé miệng Giản Hàn Chi khẽ cười, giống như tất cả đều đã có đáp án. Tần Vị Trạch hấn là sớm đã biết được Tiểu Hoan Tử là nữ nhi, chẳng qua chưa từng vạch trần mà thôi. Mà xem tình hình trước mắt, có lẽ Tiểu Hoan Tử còn không biết Tần Vị Trạch đã phát hiện ra bí mật của nàng.

Hai nam nhân đứng đối diện, ai cũng không nói gì, nhưng cả hai bên đều hiểu suy nghĩ trong ánh mắt đối phương.

"Vương gia hết bận rồi à?" Giản Hàn Chi cười hỏi.

"Bỏn vương hết bận rồi, nhưng chỉ sợ những ngày sau của Giản đại nhân sẽ không rảnh rỗi như vậy!" Bị hại mà không đáp trả cũng là phi lễ, nếu Giản Hàn Chi dám tính kế hấn, tại sao hấn không kính Giản Hàn Chi một chút.

Tay Thập Hoan không tự giác nắm chặt, khăn trương nghe đối thoại giữa bọn họ. Nếu Giản Hàn Chi vạch trần lời nói của nàng, vậy thì thôi xong rồi.

"Đừng để cho bốn vương nói lần thứ hai!" Thấy nàng còn bất động, Tần Vị Trạch liền nổi giận. Tưởng tượng đến cả một buổi tối nay nàng đều ở bên Giản Hàn Chi, lửa giận trong lòng lại tăng thêm ba phần!

"Ta không thể trở về, truy nã tên hái hoa tặc quan trọng hơn. Nếu để người nọ chạy, vậy thì manh mối liền bị chặt đứt!" Hiện tại không phải lúc để tức giận, Thập Hoan bình tĩnh mà phân tích.

Tần Vị Trạch cười lạnh, "Các người thật sự cho rằng mình rất thông minh sao? Người mua ngọc bội kia đã bị giết, người ban nãy chẳng qua là mồi mà thôi, dùng để thử các người." Lúc hấn từ chỗ hậu viện lại đây đã phát hiện được.

Giản Hàn Chi cau mày, mà Thập Hoan có chút uể oải.

Tần Vị Trạch bước lên phía trước bắt lấy cổ tay nàng: "Manh mối của người đã bị chặt đứt, nhưng ở đây bốn vương lại có "manh mối" cần phải trao đổi với người."

Ánh mắt của hấn liếc qua Giản Hàn Chi, âm thầm dùng sức kéo Thập Hoan trở về vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Cò Kè Mặc Cả Với Hấn

Edit: Dao.

Beta:Hana.

Nhìn bóng dáng của hai người, Giản Hàn Chi đứng ở nơi đó thật lâu không rời đi.

Nghĩ tới một màn ban nầy, hắn nhìn nhìn cánh tay phải bị thương của mình, trong lòng lại có một tia may mắn. May mắn là nàng không bị thương.

Tay Tần Vị Trạch giống như kìm sắt, nắm lấy tay Thập Hoan rời đi.

"Người lại phát điên cái gì?" Thập Hoan ra sức muốn thoát ra khỏi cái tay kia, nhưng nỗ lực nửa ngày lại là phí công.

Hắn lạnh mặt không nói lời nào, một đường áp chế Thập Hoan trở lại tầm điện của hắn.

"Phanh" một tiếng đóng cửa lại, hắn mới buông tay.

"Nói đi, đêm nay các người đã làm gì? Từng câu từng chữ mà nói cho bốn vương, nếu dám sót một chữ, người tự biết hậu quả." Vị đại ôn thần hướng ghế trên ngai xuống, ngữ khí tràn ngập uy hiếp.

Thập Hoan vừa xoa cổ tay bị nắm đau vừa nói: "Vương gia nghĩ rằng bọn ta làm cái gì?"

Thành công nhìn thấy tên hồ ly thay đổi sắc mặt, nàng liền hứng thú nói: "Lấy thân phận của Vương gia, sẽ không có khả năng lo lắng cho gã sai vật là ta. Như vậy thì chỉ có còn một loại khả năng, Vương gia ngại lo lắng cho Giản đại nhân đúng không!"

Nhìn nàng nói bộ dáng đỉnh đặc, khuôn mặt Tần Vị Trạch đen thui. "Người còn dám nói hươu nói vượn, bốn vương sẽ kêu người rút đầu lưỡi người!"

Nàng làm mặt quỷ, cố ý thề lưỡi. Nhìn bộ dáng Tần Vị Trạch tức giận, trong lòng nàng vui vẻ đến nở hoa.

Tức chết Tần Vị Trạch là mục tiêu kế tiếp của nàng!

Nhìn bộ dáng tình nghịch của nàng, lửa giận của Tần Vị Trạch tiêu bớt một nửa. Chỉ là tưởng tượng đến bọn họ đêm nay ở cạnh bên nhau, hắn vẫn khó có thể bình ôn lửa giận.

Hắn dần con nóng nảy, chậm rãi nói: "Nếu người không nói, đánh cược của chúng ta sẽ hủy bỏ, từ hôm nay trở đi người đừng mơ tưởng lại rời khỏi Vương phủ một bước!"

"Đường đường là Vương gia sao có thể nói không giữ lời vậy chứ!"

"Ồ đây đều do bốn vương định đoạt, người có thể làm khó dễ được ta sao?"

Đối với nam nhân này, nàng không thể giảng đạo lý với hắn. Lời nói của hắn rõ ràng bày ra bộ dáng "không phục thì đánh".

Thập Hoan cũng không giận: "Đều nói quân tử 'Nhất ngôn cửu đỉnh tứ mã nan truy', nhưng xem ra những lời này không thích hợp Vương gia."

"Vậy quân tử mà người nói là ai, Giản Hàn Chi sao?" Hắn từ trên ghế đứng dậy, từng bước một tới gần Thập Hoan.

Nàng thật sự không rõ tại sao đề tài lại quay về trên người Giản Hàn Chi. Nhìn hắn từng bước một tới gần, cảm giác áp bách quen thuộc kia đã trở lại.

"Ta có thể nói, nhưng người phải đứng ở chỗ đó không được phép nhúc nhích!" Nàng vô cùng không thích hắn tới gần, như thế làm nàng rất không được tự nhiên.

Không thích hắn tới gần sao?

Rõ ràng tối nay nàng cùng Giản Hàn Chi ở gần như vậy, hiện tại vậy mà dám ghét bỏ hắn tới gần.

Hắn rùng mình một cái, một bước nhảy vọt tới trước mặt nàng, vây nàng ở giữa bản thân và vách tường.

Càng không muốn hắn tới gần, vậy hắn càng muốn tới gần nàng hơn.

"Ta có thể nói, nhưng Vương gia phải sắp xếp cho ta đi gặp những cô nương bị hại." Mạnh mỗi ngọc bội này tuy rằng bị chặt đứt, nhưng vẫn còn có những cô nương bị hại. Các nàng chắc chắn sẽ cung cấp một ít manh mối về tên hái hoa tặc.

Ánh mắt Tần Vị Trạch có chút tán thưởng, nàng thật đúng là biết thời điểm cùng hắn cò kè mặc cả.

"Được." Hắn sáng khoái đáp ứng.

Thập Hoan vừa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng ngay sau đó Tần Vị Trạch lại nói tiếp: "Nhưng dưới tình huống có bốn vương ở đó mới được!"

Thành công mà nhìn thấy tên hồ ly thay đổi sắc mặt, nàng liền hứng thú nói: "Lấy thân phận của Vương gia, sẽ không có khả năng lo lắng cho gã sai vật là ta. Như vậy thì chỉ có còn một loại khả năng, Vương gia người lo lắng cho Giản đại nhân đúng hay không!"

Dao: chết cười, tui đã từng nói tui là một con hủ chưa.v

Hana: Tui ship TrạchxHàn (￣▽￣)~, có thím nào ship với tui không??

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Hấn Nói Không Cho Chính Là Không Cho

Edit: Dao.

Beta:Hana.

Có hấn ở đó?

Như vậy nàng làm sao thi triển thuật thôi miên được?

Phải biết rằng ở cái triều đại này các cô nương bị làm nhục cả đời sẽ bị người ta xem thường. Trước kia Thập Hoan có nghe Viên Bình nói, đã từng có một vị cô nương cũng là vì nguyên nhân như thế, nên cuối cùng chịu không nổi mấy lời đồn đãi vớ vẩn mà tự sát.

Nàng tuyệt đối không thể để loại này bị kịch này xảy ra nữa. Các nàng cần phải được can thiệp về mặt tâm lý, mà đây đúng là thể mạnh của nàng.

Nhưng mà Tàn Vị Trạch lại muốn đi theo, vậy nàng sao mà làm được?

Hơn nữa nếu may mắn thắng được vụ đánh cược này thì sao?

Thấy nàng im lặng không lên tiếng, Tàn Vị Trạch nhũn mày. Hấn muốn cùng nàng tra án, nàng cần do dự lâu như vậy sao?

Nhìn gió lốc trong mắt hấn dần dần ngưng tụ, nếu không mở miệng chỉ sợ hấn lại đổi ý: "Ta vốn chỉ ở đó một mình, sau đó Giản Hàn Chi tự thân tới. Chúng ta vẫn luôn trấn giữ ở nơi đó cho đến khi kẻ trộm xuất hiện liền đuổi theo. Chuyện sau đó ngài đều đã biết."

"Vậy vì sao trên mặt đất lại có một đôi nam nữ quần áo lộn xộn bất chính?" Hấn từ hậu viện đi qua, bởi vậy tình hình nơi đó hấn rất rõ ràng.

Trong nháy mắt nhớ đến tình cảnh lúc đó, mắt hấn liền xuất hiện khói mù. Loại địa phương không sạch sẽ này, về sau nàng đừng mơ tưởng đặt chân vào nữa bước!

Nghĩ đến tình cảnh lúc đó, gương mặt nàng cũng không khỏi có chút nóng lên.

Mà Tàn Vị Trạch lập tức nhìn thấy biểu tình có chút mất tự nhiên đó của nàng.

"Nói, rốt cuộc chuyện đó là sao?" Trong giọng nói hấn ả ả lừa gạt, không buông tha cho bất kì biểu tình nào biến hoá trên gương mặt nàng.

"Đã uyên ương mà thôi, Giản Hàn Chi trực tiếp đánh bọn họ bất tỉnh, để phòng ngừa phá hỏng kế hoạch của bọn ta."

Đã uyên ương? Vậy mà nàng cũng nghĩ ra được.

Trên mặt Tàn Vị Trạch thoáng qua một tia ý cười, nàng thật đúng là cái gì cũng dám nói.

Có chút không thể hiểu được mà nhìn hấn, Thập Hoan quyết định, chờ nàng có thời gian nhất định phải khám cho Tàn Vị Trạch một phen thật tốt, xem thử hấn có phải bị tâm thần không.

Bởi vì hấn vui buồn quá bất thường. Một khắc trước lửa giận ngập trời, vậy mà một khắc sau khóe miệng lại mỉm cười.

Tàn Vị Trạch không tiếp tục truy cứu, xoay người ngồi về chỗ ngồi ban nãy. "Về sau những chỗ thể này không cho phép người bước vào nữa bước!"

"Vương gia, ngài luôn là cái này không cho cái kia không chuẩn, như vậy xin hỏi, ngài rốt cuộc cho phép ta làm cái gì?"

Nam nhân này rất thích đặt quy củ cho nàng nha. Trong chốc lát không chuẩn làm cái này, trong chốc lát lại không cho đi chỗ kia. Bước qua mái hiên thấp, sao không phải cúi đầu [1]. Nhưng nàng đã chịu đựng đủ những vụ gây rối vô lí của hấn, nhưng hấn lại càng không chịu nói lí lẽ.

[1] NHÂN ĐÁO OÀI(ẢO I) THIỀM HẠ, CHẬM NẶNG BẤT ĐỀ ĐẦU (人到矮檐下, 怎能不低头): Bất đắc dĩ phải khuất phục hoàn cảnh.

Ký khế ước bán thân thì thế nào, trên khế ước viết chính là tên gã sai vặt Tiểu Hoan Tử, là nàng giả trang, lại không phải viết tên Hàn Thập Hoan.

Cho nên ngày nào đó không vui, nàng sẽ không hầu hạ.

Nhìn nàng từng chút mà tính toán lợi ích của bản thân, trong lòng Tần Vị Trạch ẩn ẩn cảm giác hưng phấn. Hắn phải dùng phương thức này bức nàng trở về một Thập Hoan chân chính.

Hắn một tay nâng cằm, khoe miệng khê giường: "Bổn vương nói không cho chính là không cho, ngươi có ý kiến à?"

"Tiểu nhân không dám. Vương gia tốt nhất ăn cơm, ngủ, thờ đốc cũng không cho luôn đi, như vậy là được, đỡ phiền toái."

Nhìn đôi mắt kia chớp chớp, Tần Vị Trạch biết cái đầu nhỏ kia nhất định lại đang tính toán cái gì nữa rồi.

Mặc kệ nàng tính toán cái gì, đạo cao một thước ma cao một trượng, chung quy nàng vẫn đấu không lại hắn.

Đứng dậy đi vào trong phòng, hắn nói với người bên ngoài bình phong: "Lại đây, bổn vương muốn đi ngủ, thay y phục cho bổn vương."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Thay Y Phục Cho Hắn

Thay y phục ?

Nửa đêm canh ba, trời tối như bưng lại muốn nàng thay y phục cho hắn?

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, ngẫu nhiên cũng có thể nghe được âm thanh nhỏ của nến đang cháy. Nhìn tấm bình phong trước mắt, rồi lại nhìn cánh cửa cách nàng không xa. Thập Hoan lén lút nhón chân, đi về phía cửa.

"Nếu như ngươi muốn bị gió lạnh thổi cả đêm, thì cứ việc mở cửa đi ra ngoài." Tay nàng vừa chạm vào khung cửa, thì âm thanh của Tần Vị Trạch đã truyền đến.

Quay đầu nhìn lại, thấy tên hồ ly kia vẫn còn ở sau tấm bình phong như cũ, không hề đi ra. Sao hắn là biết được suy nghĩ của nàng chứ?

Tiếng bước chân vừa rồi tuy rằng rất nhỏ, nhưng làm sao có thể thoát khỏi lỗ tai Tần Vị Trạch. Năm đó lúc hắn đi huấn luyện, phải dùng thánh lực để bắt bướm trong phòng tối. Cho dù sót chỉ một con, thì vẫn phải chịu phạt. Mà hình phạt ấy những người bình thường không thể tưởng tượng nổi.

Cho nên hành động lén lút vừa rồi của Thập Hoan căn bản không thể gạt được hắn.

Không phải chỉ là thay y phục thôi sao, có gì đặc biệt đâu cơ chứ. Thập Hoan thu hồi bước chân, đi vào trong, thấy Tần Vị Trạch đang đứng phía sau tấm bình phong, ánh mắt mười phần chắc chắn nhất định nàng sẽ đi vào. Hắn mở hai tay ra, ý bảo nàng lại đây thay y phục cho hắn.

Đi đến trước mặt hắn, nàng duỗi tay tháo nút thắt trước ngực hắn ra. Chỉ có điều nút thắt kia dường như muốn chống đối nàng, nàng càng sốt ruột muốn tháo ra thì càng không mở được.

Tần Vị Trạch cúi đầu, liền thấy đôi tay nhỏ của nàng đang ra sức tháo nút thắt đối nghịch kia. Nàng vừa vịn cúi đầu ở dưới cằm hắn, cách hắn rất gần. Hắn thậm chí còn có thể thấy rõ hàng lông mi dày của nàng.

Bỗng dung trong hắn trở lên một loại xúc động, muốn được ôm chặt nàng. Dáng người cao lớn này của hắn có thể ôm khảm nàng vào trong ngực, không cho nàng thoát ra dù chỉ một chút. Đôi tay của hắn như có như không dần dần thu lại, bỗng Thập Hoan lui về phía sau một bước, cười nói: "Tháo được rồi." Sau đó liền đi tới phía sau Tần Vị Trạch, giúp hắn cởi trường bào ra.

Khoẻ miệng Tần Vị Trạch nhếch lên một nụ cười sâu xa, không lên tiếng ngăn cản.

Trong lòng Thập Hoan không hề nhẹ nhõm, vừa nãy cơ thể nàng trong nháy mắt cứng đờ, vì nàng có cảm giác như Tần Vị Trạch đang muốn xiết vòng tay lại.

Chỉ điều nàng không chắc chắn là Tần Vị Trạch muốn ôm nàng hay là bởi vì hắn không kiên nhẫn nên thúc giục nàng nhanh chóng thay y phục cho hắn.

Tất cả phản ứng vừa rồi của nàng đều lọt vào mắt Tần Vị Trạch. Chẳng qua hắn không muốn vạch trần chuyện của nàng sớm như vậy, nếu không thì chẳng phải thiếu đi một thú vui sao.

Rốt cuộc cũng thay xong y phục, Tần Vị Trạch giả vờ không kiên nhẫn nói: "Tên tùy tùng này quả thực không nhanh nhẹn bằng nha hoàn, thay y phục thôi mà cũng mất nửa canh giờ!"

"Lần sau Vương gia muốn thay y phục xin ngài mời nha hoàn tới, bằng không tay chân ta vụng về thế này, nếu làm Vương gia bị thương thì mong Vương gia thứ tội."

"Không sao, người khiến bốn vương bị thương một lần, bốn vương sẽ bắt người trả lại mười lần là được."

Tần Vị Trạch chỉ mặc trung y, hai tay khoanh trước ngực, tóc dài tùy ý thả sau lưng. Khoé miệng câu lên một độ cong tuyệt đẹp, cổ áo mở rộng, mơ hồ có thể nhìn thấy lồng ngực cường tráng bên trong, một thân rắn rỏi, ngược lại còn trở nên tà mị.

Tuy rằng Tần Vị Trạch không hề tức giận, nhưng không hiểu sao Thập Hoan lại lui xa ba thước. Bởi vì đối với nàng hai trông mắt sâu không đáy kia dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ăn tươi nuốt sống người khác

"Ta đi ngủ trước đây." Ánh mắt kia thật sự quá sâu khiến nàng có chút ăn không tiêu.

Trong nháy mắt nàng xoay người, đã bỏ lỡ mất tia tha thiết trong ánh mắt hân đang một mực dõi theo nàng, cho đến khi nàng đi ra khỏi tấm bình phong mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Điều Binh Khiển Tướng

Sáng sớm hôm sau Thập Hoan còn chưa tỉnh ngủ đã bị Tần Vị Trạch xách lên. Mơ mơ màng màng đi theo hắn đến thư phòng. Giản Hàn Chi cùng Lữ Bất Chu đã sớm đã chờ sẵn ở đó.

Nhìn Thập Hoan mắt lim dim buồn ngủ, Lữ Bất Chu ra vẻ ghét bỏ, còn Giản Hàn Chi lại cười nhìn bộ dạng mơ màng của nàng.

Nhớ đến đêm qua Giản Hàn Chi đã biết được bí mật của mình, nàng lập tức tỉnh táo. Tuy rằng nàng biết hắn sẽ không nói ra, chi là trong lòng vẫn có một chút lo lắng.

Ra sức tránh trao đổi ánh mắt với hắn, vì nàng thật sự vẫn chưa suy nghĩ ra nền giải quyết vấn đề này ra sao.

Tần Vị Trạch rất hài lòng với thái độ của Thập Hoan đối với Giản Hàn Chi. Chi vào cuốn sổ nhỏ trên bàn nói: "Đây chính là thân thể và bối cảnh của những cô nương bị hại, người có thể xem qua trước."

Thập Hoan thuận tay cầm lấy rồi lật lật, nội dung bên trong vô cùng tường tận. Nàng nhìn, không nhận được nhieu mảy: "Những cô nương này đều mười tám tuổi, đây chi là trùng hợp thôi sao?"

"Không những thế, sau khi sự việc xảy ra bọn họ không thể nhớ được dáng vẻ của tên hái hoa tặc kia." Giản Hàn Chi bổ sung.

Tần Vị Trạch gật đầu, quay sang Lữ Bất Chu: "Bất Chu, người tra chuyện kia tới đâu rồi?"

"Bọn họ sờ dỉ không nhớ rõ diện mạo của tên hái hoa tặc, bởi vì bị trúng một loại thuốc gọi là "Thập hương tán". Đây là thuốc không độc, chi là trong khoảng thời gian ngắn sau khi người phải thuốc này, sẽ bị mất ký ức."

Thập Hoan là người đã học qua thôi miên, nàng biết rõ kí ức sẽ không biến mất, chẳng qua là bị che dấu mà thôi. Chi cần não bộ không chịu tổn thương quá lớn, thì có thể thông qua thôi miên mà dẫn dắt người ta khôi phục lại ký ức."Quả đúng là thế." Tần Vị Trạch không có lấy một chút kinh ngạc, dường như hắn đã sớm đoán được điều này. "Thế thì có biện pháp nào giải trừ được được tính không?"

"Thuốc này sờ dỉ được gọi là "Thập hương tán", là bởi vì được nghiền cứu và chế tạo từ mười loại dược vật. Nhưng bởi vì mỗi loại thuốc sẽ sử dụng lượng dược vật khác nhau, thế nên dược hiệu cũng sẽ không tương đồng. Loại thuốc này thật ra vẫn có thể giải trừ, nhưng chỉ sợ yêu cầu thời gian rất lâu."

Thập Hoan lắc đầu: "Không được, chúng ta không có nhiều thời gian như thế." Một khi thử nghiệm không thành công, thì không biết đến năm nào mới có thể bắt được tên hái hoa tặc.

"Giản đại nhân, phiền ngài đi tra một chút về xuất xứ của hoá lôi đạn." Thập Hoan biết tuy thời này có hoá dược, nhưng việc chế tạo cũng giống như chế tạo pháo hoa, pháo trúc.

Hoả lôi đạn kia tuyệt đối không được chế tạo đơn giản như thế.

"Được." Giản Hàn Chi gật đầu.

Tần Vị Trạch không hề ngắt lời nàng, mà chỉ chuyên tâm nhìn bộ dạng nghiêm túc ấy. Cẩn thận nghiên cứu từng trang sách, bút trên tay thỉnh thoảng lại điểm trên mặt sách. Lúc sau răng trên khe cắn môi dưới, hơi nghiêng đầu giống như đang suy nghĩ điều gì đó.

"Phần còn lại chúng ta sẽ bắt đầu từ những cô nương kia. Lữ Đại thần y, ta cần một gói Nhuyễn cân tán." Lúc cần thiết nàng sẽ dùng Nhuyễn cân tán, để giúp những cô nương kia thả lỏng, trợ giúp cho việc thôi miên. Gói thuốc trước đây của cô đã dùng hết cho đôi dã uyên ương kia rồi, nên hiện tại phải yêu cầu hần lấy thêm cho.

"Phá án mà phải dùng đến Nhuyễn cân tán? Hay ngươi muốn dùng với một người trong số chúng ta?" Thật ra hần vô cùng chờ mong có một ngày Tần Vị Trạch bị trúng phải Nhuyễn cân tán.

"Nếu muốn dùng với các ngài thì không phải trực tiếp đánh ngắt sẽ nhanh hơn sao." Nàng trêu chọc. "Những cô nương kia rất có khả năng là sẽ kích động, dùng Nhuyễn cân tán sẽ giúp các nàng ấy bình tĩnh trở lại.

Tần Vị Trạch vẫn không nói chuyện, để nàng tùy ý sắp xếp tất cả, sai phái mọi người. Thật ra hần muốn nhìn thấy nàng vì muốn thắng cược mà có thể làm mọi chuyện đến đâu!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Nàng Lại Có Thể Nghĩ Hần Là Người Như Vậy?

Tần Vị Trạch thật sự đã giữ lời, mau chóng thu xếp đưa Thập Hoan đi gặp những người bị hại.

Khi Thập Hoan nhìn thấy cô nương kia, trong lòng không khỏi có chút nặng nề. Nàng ấy ngơ ngẩn ngần ngừ bên bàn nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt đại đi, không một chút phản ứng.

"Aizz, từ lúc xảy ra chuyện đến nay nó vẫn luôn như vậy." Mẫu thân của nàng ấy vừa lau nước mắt vừa nói.

Thập Hoan ra hiệu Tần Vị Trạch đừng lên tiếng, tự mình chậm rãi đi đến bên cạnh cô nương kia. Nhiều người đến gần có thể dọa nàng sợ.

Khi Thập Hoan đã đến đứng yên trước mặt, ánh mắt đại đi của nàng ấy mới đảo qua Thập Hoan, hai mắt mở lớn, nỗi điên lui về phía sau, đôi tay không ngừng vùng vẫy, vừa lui vừa hét: "Không được lại đây... Không được lại đây!"

"Ngươi bình tĩnh một chút, ta không hề có ý xấu." Thập Hoan chậm rãi đi về phía trước, có ý muốn tiếp cận nàng ấy

Thấy nàng càng lúc càng lại gần, mà cô nương kia đã không còn đường để lui nữa, nàng ấy vô cùng sợ hãi, ngược lại còn trở nên hung ác, dứt khoát điên cuồng đánh về phía Thập Hoan.

Thập Hoan nghĩ rằng mình không kịp lui nữa rồi, tốc độ của cô nương kia vô cùng nhanh. Giữa ánh đèn lập loè, nàng cảm thấy cơ thể mình bị kéo về phía sau một chút, Tần Vị Trạch đã tiến đến bảo vệ trước mặt nàng, duỗi tay chặn cô nương kia. Trên mu bàn tay hần để lại một vết cào thật sâu, trong tức khắc máu tươi đã chảy đầm đìa.

Nếu hần đến trễ một chút, nàng chắc chắn sẽ bị thương.

Sát khí trong mắt dần dần ngưng tụ, hần hoàn toàn không để ý tới mu bàn tay đang chảy máu, lực trên tay càng lúc càng lớn, khiến cô nương kia đau đến kêu oai oái.

"Không được để nàng ấy bị thương!" Thập Hoan vội vàng ngăn lại. Lực trên tay của hần vẫn không hề giảm, lại còn dám ở trước mặt hần muốn làm nàng bị thương, thật là đáng chết!

"Tần Vị Trạch, ta kêu ngài buông tay nàng ấy ra." Thập Hoan bắt lấy bàn tay đang nắm chặt của hần, nếu hần lại dùng thêm lực, ngón tay của cô nương kia chắc chắn sẽ gãy mất.

Sắc mặt cô nương kia trắng bệch, hu hu khóc to. Cả gương mặt Tần Vị Trạch lạnh như băng, hất tay nàng ấy ra, trực tiếp trở tay đánh nàng ấy hôn mê.

Thập Hoan muốn tiến đến đỡ lấy nàng, nhưng bị Tần Vị Trạch giữ lại, ánh mắt lạnh lùng, nhìn cô nương kia ngã xuống đất.

Đôi mắt hần đầy âm đạm, may mà hôm nay hần ở đây, nếu không, người bị thương không ai khác chính là nàng.

Ngoại trừ hần, bất cứ kẻ nào cũng không được khiến nàng mảy may thương tổn.

Loại người mắc bệnh này Thập Hoan đã từng gặp qua, muốn gỡ bỏ khúc mắc trong lòng nàng ấy là việc không hề đơn giản. Nhưng nàng vẫn có thể khai thông tâm lý, giúp nàng ấy trở lại như người bình thường. Thế nhưng mọi việc còn chưa đâu vào đâu, đã bị hấn cương quyết kéo đi, Thập Hoan đẩy tay hấn ra: "Tần Vĩ Trạch, sao ngài lại đánh ngất nàng ấy? Ngài có biết là làm như thế sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình của nàng khiến nó càng nghiêm trọng không?"

"Nghiêm trọng hay không nghiêm trọng thì có liên quan gì đến bản vương?"

Ngờ khi không chút bận lòng kia càng chọc giận Thập Hoan: "Có liên quan gì đến ngài? Nàng ấy có khả năng sẽ phải sống nửa đời còn lại trong cảnh điên điên khùng khùng ngài có biết không. Ưông công ngài là Vương gia, nhưng lại máu lạnh vô tình. Tần Vĩ Trạch, ngài không khác gì một con quỷ ích kỷ."

Hấn nắm chặt tay, đầu ngón tay bắt đầu trở nên trắng bệch, máu trên mu bàn tay chảy theo kẽ tay rơi xuống y phục màu trắng của hấn. Giống như những đoá hồng mai đang nở rộ.

Thì ra nàng xem hấn là người như thế! Dùng một câu gạt bỏ đi tất cả những gì hấn đã làm.

Thế nhưng vì sao trong lòng nàng lại vì câu nói kia mà như có tảng đá nặng ngàn cân đè xuống, đau đến không thở nổi?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Suy Nghĩ Khác Thường

"Máu lạnh vô tình, quỷ ích kỷ, máu lạnh vô tình, quỷ ích kỷ...." Những lời nàng nói cứ xoay quanh trong đầu hấn. Trải qua nhiều ngày ở chung, nàng vẫn nghĩ hấn là loại người như vậy, lửa giận trong lòng Tần Vĩ Trạch đã lên tới cực điểm.

Dù giận cũng phải cười, ánh mắt hấn tối tăm lạnh lẽo: "Bốn vương chính là ích kỷ như vậy thì sao? Những người vô dụng, bốn vương hà tất phía lao tâm tổn sức? Những người khinh ta, nhục ta, ta phải diệt trừ tất cả. Bốn vương chính là máu lạnh vô tình, người có thể làm khó dễ được ta?"

Hấn chính là không có một chút lòng từ bi. Chẳng lẽ thế gian này không có bất cứ thứ gì làm cho hấn động tâm hay sao?

"Một khi đã vậy, sau khi phá được vụ án này chúng ta đường ai nấy đi. Người vô dụng như ta sẽ không lưu lại Ninh Vương phủ làm mất mặt vương gia" Đối mặt với người vô tình như thế, nàng tuyệt đối không lưu lại vương phủ.

"Rời đi..." Hấn cười lạnh: "Cả đời này ngươi đừng mơ tưởng." Lời vừa dứt hấn lập tức rời đi.

Nhìn bóng dáng hấn rời đi, Thập Hoan nắm chặt tay. Nàng cho rằng Tần Vĩ Trạch tuy rằng là người khó tiếp cận, nhưng ít nhất sẽ không máu lạnh đến mức này. Nàng vẫn không rõ vì sao hấn đối với cô nương kia không chút lưu tình. Chính là vì nàng ấy làm hấn bị thương sao. Vết thương kia chính vì cứu nàng mới bị thương, nếu đúng như nàng nói, thì trong lòng nàng có một chút ái này. Tần Vĩ Trạch đối với nàng có chút khoan dung, có lẽ chỉ vì nàng đối với hấn còn hữu dụng. Hơn nữa Tần Vĩ Trạch với nàng luôn có khúc mắc, cố ý dung túng nàng làm sai để bắt nhược điểm của nàng. Dù như thế nào, khi việc này kết thúc, nàng nhất định phải rời khỏi phủ Ninh Vương.-----

Khi Lữ Bất Chu nhìn thấy Tần Vĩ có chút hoảng sợ, hấn cư nhiên ngồi ở thư phòng, mà máu từ vết thương cứ nhỏ xuống, cũng không hề băng bó vết thương. Đã nhiều năm không bắt cứ người nào có thể làm Tần Vĩ Trạch bị thương, nhưng mà loại tình cảnh này, Lữ không chu toàn vẫn không thể tưởng tượng.

"Ngươi cho rằng ngươi có bao nhiêu máu? Linh Nhi có một ca ca như ngươi.... Ngươi chết không quan trọng, Linh nhi của ta sẽ đau lòng!" Dù trên chọc nhưng Lữ Bất Chu vẫn sai người lấy hòm thuốc, nhanh nhẹn chữa thương cho hấn.

Tần Vĩ Trạch vẫn không nói một lời, yên tĩnh đến đáng sợ. Mà Tiểu Hoan Từ không ở đây, trong lòng hấn cũng hiểu một ít. Trong lúc này không nên nói bất cứ thứ gì, hấn đóng hòm thuốc định trở về. Còn chưa đi, Tần Vĩ Trạch mở miệng nói: "Chuyện ta bảo ngươi tra thế nào rồi."

"Hàn Thập Hoan tính cách hướng nội, bởi vì là con của thứ xuất, hơn nữa khi xưa tướng quân hàng năm đóng giữ biên quan, nàng ở trong phủ chịu rất nhiều xỉ nhục. Nhất gan lại sợ phiền phức nên cứ nhịn nhục như vậy. Còn nghe nói bị đưa cho Thái tử làm tiểu thiếp nên trốn đi, dù bị trời nhưng vẫn chạy thoát."

Tần Vĩ Trạch nhăn mày, Hàn Thập Hoan trước khi chạy trốn và sau khi chạy trốn hoàn toàn như hai người khác nhau, lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà hấn không biết.

Mặc kệ mọi việc ra sao, hấn sẽ khống chế tất cả. Từ hôm nay trở đi, hấn không cho phép nàng có bất cứ bí mật nào che giấu hấn. Nếu nàng không để hấn biết, như vậy hấn liền dựa theo phương thức của mình mà đối đãi với nàng.

Chương 55: Giúp Ta Giữ Bí Mật

Từ ngày hai người cãi nhau, hầu như là tránh mặt. Tần Vị Trạch vẫn làm một Vương gia cao cao tại thượng, mỗi khi ánh mắt bắt gặp Thập Hoan đều nhanh chóng lướt qua không để ý đến nàng. Còn Thập Hoan chỉ để ý đến chuyện điều tra vụ hái hoa tặc kia, không bị Tần Vị Trạch quấy rầy lại thấy thoải mái hơn nhiều.

Đi gặp người bị hại cuối cùng, trên đường Thập Hoan trở về trong lòng có chút buồn bã. Những cô gái đó còn rất trẻ, vốn có thể tìm được lang quân như ý, cùng nhau bình đạm mà sống một đời. Hiện tại lại ngu dại điên cuồng, hoặc trở nên trầm cảm, còn có một người không chịu nổi miệng lưỡi người đời mà treo cổ tự sát. Nàng nhất định phải giúp bọn họ, quyết không để các nàng sống cả đời như thế.

"Nếu còn đi tiếp nàng sẽ đụng vào cây liễu kia đấy." Sau lưng truyền tới giọng nói ôn nhu, nàng dừng chân lại nghĩ đến xuất thân, thế nhưng lại tiếp tục đi đến dưới gốc đại thụ.

Xoay người liền thấy Giản Hàn Chi khoanh tay đứng cười nhìn nàng. Nhiều ngày nay nàng luôn trốn tránh Giản Hàn Chi, hẳn đã biết nàng là nữ nhi, mà nàng cũng không biết nhìn mặt hắn như thế nào. Gật đầu chào hỏi, Thập Hoan vòng qua đại thụ, đi tiếp.

Giản Hàn Chi sao không biết suy nghĩ của nàng. Nhiều ngày nay trừ khi có chuyện quan trọng, bằng không thì nàng không nói với hắn câu nào. Cho dù vô tình gặp trên phố cũng chỉ chào rồi quay người rời đi. Hôm nay khó khăn lắm mới gặp nàng, sao có thể để nàng đi như thế được.

"Ta đã tìm thấy hòa lôi đan kia rồi."

Những lời này làm Thập Hoan dừng bước: "Thấy ở đâu?"

"Cuối cùng nàng cũng chịu nói chuyện với ta?" Hắn tiến lên nhìn nàng chăm chăm.

"Rốt cuộc ngài có nói không? Nếu không nói, ta còn có việc, xin lỗi không thể đứng đây nói chuyện phiếm." Nàng làm ra vẻ phải đi, nhưng lại bị Giản Hàn Chi ngăn cản.

"Nếu nàng tránh mặt ta vì chuyện hôm đó, thực ra không cần thiết đâu." Hắn nói cực kì nghiêm túc, không hề có thái độ trêu cợt.

"Ta không tránh mặt ngài, dạo này bận quá, suốt ngày lo chuyện điều tra vụ hái hoa tặc." Hắn cười khẽ: "Đôi mắt nàng không biết nói dối."

Thập Hoan hơi xấu hổ, nhưng việc này sớm muộn gì cũng phải giải quyết. Nàng ngẩng đầu nhìn Thiên Hương Các: "Chúng ta vào kia ngồi đi, giải quyết rõ ràng một số chuyện."

"Ừ."

Bọn họ chọn chỗ ngồi cạnh cửa sổ, tương đối yên tĩnh. Tiểu nhị phục vụ trà bánh xong liền rời đi.

Nhấp một ngụm trà Bích Loa Xuân[1], ngay lập tức hương trà lan tỏa, cảm giác thật sáng khoái. Thập Hoan cũng không lòng vòng mà nói thẳng, "Nếu Giản đại nhân đã biết thân phận của ta, mong ngài có thể giữ bí mật giúp ta."

[1] Bích Loa Xuân (碧螺春) là một trong những loại trà nổi tiếng trên thế giới và được phong với cái tên đệ nhất của trà xanh. Theo lịch sử ghi chép hoàng đế Khang Hy đi tuần hành được thưởng thức trà "Sợ hãi Sharen hương" nước trà trong xanh ngọc Bích, hương thơm tự nhiên tinh túy mang theo hương hoa và trái cây, vị trà tinh khiết thanh nhẹ tươi mát ngọt ngào sâu lắng rất đặc biệt giống như tổ nữ 16 tình khôi thuần khiết, khác biệt với cái tên thô tục lên được ban với cái tên thanh lịch mỹ miều BÍCH LOA XUÂN. Từ đó Bích loa xuân với cái tên mới và trở thành trà cống cho cung đình. Bích Loa Xuân được lan truyền rộng rãi và đi vào kho tàng lịch sử trà trên thế giới.

"Có thể cho ta biết lí do không? Hơn nữa che giấu cũng không phải kế sách lâu dài đâu." Hắn thật sự muốn biết vì sao nàng trở thành gã sai vặt của Ninh Vương gia, hơn nữa nếu có thể, hẳn sẵn sàng giúp nàng thoát khỏi Ninh Vương phủ.

"Giản đại nhân không phải sợ ta sẽ làm hại Ninh Vương gia. Lí do ta trở thành gã sai vặt của Ninh vương là một câu chuyện dài, nhưng ta không phải người xấu, nếu người tin hãy giữ bí mật giúp ta, nếu không tin, vậy thì có thể đến Vương phủ tố cáo." Nàng khẽ miết tách trà, lẳng lặng nhìn Giản Hàn Chi.

"Khéo thật, không ngờ lại gặp mọi người ở đây." Giản Hàn Chi còn chưa kịp trả lời, đã thấy Lữ Bất Toàn cùng một cô nương lên lầu hai, theo sát sau đó là Tần Vị Trạch.

Chương 56: Khéo Thật, Chi Bằng Chúng Ta Cùng Ngồi Đi

Thập Hoan đánh giá cô nương trước mặt, chiếc váy lụa màu xanh nhạt, sắc mặt hơi tái nhợt, đôi mắt trong veo như nước hồ thu, mỉm cười nhìn Thập Hoan. Khuôn mặt kia có vài nét giống Tần Vị Trạch, chỉ có điều thân thể quá yếu ớt làm người ta thương xót. Lữ Bất Chu nắm chặt tay nàng. Nói vậy, đây chính là muội muội của Tần Vị Trạch, nương tử của Lữ Bất Chu - Tần Linh Nhi.

Giản Hàn Chi và Thập Hoan đứng dậy chào hỏi mọi người. Nhìn thấy hai người đang ngồi cùng nhau bên cửa sổ kia, đôi mắt Tần Vị Trạch chợt lóe lên sự phẫn nộ.

Liếc mắt nhìn hai người này nghiền ngẫm một cái, Lữ Bất Chu cười: "Hiếm khi gặp nhau, chi bằng chúng ta cùng ngồi đi."

Không đợi Thập Hoan nói câu nào, Tần Vị Trạch đã ngồi xuống bên phải nàng, Lữ Bất Chu cùng Linh Nhi ngồi ở bên kia. Tần Linh Nhi rất yên lặng, không nói gì cả, nàng lặng im ngồi tò mò nhìn Thập Hoan. Vì thân thể không tốt nên bình thường nàng cũng ít ra ngoài gặp người khác.

"Giản đại nhân thật là có nhã hứng." Thái độ của Tần Vị Trạch rõ ràng rất không tốt: "Không biết hai vị đang thương lượng chuyện gì?" Hắn lại chuyển mắt, lạnh lùng nhìn Thập Hoan.

"Vương gia yên tâm, tiểu nhân cũng không lười biếng, bây giờ đang bàn bạc với Giản đại nhân phương pháp phá án." Ánh mắt kia của hắn như đang thăm vấn phạm nhân làm Thập Hoan khó chịu.

"Chi vậy thôi à?"

"Chẳng lẽ Vương gia không tin?"

Tần Vị Trạch nhếch miệng: "Vậy người phải thật cố gắng, bản vương rất mong đợi kết quả điều tra đây!" Tần Linh Nhi hơi khó hiểu, một gã sai vặt dám cùng Vương gia đối đáp như thế nàng mới thấy lần đầu. Những người kia đều cực kì kính cẩn sợ sai. Quan sát cẩn thận, nàng cũng phát hiện ra ánh mắt của ca ca không giống như trước. Nàng biết ca ca và Giản Hàn Chi có đôi chút khúc mắc, nhưng không rõ tức giận hôm nay đâu là do Giản Hàn Chi, đâu là do gã sai vặt này.

Thấy Linh Nhi đánh giá Giản Hàn Chi, trong lòng Lữ Bất Chu trong rất không vui. Giản Hàn Chi này lúc nào cũng ôn nhu như ngọc, ai cũng có thể thích, nhưng Linh Nhi thì không được.

Tiểu nhị đã đem đồ ăn lên, trong lòng mỗi người lại có tâm tư khác nhau.

"Linh Nhi, nếm thử một miếng đi, món nàng thích nhất này." Lữ Bất Chu lời kéo sự chú ý của Linh Nhi, không cho nàng nhìn người khác.

Đồ ăn ở đây đúng là rất ngon, nhưng ngồi cạnh vị đại thần Tần Vị Trạch này, thức ăn đều mất đi hương vị. Thập Hoan ăn rất ít, chỉ gấp mấy đũa liền dừng lại.

"Sao ăn ít vậy?" Giản Hàn Chi thấy nàng buông đũa liền hỏi.

"Ta no rồi." Trong lòng nàng nhớ đến vụ án hái hoa tặc, hơn nữa không khí quái dị làm nàng ăn không vô.

"Ăn mấy hạt gạo cũng no được? Khi về người truyền dạy cho những gã sai vặt khác đi, có thể giúp Bản vương tiết kiệm không ít tiền."

"Vương gia hàng ngày đều cực kì tiết kiệm, thân sai vặt chúng ta tất nhiên phải học tập ngài." Biết ngày ấy đã chọc tức vị Vương gia này, nên nàng đã chuẩn bị tinh thần đối chọi gay gắt với hắn.

Tần Vị Trạch cười lạnh, đẩy bát cơm trước mặt mình qua chỗ Thập Hoan: "Nếu muốn tiết kiệm giống Bản vương thì hãy làm cho tốt. Lãng phí là thói quen xấu, bát cơm này người ăn, một hạt cũng không được thừa. Nếu ăn không hết, tất cả sai vặt ở Ninh Vương phủ sẽ nhận đối cùng người!"

Chương 57: Nàng Cảm Thấy Chuyện Đây Có Chút Không Đúng

Tức thì, mọi người đều nhìn chăm chăm hai người đang âm ỉ này.

Nhìn com canh trước mắt, Thập Hoan vươn tay đẩy ngược lại cho Tần Vị Trạch: "Tiết kiệm là đức tính tốt của ngài, nhưng nếu lấy nó để làm khó người khác, đức tính này lại trở thành thiếu đạo đức rồi."

"Nếu Bồn vương nhất định bắt người phải ăn thì sao?"

Thập Hoan bất động, Tần Vị Trạch cũng không chịu nhượng bộ, hai người bọn họ giằng co trong im lặng.

Tần Linh Nhi thấy Tần Vị Trạch ngày càng giận dữ thì không khỏi lo lắng, nàng nhớ rõ mỗi khi ca ca tức giận sẽ thấy máu tươi. "Ca ca, đừng tức giận." Nàng mềm mỏng nói.

Nhìn Tần Linh Nhi, lửa giận trong mắt Tần Vị Trạch giảm bớt. Ý định ban đầu là mang nàng đi chơi, không lường trước được rằng khi mình thấy Thập Hoan và Giản Hàn Chi ở bên nhau lại giận dữ đến vậy.

Tần Linh Nhi mỉm cười, nói với Thập Hoan: "Ca ca thấy người quá gầy, muốn người ăn nhiều thêm chút nữa thôi. Cách quan tâm của huynh ấy kì quặc vậy đấy, người đừng để trong lòng."

Dứt lời nàng lại đẩy đồ ăn về trước mặt Thập Hoan: "Dù ít dù nhiều, người cũng ăn một chút, giúp ta nhé?" Tần Linh Nhi quá hiểu tính cách của ca ca mình, nếu hôm nay gãi sai vật này vẫn không chịu ăn thì không biết cuối cùng sẽ gây ra hậu quả gì nữa.

Đối mặt với cô gái thiện lương như vậy, Thập Hoan thật sự không thể tức giận được. Nhìn ánh mắt khẩn cầu kia, nàng do dự một chút rồi cũng gật đầu.

Nhìn Thập Hoan yên lặng ăn, lúc này Tần Vị Trạch mới vừa lòng.

"Linh Nhi à, ta chỉ dọa hấn một chút thôi." Tần Vị Trạch đổi giọng nhẹ nhàng "Muội biết. Giản công tử thứ lỗi, ca ca của ta tính tình vốn đã như thế."

"Vương gia muốn gì làm nấy, không phải ai cũng can được ngài." Giản Hàn Chi nói.

Nghe xong Tần Vị Trạch cười lạnh: "Mà cũng thật kì lạ, vì sao Giản đại nhân lại có hứng thú với gãi sai vật của bồn vương? Hay Giản đại nhân có yêu thích đặc biệt nào đó?"

"Ta cảm thấy gãi sai vật này là một nhân tài, tiền đồ của hấn sau này, chỉ sợ Vương gia cũng không thể lường được đâu."

"Bồn Vương không thể lường được, chẳng lẽ người có thể? Đừng quên, hấn là người của Ninh Vương phủ ta."

Không khí giữa hai người đột nhiên thay đổi, thâm ý trong đó chỉ có người trong cuộc mới hiểu.

Còn Thập Hoan bên này, thông thả ăn xong cũng buông đũa đứng dậy rồi đi. Nàng không muốn ở đây nghe bọn họ tranh cãi vô vị như thế.

"Người đi đâu thế?" Tần Vị Trạch và Giản Hàn Chi đồng thanh, hiếm khi lại ăn ý như vậy. Lữ Bất Chu ngay lập tức bị chọc cười.

"Vương gia, Giản đại nhân, dù giữa hai người có ân oán gì cũng đừng kéo ta vào. Ta không có hứng thú, cũng không có sức lực, hai vị cứ tự nhiên, ta đi trước." Nàng nói cực kì quả quyết.

Thực ra trong lòng nàng đã mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng. Từ khi bị Hàn Thập Tuấn nhận làm người, Tần Vị Trạch dường như đã nhận ra điều gì đó.

Nhưng nàng không rõ rốt cuộc hấn đã biết điều gì. Lâu rồi bên phía phủ Viễn Tướng quân không có động tĩnh gì, nhưng thật ra vẫn luôn âm thầm truy tìm nàng. Nhìn vào tình hình trước mắt, nàng càng nấn ná ở lại đây thì cuộc sống của nàng càng không yên ổn.

Xem ra nàng nên đẩy nhanh tốc độ, nhanh chóng thoát khỏi nơi đây thị phi này mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Cứu Trúc Đào

Nàng một mình đi dạo bên ngoài hồi lâu.

Người ngoài nhìn thấy cứ nghĩ là nàng chỉ đơn thuần đi dạo. Nhưng thực tế Thập Hoan lại đang âm thầm ghi nhớ từng phố lớn ngõ nhỏ nơi đây. Sau khi vụ án hái hoa tặc kết thúc, nàng sẽ lập tức rời khỏi nơi này.

Nếu nàng hật sự muốn rời đi, thì cần phải có lộ tuyến và lộ phí. Lộ phí nàng đã có, số bạc ở cửa hàng ngọc khí kia xem như đã đủ. Nhưng lộ tuyến(*) lại không dễ lập ra như vậy.

(*) *Tuyến đường.*

Khi hoàng hôn dần buông xuống cũng là lúc Thập Hoan về tới vương phủ.

Mới vừa vào đến sảnh ngoài nàng đã nhìn thấy vài gã sai vặt và bọn nha hoàn quỳ đầy ra đất. Mà Trúc Đào lại đang run rẩy quỳ phía trước.

Một người mặc váy dài màu hồng phấn ngồi ở bên cạnh, trên làn váy của người nọ có chỗ bị ướt, phía trên còn có chút xác lá trà. Trên hai má vốn dĩ trang điểm xinh đẹp đang ửng đỏ về phần nộ, trong đôi mắt to nhìn Trúc Đào chăm chăm hiện lên vẻ chán ghét.

"Cầu nô tài nhà ngươi, không có mắt à? Lại dám làm đổ nước trà lên người của biểu tiểu thư. May mắn nước trà không quá nóng, nếu không ngươi có mười cái đầu cũng không đủ đền tội." Dứt lời, nha hoàn bên cạnh nữ tử áo hồng lại hung hăng đánh vài cái lên người Trúc Đào.

Trúc Đào không nhúc nhích mà vẫn chịu đựng ả nha hoàn kia quở trách, vừa rồi nàng không cẩn thận bị vấp một chút, kết quả lại làm đổ nước trà hắt lên người biểu tiểu thư. Nàng cũng có giải thích, nhưng căn bản vị biểu tiểu thư này không nghe. Nàng vừa khóc vừa chịu đựng ả nha hoàn kia đánh mắng mình. "Dừng tay!" Thấy ả nha hoàn kia lại giơ tay định cho Trúc Đào một bạt tai, Thập Hoan lập tức tiến lên ngăn cản.

Ả nha hoàn sững sốt một chút, người tới chỉ là một gã sai vặt vừa đen vừa gầy, ả cất giọng khinh thường: "Ngươi là cái thá gì lại dám đến quấy ta. Nàng ta hắt nước trà lên người biểu tiểu thư nhà ta, nếu Vương gia có trách tội xuống, ngươi chịu trách nhiệm nổi không?"

Thập Hoan che chắn trước mặt Trúc Đào, nhìn ả nha hoàn chó cạy thế chủ, nàng cười lạnh nói: "Còn ngươi là cái thá gì? Lại dám lên mặt ở phủ Ninh Vương hô to gọi nhỏ, tự ý dùng tư hình?"

Liên Đình Vân đang ngồi ở một bên hòn dỗi, nàng vất vả từ Giang Nam đến thăm biểu ca, nhưng ai ngờ đã tỉ mỉ trang điểm và chọn quần áo, toàn bộ bị nha hoàn này làm hỏng cả. Hiện tại lại có một gã sai vặt không sợ chết tới nữa, dám hô to gọi nhỏ như vậy.

"Phản rồi, các ngươi đều phản rồi. Biểu ca không có ở đây ngươi lại dám ức hiếp khách của chủ tử như vậy. Hôm nay ta sẽ thay biểu ca dạy dỗ các ngươi cho tốt. Hương nhi, giáo huấn hần cho ta." Liên Đình Vân nghiêm nhiên xem mình như một nữ chủ nhân mà ra lệnh.

Ả nha hoàn thật sự muốn tiến lên tát Thập Hoan một cái. Kết quả Thập Hoan đã giơ tay lên tát Hương Nhi một cái trước.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới Tiểu Hoan Tử sẽ dám đánh nha hoàn bên cạnh biểu tiểu thư. Vị biểu tiểu thư này được người nhà nuông chiều đã quen, từ trước đến nay không coi ai ra gì. Hôm nay lại bị một gã sai vặt khiêu khích, Thập Hoan sắp toi rồi.

Lần này Thập Hoan dùng toàn lực nên tay nàng cũng bị đau. Nhưng loại người này nếu không được giáo huấn, nàng ta sẽ càng khi dễ người hơn mà thôi. Nàng vừa mới thu tay về, bên ngoài liền truyền đến giọng nói của Tần Vị Trạch: "Ai có thể giải thích cho bản vương biết đã xảy ra chuyện gì không?"

Liên Đình Vân không giống như tường tượng của nàng là đi tỏ khổ với Tần Vị Trạch, ngược lại nàng ta đỡ Hương Nhi đứng lên, sau đó yên lặng đứng sang một bên gạt nước mắt, so với người ương ngạnh vừa rồi thì như hai người khác nhau.

Tần Vị Trạch nhìn Thập Hoan lại đảo qua gương mặt sưng đỏ của Hương Nhi, ngồi ở ghế chủ vị, hỏi: "Là ai đánh?"

Giọng nói của hần trầm thấp đều đều, làm người ta không đoán được tâm trạng của hần.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Thấy Một Lần Lại Đánh Một Lần

Còn chưa chờ Thập Hoan mở miệng, Liên Đình Vân đã dịu dàng tiến lên nói trước: "Biểu ca chớ tức giận, là muội không quản hạ nhân cho tốt, chuyện này không liên quan gì đến gã sai vặt cả. Đều là do Hương Nhi không hiểu chuyện, bị đánh cũng là đúng."

Nàng nhẹ nhàng dùng khăn tay lau nước mắt, sau đó không mở miệng nói nữa. Lúc này một nữ nhân im lặng lau nước mắt cũng đủ để chứng minh mọi chuyện.

Nhìn tiết mục trước mắt này đột nhiên chuyển biến, Thập Hoan thật lòng bội phục kỹ thuật diễn xuất của vị cô nương này. Một giây trước hồng hách ngang ngược, một giây sau đã điềm đạm đáng yêu.

Đám người quỳ trên đất không một ai dám lên tiếng, chỉ có một mình Thập Hoan ung dung đứng đó. Trên mặt nàng không có vẻ gì là khẩn trương cả, chỉ

nhẹ nhàng xoa xoa bàn tay phải đang bị đau của mình. Lạnh mặt nhìn đôi chủ tớ này hát bè.

“Vương gia, chính gã sai vật này đã đánh Hương Nhi. Hắn không coi ai ra gì, còn mắng biểu tiểu thư là cái thá gì.” Một ả nha hoàn khác bên cạnh Liên Đình Vân tức giận bất bình lên tiếng.

Liên Đình Vân nhú mày nhẹ nhàng trách cứ nói: “Liễu Nhi không được lăm miệng.”

(Tiểu Pi: xin lỗi vì đã cắt ngang, nhưng bức xúc quá phải nói! Ừa hết tên đặt rồi sao? Sao lại đặt tên cho ả này là Liễu Nhi vậy trời? Trùng với tên Liễu Nhi tỷ tỷ đáng yêu của tui bên HS, tui hận!!!!----- Hana: Pi sà bớt giận, tổn hại hình tượng a~~ có gì để ta hận hộ cho ($\geq \omega \leq$))

“Nếu nô tỳ không lăm miệng thì tiểu thư cứ để người ta khi dễ như vậy sao? Vương gia, xin ngài phải làm chủ cho chúng ta.” Liễu Nhi quý xuống, nói với Tần Vị Trạch.

Nhưng từ đầu đến cuối Tần Vị Trạch đều không nói lời nào, ánh mắt u ám không rõ, khiến người ta khó nắm bắt.

Liên Đình Vân là nữ nhi của Thừa tướng, năm ngoai đi Giang Nam thăm họ hàng, mà nay đã trở lại, chuyện đầu tiên nàng làm là tới gặp Tần Vị Trạch. Mọi người ở Vương phủ đều biết nàng ngang ngược kiêu ngạo lại hồng hách, không nghĩ tới hôm nay ở trước mặt Vương gia mà nàng lại bày ra bộ dáng yếu đuối đáng thương, thật đúng là để người ta mở rộng tầm mắt. Nước mắt đã rơi, cũng đã cáo trạng, vậy mà Tần Vị Trạch lại không có bất kỳ phản ứng nào. Nước mắt của Liên Đình Vân càng tuôn nhiều hơn, nàng ta liên tục lau nước mắt.

Thập Hoan bị các nàng làm cho mất kiên nhẫn, cười lạnh: “Nếu biểu tiểu thư còn chưa khóc đủ thì ta khuyên ngươi đi tìm một nơi không có ai rồi khóc tiếp. Nhiều người như vậy không ai có thời gian ở chỗ này nhìn ngươi khóc đâu.”

“Ngươi.....” Liên Đình Vân tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch.

“Không nói đến ngươi chỉ là một biểu tiểu thư, ngay cả Vương gia cũng không có động một chút là đánh chửi nha hoàn hay gã sai vật. Lần sau lại để các nàng đến đây la lối khóc lóc, tốt nhất đừng để ta nhìn thấy, nếu không thấy một lần ta sẽ đánh một lần!” Thập Hoan từng câu từng chữ đều là cảnh cáo các nàng. Lớn lên xinh đẹp như thiên tiên, nhưng tâm địa lại độc ác như rắn rết. Hôm nay nếu nàng không dạy dỗ các nàng một chút, không biết sẽ còn có bao nhiêu người bị các nàng khi dễ.

Liên Đình Vân đã bao giờ gặp phải người ta khi dễ mình như vậy, tuy rằng nàng ta không nói chuyện, nhưng trong mắt đã hiện lên vẻ tức giận rất rõ ràng.

“Tên cậu nô tài nhà ngươi, lão gia nhà chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!” Liễu Nhi nhảy dựng lên chỉ vào Thập Hoan, nói.

“Ngươi nói ai là cậu nô tài? Hừm?” Âm cuối hơi cao lên, Tần Vị Trạch đã xem đủ một màn khôi hài này rồi. Hắn lười biếng dựa vào lưng ghế, khước miệng hơi nhếch lên nở nụ cười tà ác.

“Nô tì, nô tì.....” Không ngờ Ninh Vương gia sẽ hỏi như vậy, trong lúc nhất thời Liễu Nhi bị rối loạn thế trận.

“Nói bốn vương nghe, vừa rồi ngươi đang nói hần sao?” Tần Vị Trạch chỉ chỉ vào Thập Hoan, hỏi Liễu Nhi.

“Nô tì chỉ vì thấy tiểu thư bị khi dễ nên mới nói như vậy.”

“Tiểu thư nhà ngươi bị khi dễ, ngươi liền có thể tùy ý khinh nhục người của bốn vương? Bốn vương thấy ngươi đã chán sống rồi!” Giọng nói của Tần Vị Trạch bắt chợt lạnh lẽo tới cực điểm, trong mắt dần dần nổi lên sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Có Ý Định Đả Thương Nàng, Tuyệt Đối Không Tha!

“Nô tỳ không dám..... Nô tỳ không dám!” Liễu Nhi quý trên mặt đất liều mạng dập đầu.

Đám người đang quỳ ở đây đều cảm thấy được hơi thở nguy hiểm của Tần Vị Trạch. Vốn dĩ mọi người còn lo lắng Vương gia sẽ che chở Liên Đình Vân, không nghĩ tới lại hạ hê lòng người như thế.

“Biểu ca, nàng không hiểu quy củ, là muội không dạy dỗ tốt. Biểu ca tạm tha cho nàng đi.” Liên Đình Vân nhìn Tần Vị Trạch với ánh mắt đáng thương, nhưng ngược lại tay nàng đang hung hăng mà vỗ nát khăn tay, móng tay đã trở nên trắng bệch.

Trước kia khi nàng đến đây, tuy rằng biểu ca không để ý tới nàng, nhưng cũng sẽ không quản đến chuyện nàng làm trong vương phủ. Vốn dĩ nàng cho rằng, dù sao thì nàng cũng coi như là một nửa chủ nhân của phủ Ninh Vương này, nàng không nghĩ tới hiện tại Tần Vị Trạch hoàn toàn không cho nàng một chút mặt mũi.

Phản ứng của Tần Vị Trạch có chút ngoài dự đoán, Thập Hoan không ngờ hắn sẽ nói thay mình. Đối lại là người bình thường, tất nhiên sẽ thương hại một vị mỹ nhân đáng thương như Liên Đình Vân, ai lại đi che chở cho gã sai vật không có địa vị như nàng.

Nhưng xét theo góc độ khác, Tần Vị Trạch cũng không phải là một con thỏ ngây thơ, muốn lừa gạt hắn đúng là chuyện không dễ. Cô nương điềm đạm đáng yêu này bày đặt làm trò, chỉ sợ rằng cũng không có hiệu quả.

Quét mắt liếc Thập Hoan một cái, nàng chỉ yên tĩnh đứng ở đó, giống như mọi chuyện đều không liên quan đến nàng vậy. Nhưng rõ ràng nàng vừa mới ra mặt vì Trúc Đào, chính hắn đã tận mắt nhìn thấy.

Trong khoảnh khắc đó, Thập Hoan thật sự khiến Tần Vị Trạch thất thần. Khi đó nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh, bộ dạng không yếu thế sợ hãi, và cả ánh mắt vô cùng kiên định của nàng đã hấp dẫn hắn.

Rốt cuộc nàng đã trải qua những gì mới có thể trở thành nàng của hôm nay?

Thu hồi suy nghĩ, Tần Vị Trạch mở miệng nói: “Nếu biếu muối đã mở miệng, vậy bốn vương sẽ tha cho Liễu Nhi.” “Đa tạ biếu ca.” Liên Đình Vân còn chưa kịp đắc ý đã nghe được giọng nói lạnh băng của hắn: “Ngụy Đạt, kéo ả nha hoàn tên Hương Nhi ra ngoài —— đánh chết!”

Lời này vừa nói ra, Thập Hoan lập tức ngẩng đầu lên nhìn Tần Vị Trạch. Tuy rằng Hương Nhi đáng giận, nhưng tội không đến mức đáng chết. Tần Vị Trạch đưa ra hình phạt như vậy là quá mức hà khắc.

Nhìn ánh mắt giật mình của nàng, Tần Vị Trạch biết trong lòng nàng đang nghĩ cái gì. Nhưng ả ác nô này dám có ý định tổn thương nàng, nên tuyệt đối hắn sẽ không sẽ nhẹ nhàng bỏ qua.

Thị vệ của vương phủ lập tức tiến lên kéo Hương Nhi đi ra ngoài: “Vương gia, nô tì sai rồi, nô tì không dám nữa! Tiểu thư, cứu mạng. Cứu nô tì.”

Thập Hoan tiến lên một bước, vừa muốn mở miệng thì Tần Vị Trạch đã lạnh lùng nói trước: “Cầu tình một câu, kết cục của ả càng thêm thê thảm thêm một chút.”

Biết nàng không đành lòng, nhưng hắn quyết không cho phép lòng thương hại của nàng dùng cho những kẻ không đáng.

Tần Vị Trạch khoát tay cho mọi người đứng dậy, trong lòng bọn họ ai nấy đều kính phục Vương gia. Nhưng mà trong lòng Thập Hoan lại từng trận lạnh lẽo. Thủ đoạn của hắn quá mức tàn nhẫn, nếu một ngày nào đó nàng đối lập với hắn, thì nàng sẽ có hậu quả gì?

Nhìn nàng an tĩnh đứng một bên, ngược lại Tần Vị Trạch nói với Liên Đình Vân: “Biếu muối mới từ Giang Nam trở về, không có việc gì thì vẫn nên ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, không cần đi lại nhiều. Người đâu, tiễn khách!”

Liên Đình Vân bị mất hết thể diện, vốn dĩ nàng vui mừng tới gặp biếu ca nhưng lại có kết cục thế này.

Nàng đứng dậy, lúc xoay người đi ngang qua bên cạnh Thập Hoan và Trúc Đào, trong mắt rõ ràng hiện lên vẻ thù hận. Nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho hai tên nô tài đáng chết này!

Cũng trong khoảnh khắc nàng ta xoay người, đúng lúc Thập Hoan thấy được mặt trên của ngọc bội nàng ấy đeo bên eo, lập tức hai mắt lóe sáng. Miếng ngọc bộ này đúng là miếng mà ngày đó bị hái hoa tặc lấy đi. Sao hiện tại lại ở trong tay nàng ấy? đề cập đến một người dùng

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Quyết Định Đua Dai Một Chút

Ánh mắt Thập Hoan vẫn luôn dõi theo Liên Đình Vân, cho đến khi bóng dáng nàng ta biến mất mới thôi.

Giờ phút này trong lòng nàng nhìn không được mà mừng như điên, thật là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công [1]. Hơn nữa trong tay nàng đang giữ đặc điểm nhận dạng của tên hái hoa tặc do người bị hại cung cấp, xem ra sắp tới đã có thể phá án được rồi.

[1] Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công (真是踏破铁鞋无觅处得来全不费工夫): ngụ ý việc khó khăn vất vả và cố gắng làm không được lại tự nhiên dễ dàng thành công.

Liên Đình Vân đi rồi, mọi người nhìn nhau biết ý lui ra. Thập Hoan bỗng nhớ đến miếng ngọc bội kia liền chạy đi nhanh như chớp, thoáng cái đã không thấy bóng dáng.

Sảnh ngoài nội viện to như vậy chỉ còn Tần Vị Trạch bị bỏ lại một mình, xung quanh trở nên yên lặng, hắn nhìn theo bóng dáng nàng biến mất thật lâu, rồi vào trầm tư.

Dường như khi gặp được việc liên quan đến Thập Hoan, hấn liền trở nên dễ dàng tức giận. Hấn rất muốn biết được suy nghĩ của nàng. Hòn nữa mong muốn không chế này lại đang dần dần mạnh mẽ hơn.

Sắc trời tối dần, mặt trời đã trốn đến bên kia sườn núi, chân trời chỉ còn lại một chút ánh nắng chiều còn vương lại ở nơi đó. Thập Hoan đang ngồi ở bên cạnh bàn, tập trung tinh thần để vẽ tranh.

Dùng bút lông không tốt, nàng bèn tìm một thỏi than thay cho bút vẽ, trên giấy nhanh chóng hiện ra bộ dạng tên hái hoa tặc.

Thông qua trí tưởng tượng, nàng đã biết đại khái bộ dạng đó. Nam nhân kia thân cao năm thước, dáng người hơi béo. Mặt tròn, mắt nhỏ, cái mũi bẹp mà thấp. Quan trọng nhất là phía trên vành tai của hấn có một nốt ruồi đen.

Đang vẽ dở, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, nàng vội vàng giấu tranh vẽ và bút xuống phía dưới gối. Vừa giấu xong, Trúc Đào đã bước vào.

Nhìn gương mặt sưng đỏ của Trúc Đào, Thập Hoan hỏi: "Mặt ngươi còn đau không?"

"Không sao, hôm nay cảm ơn ngươi."

"Việc nhỏ thôi." Thập Hoan cười cười nói. "Ngươi có chuyện gì sao?"

"Mấy vị phu nhân muốn gặp ngươi." Trúc Đào vốn không muốn tới, nhưng lại không thể cãi lại mệnh lệnh của mấy vị phu nhân kia.

Lần này đến lượt Thập Hoan cảm thấy nghi hoặc: "Vi sao các nàng lại tìm ta?"

"Ta cũng không biết, ngươi đi qua đó sẽ biết mà."

Trong lòng Thập Hoan vô cùng bất an, nàng và mấy vị phu nhân trước giờ không hề lui tới, hôm nay tại sao lại muốn gặp nàng?

Đi đến Tây Uyển, nơi này là nơi ở của thị thiếp Tần Vị Trạch. Nữ nhân ở đây đều là do các vương công, quý tộc vì nịnh bợ Tần Vị Trạch mà đưa tới, nhưng hấn chưa bao giờ triệu kiến các nàng, cũng không đặt chân tới Tây Uyển một bước.

Tới nơi, nàng thấy một đám mỹ nhân như hoa như ngọc mà thờ dài, mỹ nhân như vậy mà lại phải đặt ở đây vô ích, Tần Vị Trạch thật đúng là một tên đầu gổ.

"Bái kiến các vị phu nhân." Nàng vừa vào cửa liền hành lễ. Bên trong có bốn người ngồi nàng đều biết mặt, đều là người Thái tử đưa cho Tần Vị Trạch.

Nữ tử đứng đầu tên là Hồng Anh, tuy rằng Thập Hoan không quen biết, nhưng vừa rồi trên đường tới đây Trúc Đào đã nói cho nàng.

"Ngươi là Tiểu Hoan Tử đúng không? Nghe nói ngươi là gả sai vật bên cạnh Vương gia, bốn phu nhân kêu ngươi tới là muốn hỏi một chút chuyện, Vương gia mấy ngày gần đây thân thể có tốt không? Ta cùng nhóm tỷ muội đã lâu không gặp Vương gia, thật nhớ ngươi." Giữa mi tâm Hồng Anh có một nốt ruồi mỹ nhân[2], làm nàng thoát nhìn càng thêm kiều mị.

[2] Nguyên văn là "mỹ nhân chi" (美人痣): Người xưa thường có quan niệm nốt ruồi mọc ở giữa lông mày hoặc bên miệng là đẹp, nếu nốt ruồi mọc ở đó sẽ được gọi là nốt ruồi mỹ nhân.

Hóa ra gọi nàng tới để tìm hiểu về Vương gia.

"Các vị phu nhân yên tâm, thân thể Vương gia vẫn khoẻ mạnh, mấy hôm trước ngài ấy còn nhắc đến các vị."

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vì bộ dạng không gần nữ sắc của Tần Vị Trạch mà làm Thập Hoan nổi lên tâm tư muốn đùa dai với hấn. Nghĩ lại nàng khổ sở chịu hấn bắt nạt mấy ngày nay, nàng lập tức hạ quyết tâm, nhất định phải chinh Tần Vị Trạch một chút!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tù Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Hấn Càng Muốn Kéo Nàng Xuống Nước

Nghe Tiểu Hoan Tử nói như vậy, Hồng Anh then thùng cười: "Ta chờ lâu rồi cũng thật nhớ Vương gia, chưa từng gần gũi hầu hạ người, nội tâm cũng thường xuyên bất an. Nếu có cơ hội, mong rằng ngươi ở trước mặt Vương gia nói tốt vài câu, tất nhiên chúng ta sẽ không bạc đãi ngươi."

Dứt lời, tiểu nha hoàn bên cạnh Hồng Anh lấy ra một thỏi kim nguyên bảo[1] đặt vào tay Thập Hoan.

[1]Kim nguyên bảo(金元宝): vàng thỏi.

Nặng trĩu, vàng óng, nếu không phải có nhiều người ở đây, nàng thật sự muốn cắn một cái thử xem cảm giác sướng cỡ nào.

"Phu nhân yên tâm, tiểu nhân nhất định tận tâm nói tốt cho các ngài." Có ai không muốn kiếm bạc, huống hồ đây còn là vàng.

"Nếu thật có thể khiến Vương gia rũ lòng thương, bốn phu nhân sẽ thưởng người gấp mười lần số vàng này."

Các nàng đã tới vương phủ khá lâu, trừ lần đầu tiên vào vương phủ thì chưa từng gặp qua Ninh Vương gia lần nào nữa. Tuy rằng ở trong vương phủ không cần lo lắng chuyện cơm áo, nhưng việc các nàng nên làm đều chưa có làm được.

Nếu vẫn không ra tay, không biết phải chờ tới năm nào tháng nào. Nam nhân không có ai không thích mỹ nhân, các nàng có niềm tin một khi Tần Vị Trạch triệu hạnh các nàng, tuyệt đối sẽ bị các nàng mê hoặc.

(editor:Áo tưởng nặng (￣^￣))

Tuy rằng Tiểu Hoan Từ này vừa gầy lại vừa đen, nhưng nghe nói hần rất được Vương gia coi trọng. Mua được hần rồi còn sợ không gặp được Vương gia sao?

Thập Hoan đảo mắt, cười nói: "Sau buổi đêm Vương gia sẽ ở thư phòng phê duyệt công văn, từ thư phòng đến tắm điện là hoa viên của vương phủ chúng ta. Ban đêm nếu có thể ở trong hoa viên điểm xuyết một chút ánh nến, lại thêm khinh ca mạn vũ[2], như ẩn như hiện, thật có một phen tư vị khác."

[2] Khinh ca mạn vũ (轻歌曼舞): hát hay múa giỏi; nhạc êm dịu múa uyển chuyển.

Nàng vừa nói xong đã nhìn thấy ánh mắt Hồng Anh sáng lên.

Thập Hoan đã có thể tưởng tượng cảnh Tần Vị Trạch bị một đám nữ nhân vây quanh, nếu hần có việc khác để làm, chắc sẽ không tìm nàng gây phiền toái nữa.

Bóng đêm dần buông, trong thư phòng của Tần Vị Trạch vẫn còn sáng ánh nến. Thập Hoan sớm đã bò lên trên một cây đại thụ ở phía nam hoa viên hóng hớt, cây này ước chừng phải bốn người vây quanh mới có thể ôm xuể, cành lá tốt tươi, có thể che khuất nắng rất tốt. Nhân nhả mà ngồi trên một cành cây tương đối to chắc, nhìn những người bên dưới đang bận rộn bố trí trong hoa viên.

Bóng đêm đẹp như vậy, bóng người cũng đẹp như vậy, nếu không phải tâm trạng hần thay đổi thất thường như vậy hần là có thể làm một Vương gia tiêu dao rồi. Chi tiếc lãng phí vô ích tài nguyên tốt như vậy.

Tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ chờ Tần Vị Trạch đến. Nhưng không biết tên kia đang bận cái gì mà đã quá giờ Tý, Thập Hoan ôm bên cạnh thân cây đã muốn ngủ rồi nhưng hần còn chưa xuất hiện.

Khi Tần Vị Trạch vừa tới hoa viên liền thấy được một cảnh tượng như vậy, một chiếc đèn lồng xuất hiện giữa vườn hoa, cảnh đêm của hoa viên rất khác với ban ngày. Hoa cỏ và ánh sáng đan xen với nhau, mờ mờ ảo ảo.

Đúng lúc ấy, tiếng đàn sáo du dương vang lên, một nữ tử theo khúc nhạc nhẹ nhàng nhảy múa. Tuy rằng nhìn không rõ gương mặt, nhưng dáng múa duyên dáng khiến người ta không khỏi mơ màng.

Trong lòng Tần Vị Trạch đột nhiên có một tia chờ mong, nói không chừng đây là người hần muốn gặp. Nhớ tới lúc chạng vạng bước chân nàng còn phàn vội vàng, chẳng lẽ.....?

Nhưng vừa bình tĩnh lại, hần liền nhảy bén thấy được trên cây bên cạnh có người. Một tia chờ mong trong lòng Tần Vị Trạch nháy mắt tan biến, ngược lại dần dần lửa giận bốc cháy lên.

Nàng đi vội vàng như vậy là vì giúp nữ nhân khác lấy lòng hần?

Nàng muốn tránh ở trên cây xem náo nhiệt, hần càng muốn kéo nàng xuống nước, lạnh giọng nói với Ngụy Đạt: "Chặt cái cây này xuống cho bốn vương!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Một Lần Bốn Người, căng Chết Hắn

Tiếng đàn sáo đột nhiên im bật, mà Hồng Anh đang khiêu vũ cũng đứng hình. Bởi vì nàng thật sự không thể tin vào tai của mình, vị Vương gia này cảnh đẹp mỹ nhân không xem, tự nhiên lại muốn chặt cây!

Thập Hoan bị biến cố bất thành linh làm cho có chút trở tay không kịp, hắn chuyển biến cũng quá nhanh đi, vừa rồi rõ ràng nàng nhìn thấy hắn nghi chân đứng xem, sao có thể một giây sau đã mất hứng thú?

"Vương gia..... Đây....." Ngụy Đạt có chút khó xử, đang êm đẹp lại chặt cây cổ thụ trăm năm này làm cái gì?

"Chặt cây mới bắt được con khỉ trên cây!"

Mọi người ồn ào khó hiểu, nhưng Thập Hoan đã rõ ràng ý tứ của hắn. Con khỉ? Hắn cho rằng hắn là Đường Tăng à!

Nàng trốn ở nơi bí ẩn như vậy cũng có thể bị phát hiện, lần sau phải chui xuống đất mới được à?

Thấy người trên cây vẫn không xuống dưới, ánh mắt Tần Vị Trạch càng thêm sắc bén: "Còn chưa ra tay?"

Thập Hoan nhìn quanh bốn phía, cây đại thụ này ở phía nam hoa viên, cành khô của nó vừa hay duỗi tới bên ngoài tường viện của vương phủ.

Cân nhắc khoảng cách một chút, nàng chắc là có thể từ nơi này bò qua đó. Chẳng qua cái cây này cành nhánh dày đặc, muốn chui vào tán cây chỉ sợ khá là khó khăn.

Nghe giọng nói liền biết Tần Vị Trạch tức giận, nàng không nghĩ sẽ đi xuống để bị hắn "Tra tấn" mình đâu. Hơn nữa vài vị phu nhân thấy được Vương gia tất nhiên là phải ân cần thật tốt, trong khoảng thời gian này cũng đủ để nàng trốn đi.

"Thiếp thân tham kiến Vương gia!" Thanh âm nũng nịu vang lên, dáng người duyên dáng xuất hiện ở trước mặt Tần Vị Trạch.

Hắn nhìn về phía người tới, nữ tử này dung nhan mỹ lệ, lụa mỏng phát phơ, da thịt trắng nõn như ẩn như hiện. Mà ba người phía sau nàng ta cũng trang điểm như thế.

"Tiểu Hoan Từ nói các người trang điểm như vậy?" Hắn lười vòng vo, trực tiếp hỏi thẳng. Lập tức bốn vị phu nhân đều xấu hổ, bởi vì nghe ngữ khí Vương gia giống như không thích kiểu trang điểm này. Các nàng cúi đầu không nói lời nào, khóe miệng Tần Vị Trạch cong lên một nụ cười tà ác: "Nói thật, nếu không đêm nay bốn vương vẫn sẽ không làm hạnh các người."

"Là Tiểu Hoan Từ nói với thiếp thân rằng Vương gia sẽ đi qua nơi này, cho nên nhóm thiếp thân mới ở đây chờ." Hồng Anh đỏ mặt nói.

Nhìn nữ nhân trước mặt, một tia khinh thường hiện lên trong mắt Tần Vị Trạch: "Toàn bộ lui ra, trở về chuẩn bị thị tẩm đi."

Bốn người đều ồn ào vui sướng hẳn lên: "Không biết Vương gia muốn thị tẩm ai?" Nhóm các nàng có bốn người lận, Hồng Anh hỏi.

"Bốn người cùng nhau thì sao?"

Đang bò về phía trước bỗng nghe câu nói kia, thiếu chút nữa Thập Hoan đã từ trên thân cây rơi xuống đất, bốn người cùng nhau, hắn cũng không sợ không ăn nổi sao.

(Pi sà: chẹp chẹp, khẩu vị của anh cũng quá mặn rồi.v)

Nhưng no hay không no đều không liên quan tới nàng, mắt thấy tường viện gần ngay trước mặt, nàng lại cố gắng một chút.

Gió đêm thổi qua, lá cây xào xạc rung động, vừa hay che giấu âm thanh Thập Hoan lần trốn.

Xử lý xong bốn nữ nhân đáng ghét, vừa quay đầu lại hắn đqx nhảy bén phát hiện Thập Hoan đã không còn ở chỗ cũ nữa.

Mắt ung nhanh chóng đảo qua bốn phía cây đại thụ, ánh mắt hắn cuối cùng ngừng ở phía trên tường viện. Dựa theo tính cách của nàng, nhất định sẽ lựa chọn chui ra đây.

"Tiểu Hoan Từ, lập tức xuống dưới cho bốn vương!" Hắn cao giọng quát.

Đi xuống? Có tên ngốc mới đi xuống đó. Chỉ cần không bị hắn bắt lấy, dù có chết nàng cũng không xuống đâu. Từ nơi này nhảy ra rồi đi từ cửa sau vương phủ vào, nàng đã tính toán cả rồi.

Thấy nàng đã bò tới ven tường rồi, Tần Vị Trạch thả người nhảy lên cây đi bắt "Con khỉ" không nghe lời!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Ta Cũng Là Nam Nhân Mà

Không phải hần đã nói sẽ thị tâm bốn vị phu nhân rồi sao? Hà cố gì cứ nắm lấy nàng không buông chứ?

Theo lý thuyết hần còn phải cảm tạ chủ ý tốt của nàng mới đúng.

Đây thực sự là một nơi tốt để chạy trốn, thần không biết quỷ không hay. Trước kia Tần Vị Trạch thế nhưng lại không có chú ý tới điểm này, nếu như hôm nay hần không phát hiện, như vậy sau này nàng có thể cứ như vậy mà lặng lẽ biến mất hay không?

Xúi giục những nữ nhân dụng tâm kín đáo đó đi lấy lòng hần, sau đó mình lại chuồn mất. Có phải nàng cảm thấy chơi hần như vậy rất kích thích không?

Bên này Thập Hoan còn chưa kịp sờ đến vách tường bên cạnh đã cảm giác được phía sau nàng có người.

Vừa quay đầu lại, quả nhiên Tần Vị Trạch đã vững vàng đứng ở nơi đó. Chỉ cần thêm chút thời gian nữa là nàng đã thành công.

Thập Hoan nhanh chóng thu hồi tay mình, bày ra vẻ mặt tươi cười, nói: "Sao Vương gia lại lên đây? Cây đại thụ này quá cao, rất khó trèo, ta còn đang suy nghĩ biện pháp để trèo xuống đây."

Ánh mắt lạnh lẽo của hần đảo qua Thập Hoan, hần cười khê: "Phải không? Một khi đã như vậy, để bốn vương giúp ngươi một phen."

Vừa dứt lời, hần lấy ra trong tay áo một cái chùy thủ, dùng lực đạo thật mạnh vung về phía trước. Theo đó, nhánh cây nơi Thập Hoan đang nấp cũng nghe tiếng đứt gãy.

"A....." Nàng rơi xuống rất nhanh, sợ tới mức la hét thất thanh. Hôn nữa vì đeo khóa đôi giọng khiến tiếng hét của nàng trong đêm nghe đặc biệt dọa người.

Nguy Đạt đứng ở phía dưới chỉ cảm thấy một phen ba cây đại thụ kia gần như sụp xuống. Hôn nữa trong đó còn kèm theo tiếng Tiểu Hoan Từ kêu thảm thiết.

Thập Hoan nhắm chặt hai mắt, nghĩ thầm lần này mình xong rồi. Trong khoảnh khắc mình rơi xuống đất, nàng đột nhiên cảm giác cổ áo được ai kéo lại, cả người bị nhấc lên.

Thấy nàng đã đứng yên, Tần Vị Trạch liền buông tay của mình ra. Hôm nay chỉ là trừng phạt nho nhỏ cho nàng, dọa nàng một lần, để xem sau này nàng còn dám bỏ trốn hay không.

Tinh thần vẫn chưa ổn định, Thập Hoan một phen đẩy tay Tần Vị Trạch ra, tức muốn học máu, nói: "Vì sao vương gia phải làm như vậy? Chơi ta như vậy rất thú vị sao?"

"Vậy còn ngươi? Tránh ở trên cây xem náo nhiệt của bốn vương rất vui sao? Ngươi muốn nhìn cái gì? Xem bốn vương sủng ái các vị phu nhân như thế nào à?"

Bởi vì ánh sáng ở đây rất yếu, nên nàng không thấy rõ biểu tình trên gương mặt của Tần Vị Trạch, nhưng lại bị hần nói trúng rồi. Nàng vốn chính là muốn đi xem náo nhiệt.

"Ta là có lòng tốt muốn giúp vương gia mà!"

"Được, vậy ngươi nói cho bốn vương nghe một chút xem rốt cuộc là ngươi có lòng tốt như thế nào?!" Nói xong liền đi về phía tầm điện, còn Thập Hoan thì căng da đầu đi theo ở phía sau.

Còn chưa đi được vài bước, Tần Vị Trạch đã xoay người đối diện với Nguy Đạt, nói: "Chặt cây đại thụ này đi, còn nữa, phàm là những cây đại thụ gần tường viện bốn phía đều chặt hết!"

Thập Hoan có chút không thể hiểu được, không biết những cây đại thụ này trêu chọc gì tên Vương gia này vậy?!

Vừa vào cửa, Tần Vị Trạch ngồi trên ghế, nói: "Nói thử xem ngươi có lòng tốt giúp bốn vương như thế nào?"

Bị dày vò cả đêm, nàng cũng đã mệt mỏi lắm rồi, dứt khoát dọn một cái ghế dựa đến ngồi xuống đối diện với Tần Vị Trạch. "Đêm xuống cảnh sắc mờ hồ, ngồi xem ca hát nhảy múa, trong lòng cũng có một cảm giác không tệ. Hiện tại không cần nhiều lời, không cần a dua nịnh nọt, chỉ vui vẻ mà xem nhảy múa một bài là đủ rồi. Động tĩnh kết hợp, sáng tối đan xen, bên trong mờ mờ ảo ảo, ngược lại khiến cho người ta muốn tìm tòi đến cùng. Ta nói đúng không, Vương gia?"

"Nói như vậy ngươi thật sự hiểu à?" Con ngươi của Tần Vị Trạch trở nên có chút sắc bén, vì sao nàng biết rõ ràng như vậy? Chẳng lẽ nàng đã từng nhảy múa với nam nhân khác?

"Ta cũng là nam nhân mà!" Thập Hoan tròn mắt, nàng đã cải trang thành một gã vai vạt rồi nha.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Không Có Dùi Kim Cương, Thì Đừng Ôm Nghề Đồ Sứ (*)

(*) Đồ sứ cổ đại hồng thì sẽ không ném đi hết, lúc đó sẽ có người đến sửa chữa, sử dụng dùi kim cương chính là cách khoan tay ở hiện đại, ở chỗ bị bể khoan hai lỗ thủng rồi dùng mảnh sợi đồng gắn lại, cũng bởi vì khoan đồ sứ rất khó khăn, không có một chút không công phu sẽ không thể hoàn thành, cho nên không có dùi kim cương đừng nắm lấy nghề đồ gốm, có nghĩa không có bản lĩnh thì đừng đi làm chuyện không làm được.

Edit: Tiểu Yến

Beta: Pi Sà

"Đều là nam nhân, vậy người thử nói xem bốn vương thích dạng nữ nhân như thế nào!" Tần Vị Trạch vẻ mặt hứng thú hỏi Thập Hoan, thật muốn nghe nàng giải thích.

Ánh nền khẽ chớp chòen làm nổi bật hình dáng của hắn, khoe miệng hắn mỉm cười, lười biếng mà dựa vào một bên, một tay đặt ở trên tay vịn của ghế dựa.

Thập Hoan không thể không thừa nhận, Tần Vị Trạch có nhiều đặc điểm có thể làm cho nữ nhân mê muội. Thân phận cao quý, vẻ ngoài tuấn mỹ. Chỉ tiếc tính cách thì lại quá mức kỳ quái.

Vấn đề này rất là nhạy cảm, nàng mơ hồ cảm thấy hắn có hiềm nghi với nàng. Cho nên vẫn phải cẩn thận trả lời thì hơn.

Sóng mắt lưu chuyển, nàng cười nói: "Vương gia mà coi trọng nữ nhân nào, người đó tất nhiên sẽ là người có thân phận có địa vị, luận tướng mạo hay tài năng đều hơn người, nếu không sao có thể xứng đôi với thân phận của Vương gia?"

Tần Vị Trạch cười khê: "Người đây là đang ám chỉ bốn vương nông cạn sao?"

"Không có a!"

"Thân phận địa vị? Chỉ cần bốn vương muốn, cả thiên hạ này đều là của bốn vương. Bốn vương cần gì phải mượn thân phận của một nữ tử để tăng thân phận địa vị?" Hắn dừng một chút, nói tiếp: "Luận tướng mạo tài học? Chẳng sợ nàng dung mạo bình thường, dốt đặc cán mai, chỉ cần bốn vương thích, tất nhiên sẽ không buông tay."

Hắn nhìn Thập Hoan, trong mắt hiện lên tia sáng. Chẳng lẽ câu "Dung mạo bình thường, dốt đặc cán mai" tiểu nữ nhân này chính là đang tự ám chỉ mình à.

"Chỉ sợ Vương gia vừa ý, nhưng mặt mũi hoàng gia lại không cho phép." Thập Hoan cũng không có chú ý trong mắt Tần Vị Trạch chợt lóe một tia sáng, bình tĩnh mà phân tích.

Đợi sau một lúc lâu, ánh mắt của nàng vẫn tĩnh lặng không chút dao động, lại còn bình tĩnh mà phân tích cho hắn.

Trong lòng hắn lập tức cảm giác có ngọn lửa giận đang nổi lên, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo hơn.

Rốt cuộc nàng là khờ thật hay đang giả ngu?

Kỳ thật Thập Hoan cảm thấy Tần Vị Trạch có tư tưởng của người hiện đại làm nàng có chút tán thưởng. Rốt cuộc ở thời đại này, rất ít người có suy nghĩ giống hắn. Nhưng trong lòng nàng tuyệt đối sẽ không nghĩ mình có liên hệ với "dung mạo xấu xí, dốt đặc cán mai", bởi vì bản thân nàng cảm thấy mình so với "dung mạo xấu xí, dốt đặc cán mai" có chút khoảng cách.

Đã nhận ra biểu tình biến hóa rất nhỏ của hắn, Thập Hoan bắt đầu dĩ, không thể hiểu được tại sao hắn lại đổi sắc mặt, nàng thật hoài nghi kiếp trước hắn có phải đã từng làm diễn viên kịch hay không.

Không muốn lại tiếp tục nói chủ đề này, sắc trời cũng không còn sớm nữa, ngày mai nàng còn muốn đi tìm Giản Hàn Chi tra án, vẫn nên tống Tần Vị Trạch đi trước thì hơn.

"Vương gia, không phải ngài vừa mới nói sẽ thị tẩm bốn vị phu nhân đó sao? Ngài mau đi nhanh đi, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng mà!"

Ngược lại hán vẫn bất động, lười biếng mà dựa vào lưng ghế, khẽ nhếch mày, nói với Thập Hoan: "Biểu hiện của người tối nay không tồi, những nữ nhân mà Thái tử đưa đến, toàn bộ đều thưởng cho người."

Cái gì? Hán thưởng nữ nhân cho nàng? Đùa cái gì vậy!

Tuy rằng bề ngoài của nàng là nam nhân, nhưng lại không phải hàng thật giá thật đâu. Không có dùi kim cương thì đừng ôm nghề đồ gốm.

Thập Hoan cup mi mắt xuống, nói: "Vương gia, tiểu nhân nào có phúc khí như vậy a, hay ngài thưởng cho những huynh đệ khác đi."

"Bốn vương nói thưởng cho người chính là thưởng cho người, trừ phi..... Người cũng là nữ nhân?" Hán mỉm cười đánh giá người trước mặt, không buông tha bất cứ biểu tình nào biến hóa trên mặt nàng.

Nàng dám xúi giục hán đi thị tẩm những nữ nhân có dụng tâm kín đáo đó, hán lại muốn nhìn xem hôm nay nàng giải quyết việc này thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chứng Minh Nàng Là “Hán Tử”

Edit: Tiểu Yến

Beta: Pi Sà

Đôi mắt hán dần dần trở nên hung ác nham hiểm, giọng nói trầm thấp có từ tính, tuy rằng bên ngoài là trêu chọc, nhưng mà bên trong đó rõ ràng có ý uy hiếp. Nếu hôm nay nàng tìm lý do thoái thác không nhận, Tần Vị Trạch tất nhiên sẽ không bỏ qua cho nàng!

Trong lòng Thập Hoan đang rơi lệ..... Vì chứng minh nàng là một “Hán tử”, nàng sáng khoái mà đáp: “Được!”

Tần Vị Trạch nhin không được bị nàng chọc cười: “Bốn vương tuyệt đối sẽ không làm khó người khác.”

Như thế mà còn không gọi là làm khó người khác? Ánh mắt vừa rồi của hán hận không thể xuyên thấu tới xương cốt nàng!

Tuy rằng thần cao một thước, nhưng mà lại cao một trượng, muốn bắt được nhược điểm của nàng, hán ta còn phải tu luyện thêm!

“Mỹ nhân như vậy vương gia lại thưởng cho ta, ta vô cùng cảm kích. Vậy ta đi trước, đêm đẹp thường trôi qua mau!” Nói xong nàng nhanh chóng bước bỏ đi.

Tần Vị Trạch ánh mắt sâu xa mà nhìn chăm chăm bóng dáng nàng. Một khắc trước còn bày ra vẻ mặt như chịu khổ, một khắc sau liền trở nên vô cùng sốt sắng, vẻ mặt của nàng thay đổi cũng thật là mau.

Búng tay một cái, Ngụy Đạt xuất hiện ở trước mặt hán, “Vương gia!”

“Cử người ở bên ngoài canh chừng Tiểu Hoan Tử, nếu có gì bất thường thì báo cho ta ngay.” Nàng muốn chơi như thế nào cũng có thể, nhưng lại không thể làm bản thân mình bị thương.

Ngụy Đạt lĩnh mệnh rời đi, Tần Vị Trạch đứng dậy muốn vào nội thất, kết quả thời điểm đôi mắt đảo qua giường của Thập Hoan lại phát hiện phía dưới gối đầu bị lộ ra một mẫu giấy nhỏ.

Hán đi qua chỗ đó, dịch gối đầu ra, ngón tay thon dài cầm lấy bức phác họa kia. Nhìn nét vẽ quái dị này, hán nhủ mày, cúi đầu nhìn lại, quả nhiên ở cách đó không xa phát hiện một thời than.

Tuy rằng không giống với tranh thủy mặc nhưng vài nét bút đơn giản vẫn phác họa ra hình dáng một nam tử. Mặt tròn, hơi béo, nhưng lại không có ngũ quan.

Hán nhìn hồi lâu, nhẹ nhàng đem đồ vật trả về chỗ cũ. Họa nam nhân không quan trọng, nhưng hán lại muốn nhìn xem là tên nam nhân không sợ chết nào dám xuất hiện ở trong bức họa của nàng!

Thập Hoan bên này đã gần chạy tới Tây Uyển nơi bốn vị phu nhân kia ở. Bởi vì Vương gia nói muốn bốn người cùng nhau thị tẩm, bởi vậy các nàng đều chờ ở trong phòng Hồng Anh.

Nhìn trong phòng đèn đuốc sáng trưng, Thập Hoan lập tức nghênh ngang đi vào. Bởi vì nàng biết Tần Vị Trạch nhất định sẽ phái người âm thầm quan sát nhất cử nhất động của nàng.

Mặc kệ, đêm nay bốn cô nương sẽ diễn trò hay cho người xem!

“Các vị phu nhân, Vương gia sai tiểu nhân đến đưa các phu nhân được tốt, thỉnh các phu nhân trước ăn vào.” Nói xong nàng lấy từ trong tay áo ra một cái bình nhỏ.

Tuy rằng bốn người này cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng họ cũng biết có đôi khi viên phòng sẽ được dùng một ít dược vật. Nếu là giả sai vật bên người Vương gia, chắc là sẽ không có gì sai.

Thấy các nàng nhanh chóng ăn dược vật, Thập Hoan thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Thuốc viên này căn bản không có độc, chỉ là do nhân sâm chế thành. Chẳng qua nàng ở bên ngoài thêm một ít hương liệu. Ăn xong một lúc sau không hôn mê, chỉ là sẽ trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, mà đây đúng là trạng thái mà nàng dễ dàng thôi miên.

Thập Hoan vui vẻ cười ra tiếng, bắt đầu kế hoạch thôi miên của mình.

Nàng ở bên trong hưởng lạc, nhưng bên ngoài góc tường các huynh đệ lại không có may mắn như vậy. Nơi đó truyền đến thanh âm rên rỉ mê người như vậy, làm bọn họ đều khí huyết sôi trào a!

Có trời mới biết Tiểu Hoan Từ vừa đen vừa gầy kia như thế nào lại có vận khí tốt như vậy!

Ngày hôm sau, những mỹ nhân đó một đám xuân phong mấn diện, thẹn thùng. Mà người đến báo cáo, tối qua đúng là “Tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt!”

Lần này đến phiên Tần Vị Trạch nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Hắn Thật Muốn Xem Nàng Có Làm Nổi Không

Edit:Hana

Beta: Pi Sà

Về mặt thẹn thùng của mấy vị phu nhân chắc chắn không phải giả, rõ ràng là biểu tình sau khi trải qua “Sủng ái”.

Mọi người trong vương phủ không rõ chân tướng đều lên nghị luận Vương gia thật dũng mãnh, trong một đêm mà ngủ với bốn vị phu nhân!

Nghe bọn họ nghị luận, Thập Hoan trốn ở góc cười trộm, “Thuật thôi miên này quả thật là thứ tốt nha. Có nó trong tay, ăn mặc không lo a!”

Dù cho Tần Vị Trạch giao hoạt khó chơi cũng không đoán được nàng làm cái gì.

Nhìn bước chân Tiểu Hoan Từ so ngày thường nhẹ nhàng gấp đôi đủ biết tâm trạng nàng rất tốt.

Tần Vị Trạch đứng ở hành lang gấp khúc nhìn Thập Hoan ở trong sân lượn tới lượn lui, trong lòng thông thả suy nghĩ.

Viên Bình nói nàng là nam nhân, Lữ Bất Chu bắt mạch cũng nói là nam nhân, hơn nữa hiện tại xem biểu hiện mấy nữ nhân đó... Nếu không phải hắn đã tìm ra thân phận của nàng thì thế nào cũng bị nàng lừa bịp.

Chẳng qua hắn rất khó hiểu, nàng rốt cuộc dùng phương pháp gì làm những người này thống nhất nói nàng là nam nhân? Người khác thì không nói, đến Lữ Bất Chu cũng nói như vậy, trong lòng hắn rất nghi hoặc.

Thập Hoan tin tưởng là mình đã thành công lừa được hắn, vì nàng muốn tạo hiệu quả thực tế nên tối hôm qua còn cố ý giả tạo vết máu, vậy nên nàng không lo lắng chút nào.

Chỉ tiếc Thập Hoan hơi chủ quan, thôi miên, giả tạo vết máu đều chỉ là mặt ngoài. Mà những nữ nhân đó thân thể lại không có chút thay đổi nào.

Trong mắt tình quang chợt lóe, hắn nói khẽ với Ngụy Đạt: “Tìm một lão ma ma tới, bảo nàng ta nghiệm thân mấy phụ nhân đó!”

Hắn thật muốn xem nàng diễn trò có thể làm hoàn hảo hay không.

Thập Hoan không có tâm tư để ý tới Tần Vị Trạch nghĩ như thế nào, thừa dịp hắn có việc ra khỏi vương phủ nàng liền cầm bức họa đi tới phẩm bảo các[1], nơi đó thuộc về cửa hàng ngọc của nàng.

[1] Phẩm bảo các: nơi đánh giá, thẩm định bảo vật.

Mới vừa vào cửa, Giản Hàn Chi đã ngồi ở bên trong chờ nàng.

Nàng có chút kinh ngạc: “Sao ngài lại ở đây?”

Giản Hàn Chi mỉm cười: “Sợ người lại trốn tránh ta, cho nên không mời mà đến.”

Vốn tưởng hắn nói đùa, nhưng nhìn ánh mắt nghiêm túc lại không giống như đang đùa.

Thập Hoan cười gượng: “Trốn người làm gì, ta còn đang muốn tìm người đấy. Khối ngọc bội kia lại xuất hiện rồi, lần này là ở trên người biểu muội Liên Đình Vân của Tần Vị Trạch.”

“A?” Giản Hàn Chi nhíu mày, “Vì sao lại xuất hiện ở trên người nàng ta? Theo ta được biết, Thừa tướng đại nhân vẫn luôn cố ý muốn gả nàng cho Ninh Vương gia. Hơn nữa bản thân nàng ta cũng chung tình với Vương gia nhiều năm, nghe nói năm đó Thái tử muốn nạp nàng ta làm phi đã bị nàng ta cự tuyệt. Cho nên chỉ sợ nàng không dễ dàng nhận ngọc bội của nam nhân khác.”

Liên Đình Vân ngay cả Thái tử phi cũng không làm, phải biết rằng làm Thái tử phi rất có khả năng trở thành quốc mẫu tương lai. Thập Hoan khiếp sợ, nàng không tin nổi Tần Vị Trạch lại có mị lực lớn như vậy.

Giản Hàn Chi để ý quan sát một chút biểu tình của Tiểu Hoan Tử. Thấy thần sắc nàng không có gì khác lạ, trong lòng mới an tâm một chút, xem ra nàng không có tình ý gì với Ninh Vương gia.

“Chuyện hóa lời dạn ta đã tra ra rồi. Tuy rằng thứ này có nguồn gốc từ ám khí Đường Môn nhưng không phải chỉ duy nhất Đường Môn mới có. mấy năm gần đây có rất nhiều quan lại quý tộc cũng bắt đầu âm thầm tàng trữ thứ này, bởi vì nó vừa nhẹ vừa dễ mang theo, uy lực còn rất lớn. Bên này ta đang cho người kiểm tra từng người một, để xem có kẻ khả nghi đã mua vật ấy hay không.”

Điều tra như vậy quá mức lãng phí thời gian, Thập Hoan ngồi ở một bên khẽ cắn ngón tay. Xem ra chỉ có manh mối từ Liên Đình Vân và bức họa trong tay nàng là nhanh nhất.

Khóe miệng đột nhiên cong lên nụ cười ác ý, nàng “Không có ý tốt” nhìn về phía Giản Hàn Chi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Mỹ Nam Kế

Edit:Hana

Beta: Pi Sà

Nhìn ánh mắt của nàng, Giản Hàn Chi biết trong lòng nàng đang nghĩ “Chuyện xấu”, hơn nữa còn có liên quan đến hắn.

“Ngài cảm thấy ‘mỹ nam kế’ thế nào?” Nàng cười xảo quyết hỏi.

“Nếu dùng với Liên Đình Vân, ta khuyên người nên tìm Ninh Vương gia, tất nhiên sẽ làm ít mà công to.”

“Hắn làm sao chịu đi!” Từ hôm qua xem thái độ Tần Vị Trạch đối với Liên Đình Vân “là hoa rơi cô ý, nước chảy vô tình”. Hắn luôn luôn kiêu ngạo, chỉ có hắn lấy lợi ích của người khác, sao chịu dùng “Mỹ nam kế”.

Nhưng người trước mắt thì không giống, xét về tướng mạo, khí chất, nhân phẩm đều không thua Tần Vị Trạch, quan trọng nhất là tính tình tốt.

“Liên Đình Vân đến cả vị trí Thái tử phi cũng không thèm, làm sao có thể để ý tới ta.” Hắn kiên quyết lắc đầu, “Việc này chỉ có Ninh Vương gia là thích hợp nhất.”

Muốn Tần Vị Trạch đi làm việc phải có đủ lợi ích làm hắn động tâm. Hắn là người không bao giờ chịu thiệt.

“Ta cũng không bắt ngài nói chuyện yêu đương với nàng. Ngài chỉ cần tìm ra lai lịch của ngọc bội là được. Yên tâm đi, lấy năng lực của ngài tuyệt đối có thể làm được.” Nàng vươn ngón tay cái.

“Muốn ta đi cũng được, chẳng qua. Người phải đáp ứng ta một điều kiện.”

Thập Hoan có chút nhũn mỳ, chả nhẽ hắn cũng thích trao đổi điều kiện giống như Tần Vị Trạch, “Điều kiện gì?”

“Sắp tới trung thu, viết cho ta bài《Thủy Diệu Ca Đầu》của Tô Thức[*].”

“Không thành vấn đề!” Cái này đơn giản, chỉ cần hắn không chê chữ viết của nàng khó coi thì viết hai mươi lần cũng không có vấn đề gì.

Khi Tần Vị Trạch trở lại vương phủ, Ngụy Đạt đã chờ ở cửa: “Vương gia, ma ma đã nghiệm thân xong. Bốn vị phu nhân vẫn là xử nữ!”

Quả thực như thế!

Vậy thì “Tình hình chiến đấu kịch liệt” từ đâu mà đến?

Hắn vung tay ý bảo Ngụy Đạt lui ra, đi đến tâm điện. Hay là. Nàng biết vu cổ thuật?

Theo hắn biết, vu cổ của Nam Cương mới có thể làm được điều này.

Nhưng hắn không tin Lữ Bất Chu cũng sẽ bị khống chế, bởi vì Lữ gia tuyệt đối là ông hoàng thuật vu cổ, dùng thuật vu cổ đến xuất quỷ nhập thần.

Tuy dùng thân phận thần y để che giấu, nhưng thật ra vu cổ Nam Cương là cha truyền con nối, đặc biệt đời sau còn giỏi hơn đời trước. Mấy trăm năm qua Lữ gia vẫn luôn khống chế mạch máu vu cổ của Nam Cương, chỉ truyền cho người Lữ gia, tuyệt đối không truyền cho người ngoài.

Thập Hoan làm sao có thể học được?

Mặc dù hắn vẫn có nghi vấn nhưng hắn có thể khẳng định Lữ Bất Chu sớm đã biết thân phận của Thập Hoan, nhưng vẫn chưa từng vạch trần chỉ vì hắn ta muốn ở một bên xem náo nhiệt!

Hắn cười lạnh, tên này lá gan càng lúc càng lớn, xem ra hắn nên đưa Linh nhi về vương phủ chăm sóc thật tốt một chút!

Đi vào tâm điện, không thấy bóng dáng Thập Hoan đâu. Hắn đi đến đầu giường, dịch gối đầu ra, quả nhiên không thấy bức họa đâu nữa.

Bí mật vẽ tranh, sau đó lên lút lấy đi, không có nói bất cứ điều gì với hắn.

Hắn chỉ chờ nàng chủ động nói với hắn về bức họa, nếu sự tình liên quan đến tên hái hoa tặc, nàng chắc chắn sẽ yêu cầu hắn trợ giúp.

Nhưng nàng không hề nhắc tới!

Nàng thật sự cho rằng chỉ dựa vào Giản Hàn Chi thì không cần lo lắng? Cảm thấy có Giản Hàn Chi hỗ trợ thì có thể đem hắn vất ở một bên?

Hắn không dễ tổng cô như vậy!

Ánh mắt hơi lạnh đi, hắn xoay người ra khỏi vương phủ, đi đến phẩm bảo các.

△ Chú thích thêm:

[1] Tô Thức (Chữ Hán: 蘇軾, bính âm: Sū Shì, 8/1/1037–24/8/1101), tự Từ Chiêm, một tự khác là Hòa Trọng, hiệu Đông Pha cư sĩ nên còn gọi là Tô Đông Pha, là nhà văn, nhà thơ, họa sĩ, nhà thư pháp nổi tiếng Trung Quốc thời Tống. Ông được mệnh danh là một trong Bát đại gia Đường Tống.

Thủy Diệu Ca

Minh nguyệt kì thời hữu?

Bà tử vấn thanh thiên:

"Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên?"

Ngã dục thừa phong qui khứ,

Hựu cùng huỳnh lâu ngọc vũ,
Cao xứ bất thắng hàn.
Khởi vũ lộng thanh ảnh,
Hà tự tại nhân gian!
Chuyển chu các,
Đề ý hộ,
Chiếu vô miên,
Bất ưng hữu hận,
Hà sự trường hướng biệt thời viên?
Nhân hữu bi hoan li hợp,
Nguyệt hữu âm tình viên khuyết,
Thử sự cô nan toàn.
Đã nguyện nhân trường cửu,
Thiên lý cộng thiên quyên.
Bản dịch
Mấy lúc có trăng thanh?
Cát chén hỏi trời xanh:
"Cung khuyết trên chính tưng,
Đêm nay là đêm nào?"
Ta muốn cười gió bay lên vút,
Lại sợ lâu quỳnh cửa ngọc,
Trên cao kia lạnh buốt.
Đứng dậy múa giỡn bóng,
Cách biệt với nhân gian!
Trăng quanh gác tía,
Cuối xuống cửa son,
Dòm kẻ thao thức,
Chẳng nên ân hận,
Sao cứ biệt li thì trăng tròn?
Đời người vui buồn li hợp,
Trăng cũng đầy vơi mờ tỏ,
Xưa nay đâu có vạn toàn.
Chỉ nguyện đời ta trường cửu,
Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.

Dịch thuật: Nguyễn Hiến Lê

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Giản Hàn Chi Đi Là Thích Hợp Nhất

Edit: Pi Sà

Beta:Hana

Quả nhiên, khi Tần Vị Trạch rảo bước tiến lên Phẩm Bảo các, đã không thấy bóng dáng Giản Hàn Chi đâu cả, chỉ có một mình Thập Hoan ngồi ở chỗ kia cẩn thận nhìn búa họa trong tay đến phát ngốc.

Vừa ngừng đầu lên đã thấy Tần Vị Trạch tới, nàng đặt bức chân dung lên bàn, đứng dậy hỏi: “không phải hôm nay Vương gia có chuyện quan trọng sao? Sao có thời gian đến đây?”

"Sao vậy, Giản Hàn Chi đến được, còn bốn vương thì không được à?"

Thấy nàng vẫn đứng cách mình rất xa, Tần Vị Trạch có chút không vui: “Lại đây ngồi xuống!”

Ngồi song song với hắn, Thập Hoan nói: “Nói gì vậy, Vương gia muốn đến khi nào thì đến, ta hoan nghênh còn không kịp nữa kia!”

Lời nàng nói khá xuôi tai, Tần Vị Trạch ngắm nhìn ẩm tử sa [1] bên cạnh, nói: “Nghe nói vụ án hái hoa tặc có manh mối mới à?”

[1] Ẩm tử sa là một loại ẩm pha trà làm bằng đất nung ở nhiệt độ cao, không tráng men. Gọi là tử sa vì nó thường có màu tím, xuất phát từ vùng Nghi Hưng (Giang Tô, Trung Quốc). (Tử sa là một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen.)

“Không biết Vương gia có chú ý đến ngọc bội của biểu tiêu thư không, nó đúng là cái mà ngày đó bị hái hoa tặc lấy đi. Ta đang điều tra việc này.”

“Có phải nếu bốn vương không hỏi, thì người không có ý định sẽ nói cho bốn vương biết đúng không? Vì có Giản Hàn Chi giúp người phá án, nên người cảm thấy không cần bốn vương?” Hắn nhìn Thập Hoan, thanh âm trở nên lạnh lẽo. Chuyện quan trọng như vậy mà người nàng nghĩ đến đầu tiên lại không phải là hắn.

Biết hắn và Giản Hàn Chi là "đã sinh Du sao còn sinh Lượng" [2], chỉ sợ trong vụ án này hai người bọn họ cũng đã có suy nghĩ gì khác.

[2] Câu nói của Chu Du trong Tam Quốc Diễn Nghĩa. Trong “Tam Quốc diễn nghĩa”, Chu Du là đại danh từ tượng trưng cho lòng dạ hẹp hòi, không chịu thua ai, cũng chỉ khi ông ta bệnh nặng vô phương cứu chữa, không còn sống được bao lâu nữa, mới cảm khái mà thốt ra câu nói này từ tận đáy lòng. Chỉ có điều là câu nói này quá tự ti, tôn vinh chí khí của Gia Cát Lượng, mà hạ mất uy phong của chính mình. Khiến cho hình tượng của hai người này đã định rõ vị trí trong đầu của mọi người mãi về sau.

“Vương gia, cũng không phải ta không muốn nói với ngài, mà chuyện này chỉ có Giản Hàn Chi làm là thỏa đáng nhất.”

Tần Vị Trạch cười lạnh: “Tốt nhất người giải thích rõ ràng cho bốn vương, cái gì là "hắn làm mới thỏa đáng nhất!"”

“Dùng mỹ nam kế với Liên Đình Vân để hỏi ra lai lịch của ngọc bội. Nếu Vương gia chịu đi, ta lập tức né xa Giản Hàn Chi ba thước.”

Nghe xong lời nàng nói, ngược lại Tần Vị Trạch tươi cười. Nàng còn biết thức thời, nếu nàng thật sự dám để cho hắn đi lấy lòng Liên Đình Vân để đổi lấy tin tức, hắn tuyệt đối sẽ không tha cho nàng!

Như vậy xem ra, hắn miễn cưỡng có thể không truy cứu đến chuyện nàng lên tìm Giản Hàn Chi giúp đỡ. Bộ dáng điềm tĩnh ung dung của Giản Hàn Chi làm hắn nhìn mà chướng mắt! Để hắn ta đi lấy lòng Liên Đình Vân, sao hắn lại ngăn cản làm gì?

“Quả thực việc này chỉ có Giản Hàn Chi đi là thích hợp nhất!”

Biết hắn nhất định sẽ nói như vậy, thậm chí Thập Hoan cảm thấy, hình như trong giọng nói của hắn còn có vẻ vui sướng khi người khác gặp họa nữa!

“Lần sau mặc kệ là có chuyện gì, người đều phải báo trước với bốn vương mới được, biết không?” Tuy rằng chuyện này không đáng truy cứu, nhưng không đảm bảo lần sau nàng sẽ không lên tìm đến Giản Hàn Chi nữa.

Có hắn ở đây, sao có thể để Giản Hàn Chi chiếm lấy nổi bật được?

Nàng gật đầu: “Thật ra ta còn có một chuyện muốn thỉnh Vương gia hỗ trợ.”

“Nói nghe một chút.”

Nàng cảm lấy bức chân dung bên cạnh đưa tới trước mặt Tần Vị Trạch.

Hắn vừa giương mắt lên đã thấy, trên bức họa kia đã thêm ngũ quan hoàn chỉnh, quả thực là sinh động như thật vậy.

“Vương gia nhìn xem, không biết trong gia tộc thân thích của Vương gia có người nào nhìn giống người này không?”

Nếu Liên Đình Vân là biểu muội Tần Vị Trạch, hơn nữa lại một mực đeo bám hắn, như vậy có khả năng rất lớn ngọc bội này là thân thích bằng hữu đưa cho nàng ấy.

Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của nàng mà thôi, tin tức cụ thể còn phải đợi Giản Hàn Chi về.

Chỉ nhìn lướt qua bức họa, Tần Vị Trạch chậm rãi nói: “Bốn vương không có thân thích như vậy, nhưng mà. Nhìn bộ dạng này, có vẻ giống như người thân của ngươi hơn!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Rốt Cuộc Có Mặt Mày

Edit: Hanarua

Beta: Pi Sà

Nhìn mặt hắn có vẻ tươi cười tà ác, ánh mắt hài hước, Thập Hoan bĩu môi, yên lặng mà cuộn bức họa lại.

“Vương gia người là thân rồng phượng, là ta không có mắt đi so sánh ngài với bọn chuột nhắt. Người như vậy Vương gia làm sao quen biết được, căn bản không lọt được vào mắt Vương gia.”

Xi, uống cho bộ dáng xuất chúng của hắn, cũng đâu giúp được tích sự gì.

Nhìn tới nhìn lui, vẫn là tìm Giản Hàn Chi mới đáng tin hơn.

Nhưng những lời này nàng chỉ giám nói trong lòng, làm sao giám nói trước mặt hắn.

Nhìn biểu tình trên mặt nàng có chút căm giận, Tần Vị Trạch cảm thấy tâm tình hắn rất tốt. Tuy hắn mới vừa

nửa đùa nửa giả nhưng lại để lộ ra một tin tức lớn, bức họa kia thật giống với một người mà hắn biết. Theo lý thuyết, người trên bức họa kia và Thập Hoan hình như có chút thân thích.

“Không để vào mắt, cũng là Bốn Vương có biết.” Hắn duỗi tay ra lấy bức họa nàng vừa mới cuộn, mở ra

xem xét tỉ mỉ một lần nữa.

Nhìn dáng vẻ có chút hấp dẫn của hắn, Thập Hoan vội vàng tiến lên, nhìn chăm chăm Tần Vị Trạch, nếu hắn không nói cho nàng biết, nàng sẽ trừng mắt chết hắn.

"Người này, nhún rất giống với nhi tử của Tĩnh Nam Hầu, cháu trai của phu nhân Viễn Tướng quân – Lý Văn Hàng."

“Thật vậy sao?” Thập Hoan kích động liền bắt lấy tay Tần Vị Trạch hỏi. Vốn dĩ nàng cũng không ôm hi vọng vào bức họa này quá lớn, rốt cuộc thì bức họa dù thật đến đâu cũng chắc chắn là có sự khác biệt.

Cảm nhận được trên tay có độ ấm, tâm tình Tần Vị Trạch rất tốt. Sớm biết nàng sẽ kích động như vậy, hắn đã nói cho nàng biết sớm một chút.

“Có bảy tám phần tương tự.” Hắn không thể không thừa nhận bức họa này vẽ quả thực không tồi. Chờ khi vụ án này kết thúc hắn cũng phải bảo nàng vẽ cho mình một bức tương tự mới được.

Đột nhiên ý thức mình đang bắt lấy tay Tần Vị Trạch, nàng lập tức buông lỏng tay, cười gượng, giả vờ duỗi tay

lấy bức họa kia lại.

Tần Vị Trạch cũng không vạch trần nàng. “Tuy rằng rất giống, nhưng chỉ bằng vào thứ này không thể chứng minh được điều gì. Bỏn Vương sẽ cho người đi điều tra xem tiểu hầu gia này có đúng là có gan lớn đến thế không.”

“Đúng là không có động cơ để làm như vậy. Nếu đúng thật là nhi tử của Tĩnh Nam Hầu thì muốn dạng nữ nhân nào mà chả có, sao lại đi làm đạo tặc hái hoa? Còn nháo đến mọi người đều biết.” Phu nhân của Viễn Tướng quân? Vậy chính là mẹ cả của nàng đó sao?

Xem ra cả nhà này đều không phải dạng tốt đẹp gì. Cô cô tâm địa độc ác, cháu trai ngược lại thích làm đạo tặc hái hoa.

“Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua câu thề không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm hay sao?” Nếu đúng thật là hấn, ngược lại đối với Tần Vị Trạch lại là một chuyện tốt. Tĩnh Nam Hầu luôn ủng hộ Thái tử, nói không chừng hấn có thể lợi dụng chuyện lần này để làm ly gián sự ủng hộ của Tĩnh Nam Hầu với Thái tử.

Kinh thành có rất nhiều con nhà quan lại ăn chơi trác táng, không học vấn không nghề nghiệp, chơi bồi lêu lổng. Nếu quả thật là Lý Văn Hàng làm, như vậy rất có khả năng chỉ vì tìm kiếm kích thích mà thôi.

Những điều hấn nói làm cho con đường điều tra càng được rút ngắn, Thập Hoan vô cùng hưng phấn, “Không biết Vương Gia có biện pháp nào để điều tra hấn không?”

“Loại sự việc này còn cần phải âm thầm điều tra? Ngày mai Thái Hậu muốn đến chùa dâng hương, hấn nhất định sẽ đi theo, ngày mai Bỏn vương cũng mang theo ngươi đi xem náo nhiệt, thế nào?”

Hai mắt Thập Hoan lập tức tỏa sáng, hiếm khi Tần Vị Trạch có lòng tốt như vậy, nàng quả thực có chút thụ sủng nhược kinh a!

Mà nàng làm sao biết được tâm tư của Tần Vị Trạch, ngày mai Liên Đình Vân tất nhiên cũng sẽ đi cùng, trong lòng hấn muốn cho Thập Hoan thấy bộ dạng giản Hân Chi khi dụ dỗ nữ nhân kia là thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Cùng Đi Dâng Hương

Edit: Hanh Nguyen

Beta: Pi Sà

Sáng sớm hôm sau, từ sớm Thập Hoan đã cùng Tần Vị Trạch chuẩn bị đi dâng hương với Thái Hậu.

Lần đầu tiên nhìn thấy đội ngũ bảo vệ hoành tráng như vậy nên trong lòng Thập Hoan ít nhiều cũng có chút chấn động.

Phía trước có một đội kỵ binh mở đường, mọi người đều mặc cung trang, tiếng vó ngựa đều đều. Theo sau là thái giám cầm tay Thái Hậu, đông đảo cung nữ vây quanh một chiếc xe ngựa. Xe ngựa gồm chín con ngựa nối đuôi nhau, toàn bộ thân xe là dùng loại gỗ tốt nhất để đóng thành, bên ngoài còn dát vàng. Bốn phía treo màn sa mỏng che khuất người ngồi bên trong.

Phía sau đều là những xe ngựa của các phu nhân quan lại, liếc mắt một cái lại nhìn thấy hơn hai mươi chiếc. Đó đều là các phu nhân, tiểu thư bồi Thái Hậu dâng hương.

Tần Vị Trạch cười một con hắc mã đi ở đội ngũ phía trước, phía sau hấn là Lữ Bất Chu và Giản Hân Chi. Ba người ba khí chất khác nhau, khiến cho các nhi tử không nhìn được đều ghé mắt nhìn.

Mà Thập Hoan đi theo đội ngũ cuối cùng, xen lẫn trong những gã sai vặt. Trong lòng nàng có chút hưng phấn, bởi vì lúc xuất phát nàng đã nhìn thấy Lý Văn Hàng.

Dáng người béo tròn, mặt vừa tròn vừa to, hơn nữa vành tai kia đúng là không thể sai vào đâu được. Mặc một bộ trang phục bằng tơ lụa quý giá, ngồi

trên lưng ngựa, đi theo đội ngũ phía trước.

Tần Vị Trạch đi phía trước Thập Hoan, cũng đã cho Ngụy Đạt âm thầm bảo vệ nàng, không để cho nàng xảy ra bất kì tình huống xấu nào.

Xung quanh bá tánh nhìn thấy Thái Hậu lập tức sôi nổi quỳ xuống hành lễ, nơi đoàn người đi qua đều có binh lính canh giữ, nhìn rất hoành tráng.

Đi ước chừng một nửa canh giờ, rốt cuộc mọi người cũng đến nơi dâng hương. Chùa này nằm cách kinh thành mấy dặm, tính ra cũng không phải là rất xa.

Mọi người lần lượt xuống xe, Thập Hoan đi theo đám gã sai vặt xách hành lý của các vị vương công đại thần và tiểu thư. Bởi vì Thái Hậu muốn ở tại chùa đến ba ngày để cầu phúc cho đất nước, nên nhất định phải chuẩn bị phòng nghỉ cẩn thận.

Thập Hoan thông thả đi vào, mà càng nhìn chùa này thì tìm nàng đập càng nhanh.

Vì nàng phát hiện bố cục của ngôi chùa này với ngôi chùa nàng xuyên qua giống nhau như đúc. Khó trách nàng tìm không ra, thật là đi mòn gót giày tìm không thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công.

Ánh mắt Tần Vị Trạch vẫn luôn dõi theo nàng, nhưng vẫn chưa nhìn được biểu tình trên mặt nàng thì nàng đã xoay người đi về phía phòng ăn.

Nàng gất gao nắm chặt tay, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại. Nàng không thể để bất kỳ kẻ nào phát hiện ra sự khác thường của mình. Cúi đầu đi vào phòng ăn, nàng lập tức dựa vào bên tường để hồi phục tâm trạng của mình.

"Người làm sao vậy, thân thể không khỏe?" Giản Hàn Chi một đường đi theo nàng tới đây thì nhìn thấy một màn này.

Nàng hoàn hồn, cười cười: "Đi một hồi lâu như vậy nên ta có hơi mệt mỏi. Sao ngài lại đây, không cần phải bồi Thái Hậu sao?"

"Có Ninh Vương gia là đủ rồi, không cần đến chúng ta, không phải chúng ta còn có chuyện quan trọng cần phải làm sao?"

Lập tức nàng bị hấn chọc cười: "Nếu ngài mà thành tạp vụ thì chẳng phải ta đây là phé nhân rồi sao."

Nhìn nàng nở nụ cười, hoàn toàn thả lỏng thần thái, lúc này Giản Hoàn Chi mới thoáng yên tâm. Vừa nãy thấy nàng giống như có điều khác thường, cũng có thể thật sự là do mệt mỏi.

"Ngài đã nghĩ ra phải làm như thế nào rồi sao?" Thập Hoan đang chờ hấn từ chỗ Liên Đình Vân hỏi ra tung tích của miếng ngọc bội kia.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Mỹ Nam Kế

Edit: Hanh Nguyen

Beta: Pi Sà

Giản Hàn Chi khẽ mỉm cười: "Cái này thì tùy thôi."

Cùng ngày, lúc đầu Thái Hậu cùng với mọi người đi thăm và dâng hương, lúc sau cùng phương trượng giảng kinh luận đạo.

Tới chạng vạng tối là lúc mọi người lần lượt trở về nghỉ ngơi.

Nơi này thanh tịnh, cảnh sắc hợp lòng người, quả thật là một nơi thích hợp để tham thiền ngộ đạo.

Vì vậy mà có rất nhiều các phu nhân cùng tiểu thư sau khi nghỉ ngơi đều ra ngoài cùng nhau ngắm phong cảnh, hoặc cùng nhau vừa thưởng thức trà và nghe kinh thư.

Từ xa đã nhìn thấy Liên Đình Vân ngồi dưới gốc cây tùng, đang từ từ phẩm trà. Mà nha hoàn Liễu Nhi lại không thấy bên cạnh.

Thập Hoan tránh sau núi giả cách đó không xa, quả thực nàng rất muốn xem Giản Hàn Chi sẽ làm như thế nào.

Đột nhiên, không biết từ nơi nào xuất hiện một con mèo trắng chạy về phía Liên Đình Vân, móng vuốt của nó bắt được miếng ngọc bội bên hông khiến nàng ta bị dọa sợ đến mặt mũi biến sắc. Lập tức đứng lên, xô con mèo trắng đó xuống dưới đất. Mà miếng ngọc bội cũng theo đó mà rơi xuống.

"Làm càn, mau lại đây!" Âm thanh ôn nhu của Giản Hàn Chi truyền đến, con mèo trắng kia lại có thể nghe hiểu tiếng người, ngoan ngoãn chạy đến trước

mặt Giản Hàn Chi.

Bé mèo trắng lên, Giản Hàn Chi vươn tay nhặt miếng ngọc bội bị đánh rơi, cười xin lỗi Liên Đình Vân: "Dọa đến Liên cô nương rồi, là tại hạ không phải."

Liên Đình Vân vốn không vui, nhưng nhìn thấy người đến là Giản Hàn Chi thì nàng ta cũng không có phát tác, nàng khẽ vuốt ngực ổn định tâm trạng lại: "Không sao, chỉ là con mèo này lao tới có chút đột ngột, ta cũng không bị thương, đại nhân không cần tự trách."

Giản Hàn Chi nhìn miếng ngọc bội trong tay, trên mặt miếng ngọc xuất hiện một vết nứt

Thấy thần sắc hắn có chút khó xử, Liên Đình Vân hỏi: "Có gì không ổn sao?"

"Do con mèo này quá mức bướng bỉnh nên đã làm hỏng miếng ngọc bội của Liên cô nương rồi."

Nàng đưa tay tiếp nhận miếng ngọc bội, quả thực đã bị nứt ra.

Đang nhìn, đột nhiên Thập Hoan cảm thấy bà vai mình bị chụp, vừa quay đầu nhìn lại thấy Tần Vị Trạch đang đứng phía sau.

Về mặt Thập Hoan hưng phấn chỉ về phía trước, Tần Vị Trạch theo tay nàng nhìn qua, nhìn thấy Giản Hàn Chi và Liên Đình Vân.

"Lần sau nhớ tìm chỗ nào chốn kỹ một chút, Bồn Vương ở lối vào bên kia đã có thể nhìn thấy người đầu móng rồi!"

"Vương gia cũng thật kì lạ, chỗ khác thì không xem, lại đi nhìn chăm chăm móng người khác! Hay là... Vương gia có sở thích gì đặc biệt?" Tức giận mà trừng mắt nhìn hắn một cái, nàng lại tiếp tục xem diễn.

Tần Vị Trạch khẽ nhếch khóe miệng, tiểu nha đầu này đúng là không chịu thiệt chút nào. Hắn cũng không nói gì, cũng nhìn qua phía bên kia.

"Ngọc bội này vô cùng độc đáo và tinh xảo, hẳn là Liên cô nương rất thích nó. Nhưng không biết Liên cô nương mua được miếng ngọc bội này ở đâu, Giản mỗ cũng muốn mua một miếng giống vậy để đền lại cho cô."

Hắn nói rất khẩn thiết, hơn nữa còn tươi cười ôn nhu, Liên Đình Vân nhìn đến có chút ngượng ngùng. Tuy rằng nàng là một lòng thích biểu ca, nhưng nhìn Giản Hàn Chi ngọc thụ lâm phong, nàng sao có thể không động lòng.

Nếu không phải trong lòng nàng đã có người, Giản Hàn Chi quả thực là vị phu quân số một.

"Ngọc bội này là lúc sinh nhật ta được tặng, Tỉnh Nam Hầu đưa quà, ta chỉ nhìn thấy nó độc đáo nên mang theo. Hiện giờ nó hỏng rồi thì thôi, chỉ là một khối ngọc bội, Giản công tử không cần để trong lòng."

Giản Hàn Chi nhìn về phía núi già, bất giác giật giật, hắn biết Tần Vị Trạch mang Tiểu Hoan Tử tới là để nhìn trò hay này. Lần này so với sự bần tính của Vương gia lúc trước chỉ sợ là thất bại.

Vậy mà vẫn không thể biết được lai lịch của miếng ngọc bội, dù Giản Hàn Chi bày ra vẻ mặt tươi cười làm cho người ta đỡ xuống phòng bị cũng không thể biết được tin tức gì. Huống chi còn có con mèo trắng kia giúp đỡ. Aizz...

Không tính đến tên kia phải hi sinh nhan sắc, trong lòng Thập Hoan ít nhiều có chút thất vọng, cũng may là nàng đã biết được những tin tức mà mình cần.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 73: Nàng càng Muốn Tránh Thì Hắn càng Muốn Quấn Lấy Nàng

Edit: Pi Sà

Dựa theo tình hình hiện tại thì chỉ có Lý Văn Hằng là có hiềm nghi lớn nhất.

Nhân chứng hay vật chứng dù thiếu một thứ cũng không được. Hiện tại trong tay nàng đã có người làm chứng, nhưng chỉ dựa vào một khối ngọc bội làm vật chứng thì căn bản là không đủ thuyết phục.

Vì sao Tiểu hầu gia lại đưa ngọc bội cho Liên Đình Vân?

Nàng cần thận suy nghĩ, xuất thân và ngoại hình của Liên Đình Vân đều thuộc dạng nhất đẳng. Vì vậy mà tiểu hầu gia đó sẽ không có gan làm loạn đến nông nổi này.

Nhưng nếu thật sự như lời Tần Vĩ Trạch nói tên này là một tên bất tài chuyên đi gây sự, như vậy cũng không phải không có khả năng.

Có lẽ..... Nàng có thể tương kế tựu kế!

Nhìn nàng cau mày cắn chặt môi dưới, trên môi đã hiện lên dấu răng, Tần Vĩ Trạch không vui nên đưa tay ta giữ cằm nàng: "Không cho cắn!"

Thập Hoan có hơi sững sờ, sau đó đẩy tay hắn ra, trong lòng lại giống như gỗ trống. Từ ánh mắt, ngữ khí đến hành động của Tần Vĩ Trạch thật sự không phải giống như đối với một gã sai vặt bình thường.

Tất nhiên là hắn đã biết cái gì rồi!

Suy nghĩ này làm Thập Hoan có chút ảo não, nàng cảm giác mình hẳn là không có sơ hở mới đúng, nhưng vì sao vẫn bị Tần Vĩ Trạch nhìn thấu.

Lui về phía sau một bước, kéo giãn khoảng cách giữa mình và Tần Vĩ Trạch. Trước kia với thân phận của một gã sai vặt nên nàng có thể không kiêng nể gì, nhưng hiện tại nàng không muốn quá thân cận với hắn nữa.

Xúc cảm non mềm trên tay bỗng biến mất, phảng phất như còn lưu lại độ ấm của nàng. Động tác vừa rồi của Tần Vĩ Trạch chỉ là theo phản xạ, hắn không muốn thấy nàng cắn mình bị thương.

Thấy khuôn mặt nhỏ của nàng hiện lên vẻ xa cách, bỗng dưng Tần Vĩ Trạch cảm thấy tức giận, nhưng hiện tại chỗ này không phải là nơi để phát hỏa. Hắn xoay người đi ra ngoài.

"Đi theo!" Thấy nàng vẫn cứ bất động, hắn lạnh giọng nói.

Liều chết đi theo phía sau hắn, nhưng nàng vẫn giữ khoảng cách hai bước chân với người phía trước.

Hắn dẫn nàng ra khỏi ngôi chùa, phía trước của ngôi chùa này có một cái hồ rất lớn, hồ nước có ba mặt đều là núi vây quanh. Bên cạnh ngôi chùa là rừng cây rậm rạp, xanh um tươi tốt, lại vô cùng tĩnh mịch.

Tần Vĩ Trạch vẫn không lựa chọn đi đường lớn, mà dẫn theo nàng đi vào một con đường nhỏ bên cạnh. Biết nàng không muốn đơn độc ở cạnh mình, nếu không cũng sẽ không cách mình xa như vậy. Vậy thì hắn càng muốn để nàng một mình đối mặt!

Đi được một lúc đột nhiên phía trước truyền đến giọng của vài nam nhân đang nói chuyện.

"Đạo này khí sắc của Văn Hàng huynh không tệ nha!"

"Đó là đương nhiên!" Một giọng nam tục tằn truyền đến.

Vừa nghe là Lý Văn Hàng, Thập Hoan lập tức tỉnh táo lại. Nàng nhìn quanh bốn phía, thấy chỗ sâu bên trong rừng có một cái cây rất cao, vừa lúc thích hợp để nàng tránh ở nơi đó, tuyệt đối là chỗ nghe lén tốt nhất.

Nàng vừa muốn chạy tới đã bị Tần Vĩ Trạch ngăn cản. Hắn nhìn qua một vòng, thấy cách đó không xa bên cạnh đình hóng gió có một cây liễu thật lớn, nhún mày, nhảy người lên một cái, hắn còn không quên xách theo Thập Hoan trốn trên cây.

Cây liễu này rất kỳ lạ, giống như một cái ô to đang bung xòe ra vậy, tuy gốc cây khô héo nhưng cành liễu xung quanh lại xanh tươi rậm rạp rũ xuống đất, che kín hai người bên trong.

Bởi vì có một cái rễ chính nên thân cây có thể chịu được trọng lượng của hai người bọn họ. Thập Hoan hết cách, đành phải ở cùng một chỗ với Tần Vĩ Trạch, dựa lưng vào ngực hắn, hai tay giữ chặt cành liễu bên cạnh.

Chỗ bụi cỏ không ảm nấp, một hai phải đến chỗ hẹp như vậy mới chịu.

Ngược lại, Tần Vĩ Trạch vô cùng hài lòng với quyết định này của mình. Nàng càng muốn xa cách hắn thì hắn lại càng muốn tới gần nàng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Hắn Không Muốn Lại Tiếp Tục Chơi Trốn Tìm

Edit: Từ Lam

Beta: Pi Sà

Đây là lần đầu tiên hai người bọn họ gần nhau như vậy. Hắn thậm chí có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt chỉ thuộc về nữ nhân từ trên người nàng.

Cảm giác được nàng có chút cứng đờ, cẩn thận dè dặt không để mình đụng chạm vào hắn. Nhưng hắn lại cố ý tới gần, khiến nàng không còn chỗ có thể trốn.

Khóe miệng mang theo ý cười, hắn không muốn lại tiếp tục chơi trò trốn tìm với nàng. Bởi vì thời gian càng lâu, hắn sẽ càng khát vọng nàng.

Nàng có thể hiểu rõ hắn đang cần gì, nếu không thế cũng không sao. Bởi vì hắn không cần biết, hắn đã định nàng là của hắn rồi.

Lúc này Thập Hoan khẽ xê dịch về phía trước trong không gian chật hẹp, cảm thấy cảm giác áp bách ở sau lưng không còn đè nặng nữa mới thoáng thở dài nhẹ nhõm. Nhưng hơi thở này vẫn chưa biến mất, ngực Tần Vĩ Trạch lại tiến gần, nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai nàng: "Đừng lộn xộn, bọn họ tới!"

Tuy rằng không nhìn rõ tình hình bên ngoài, nhưng Thập Hoan lại nghe được tiếng bước chân, sau đó mấy người kia ngồi ở đình hóng gió.

"Gần đây Thụy Xuân lâu có thêm mấy vị cô nương mới tới, tuyệt đối đủ tư vị, mọi người rảnh rồi cũng đi thử đi!" Một giọng nói nam nhân hơi bén nhọn truyền tới, ngay sau đó những tiếng cười nham nhở của đám nam nhân kia.

"Vậy thì có là gì! Thứ ta đã hưởng qua, so với nhóm hoa nương kia càng kích thích hơn!" Lý Văn Hàng mặt mày hớn hờ nói.

Tên cận bã này dám ở chỗ này mà thảo luận những chuyện đó!

Nhật Hoan tức giận, nhưng nghe ngữ khí của Lý Văn Hàng, biết đầu tro g đó sẽ có một ít dấu vết để lại.

"Ai không biết mỹ nhân của Văn Hàng huynh nhiều không kể xiết, dù cho là Ninh Vương gia xuất chúng nhất cũng không bằng Văn Hàng huynh." Một giọng nói hơi trầm thấp truyền đến.

Lý Văn Hàng rõ ràng khinh thường: "Ninh Vương gia thì tính là thứ gì! Tự cho là mình rất thông minh, còn không phải bị lão tử xoay vòng vòng sao."

"Văn Hàng huynh không thể nói vậy, coi chừng tai vách mạch rừng."

"Lão tử không sợ! Ta chính là không quen nhìn cái bộ dáng không ai bì nổi của hắn. Các ngươi cứ chờ xem, ta nhất định sẽ giáo huấn hắn một trận. Không phải tiêu thư Thừa tướng gia rất thích hắn sao? Ta đội cho hắn một cái mũ xanh thì thế nào đây?"

"Ha ha....." Mọi người cười vang: "Càng nói càng khó tin, nàng ta ngay cả vị trí Thái tử phi cũng từ bỏ kia kìa."

"Hừ, các ngươi chờ xem, ta tất nhiên sẽ 'lâm' Ninh Vương phi tương lai, đội cái mũ xanh to đùng cho tên Tần Vĩ Trạch kia."

Lý Văn Hàng nói đến mức nước miếng bay tứ tung, nhưng trong mắt Tần Vĩ Trạch lại tràn ngập khinh thường. Hắn cười lạnh, phẩy tay như vậy sống trên đời thật đúng là lãng phí!

"Ninh Vương phi tương lai? Liên Đình Vân cũng xứng làm sao?!" Sở tiểu mỹ nhân trước mắt hiểu lầm, Tần Vĩ Trạch làm bộ không chút để ý mà giải thích.

Hắn cười ai làm Vương phi là chuyện của hắn, không có liên quan đến nàng. Nói như vậy là có ý gì?

Thập Hoan cố gắng không để ý đến người phía sau, trong lòng nàng ngược lại có chút lo lắng. Treu chọc Tần Vĩ Trạch là chuyện nàng không muốn làm, nhưng xem tình hình hiện tại... chỉ sợ mọi chuyện không đơn giản như nàng nghĩ.

Một khi đã như vậy, đơn giản là nàng giả ngu, dù sao hắn cũng không có giáp mặt vạch trần nàng. Chỉ cần không chọc vỡ một lớp giấy mỏng này, nàng vẫn còn có đường cứu vãn.

Tiểu mỹ nhân trước mắt vẫn luôn cứng đờ không dám cử động. Khóe miệng Tần Vĩ Trạch khẽ cười, tâm tình ít khi được tốt như vậy. Sau khi thu thập tên phế vật Lý Văn Hàng này, hắn đương nhiên phải hảo hảo "nói chuyện" với Thập Hoan!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Hận Không Thể Đông Chết Nàng

Edit: Từ Lam

Beta: Pi Sà

Mấy người bọn họ ở trong đình tán gẫu, hiển nhiên là không có ý rời đi.

Nhưng Thập Hoan lại lo lắng, cả người nàng cứng đờ, cực kì mệt mỏi. Vốn nghĩ bọn họ đi rồi nàng sẽ có thể giải thoát, ai mà ngờ những người này lại không có ý định rời đi đâu chứ.

Nàng ngưng thần tụ khí, không thèm nghĩ đến Tần Vị Trạch, ngược lại suy xét lời nói vừa rồi của Lý Văn Hàng.

Rõ ràng hẳn đối với Tần Vị Trạch là bất mãn đã lâu, hơn nữa còn nhắc tới Liên Đình Vân. Đây đều là những điểm mấu chốt. Nếu muốn làm cho Ninh Vương gia đội mũ xanh, chỉ sợ tên phế vật như Lý Văn Hàng sẽ không từ thủ đoạn.

Mà người này cũng quá xem nhẹ Tần Vị Trạch, ngay cả việc Tần Vị Trạch đối với Liên Đình Vân cuối cùng là có ý gì không cũng không điều tra rõ ràng lại không biết xấu hổ mà nói như vậy.

"Suy nghĩ về lời nói của tên phế vật kia?" Tần Vị Trạch ở phía sau nàng nói.

Tại sao hắn luôn đoán được suy nghĩ của nàng?

Thập Hoan hạ giọng: "Vương gia, ba ngày tới là cơ hội tốt nhất để Lý Văn Hàng xuống tay. Nơi này bốn bề thanh tịnh, các nữ quyến tuy rằng đều có thị vệ bảo hộ nhưng vì tránh gây thị phi nên những thị vệ đó chỉ có thể ở bên ngoài. Vì vậy hẳn nhất định có thừa cơ hội!"

"Ha ha, bốn Vương đang rất chờ mong thỉnh giáo một chút thủ đoạn của vị tiểu hầu gia này!" Trong mắt hắn hiện lên tia khát máu, trong giọng nói mang theo vẻ ngoan tuyệt không hề che giấu, cả người đều có một loại cảm giác hưng phấn kì lạ.

Tần Vị Trạch nói tiếp: "Chẳng qua bốn Vương cảm thấy, chỉ bằng tài trí của Lý Văn Hàng thì căn bản không có khả năng bố trí một kế hoạch chu đáo như vậy. Hơn nữa người ném lời đạ về phía các người cũng không phải là."

"Phía sau hắn còn có người làm chủ!" Hai người cùng lúc nói.

Hiếm khi bọn họ ăn ý như vậy, trong mắt Tần Vị Trạch thoáng hiện lên một tia nhu hòa, chỉ tiếc Thập Hoan đưa lưng về phía hắn nên không nhìn thấy.

Đột nhiên nghĩ tới cái gì, Tần Vị Trạch lạnh giọng nói: "Không cho người một mình tiếp cận Lý Văn Hàng, có nghe không?"

"Không tiếp cận thì sao có thể phá án, chỉ dựa vào mắt nhìn?"

"Bốn vương nói không cho chính là không cho, nếu để bốn Vương phát hiện người lên đi tra án, đánh cược kia của chúng ta sẽ không tính nữa!" Tuy Lý Văn Hàng là tên phế vật, nhưng nếu một thân một mình hành động.... Tần Vị Trạch quyết không thể để nàng mạo hiểm.

Thập Hoan đang muốn phản bác, đột nhiên nghe Lý Văn Hàng hô: "Ồi chao, đây không phải Giản công tử sao? Mặt trời mọc từ hướng Tây rồi, mấy người chúng ta đi một chút, Giản công tử cũng theo tới! Chắc chắn, lại còn mang theo mèo, sao có thể qua lại chơi chung được?"

"Ha ha..." Mọi người cười vang.

Mấy người bọn họ từ trước đến nay không ưa Tần Vị Trạch cùng Giản Hàn Chi. Nhưng vì Tần Vị Trạch là Vương gia, hơn nữa lại rất có quyền thế, cho dù bọn hắn bất mãn đến đâu cũng không dám giáp mặt trêu chọc.

Nhưng mà Giản Hàn Chi này không giống, luôn là bộ dáng vân đạm phong khinh, đương nhiên là bọn họ dám chế nhạo.

Giản Hàn Chi nhìn chung quanh một vòng, đảo qua một cây liễu bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Ta còn nghĩ tại sao con mèo này lại không nghe lời, thì ra là nghe thấy tiếng chó sủa!"

(Pi Sà: Gắt! [ㄣ ㄣ ㄣ])

Nghe cuộc đối thoại của bọn họ, Thập Hoan lập tức nhú chặt đôi mày.

Nhìn tay nàng nắm chặt cành liễu, Tần Vị Trạch biết nàng đang lo lắng cho Giản Hàn Chi. Sao lúc này bọn họ nói hẳn nàng lại không có phản ứng, vừa nói Giản Hàn Chi nàng liền khẩn trương như thế?

Trong mắt hắn khí ngưng tụ lại, hẳn hận không thể đông chết người trước mắt!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tưng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Hàn, Thập, Hoan..... Nàng Đừng Mơ Đi Tìm Hấn!

Edit: Hana

Beta: Pi Sà

Mấy người Lý Văn Hàng nghe Giản Hàn Chi nói năng vô lễ, lập tức nhảy dựng lên, kêu gào: "Bộ đáng người như đàn bà, lại dám mắng chúng ta là chó?" Một người có giọng nói sắc nhọn chỉ vào Giản Hàn Chi mắng.

Giản Hàn Chi lạnh mắt nhìn nhóm người kia, nếu không phải vì tìm Tiểu Hoan Tử, hẳn chắc chắn sẽ không để ý tới họ.

"A....." Chi nghe được người nọ thét một tiếng chói tai, ôm tay nằm trên mặt đất, quay cuồng thống khổ.

"Nếu cha mẹ người không giáo dục tốt lễ nghĩa cho người, vậy ta không ngại dạy dỗ người một chút!" Giản Hàn Chi thu tay lại, nhẹ phui quần áo.

Lý Văn Hàng kêu to: "Tên tiểu bạch kiểm này, thật là không biết tốt xấu. Người cho rằng người là thứ gì, ta nói chuyện cùng người là coi trọng người lắm rồi! Hôm nay bốn tiểu hầu gia phải giáo huấn người một chút!"

Mọi người thấy huynh đệ mình chỉ một chiêu đã bị đánh ngã xuống đất, đã sớm tức giận, vừa nghe Lý Văn Hàng nói như vậy lập tức cùng lao tới đánh Giản Hàn Chi.

7d5e2b0721f971dd70a3969346e7f09">Nghe thanh âm bọn họ đánh nhau, Thập Hoan gấp gáp lo lắng. Vừa định thăm dò xem xét thật cẩn thận, thì bà vai đã bị Tần Vị Trạch giữ lấy từ phía sau khiến cho nàng không thể động đậy được chút nào.

"Vương gia người làm gì vậy?"

"Không cho phép người nhúc nhích!" Tay Tần Vị Trạch âm thầm dùng sức, không cho nàng cơ hội thoát ra. Lấy thân thủ của Giản Hàn Chi, nếu không đối phó được mấy tên phế vật này thì hẳn xứng đáng bị đánh.

Thập Hoan chán nản, hẳn đã không đi hỗ trợ thì thôi lại còn không cho nàng đi.

Mà Giản Hàn Chi không hoảng không loạn, thân hình giống như du long ra biển, hết sức linh hoạt, những người đó ngay cả góc áo của hắn còn không thể chạm vào.

Chợt lách thân mình, tránh thoát nắm đấm của Lý Văn Hàng phía bên trái, trở tay một chưởng, đánh vào chỗ ót của hắn ta, đau đến mức hắn ta oa oa kêu to.

Chỉ vài ba chiêu, đám người Lý Văn Hàng đã ngã xuống đất không dậy nổi.

Giản Hàn Chi đứng khoanh tay, lạnh giọng phun ra một chữ: "Cút!"

"Người chờ đó cho ta!" Lý Văn Hàng ôm đầu, mang theo những huynh đệ té ngã lộn nhào mà chạy.

Nghe những người đó rời đi, Thập Hoan thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Người rất lo lắng cho hắn? Hửm?" Giọng nói của Tần Vị Trạch tràn ngập tức giận.

Vì Giản Hàn Chi mà khản trương, vì Giản Hàn Chi mà lo lắng, tại sao chưa bao giờ thấy nàng đối với hắn như vậy?

Hay là trong khoảng thời gian ở bên nhau tra án này, bọn họ sinh ra gian tình? Tần Vị Trạch nhìn không được nghĩ như vậy.

Tay giữ bà vai nàng càng thêm dùng sức, hơn nữa hắn còn dùng khẩu khí chất vấn, Thập Hoan cũng có chút tức giận: "Nói như thế nào thì Giản đại nhân cũng đã từng cứu ta, ta lo lắng cho hắn cũng là đương nhiên!"

"Bởi vì ân cứu mạng, hay là vì lí do khác?"

"Vương gia cảm thấy là vì cái gì?" Nàng hỏi lại.

Chất vấn, hoài nghi, từ khi Giản Hàn Chi xuất hiện đến bây giờ, nàng chỉ nghe được hai chữ khí đó từ trong miệng hắn.

Bởi vì hắn dùng sức, bà vai đã bắt đầu đau đớn. Thập Hoan thu lại tay đang đặt trên cánh liễu, đi bẻ bàn tay như kim sắt trên vai mình.

Thấy nàng ra sức mà muốn tránh thoát, biểu tình Tần Vị Trạch càng thêm lạnh lẽo, hắn dùng sức lôi kéo, Thập Hoan liền dựa sát vào hắn.

"Nàng đừng mơ đi tìm hắn..... Hàn, Thập, Hoan!"

Hắn không muốn phiền chán lần nữa, đơn giản trực tiếp đâm thùng lóp ngực trang của nàng, hẳn muốn nàng hoàn toàn khôi phục thân phận nữ nhân!

Thập Hoan ngậy ngấn cả người, không nghĩ tới hấn vạch trần nàng nhanh như vậy. Hơn nữa ngữ khí ngoan tuyệt của hấn làm nàng cực kỳ bất an.

Lực đạo trên vai còn đang không ngừng tăng mạnh, hấn giống như muốn bóp gãy nàng.

Một cánh tay đánh vào trên ngực hấn. Tần Vị Trạch bị đau, lực đạo trên tay có chút buông lỏng ra. Thập Hoan nhân cơ hội chạy thoát. Kết quả dưới chân hoảng loạn không xong, lập tức ngã xuống đất.

Tần Vị Trạch nháy mắt phản ứng lại, thả người nhảy xuống, bắt được một bên cổ áo nàng. Vốn định dùng sức kéo nàng lên, nhưng nàng ngã xuống quá nhanh, quần áo bị kéo ra một chút, thỉnh thoảng lộ ra vai ngọc, da thịt tuyết trắng cùng bọc ngực màu trắng bên trong!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Nụ Hôn Phấn Nộ

Edit: Hana+Tiểu Yến.

Beta:Hana.

Thấy Giản Hàn Chi phi người lên, hai chân Tần Vị Trạch liền dẫm lên thân cây, mượn lực để đẩy nhanh tốc độ của bản thân, nhưng Giản Hàn Chi vẫn mau hơn hấn một bước ôm chặt Thập Hoan.

Cảm giác đau đớn trong tưởng tượng không xuất hiện, nàng cảm thấy bản thân không hề ngã xuống, vừa mở mắt đã thấy được gương mặt anh tuấn của Giản Hàn Chi.

Cổ áo của nàng bị kéo ra, tuy rằng trong lúc hoảng loạn nàng dùng tay kéo lại quần áo che trước ngực, nhưng vẫn hơi lộ ra da thịt tuyết trắng vô cùng tương phản với gương mặt ngăm đen. Bởi vì quá kinh sợ nên hơi thở của nàng gấp gáp, ánh mắt vô cùng hoảng loạn.

Giản Hàn Chi buông nàng ra, bảo hộ nàng thật chặt trước ngực, che khuất hết cảnh xuân mà không để lộ chút nào.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện tại Giản Hàn Chi đã hơi phồng hờn. Hấn không dám lộn xộn, chỉ im lặng bảo vệ nàng.

Nhìn hai người bọn họ ôm nhau thân mật, trong mắt Tần Vị Trạch hiện lên chút đau đớn.

“Buông nàng ra!”

“Ta nghĩ Vương gia vẫn nên tránh đi trước thì tốt hơn.”

Tay ôm Thập Hoan vẫn chưa buông ra, hấn vô cùng thông dong đối diện lửa giận của Tần Vị Trạch.

Tay của Thập Hoan lên lút kéo chặt quần áo trước ngực, cả người bị Giản Hàn Chi ôm vào trong ngực, thậm chí nàng có thể cảm nhận được rõ ràng mùi hương nhàn nhạt trên người hấn.

Nhớ tới sự việc vừa rồi, nàng không khỏi vừa thẹn vừa tức. Nếu không phải Tần Vị Trạch quá mức hùng hổ dọa người thì nàng làm sao có thể chật vật như vậy.

Trời chợt nổi gió, lá cây xung quanh sà sạt rung động. Tuy mặt trời đã ngã về phía tây nhưng ánh sáng màu cam trên không trung vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Tần Vị Trạch hí mắt lại, một chương đánh úp về phía mặt Giản Hàn Chi. Giản Hàn Chi ôm Thập Hoan xoay người một cái, tránh thoát công kích của Tần Vị Trạch. Nhưng một chương kia chỉ là giả. Tần Vị Trạch trở tay bắt được xương bả vai của Giản Hàn Chi, một chương bất ngờ như sét đánh, như muốn đập vỡ xương bả vai Giản Hàn Chi.

Giản Hàn Chi không có cách nào khác, chỉ đành buông tay đang ôm chặt Thập Hoan ra, Tần Vị Trạch chỉ chờ có thể bèn đuổi tay ra, đoạt Thập Hoan lại.

Một trận trời đất quay cuồng, Thập Hoan cảm thấy người đang giữ mình tỏa ra khí chất lạnh lùng cao ngạo, không cần nghĩ cũng biết là Tần Vị Trạch.

“Bốn vương cảm thấy vẫn là Giản đại nhân đi thì thích hợp hơn!”

Hai người bọn họ giằng co, nhưng lửa giận trong lòng Thập Hoan lại dần dần bốc cháy lên. Tần Vị Trạch cảm thấy như vậy rất thú vị sao?

Nhìn ánh mắt Tiểu Hoan Từ xấu hổ, Giản Hàn Chi biết, nếu hắn tiếp tục ở lại sẽ làm nàng càng thêm xấu hổ.

Cho nàng một ánh mắt an tâm rồi hắn xoay người rời đi.

Xác định hắn đã đi xa, Tần Vĩ Trạch buông tay đang áp chế Thập Hoan ra. Vừa được tự do, Thập Hoan một tay giữ quần áo trước ngực, một tay tát vào khuôn mặt anh tuấn của Tần Vĩ Trạch!

Dù sao thân phận đã bị vạch trần, nàng cũng không còn phải che giấu bản thân! Nếu không phải vừa rồi hắn vật lộn nàng, làm sao có thể xuất hiện sự việc xấu hổ kia!

Trên mặt Tần Vĩ Trạch đã có tơ máu, đôi môi mím chặt, con ngươi hung ác nham hiểm gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

“Thế nào, Giản Hàn Chi ôm nàng thì nàng thích, còn bốn vương ông ôm nàng sẽ phải ăn tát?”

“Không liên quan tới Giản Hàn Chi, Vương gia không cần giận chó đánh mèo lung tung.”

“Không liên quan?” Hắn cười lạnh, bắt lấy cổ tay nàng, lực đạo hung ác như muốn bóp nát xương cốt nàng vậy: “Quần áo không chỉnh tề còn cùng hắn mất đi mây lại, Hàn Thập Hoan, nàng nghĩ bốn vương ông là kẻ ngốc?”

Hắn kéo khóa biển thanh và hầu kết giả trên cổ nàng xuống, nghe được tiếng nói chết tiệt của nàng, hắn thật muốn bóp chết nàng.

“Ta quần áo không chỉnh tề, còn không phải do Vương gia ban tặng à. Ta biến thành bộ dáng xấu như ma này, Vương gia ngài có vừa lòng không?” Nàng không chút sợ hãi mà nhìn thẳng hắn: “Đùa bốn người khác trong lòng bàn tay, có phải ngài cảm thấy rất thú vị không?”

Nàng cảm thấy bản thân làm mọi việc không hề sai sót, nhưng Tần Vĩ Trạch đã sớm phát hiện ra bí mật của nàng. Còn nàng thì giống như tên hề nhảy nhót, ở trước mặt hắn diễn một vở kịch thật hài hước!

Lần đầu tiên nghe được thanh âm trong trẻo của nàng, nó tựa như sông núi ngày xuân, hay như tiếng chim oanh véo von hót vang.

Nhưng thanh âm dễ nghe đó lại nói ra những lời hắn không thích nghe.

Không phải mọi việc hắn đều có thể khống chế? Nàng đang tự nói bản thân nàng sao?

Ánh mắt Tần Vĩ Trạch dần dần trở nên u ám, nàng vừa mới bị Giản Hàn Chi ôm vào trong lòng ngực. Màn kịch kia lại một lần nữa diễn ra ở ngay trước mắt hắn. Một tay giữ cằm nàng, còn cánh môi hắn đè ép môi dưới của nàng.

“Oanh” một tiếng, Thập Hoan bị hành động bất ngờ của hắn làm cho ngây người. Xúc cảm mềm mại trên môi, lực đạo mạnh dần như muốn tiến thêm bước nữa, tất cả đều làm nàng sợ hãi.

Tần Vĩ Trạch cảm nhận được người trong lòng nháy mắt cứng đờ, tiếp theo giấy giụa như điên.

Hắn hơi dùng lực bắt giữ hai tay nàng ra sau lưng, tiếp theo cắn xé cánh môi nàng cho hả giận.

Nàng thật ngọt, làm hắn nhin không được mà say mê. Nhưng thái độ của nàng lại làm hắn giận dữ.

Trên môi truyền đến cảm giác đau đớn, Thập Hoan cắn chặt răng, không cho hắn tiến thêm một bước nữa. Nàng hạ quyết tâm, trực tiếp hung hăng cắn môi hắn một cái.

Tần Vĩ Trạch bị đau nên buông nàng ra. Nhìn đôi mắt đầy tức giận và cánh môi còn dính máu hắn, dần dần ánh mắt hắn càng thêm thâm thúy.

Trong miệng nhàn nhạt mùi máu tươi, Thập Hoan biết mình đã cắn hắn bị thương. Lập tức lui về phía sau mấy bước, kéo dài khoảng cách với hắn.

Vốn không muốn cưỡng ép nàng, nếu không phải vừa rồi nàng bị Giản Hàn Chi ôm lấy thì hắn cũng sẽ không mất khống chế như vậy.

“Hàn Thập Hoan, hôm nay bốn vương ông nhớ kỹ một cái tát nàng cho ta, ngày sau sẽ đòi lại gấp bội. Đừng suy nghĩ hay động tâm tư vốn không nên có, bốn vương ông khuyên nàng thành thật đợi ở bên cạnh bốn vương ông. Nếu nàng dám có tâm tư khác, Tần Vĩ Trạch ta quyết sẽ không tha cho nàng!”

Ngữ khí của hắn lạnh lẽo khác thường, thấy nàng nhẩn nhai, Tần Vĩ Trạch nhìn nàng một cái thật sâu rồi mới xoay người rời đi.

Thập Hoan chỉnh lại quần áo, nhặt khóa biển thanh và hầu kết giả trên mặt đất mang lên. Chỉ sợ nàng không thể đi khỏi Ninh Vương phủ, bởi vì nàng thấy được cuồng vọng và sự chiếm hữu mạnh mẽ trong mắt Tần Vĩ Trạch!

Sửa sang bản thân thật tốt rồi Thập Hoan mới chậm rãi đi vào trong chùa. Sự việc trở nên có chút khó giải quyết, khí thế của Tần Vĩ Trạch làm nàng vô cùng lo lắng.

Tuyệt đối không nghĩ tiếp tục dây dưa với Tần Vĩ Trạch, xem ra trước tiên nàng phải lên kế hoạch rời đi mới được.

Nhưng nàng bắt buộc phải phá được vụ án hái hoa tặc này, thứ nhất là bởi vì đánh cuộc với Tần Vĩ Trạch. Dựa theo tình hình trước mắt, nếu nàng thật

sự thua, rất có khả năng sẽ bị hấn vây khốn. Thứ hai là vì tranh thủ thời gian cho bản thân rời đi. Ban đầu nàng cho rằng lấy thân phận gã sai vặt thì muốn trốn thoát là việc lúc nào cũng có thể.

Nhưng hiện tại hấn đã biết thân phận thật của nàng, lấy thế lực của Tần Vị Trạch ở vương triều Tần Nguyệt này, nàng cần phải lập ra kế hoạch để sau khi rời đi làm sao tránh bị hấn bắt về được.

Đang nghĩ ngợi, thiếu chút nữa nàng đụng phải “Vật thể” trước mặt, vừa ngẩng đầu lên thì bất thành linh thấy Giản Hàn Chi đang đứng trước mặt. Ở bên cạnh hấn chỉ có con mèo trắng muốt ưu nhã đi đến bên cạnh Thập Hoan, nó nhìn đông nhìn tây một cái, cuộn tròn ghé vào bên chân nàng nằm xuống.

“Mèo của Giản đại nhân thật đáng là có linh tính.” Nhớ tới sự việc vừa rồi, Thập Hoan có chút ngượng ngùng, nàng cố ý đổi đề tài.

“Thời gian ở bên nhau đã lâu, tự nhiên rõ ràng suy nghĩ trong lòng nhau.”

Hiện tại Thập Hoan chỉ muốn nhanh chóng rời đi, nhưng lập tức bị Giản Hàn Chi ngăn cản: “Nàng. Vừa rồi không có việc gì chứ?” Thật ra hấn vẫn chưa đi xa, thấy một mình Tần Vị Trạch rời đi thì ở chỗ này chờ nàng, biết chắc là nàng sẽ tới.

“Không có việc gì.”

Nhìn cánh môi nàng có hơi sưng, ánh mắt Giản Hàn Chi buồn bã. Nhưng hấn không vạch trần, chỉ là nhàn nhạt nói: “Vây là tốt rồi.”

Tiếng nói ôn nhuận của hấn có khả năng trấn an lòng người, thật ra hấn muốn giúp nàng, nhưng lại không biết hiện tại mở miệng có quá đột ngột hay không.

Đang nói, Ngụy Đạt từ trong rừng trúc đi ra, nói với Giản Hàn Chi: “Thái Hậu nói thuộc hạ tới mời Giản đại nhân, Vương gia đã tới rồi, cũng thỉnh Giản đại nhân dời bước.”

“Đã biết.” Giản Hàn Chi nhàn nhạt nói.

Thấy hấn và Ngụy Đạt cùng rời đi, Thập Hoan một mình chậm rãi đi trên hành lang gấp khúc, hướng đến phòng nghỉ.

Hiện tại trong lòng nàng rất loạn, rất cần sự an tĩnh.

Đang đi tới, đột nhiên nghe được thanh âm Liễu Nhi cùng người khác nói chuyện: “Tiểu thư nhà ta đang cùng vương gia đi dạo bên hồ, trong lòng Vương gia vẫn có tiểu thư. Chuyện của Hương nhi chẳng qua là bị tên nô tài vừa đen vừa gầy kia xúi giục mà thôi!”

“Còn không phải sao, Vương gia làm sao lại không thích đại mỹ nhân như hoa như ngọc. Thừa tướng đại nhân ở trong triều lại được coi trọng như vậy, sao Vương gia có thể không động tâm. Chờ tiểu thư thành Vương phi thì chuyện thứ nhất phải làm chính là báo thù cho Hương nhi!”

Vị Vương gia trong miệng các nàng không thể nghi ngờ chính là chỉ Tần Vị Trạch, nhưng mà Ngụy Đạt rõ ràng vừa mới nói Tần Vị Trạch đi đến chỗ Thái Hậu, sao lại đi đến bên hồ được?

Chẳng lẽ Thái Hậu cố ý tác hợp bọn họ?

Nếu thật sự như vậy, Giản Hàn Chi sẽ đi đâu? Ngụy Đạt tuyệt đối sẽ không giả truyền ý chỉ của Thái Hậu, nói như vậy.

Trong lòng Thập Hoan bỗng nhiên có chút nghi ngờ, lập tức cảm thấy có chuyện không ổn.

Nếu như không phải Tần Vị Trạch, vậy không nghi ngờ gì nữa, chính là Lý Văn Hàng!

Không được, nàng phải chạy nhanh đến bên hồ, nếu đến muộn chỉ sợ Liên Đình Vân sẽ bị hạ độc thủ!

Nàng vừa muốn đi, Liễu Nhi cùng một nha hoàn khác nói chuyện đã từ cánh cửa được chiếu sáng bởi ánh trăng đi ra ngoài hành lang. Vừa nhìn thấy tên mặt đen kia, Liễu Nhi ngay lập tức nổi trận lôi đình.

“Chính là nguoi hại chết Hương nhi, nguoi còn dám xuất hiện sao?” À ta chống eo nói.

Thập Hoan không dư sức cùng ả nói lời vô nghĩa, trực tiếp vòng qua ả chạy tới cái hồ phía bên ngoài chùa.

Kết quả Liễu Nhi giờ tay ra chỉ bắt được quần áo của Thập Hoan: “Muốn chạy ả, không dễ dàng như vậy. Hôm nay ta sẽ thay Hương nhi báo thù!”

Vừa dứt lời đã vron móng tay sắc bén cào Thập Hoan.

Thập Hoan duỗi tay che lại, kết quả bị móng tay sắc bén của Liễu Nhi để lại một vết máu ở mu bàn tay của nàng, nàng đã bị ả điên này chọc giận, bắt lấy cánh tay ả đang duỗi ra, nhanh nhẹn bẻ ra phía sau, đau đến nỗi khiến ả ta oa oa kêu to.

Thuật phòng thân của nàng cũng không phải là học chơi cho vui! Thấy đã chế trụ được ả ta, Thập Hoan lạnh giọng nói với nha hoàn bên cạnh đã bị dọa ngốc kia: “Chạy nhanh đến chỗ Thái Hậu tìm Ninh Vương gia và Giản đại nhân, nói bọn họ đến bên hồ, nếu tới trễ trình tiết của tiểu thư nhà nguoi khó giữ được!”

Nha hoàn kia đã bị dọa đến choáng váng, đứng ở đó không nhúc nhích.

“Còn không mau đi!” Ánh mắt sắc bén của Thập Hoan khiến nha hoàn kia hoàn hồn, hoảng loạn chạy tới đoạn đường phía trước.

Đây Liễu Nhi ra, Thập Hoan không nhìn ả ta nữa, mà vội vàng chạy tới bên hồ.

Liễu Nhi đỡ cánh tay, phần hện nhìn bóng dáng kia, ả ta lén lút đi theo phía sau Thập Hoan. Bởi vì tốc độ của Thập Hoan quá nhanh nên ả bị bỏ lại rất xa.

Một đường chạy như điên, cuối cùng Thập Hoan cũng chạy tới bên hồ. Tuy rằng hồ nước này ba mặt đều là núi vây quanh, nhưng trong đêm tối mà muốn nhanh chóng tìm được Liên Đình Vân là chuyện không có khả năng.

Thập Hoan bình tĩnh lại, cẩn thận quan sát bốn phía của hồ nước. Ba mặt là núi vây quanh, một mặt khác là chùa miếu, tuy rằng chùa miếu bên cạnh rừng cây rậm rạp nhưng thường xuyên có người đi lại, nếu Lý Văn Hàng thật sự chọn nơi đó, rất có khả năng bị người khác phát hiện.

Đột nhiên, ánh mắt Thập Hoan dừng trên đảo nhỏ ở trung tâm hồ.

Tuy hòn đảo nhỏ kia không có cây cối nhưng lại có một lùm cây. Vì có rất ít người qua bên kia nên bụi cây nơi đó khá cao. Hơn nữa muốn tới đó thì cần phải đi qua cây cầu bắc trên mặt hồ. Nói là cây cầu, nhưng thật ra là một hàng dài các cọc gỗ, từ bờ nổi thẳng đến trung tâm hồ. Ngày thường có rất ít người đi lại..

Trong lòng đã quyết định, Thập Hoan quay đầu lại nhìn, không còn kịp để chờ Tần Vị Trạch và Giản Hân Chi đến nữa rồi, nàng giữ thăng bằng, đi một mạch trên cọc cây qua đến đảo nhỏ.

Lúc này Liên Đình Vân đang đứng ở lùm cây nhìn xung quanh. Rõ ràng biểu ca truyền tin nói nàng chờ nơi này, tại sao giờ lại không thấy một bóng người nào?

Nàng cũng có chút sốt ruột, nhưng trong lòng vẫn thấy ngọt ngào. Đây là lần đầu biểu ca chủ động mời nàng, mà nàng cũng cố ý trang điểm chải chuốt thật kỹ càng.

Tuy cha vẫn luôn hứa hẹn, nói rằng vị trí Ninh Vương phi nhất định là của nàng, nhưng thái độ của biểu ca vẫn làm nàng lo lắng.

Vẫn luôn lạnh như băng, chẳng quan tâm đến mình. Nàng đã đến Ninh Vương phủ nhiều lần nhưng biểu ca vẫn đối với nàng hờ hững như cũ. Hơn nữa lần trước còn vì một gã sai vặt mà giết nha hoàn bên cạnh nàng.

Mặc dù như thế nhưng nàng không hề trách biểu ca. Bởi vì nàng tin chắc, sớm hay muộn cũng có một ngày nàng sẽ thu phục được trái tim của nam nhân kia.

“Biểu ca, là huynh sao?” Thấy cách đó không xa có một bóng người xuất hiện, Liên Đình Vân nhẹ nhàng hỏi.

“Ngươi có chắc ta chính là biểu ca của ngươi không?” Tên xấu xa Lý Văn Hàng đi tới bên cạnh Liên Đình Vân, nở nụ cười vô cùng tà ác.

Thấy người tới là Lý Văn Hàng, Liên Đình Vân lập tức lạnh mặt: “Ngươi tới đây làm gì?”

“Biểu ca của ngươi sẽ không tới, không bằng để ca ta đây cùng ngươi nói chuyện!” Dứt lời, một bàn tay cả gan đuổi về phía Liên Đình Vân.

“Ngươi làm càn!”

“Hôm nay ta làm càn, ngươi có thể làm gì ta?” Ngày xưa nàng đều là bộ dạng cao cao tại thượng, đối với hán luôn hờ hững. Hôm nay vẫn còn tự cao tự đại, thật mơ mộng hão huyền mà.

Dứt lời trực tiếp phi thân về phía trước, kéo Liên Đình Vân vào trong lồng ngực.

“Ngươi làm gì, cứu mạng, cứu mạng!” Liên Đình Vân lập tức ý thức được bản thân bị lừa, nàng liều mạng mà đấm đánh Lý Văn Hàng, lớn tiếng cầu cứu.

Thập Hoan đang tìm người lập tức nghe được tiếng la hét của Liên Đình Vân. Nàng nhanh chân hơn, chạy tới hướng phát ra tiếng kêu cứu đó. Mà Liên Đình Vân đã bị Lý Văn Hàng đè ở dưới thân, hán hung hăng xé rách quần áo nàng ta.

“Tiểu hầu gia thật có hứng thú, không bằng cho huynh đệ cùng sáng khoái với được không?” Thập Hoan lạnh mắt nhìn cảnh tượng bại hoại trước mặt, châm chọc nói.

Vừa nghe thấy có người tới, Lý Văn Hàng sợ tới mức lập tức bò dậy từ trên mặt đất. Mà Liên Đình Vân té ngã trên đất cũng cuộn người lại lăn sang một góc, vừa khóc vừa gất gao dùng tay che lại vị trí quần áo bị xé rách.

Thấy người tới là gã sai vặt, Lý Văn Hàng nhẹ nhàng thờ ra, tức khắc nổi lửa giận lên: “Tên khốn nhà ngươi từ đầu tới làm phiền bản hầu, dám phá hỏng

chuyện tốt của bản hầu gia, ta xem ngươi chính là không muốn sống nữa!”

“Trong hai người chúng ta quả thật có một người đang chán sống!”

Thấy một gã sai vặt lại dám khiêu khích mình như vậy, Lý Văn Hàng nổi trận lôi đình: “Bản hầu gia trước tiên sẽ giải quyết ngươi, sau lại đến thu thập tiểu cô nương này!”

Dứt lời một quyền đâm tới, thẳng tắp hướng ngay huyết Thái Dương của Thập Hoan.

Thân hình nàng hơi thấp, nhưng cũng có mặt lợi. Tên mập mạp kia đánh hụt, theo quán tính hơi lão đảo ngã về phía trước một chút. Thập Hoan canh thời cơ chuẩn, một chân nâng lên đá vào eo hấn một cái.

Liên Đình Vân vội vàng lăn tới một bên, không ngừng roi nước mắt. Đầu tóc gọn gàng giờ đã tán loạn khó nhìn, quần áo đẹp cũng bị nhăn nhoe bẩn thỉu.

Lý Văn Hàng bị đập một phát ngã như chó ăn ph*o, hấn vậy mà lại bị một gã sai vặt làm cho chặt vật đến thế! Từ trên mặt đất bò dậy, nhanh chóng lấy đao nhọn giấu bên hông ra, giống như bị điên mà vọt đến phía Thập Hoan.

Thân đao dưới ánh trăng trông có vẻ lạnh lẽo, Thập Hoan không dám khinh thường, lách mình trốn vào lùm cây bên cạnh, làm hấn chém vào khoảng không.

“Cầu nô tài, bản hầu gia hôm nay không thể không làm thịt ngươi!” Hấn cũng nhào vào lùm cây, đi tìm Thập Hoan.

Bằng vào ưu thế của thân hình, Thập Hoan nhanh chóng từ hướng khác của lùm cây chui ra. Thấy Liên Đình Vân vậy mà vẫn còn co rúm ở một bên, nàng đánh kéo nàng ta, nói: “Đi mau!”

“Ta không đi, ngươi muốn mang ta đi đâu, ta không đi! Biểu ca, biểu ca cứu ta!” Liên Đình Vân giãy giụa, hiện tại nàng ta không biết nên tin tưởng ai.

“Câm miệng, không muốn chết thì chạy nhanh theo ta đi!” Thập Hoan nổi giận, đây là lúc nào rồi, còn ngây ngốc chờ Tần Vĩ Trạch tới. Chẳng lẽ nàng ta không nhìn ra đây là một âm mưu sao?

Thập Hoan dùng sức kéo nàng ta tới phía trước, nhưng nàng ta liều mạng giãy giụa, nhanh chóng Thập Hoan bị đánh ngã trên mặt đất.

“Ha ha ha..... Xem ngươi chạy đi đâu.”

Lý Văn Hàng thấy gã sai vặt đen đen kia gần ngay trước mắt, cười đến vô cùng điên rồ, hấn từng chút tới gần Thập Hoan, đao nhọn trong tay nắm chặt hơn.

Chậm rãi lui về phía sau, Thập Hoan bốc một nắm cát, âm thầm nắm trong tay. Thấy Lý Văn Hàng càng ngày càng gần, ra sức vùng tay lên, thừa dịp hấn hip mắt không mở được, nàng nhanh như cắt bò dậy khỏi mặt đất rồi kéo Liên Đình Vân chạy đi.

Lý Văn Hàng tức muốn hộc máu, ném đao nhọn xuống đất, từ trong lòng ngực móc ra một đồ vật. Nhìn hướng chạy của các nàng, cười mắng: “Hôm nay bản hầu sẽ nổ chết hai người các ngươi!”

Nghe hấn nói như vậy, tất nhiên Thập Hoan biết thứ đó chắc chắn là hỏa lôi đạn.

Tuy rằng ngày ấy người ném hỏa lôi đạn vào nàng và Giản Hàn Chi không phải Lý Văn Hàng, nhưng người làm chủ ở phía sau, chắc chắn hấn ta cũng sẽ đưa nó một ít cho Lý Văn Hàng.

Uy lực của hỏa lôi đạn nàng đã từng gặp qua, các nàng tuyệt đối chạy không thoát.

Nhìn hồ nước trước mặt, lại nhìn nhìn Lý Văn Hàng phía sau. Cố hết sức lôi kéo Liên Đình Vân: “Ta đếm một hai ba ngươi liền nhảy xuống, có nghe thấy không?”

“Ta không nhảy, ngươi mau buông tay!” Liên Đình Vân như kẻ điên liên tục lui về phía sau.

Nữ nhân ngu xuẩn này, Thập Hoan thật muốn bỏ mặc nàng tự sinh tự diệt. Nhưng nói thế nào cũng là một mạng người, nàng không thể thấy chết mà không cứu.

Hơn nữa sự tồn tại của Liên Đình Vân là nhân chứng mạnh nhất hữu lực nhất, nàng ta là con gái của Thừa tướng, lại phải chịu những khuất nhục này, Hoàng thượng làm sao có thể khoan tay ngồi nhìn?

Thập Hoan thấy không còn nhiều thời gian, dùng một chân đá nàng ta xuống nước, ngay sau đó mình cũng nhảy xuống theo. Mà nàng vừa mới nhảy vào nước, phía sau liền “Oanh” một tiếng, sau lưng vang lên tiếng nổ mạnh.

Tần Vĩ Trạch và Giản Hàn Chi vừa mới ra cửa chùa thì thấy trên đảo nhỏ ở trung tâm hồ có ánh lửa. Nghĩ đến Thập Hoan còn ở trên đó, tức khắc trong lòng Tần Vĩ Trạch trầm xuống, điên cuồng phi thân tiến lên.

Giản Hàn Chi theo sát phía sau, nhưng trong lòng cũng bất ổn, vô cùng lo lắng.

“Ha ha ha.” Lý Văn Hàng đắc ý nhìn hai người kia biến mất trong hồ.

Đang đắc ý, tiếng cười đột nhiên im bất, một bàn tay bóp chặt cổ hắn, lực đạo mạnh mẽ như muốn tay không xé rách yết hầu hắn!

Mặt hắn ta trương đến đỏ bừng, nhanh chóng chuyển sang màu tím.

“Vương gia, không thể!” Giản Hàn Chi thấy Tần Vị Trạch bốn phía quanh thân nổi lên sát khí, lập tức lên tiếng ngăn cản, không hỏi rõ lý do Tiểu Hoan Từ rơi xuống nước, không thể để hắn ta chết được.

Đôi mắt Tần Vị Trạch từ màu đen dần dần xuất hiện tia máu màu đỏ tươi, giống như Tu La dưới địa ngục.

Tần Vị Trạch ném hắn ta ra, thân hình mập mạp nặng nề đập mạnh xuống đất. Tần Vị Trạch rút bội kiếm, tay nâng chuôi kiếm, đánh gãy gân tay gân chân của hắn ta.

Nhất thời Lý Văn Hàng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết: “Gã sai vật đó ở đâu? Mau nói!” Tần Vị Trạch chỉ kiếm vào hắn hỏi.

“A. Đau quá a. Ngươi. Ngươi lại dám dẫm thương ta, cha ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Lý Văn Hàng hô to.

Thấy hắn vẫn không chịu nói, một nhát kiếm trực tiếp đâm trúng đùi của hắn: “Gã sai vật kia ở đâu?”

“Bọn họ, rơi xuống hồ!” Thật sự chịu không nổi đau đớn, Lý Văn Hàng kêu thảm nói ra.

Liên Đình Vân không biết bơi, xuống nước ngập lặn một lát đã không còn sức lực. Thập Hoan bơi tới bên người nàng ta, kéo đầu của nàng ta ra khỏi mặt nước, lúc này nàng ta mới có cơ hội hít thở.

Nàng ta nắm chặt lấy cánh tay của Thập Hoan, móng tay bấm đến thịt bên trong, sợ bản thân lại chìm xuống.

Thập Hoan cố hết sức dìu nàng ta bơi về phía trước, mặt hồ này nhìn bên ngoài rất yên tĩnh, nhưng bên trong lại có rất nhiều mạch nước ngầm. Mà hai người các nàng bị mạch nước ngầm cuốn đi, bơi xa Lý Văn Hàng qua đến một bên bờ hồ khác.

Đột nhiên nhìn thấy trên bờ hồ có một người đứng, Thập Hoan tưởng là Lý Văn Hàng, kết quả người nọ mặc y phục của nha hoàn, nàng tập trung nhìn kỹ, hóa ra là Liễu Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Hô Hấp Nhân Tạo

Edit: Tiểu Pi

Liễu Nhi lén đi theo Thập Hoan tới đây, vốn định tìm cơ hội trả thù nhưng không ngờ đi một đoạn thì bị mất dấu, à ta đi loạn một lúc thì vô tình đến được đây.

Thấy có người lén tới, à ta hoảng sợ.

“Mau, mau. Kéo tiểu thư nhà ngươi lên đi!” Thập Hoan đã không còn nhiều sức lực nữa, cố hết sức nói với Liễu Nhi.

Liễu Nhi vừa thấy quả thật là Liên Đình Vân thì vội vàng tiến lên, kéo nàng ta từ trong nước ra. Đã không còn bị Liên Đình Vân liên lụy, Thập Hoan cảm thấy cả người nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nàng bám vào thành hồ, ra sức rướn người muốn trèo lên.

Liễu Nhi buông Liên Đình Vân ra, thấy bốn bề vắng lặng, hơn nữa gã sai vật này đã đuối sức, à ta liền nổi lên ý nghĩ xấu xa, tiến lên đưa một chân đá vào vai Thập Hoan. Đột nhiên bị người ta đá, một lần nữa Thập Hoan rơi xuống nước.

Không ngờ à Liễu Nhi này lại có thể ác độc như thế! Thập Hoan gất gao xiết chặt tay, nếu hôm nay nàng có thể tránh được kiếp nạn này, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho à!

Sức lực của nàng đã không đủ để tránh thoát được mạch nước ngầm kia, nàng đành thả trôi tự do.

Nhiệt độ xung quanh hồ nước càng ngày càng lạnh như băng, mà dần dần nàng cảm giác được mình sắp không thể thở nổi, không khí trong phổi không còn đủ dùng nữa. Nàng không còn sức để gậy giữa, dần dần mất đi ý thức.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, dường như có người đang gọi tên nàng. Nàng muốn mở to mắt nhưng thân thể lại không nghe theo, căn bản nàng không thể động đậy được.

“Hàn Thập Hoan, nàng tỉnh lại cho bổn vương, ta không cho phép nàng giả bộ ngủ!” Giọng nói lạnh băng của Tần Vị Trạch vang bên tai nàng.

Trước đó Giản Hàn Chi là người ôm Thập Hoan từ trong nước lên bờ. Khi vừa nghe được có tiếng nói phát ra từ bên này, hắn và Tần Vị Trạch cùng nhau chạy tới.

Nhìn nàng trong hồ nước đã sắp bị ngập qua khỏi đầu, Giản Hàn Chi liền nhảy xuống. Tần Vị Trạch vừa muốn đi xuống thì bị Liên Đình Vân ôm chân thật chặt, hắn giận dữ, đá chân muốn tránh thoát.

Giằng co một chút, Giản Hàn Chi đã cứu được Thập Hoan lên bờ.

Liễu Nhi vốn tưởng rằng gã sai vặt kia chết là cái chắc, nhưng ai biết Vương gia và Giản đại nhân giữa đường lại xông ra, tức khắc ả sợ tới mức hồn phi phách tán. Cũng mặc kệ tiểu thư nhà mình, trực tiếp chạy ra ngoài mất dạng.

Hai người bọn họ đều chú ý đến tình trạng của Thập Hoan nên vẫn chưa để ý đến ả. Thập Hoan đã lâm vào hôn mê, hơn nữa mạch đập rất yếu.

Hai người bọn họ rất nôn nóng, nhưng Tần Vị Trạch nhanh chóng trấn định lại.

Hắn nhớ những lúc mình nhàm chán có xem qua y thư cơ bản của Lữ Bất Chu. Trong đó có một quyển tên《Thiên Kim Yếu Phương》của Tôn Tư Mạc [1], trong đó ghi lại một phương pháp là thổi khí, thường dùng cho những trường hợp hít thở không thông này.

[1] Tôn Tư Mạc, còn được gọi là Dược vương Tôn Thiên Y, là thầy thuốc nổi tiếng thời cổ đại của Trung Quốc. Ông cũng là một người ứng dụng khí công vào thuật dưỡng sinh.

Tôn Tư Mạc nổi danh với việc tổng kết kinh nghiệm lâm sàng và lý luận y học từ thời Đường trở về trước, từ đó biên soạn thành hai bộ kiệt tác y học: “Thiên Kim Yếu Phương” (Phương thuốc giá trị cả ngàn lượng vàng – gồm 30 quyển) và “Thiên Kim Dược Phương” (Phần bổ sung của ‘Thiên Kim Yếu Phương’). Ông mất năm 101 tuổi.

Tình huống hiện tại vô cùng gấp gáp, bất luận là có dùng được hay không, hắn cũng muốn thử một lần.

Ấn ở ngực và bụng nàng theo tiết tấu, sau đó hắn hơi dùng sức cạy miệng Thập Hoan ra, phả lên cánh môi nàng thổi khí vào.

Liên Đình Vân lập tức mở to hai mắt nhìn, biểu ca hắn. Hắn lại có thể hôn một gã sai vặt ghê tởm đó!

Trong lòng Giản Hàn Chi cảm thấy nôn nóng, nhưng khi nhìn thấy động tác của Tần Vị Trạch, hắn cũng dần dần bình tĩnh lại.

Đờ lấy thân thể Thập Hoan, cố hết sức phối hợp với động tác của Tần Vị Trạch

Một lần lại một lần, Tần Vị Trạch làm cực kỳ nghiêm túc. Hắn đang chờ đợi, chờ đợi đôi mắt trong như nước hồ thu của nàng một lần nữa có thể phản chiếu được hình bóng của hắn.

“Khụ khụ khụ.” Đột nhiên Thập Hoan ho khan một trận mãnh liệt, trong miệng học ra một ít nước, cuối cùng nàng cũng đã có phản ứng.

Tần Vị Trạch vô cùng vui mừng, nhưng vẫn chưa ngừng động tác trên tay, tiếp tục hô hấp nhân tạo cho nàng.

Đã có thể thở được nên nàng cũng dần dần khôi phục lại ý thức. Đột nhiên cảm giác được sự mềm mại trên môi, lại còn có luồng khí đang truyền vào. Lập tức nàng mở to mắt, liền thấy được gương mặt anh tuấn của Tần Vị Trạch đang kề rất gần mình.

Hắn dám hô hấp nhân tạo cho nàng!

Thấy nàng đã tỉnh, Tần Vị Trạch và Giản Hàn Chi đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Giản Hàn Chi cẩn thận lau đi vệt nước trên má nàng: “Người có khỏe không? Thập Hoan?”

Là từ miệng Tần Vị Trạch mà hắn biết được tên nàng, cười khò một tiếng, chuẩn bị ôm nàng trở về.

Ai ngờ còn chưa động thủ đã bị Tần Vị Trạch đoạt lấy ôm lên, sau lại chỉ chỉ sang Liên Đình Vân đang đứng bên cạnh: “Người đi ôm nàng ta đi!”

Hiện tại không phải là lúc có thể hành động theo cảm tính, Giản Hàn Chi đi qua đó bế Liên Đình Vân lên, đi theo Tần Vị Trạch quay về chùa.

“Ngụy Đạt, đi tìm Lữ Bất Chu đến đây!” Tần Vị Trạch quát to một tiếng rồi ôm Thập Hoan vào thiền phòng.

Đầu tiên là Tần Vị Trạch và Giản Hàn Chi nghe xong lời tiểu nha hoàn bẩm báo lại thì lao ra ngoài như hai kẻ điên, sau đó nghe được tiếng nổ mạnh. Lữ Bất Chu biết nhất định là đã xảy ra chuyện, hắn để Linh Nhi ở lại chỗ của Thái Hậu, còn mình thì quay về gian phòng mình ở để lấy thêm hòm thuốc.

Quả nhiên vừa mới thu thập xong liền thấy Ngụy Đạt đứng ở cửa.

Người mà Vị Trạch đề ý thì có rất ít, xem bộ dáng hiện tại, tất nhiên không còn ai khác ngoài Thập Hoan.

Ôm Thập Hoan đang suy yếu nhẹ nhàng đặt lên trên giường, tiếp theo đuổi tay muốn cởi quần áo nàng ra.

“Không..... được..... cởi!” Giọng nói yếu ớt của Thập Hoan vang lên.

Tần Vị Trạch mất diết tại ngo, một phen kéo quần áo nàng ra. Trong lúc giằng co, hắn thấy chỗ xương quai xanh bên vai trái của nàng mướt xanh mướt tím, trong mắt lập tức nổi lên hai đốm lửa giận.

Vừa nhìn qua đã biết vết thương này là do bị đánh mà có, trước kia khi hắn tập võ là lúc bị rất nhiều vết thương như vậy, cho nên hắn đã quá quen thuộc với nó.

Nhìn nàng bị thương, sát khí trong mắt Tần Vị Trạch càng hiện rõ. Tất nhiên hắn muốn đem kẻ khiến nàng bị thương mà băm - thành - nghìn - mảnh!

Tần Vị Trạch nhẹ nhàng cởi lớp quần áo ướt sũng của nàng ra, sau đó lấy một bộ quần áo của mình mặc vào cho nàng. Trong toàn bộ quá trình này, trong mắt hắn không có một chút dục vọng nào.

Khi hắn đang đắp chăn lên cho Thập Hoan, Lữ Bất Chu cũng đã tới ngoài cửa.

“Mau lại đây xem cho nàng.” Tần Vị Trạch thấy Lữ Bất Chu tới vội vàng nói.

Lữ Bất Chu buông hòm thuốc xuống, đi qua xem mạch cho nàng. “Chỉ là bởi vì sắc nước nên có chút suy yếu, cũng không có gì đáng lo ngại.”

Tiếp theo hắn lấy một cái bình sứ từ trong hòm thuốc ra, lấy một viên cho nàng ăn. “Đây là thuốc an thần, để nàng có thể ngủ thêm một lát.”

Nghe hắn nói như vậy, trong lòng Tần Vị Trạch an tâm hơn một chút.

“Ca ca làm sao vậy? Muội nghe mọi người bên ngoài nói khi Liên cô nương được ôm trở về thì toàn thân đều là nước, hiện tại nàng ấy vẫn luôn khóc.”
Linh Nhi sốt ruột, Lữ Bất Chu đi mà không nói gì cả, sao nàng có thể không lo lắng, cho nên đến đây xem thử.

Tần Vị Trạch cười cười: “Không có gì đâu, Linh Nhi đừng lo lắng, không phải ca ca đang rất khỏe đây sao?”

“Là Thập Hoan bị thương.”

“Thập Hoan?” Linh Nhi có chút khó hiểu, ngược lại nhìn về phía người đang nằm trên giường: “Nàng..... Nàng là nữ tử?”

Tin tức này làm Tần Linh Nhi có chút khó tiêu hóa, gã sai vặt bên cạnh ca ca lại có thể là nữ?

Lữ Bất Chu vừa nhìn thấy chỗ xanh chỗ tím trên xương quai xanh của Thập Hoan, lúc này Linh Nhi cũng vừa tới. Hắn đứng dậy, đưa cho Linh Nhi hai cái bình sứ một đen một trắng: “Linh Nhi, dùng khăn mềm thấm thuốc trong bình màu trắng, rồi lau hết thuốc màu đen trên người nàng ấy đi [*]. Sau lại dùng thuốc trong bình sứ màu đen bôi lên chỗ bị thương trên vai nàng ấy.”

[*] Editor: Thuốc màu đen là thuốc từ trước tới giờ Thập Hoan dùng để cải trang, bôi đen làn da của mình á.

Chuyện này phải để Linh Nhi tới làm, nếu đổi thành người khác, còn không bị Tần Vị Trạch giết chết mới lạ.

“Được, mọi người đi ra ngoài trước đi.” Linh Nhi nhận lấy bình thuốc, nhìn cô nương đang hôn mê nằm trên giường, nói.

Cho Lữ Bất Chu một ánh mắt khen ngợi "Người thật thông minh" xong, hai người bọn họ liền đi ra ngoài.

Linh nhi tò mò nhìn người trên giường, cẩn thận lau hết thuốc màu đen trên má Thập Hoan. Dần dần lộ ra da thịt trắng nõn bên trong.

Nhìn hai má đen trắng đối lập, Linh nhi cảm thấy rất thú vị, động tác trên tay càng thêm cẩn thận.

Giản Hàn Chi buông Liên Đình Vân xuống, sau khi thay đổi một bộ quần áo xong cũng đi tới chỗ của Tần Vị Trạch. Vừa vào cửa đã nhìn thấy Tần Vị Trạch cùng Lữ Bất Chu đang đứng ở gian ngoài.

“Thập Hoan thế nào rồi?” Giản Hàn Chi hỏi.

Nghe trong giọng nói kia không hề che giấu sự quan tâm, ánh mắt Tần Vị Trạch hơi trầm xuống, nhưng suy cho cùng thì hôm nay hắn mới là người cứu được Thập Hoan: “Nàng không sao, Linh Nhi đang ở bên trong chăm sóc cho nàng.”

Đêm đã về khuya, trăng treo trên cao, ánh sáng màu trắng bạc soi tỏa như phủ thêm một tầng sa mỏng khắp tứ phía.

Ba người đều không nói nữa, hoặc đứng hoặc ngồi chờ tin tức bên trong.

Mà bên chỗ Liên Đình Vân, nàng bị hoảng sợ không nhẹ, vẫn luôn không ngừng run rẩy kêu khóc. Mặc kệ Thừa tướng phu nhân có an ủi thế nào cũng không được.

Nàng không hiểu vì sao Tần Vị Trạch lại hành động như vậy, chẳng lẽ đúng như lời đồn – hẳn thật sự là đoạn tụ?

Ước chừng qua một canh giờ, rốt cuộc cửa cũng được mở ra, Linh Nhi vẫy tay với đám người bên ngoài, trong ánh mắt nàng tràn đầy hưng phấn.

Lữ Bất Chu đi qua trực tiếp lôi kéo tay Linh Nhi: “Có phải nàng phát hiện ra bảo bối nên mới khiến nàng cao hứng như vậy?”

“Nàng ấy đã tỉnh, hơn nữa.”

"Suýt!" Lữ Bất Chu ý bảo nàng đừng lên tiếng, lôi kéo nàng rời đi. Người đã không còn gì đáng ngại, những chuyện còn lại hẳn không muốn dính vào, vẫn nên đi trước thì hơn.

Tần Vị Trạch và Giản Hàn Chi vội vàng vào phòng, trên giường Thập Hoan đã tỉnh, nàng vừa nhấc đầu lên đã thấy hai người kia đều đang sững sờ ở nơi đó.

Tuy rằng Tần Vị Trạch đã sớm xem qua bức họa của nàng, nhưng hiện tại thấy được dung nhan thật sự của nàng hẳn vẫn vô cùng ngạc nhiên. Mái tóc dài đen nhánh xỏa tung, đôi mày liễu cong cong, dưới hai hàng lông mi run run như cánh bướm, là một đôi mắt trong veo như nước hồ mùa thu đang nhìn hai người bọn họ. Cái mũi nhỏ nhắn tinh tế, phía dưới là hai cánh môi đỏ thắm.

Bởi vì thân thể suy yếu, nên khuôn mặt nhỏ tái nhợt của nàng ngược lại càng khiến cả người nàng có thêm một vẻ đẹp mềm yếu dịu dàng.

Mà độ kinh ngạc của Giản Hàn Chi cũng không kém gì Tần Vị Trạch, đã quen nhìn nàng trong bộ dạng gầy sai vặt, thật sự hẳn có chút khó mà tin được mỹ nhân trước mắt và gầy sai vặt mọi ngày là cùng một người!

“Nàng cảm thấy thế nào rồi?” Giản Hàn Chi hoàn hồn đầu tiên, hỏi.

Thập Hoan yếu ớt cười cười: “Đã không sao rồi, chỉ là thân thể còn có chút suy yếu, lại nghỉ ngơi một chút là được.”

Tần Vị Trạch tiến lên, ngồi vào mép giường: “Có muốn ăn cái gì không?”

Nàng lắc đầu, lúc này không đặc biệt muốn ăn gì cả, tinh thần có hơi uể oải.

“Nàng nghỉ ngơi cho tốt, mặc kệ chuyện gì đều chờ ngày mai lại nói.” Giản Hàn Chi thấy Tần Vị Trạch không có ý định rời đi, hẳn ngầm ý cười nhìn Tần Vị Trạch: “Vương gia, chúng ta vẫn nên đi ra ngoài trước, cũng để cho Thập Hoan nghỉ ngơi.”

Tần Vị Trạch không vui, hẳn vốn định ở lại bồi Thập Hoan nhưng hiện tại lại gặp một tên nhiều chuyện này.

“Vương gia và Giản đại nhân cũng mệt mỏi rồi, các người đi nghỉ ngơi đi.” Thập Hoan yếu ớt mở miệng nói.

Giọng nói dịu dàng giống như tiếng suối róc rách chảy thẳng vào lòng Tần Vị Trạch. Hắn đồng ý, đáp chần lên cho nàng rồi đứng dậy cùng Giản Hàn Chi đi ra ngoài.

Thập Hoan thở phào nhẹ nhõm một hơi, hiện tại nàng rất sợ một mình đối mặt với Tần Vị Trạch. Hắn cứu nàng, giúp nàng, nàng đều rất cảm kích, nhưng hiện tại nàng không có cảm giác ái mộ Tần Vị Trạch.

Cho dù là kẻ ngốc cũng có thể cảm nhận được hành động của Tần Vị Trạch là đang thể hiện điều gì.

Ở trước mặt Giản Hàn Chi và Liên Đình Vân mà hắn dám hô hấp nhân tạo cho nàng, không biết Liên Đình Vân có bị hành động này của hắn dọa sợ hay không.

Nhưng nàng cũng không cần lo lắng cho Liên Đình Vân, nàng cần phải nghỉ ngơi lấy lại tinh thần cái đã. Âm ỉ làm ra động tĩnh lớn như vậy, không biết ngày mai chuyện gì sẽ xảy ra nữa đây.

Nữ nhi của Thừa tướng suýt nữa mất đi trong sạch, tay chân của nhi tử nhà Tĩnh Nam Hầu đã bị phế, lại bị trọng thương. Gia quyến của hai vị trọng thần trong triều đình xảy ra chuyện như thế, Thái Hậu lập tức mang theo mọi người hỏi cung điều tra chân tướng sự việc.

Tần Vị Trạch vẫn chưa kinh động bất kỳ kẻ nào, trực tiếp mang theo Thập Hoan về vương phủ.

“Nàng định đi đâu?” Thấy nàng muốn xuống giường, hắn liền ấn nàng trở về, hỏi.

“Ta đã không có việc gì, hơn nữa ta có chút lo lắng chuyện hái hoa tặc nên muốn đi xem.”

“Chỗ nào nàng cũng không được đi, ngoan ngoãn nghỉ ngơi cho bổn vương.”

Kéo chân qua đắp lên người nàng: “Nếu nàng dám chạy loạn, bổn vương sẽ trói nàng lại.”

Thập Hoan vừa muốn phản bác đã thấy Ngụy Đạt đi đến: “Vương gia, thỉnh ngài đến đại đường một chuyến, Thái Hậu dẫn theo Liên cô nương đến đây, hơn nữa Thái tử cũng đi theo.”

“Đã biết.” Hắn lười biếng trả lời.

Không có việc thì không đến tòa tam bảo [2], nhóm người này tất nhiên là không có ý gì tốt gì. Đặc biệt là Thái tử, chỉ sợ hắn muốn mượn sự việc hôm qua để đến gây chuyện đây mà [3].

[2] Vô sự bất đăng tam bảo điện (无事不登三宝殿). Tam Bảo điện là chỉ nơi tổ chức sinh hoạt của Phật giáo, ví dụ như Đại Hùng Bảo điện (chánh điện). Ngoài ra, nơi để sách kinh là Tăng Kinh các và tăng phòng là nơi người tu hành nghỉ ngơi. Chúng đều là những nơi tôn nghiêm quan trọng, người ngoài không thể tùy tiện vào. Vì thế, nếu không có việc gì quan trọng thì không được vào nơi Tam Bảo, từ đó có câu “vô sự bất đăng tam bảo điện”, đại loại không có việc thì không đến gõ cửa.

[3] Nguyên văn Tô văn chương (做文章), nghĩa là làm văn; viết văn (dựa vào một việc nào đó để rêu rao, thổi phồng lên...).

Ném cho Thập Hoan một ánh mắt cảnh cáo xong hắn liền xoay người rời đi.

Mà Thập Hoan cũng nghe mấy lời vừa rồi của Ngụy Đạt, sao Thái tử lại đột nhiên đến đây? Hơn nữa nàng nghe nói Tĩnh Nam Hầu và Thái tử thường xuyên qua lại rất thân thiết, chẳng lẽ là muốn ra mặt thay Lý Văn Hàng?

Nhưng hiện tại cũng đã có đầy đủ nhân chứng vật chứng, chỉ cần Liên Đình Vân chịu đứng ra làm chứng, kết hợp với vật chứng trong tay Thập Hoan thì vụ án hái hoa tặc này đã có thể kết thúc.

Tần Vị Trạch mới vừa ra khỏi cửa, còn chưa đi xa đã nhìn thấy đoàn người của Thái Hậu đã tới Vô Ngân các trước hắn.

“Sao Hoàng tử mẩu lại trực tiếp đến đây, các người hầu hạ kiểu gì vậy?” Tần Vị Trạch lạnh giọng nói với đám người hầu hạ bên cạnh bà.

Thái Hậu độ khoảng 60 tuổi, mặc trường bào màu xanh đậm, trên đầu cài trâm phượng hoàng bát bảo. Ánh mắt uy nghiêm, nhưng khi nhìn sang Tần Vị Trạch thì trong mắt bà lại xuất hiện một chút ý tứ sùng ái.

“Vân nhi nói với ai gia rằng tối hôm qua Lý Văn Hàng và một gã sai vặt có ý đồ vô lễ với nàng, mà gã sai vặt này đúng là người trong Vương phủ, có việc này không?”

“Là nàng nói?” Ánh mắt sắc lạnh của Tần Vị Trạch đảo qua người Liên Đình Vân, nàng cúi đầu, hôm nay nàng chính là muốn đẩy gã sai vặt kia vào chỗ chết.

Nàng không thể để bất kỳ kẻ nào cướp biểu ca đi, dù là kẻ nào cũng không được!

“Người xác định là gã sai vặt kia vô lễ người?” Vẻ mặt tươi cười của Tần Vị Trạch mang hàm ý sâu xa, khiến Liên Đình Vân trong lúc nhất thời có chút mơ hồ khó hiểu.

“Chính là hắn, gã sai vặt đó đã ấn muội ở trên mặt đất, có ý đồ..... Ý đồ muốn hủy đi trong sạch của muội!”

Nàng vừa nói vừa lau nước mắt, làm ra vẻ nhu nhược động lòng người, nhìn bộ dạng thật đáng thương.

Nhưng Tần Vị Trạch lại khinh miệt nhìn những giọt nước mắt cá sấu của nàng, không hề dao động.

Thái tử đứng ở một bên vui vẻ xem kịch. Năm nay hắn đã hai mươi bốn tuổi, so với Tần Vị Trạch thì hắn lớn hơn hai tuổi. Đầu đội mũ kim quan, thân mặc trường bào đen tuyền, trong đôi mắt hạnh chứa đầy ý cười, môi trên khẽ nhếch.

Có ý đồ vô lễ với nữ nhi của Thừa tướng, nếu hắn làm tốt lần "Tô văn chương" này, tuyệt đối có thể khiến Tần Vị Trạch đại thương nguyên khí.

Ở trong phòng, Thập Hoan vội lật chăn ra nhảy xuống giường. Bản lĩnh trọn mắt nói dối của Liên Đình Vân thật là càng ngày càng lão luyện. Nàng cứu nàng ta, ngược lại còn bị nàng ta hãm hại.

Hôm nay nàng sẽ tính món nợ này cho rõ ràng! Nàng ta thật sự nghĩ rằng nàng rất dễ bị ức hiếp sao?!

Mở cửa ra, Thập Hoan lập tức xuất hiện trước mặt mọi người. “Liên cô nương nói đêm qua ta có ý đồ vô lễ với cô sao?”

Mọi người vừa thấy Thập Hoan thì ai nấy đều sững sốt, sao người xuất hiện lại là một nữ nhân? Không phải là gã sai vặt sao?

Nhìn thấy mỹ nhân, trong mắt Thái tử lập tức xuất hiện vẻ tham lam.

Ánh mắt lạnh lẽo của Tần Vị Trạch bắn về phía Thái tử, hận không thể móc mắt hắn ta ra.

Nàng dám không nghe lời hắn mà tự mình chạy ra, chẳng lẽ nàng không tin hắn có thể bảo che chở được cho nàng hay sao?

Bộ dáng nàng cẩn thận mà đoan trang, Liên Đình Vân càng nhìn càng cảm thấy quen mắt. Trách không được biểu ca lại hôn nàng, còn che chở nàng như vậy! Liên Đình Vân bỗng nhiên hiểu được.

Thì ra là kim ốc tàng kiều!

Về oán độc hiện lên trong mắt Liên Đình Vân, một nữ nhân là không có khả năng phi lễ nàng, cho nên nàng lập tức sửa miệng, nói dối: “Chính là người, người giúp đỡ Lý Văn Hàng lừa ta đến đó.”

Thập Hoan từ từ đi tới, nhìn vị lão phu nhân đang ngồi ở đó, không thể nghi ngờ gì nữa, đây chính là Thái Hậu.

Nàng cúi người hành lễ, xem như gặp qua.

Tiếp theo lại đi tới bên cạnh Liên Đình Vân: “Không phải vừa rồi Liên cô nương còn nói ta phi lễ cô sao? Sao bây giờ nhìn thấy ta là nữ nhi thì lại sửa miệng rồi? Chẳng lẽ nhìn thấy ta là nữ nhi, không có cách nào chứng thực tội danh ta phi lễ nên cô nương không cam lòng à?”

“Người..... Người ngấm máu phun người!”

“Vậy xin Liên cô nương nói rõ cụ thể là ta đã lừa gạt cô nương thế nào?”

Gió nhẹ chột thổi qua, làn váy dài của Thập Hoan cũng khẽ dao động theo gió. Nàng chỉ chải kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, tự tin đứng sừng vai với Tần Vị Trạch, khiến người ta nhìn không được mà đưa mắt nhìn qua.

Thái Hậu vẫn là lần đầu tiên thấy cô nương to gan như vậy, đứng ở trước mặt mọi người mà không hề hoảng sợ chút nào. Ngược lại bà cũng chưa mở miệng cắt ngang, chỉ là muốn nhìn xem nàng sẽ làm thế nào.

“Người gạt ta nói biểu ca ở trên đảo chờ ta, nói ta qua đi tìm huynh ấy.”

“Ta nói với cô nương vào lúc nào?”

“Tất nhiên là lúc chạng vạng.”

Khóe miệng Tần Vị Trạch cong lên một nụ cười tán thưởng, không tệ, còn rất thông minh, Liên Đình Vân này đã bị nàng cho vào tròng.

“Thỉnh Thái Hậu minh giám, lúc chạng vạng ta đang ở cùng với Vương gia, hơn nữa Giản Hàn Chi Giản đại nhân cũng có thể làm chứng!” Vừa nhớ lại cảnh tượng kia Thập Hoan lập tức nổi giận. Minh bạch vật như vậy, tất cả đều là do Tần Vị Trạch ban tặng.

“Không sai, chạng vạng ngày hôm qua ta cùng với Vương gia luận bàn võ nghệ, hơn nữa lúc ấy nàng cũng có ở đó.” Giản Hàn Chi nghe được tin tức nói Thái Hậu dẫn theo đoàn người đến đây, hận không yên lòng nên cũng đi theo đến.

Ai ngờ vừa đi vào liền nghe được Thập Hoan muốn hắn làm chứng, tất nhiên là hắn đồng ý không chút do dự.

Nghĩ đến cảnh tượng hôm qua nàng bị hắn ôm vào trong ngực, lại nhìn Thập Hoan của hôm nay.... Trong ánh mắt hắn có hơi mất tự nhiên.

Tuy rằng Tần Vị Trạch rất không thích cách Giản Hàn Chi xuất hiện kịp lúc như vậy, nhưng trong lúc này hắn không rảnh để ý tới người này.

Liên Đình Vân có chút hoảng loạn, nhưng rất nhanh nàng ta đã kịp bình tĩnh lại, lập tức hạ giọng, vô cùng uất ức nói với Thái Hậu: “Thái Hậu, Vân nhi vô dụng, ngay cả sự việc mà cũng nói không rõ, để người ta ức hiếp như vậy. Vân nhi là không muốn để biểu ca bị người xấu lừa gạt, Thái Hậu ngài nhất định phải nhìn rõ mọi việc đó!”

Từ trước đến nay Liên Đình Vân ở trước mặt Thái Hậu đều bày ra bộ dáng ngoan ngoãn, nên được Thái Hậu yêu thích. Hiện tại thấy Thập Hoan xinh đẹp như vậy, hơn nữa nàng còn làm gã sai vật đi theo bên cạnh biểu ca bấy lâu nay, sao nàng ta có thể không hận cho được.

Khi nghe được câu chất vấn của nữ tử trước mặt, hiển nhiên là câu trả lời của Liên Đình Vân không hợp logic. Thái Hậu vỗ vỗ tay nàng ta, nói: “Vân nhi yên tâm, ai gia sẽ không bỏ qua cho bất kỳ kẻ nào dám khi dễ người! Nhưng mà người cần phải nói thật cho ai gia biết.”

“Lời Vân nhi nói đều là lời nói thật.”

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn bộ dáng của Liên Đình Vân, Thập Hoan cười lạnh, nàng hỏi tiếp: “Tối hôm qua Liên cô nương bị rút vào hồ sao? Nhưng hình như Liên cô nương không biết bơi, mà trong hồ kia lại có rất nhiều mạch nước ngầm. Xin Liên cô nương giải thích một chút xem cô lên bờ bằng cách nào vậy?”

Nhắc tới chuyện rơi xuống nước, Liên Đình Vân liền tức giận: “Rõ ràng là người đẩy ta xuống.”

“Nói như vậy là đầu tiên Liên cô nương bị ta lừa đi lên đảo, sau đó tránh được ma trảo của Lý Văn Hàng và ta mưu hại cô nương, cuối cùng đại nạn không chết mà từ trong hồ bỏ lên được bờ, lại được Giản đại nhân cứu rồi đưa về thiền phòng. Ta nói vậy đúng không?”

“Chính là như thế!” Liên Đình Vân một mực chắc chắn.

“Ha ha.....” Tần Vị Trạch đã nhìn không được nữa, hần bật cười: “Thế nhưng vì sao Lý Văn Hàng lại nói hần muốn phi lễ người, mà gã sai vật này thì đến cứu người, lại còn mang theo người nhảy vào trong hồ để tránh hòa lôi đạn vậy?”

“Nói hươu nói vượn!”

“Người đang nói bốn vương sao?” Giọng nói của hần trở nên vô cùng âm trầm, Liên Đình Vân sợ tới mức tránh ra sau lưng Thái Hậu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Nếu Ta Muốn Chạm Vào Nàng, Nàng Cho Rằng Mình Tránh Được Sao?

Edit: Tiểu Yến.

Beta: Ahkung.

“Không biết hoàng tử mẫu có nghe rõ chưa? Nếu như người không tin, Vị Trạch sẽ đưa Lý Văn Hàng đến để đối chất, chỉ là không biết ý của biểu muội như thế nào?”

“Thái Hậu có lòng từ bi, tất nhiên sẽ không tùy tiện oan uổng người tốt, cũng sẽ không bỏ qua kẻ khi dễ Liên cô nương. Sao Liên cô nương có thể ăn nói bừa bãi? Hay là... bị người nào đó người sai sử?”

Tần Vị Trạch thật sự càng ngày càng thích phương thức nói chuyện của Thập Hoan. Không chút hoang mang, bình tĩnh thông dong, quả nhiên là nữ nhân hần coi trọng.

“Vân nhi, tốt nhất người hãy nói rõ ràng là có chuyện gì, nếu không ai gia sẽ không thiên vị giúp người.” Thái Hậu là người minh bạch, tuy rằng yêu thương Liên Đình Vân nhưng tuyệt đối sẽ không bị nàng che mờ tâm trí.

“Này..... Ta..... Ta nói như vậy, chỉ là vì giúp biểu ca mà thôi. Nữ tử này giả dạng thành gã sai vật, có ý đồ muốn ở bên cạnh biểu ca mê hoặc hần.” Lời này vừa nói ra, mọi người đồng loạt lắc đầu, lời này chẳng khác gì thừa nhận những lời vừa rồi của mình là nói dối. Quả thật bản lĩnh của Liên Đình Vân còn quá kém.

“Người làm ai gia quá thất vọng rồi!” Cả gan mưu đồ hãm hại người khác, còn thỉnh bà tới vương phủ diễn trò khôi hài.

“Ai gia cho người trở về tự kiểm điểm lại, không có ý chỉ thì người không được bước ra phủ Thừa tướng một bước! Đi ngay.”

Liên Đình Vân lập tức sợ ngây người, chỉ vào Thập Hoan mắng: “Người là đồ nữ nhân tâm như rắn rết, trốn ở trong phủ của biểu ca giả dạng thành gã sai vật, người chính là muốn câu dẫn biểu ca, nhất định là như vậy!”

“Đồ nàng ta ra ngoài cho bốn vương!” Dám ở chỗ này nói xằng nói bậy, nếu không phải bởi vì có Thái Hậu ở đây, hần chắc chắn sẽ không bỏ qua nàng ta.

Thập Hoan không đồng cảm với Liên Đình Vân chút nào, loại nữ nhân tâm địa như rắn rết này, cảm tức quả thực đã quá lợi cho nàng ta rồi.

“Thái Hậu, Lý Văn Hàng và tên hái hoa tặc hay gây án gần đây có điểm giống nhau, Vương gia đã nắm giữ chứng cứ. Lần này chính là Vương gia sắp xếp mọi việc, muốn dẫn hần lộ mặt rồi bắt ngay tại trận. Ai ngờ Liên cô nương tự mình đánh bậy đánh bạ thành mối như. Nhưng nếu đã bắt được người nọ, mong rằng Thái Hậu chủ trì công đạo, lấy lại công bằng cho những nữ tử bị hại, cũng không uổng công Vương gia mất ăn mất ngủ mà phá án.”

Nàng thân nhiên đem công lao của mình toàn bộ tính cho hần. Tần Vị Trạch không có một chút vui vẻ nào. Bởi vì đôi mắt to tròn linh động tình quái kia đang tính toán sao cho thắng cuộc kia.

Thái Hậu vừa nghe, quả thực tươi cười đầy mặt: “Lần này Vị Trạch làm rất tốt, ai gia tất nhiên sẽ kể lại việc này cho phụ hoàng của người.”

Nói xong liền dẫn đầu đoàn người rời đi.

Tiền Thái Hậu đi, thấy Liên Đình Vân bị cấm túc nên cả người Thập Hoan cảm thấy thoải mái không ít.

Vừa mới quay về, Tần Vị Trạch đã bắt lấy tay nàng kéo vào phòng: “Không nghe lời mà nghỉ ngơi cho tốt, tự ý ra ngoài đi đi lại lại. Xem ra bốn vương phải tính sổ với nàng rồi!”

“Phanh” Một tiếng cửa đóng lại, Thập Hoan tránh thoát khỏi sự kiềm chế của hắn.

“Vương gia, thỉnh ngài lần sau nói chuyện cho đàng hoàng, đừng hờ một chút là động thủ.” Nàng xoa xoa cổ tay bị kéo đau nói.

“Nếu nàng vẫn không ngoan ngoãn nghe lời, bốn vương sẽ luôn như thế này.”

Ng ngoan ngoãn nghe lời? Nàng căn bản không có ý muốn nghe lời hắn.

“Ít ngày nữa ta tin là Hoàng Thượng sẽ khen ngợi xuống. Lần trước chúng ta có đánh cuộc, vẫn còn tính chứ?”

"Nhưng vẫn còn một chuyện nàng chưa làm được, đó là khiến bá tánh ca tụng ta!"

Biết hắn muốn chơi xấu, Thập Hoan sớm đã có chuẩn bị. Nàng hơi nghiêng đầu, tự tin nói: “Người nhà của những nữ tử bị hại đó đã viết hàng vạn bức thư đề trình lên Hoàng Thượng. Trong thư chẳng những thỉnh cầu nghiêm trị tên hải hoa tặc, hơn nữa còn ca tụng công đức Vương gia tra án.”

Từ khi giúp những nữ tử đó khai thông tâm lý, Thập Hoan đã sớm bắt đầu suy tính về chuyện này. Chẳng qua vẫn luôn là âm thầm tiến hành, không may lộ ra tí nào.

Nếu muốn thắng, không có át chủ bài thì làm sao có thể.

Tần Vị Trạch luôn cảm thấy nàng vẫn nằm trong tầm kiểm soát của mình, nhưng hắn không ngờ rằng nàng lại có thể giấu giếm hắn làm ra một chuyện lớn như vậy. Thật là nằm ngoài dự đoán của hắn.

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng hắn không khỏi thấy bất an. Cái loại cảm giác không thể khống chế nàng làm hắn thực không thích. “Không vội, chờ những việc này đều trở thành sự thật, bốn vương lại cho người lệnh bài cũng không muộn!”

Thập Hoan vẫn luôn lơ mơ cảm thấy hắn có chút ý định muốn quyệt nọ.

Chuyện này có thể tạm thời bỏ qua, trong lòng Thập Hoan còn có một chuyện khác phải làm!

“Vương gia, nếu việc này thực sự có người phía sau màn làm chủ, như vậy tất nhiên phải đào sâu thêm một chút. Hơn nữa, ngày ấy ta trong lúc vô tình nghe thấy Liên Đình Vân là bởi vì nhận được bức thư Vương gia gửi nên mới đi đến bên hồ. Không biết Vương gia có viết phong thư này không?”

Viết thư?

Tần Vị Trạch lắc đầu, nếu có viết, hắn cũng không thể nào viết cho Liên Đình Vân.

“Như vậy tất nhiên là có người giả mạo!”

Có thể bắt chước bút tích của hắn, Tần Vị Trạch nhíu mày, hay là..... Là người đó?

Nhưng rốt cuộc hắn vẫn không nói ra, nếu thật sự là người nọ làm, như vậy tất cả mọi chuyện đều có thể giải thích được.

“Việc nàng phải làm đã làm xong, việc này dừng ở đây, bốn vương tự có quyết định.”

Thập Hoan cảm thấy có chút kỳ quái, việc này tất nhiên là có ẩn tình, nếu không vì sao Tần Vị Trạch không để cho nàng can dự vào? Hơn nữa ánh mắt hắn, rõ ràng là đối với người làm chủ sau màn này có quen biết, nhưng lại không nói ra.

Thôi, mình còn chuyện gấp cần làm, nàng tuyệt đối sẽ không quên ả Liễu Nhi muốn đẩy nàng vào chỗ chết kia.

“Vương gia, chẳng hay Vương gia có thể giúp ta một chuyện hay không? Ta muốn bắt nha hoàn bên cạnh Liên Đình Vân – Liễu Nhi!” Ngày ấy suýt nữa đã bị ả ta hại chết, cuối cùng lại để ả ta chạy mất. Tất nhiên nàng sẽ không bỏ qua ả ta.

“Muốn bốn vương giúp, nàng phải có thành ý.”

“Chỉ cần Vương gia bắt được ả, tất nhiên ta sẽ cảm tạ Vương gia.”

“Bốn vương không cần nàng cảm tạ, bốn vương muốn chính là cái này.” Dứt lời, một phen kéo nàng đến gần, sau đó cúi đầu muốn hôn nàng.

Thập Hoan sớm có phòng bị, nghiêng đầu qua một bên né tránh, khiến hắn chỉ chạm vào má nàng.

Nhân cơ hội tránh thoát khỏi sự giam cầm của hắn, Thập Hoan nhanh tay nhanh mắt mở cửa phòng ra, đứng ở bên ngoài cửa, đối diện với Tần Vị Trạch.

Cảm xúc non mềm ở tay còn chưa biến mất, nhưng tiểu nhân nhi trước mắt đã né tránh. Tia phòng bị trong mắt nàng làm Tần Vị Trạch rất không thoải mái.

“Vương gia, có một số việc chúng ta vẫn nên nói chuyện rõ.” Nàng đứng ở ngoài cửa, bởi vì bên ngoài có thị vệ gác, tốt nhất không nên để hai người bọn họ đơn độc ở chung.

Hơn nữa ngày ấy tự nhiên bị hấn cưỡng hôn, Thập Hoan vẫn luôn nghĩ phải nói rõ ràng với hấn, nàng thật sự không muốn tạo nên cho hấn bất cứ hiểu lầm gì.

Tần Vị Trạch làm sao có thể nhìn không thấu tiểu tâm tư của nàng, nàng thật sự cho rằng mình trốn đến ngoài cửa là được sao?

Khẽ mỉm cười, Tần Vị Trạch ngược lại ngồi trên ghế. Cầm lấy ấm trà rót một ly trà cho mình, chậm rãi cầm lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Đi vào, nếu không không bàn nữa!”

Thập Hoan bất động, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hiện lên nét tức giận, ý cười thoáng hiện lên trong ánh mắt của hấn làm Thập Hoan cảm vô cùng phần chương mất.

Ý cười của Tần Vị Trạch lại càng lúc càng đậm, nàng là nữ nhân đầu tiên khiến hấn động tâm.

Thân là Vương gia, trong triều đại thần nịnh bợ hấn chỗ nào cũng có. Mà mỹ nhân, hấn gặp qua vô số. Quyến rũ, thanh thuần, mị hoặc, thanh nhã.

Hấn cũng không chạm vào những nữ nhân đó, cũng không để các nàng trong lòng.

Lấy lòng cũng thế, nịnh hót cũng thế, đều chỉ làm hấn có cảm giác vô cùng chán ghét.

Vốn dĩ cho rằng gã sai vặt bên cạnh này cũng mang theo mục đích gì đó. Năm lần bảy lượt thăm dò lại khiến hấn bất ngờ kinh hãi. Khi tiểu nhân nhi thông minh này thực hiện được mưu đồ thì nàng sẽ cười trộm, bị hấn trêu chọc nàng sẽ tức giận, gặp được bất công sẽ dám bênh vực kẻ yếu.

Dường như trong ấn tượng của Tần Vị Trạch, chưa bao giờ thấy nữ tử nào như thế này.

Hấn không nói chuyện về tình yêu, cũng không hiểu cái gì là yêu. Hấn chỉ biết là, cùng nàng ở bên nhau làm hấn thoải mái, cho dù sau này hấn có chán ghét nàng, nàng cũng chỉ có thể ngậm ngùi ở bên cạnh hấn mà thôi. Nhưng Tần Vị Trạch cũng biết, nàng không phải là loại người ham hưởng thụ, không phải nữ nhân đòi hỏi danh phận. Nếu như giữ không được nàng, rất có khả năng sẽ biến mất.

Mà hấn muốn trước tiên sẽ chặt đứt ý định rời đi của nàng.

Trùng trùng nhìn hấn một lúc lâu, thấy hấn không có ý định thỏa hiệp, đôi mắt Thập Hoan đột nhiên chột lóe tia sáng, một chân rảo bước tiến vào bên trong cửa, nhưng phía sau lại là đại môn rộng mở: “Vương gia, hiện tại có phải chúng ta đã có thể nói chuyện rồi không?”

“Bỏn vương muốn nàng đi vào đây.”

“Hiện tại ta đứng ở chỗ này, chẳng lẽ là ngoài cửa sao?”

Cả gan dám bắt bẻ hấn, Tần Vị Trạch cũng không tức giận, hứng thú mà nhìn nàng há hê.

Thấy hấn không nói lời gì khó xử nữa, Thập Hoan trầm tư một lát rồi nói: “Nói vậy Vương gia cũng biết thân phận của ta. Ngày ấy ta từ trong xe ngựa chạy thoát được, đánh hôn mê đại hấn lái xe ngựa rồi thay quần áo của hấn, vốn nghĩ trốn được rất xa. Nhưng không nghĩ tới lại trùng hợp gặp phải Vương gia, còn sự tình sau đó Vương gia cũng đều đã biết.”

“Cho nên, nàng muốn nói cái gì?”

“Mấy ngày này ta thực cảm tạ Vương gia thu giữ, ta vẫn sẽ luôn tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận, nhưng ta cũng hy vọng Vương gia không nên vượt quá quy củ.”

Không nên vượt quá quy củ?

Tần Vị Trạch nghiền ngẫm, từ từ nhấm nuốt những lời này: “Nếu như bỏn vương càng muốn vượt quá quy củ thì sao?”

Thập Hoan chán nản, vì sao hấn lại nghe không hiểu vậy. Đùa giỡn nàng vui lắm sao?

Hấn hi vọng vô thường, Thập Hoan căn bản đoán không ra trong lòng hấn rốt cuộc đang nghĩ cái gì. Hành động này của Tần Vị Trạch, căn bản không thể là vì tình yêu, hấn cũng giống như trẻ con, đối với món đồ chơi mình yêu thích thì sẽ muốn chiếm làm của riêng.

“Nếu Vương gia cứ khăng khăng như thế, vương phủ này cũng không còn là nơi cho ta dung thân!”

Nàng nói rất dứt khoát, Tần Vị Trạch cầm chung trà chặt đến nỗi ngón tay dần trở nên trắng bệch. Hấn đứng dậy, khóe miệng mang ý cười, nhưng nụ

cười kia lại chạm không đến đáy mắt.

Đi từng bước một đến gần phía nàng, hắn không thích có người làm trái ý hắn, huống chi nữ nhân trước mắt là người hắn muốn giữ lại bên cạnh.

“Nơi này không phải nơi nàng dung thân, vậy nàng lại muốn đi đâu? Lại đi giả trang thành gã sai vặt trà trộn vào phủ khác sao? Đừng quên, Khế ước bán thân của nàng còn ở trong tay bốn vương.”

Tương tượng nếu lúc trước không phải hắn đánh bại đánh bại rồi dẫn nàng về, như vậy hiện tại phần mỹ lệ này của nàng rất có khả năng là do nam nhân khác phát hiện.

“Vương gia đừng quên, khế ước bán thân đó người ký là Tiểu Hoan Từ, không có quan hệ gì tới Thập Hoan cả.”

Tần Vị Trạch cười cười, duỗi tay từ trong tay áo mình lấy khế ước bán thân ra. Ngón tay thon dài từng chút mở tờ giấy kia, thông thả đưa Thập Hoan xem.

Mặt trên ngoại trừ dấu tay ở ngoài, mở đầu là câu nói: “Ta là Tiểu Hoan Từ, năm nay mười sáu tuổi, là người ở kinh thành, thân thể trong sạch, chưa từng phạm tội” bên trong chữ Tiểu Hoan Từ thỉnh thoảng bị đổi thành “Hàn Thập Hoan”!

“Ngài lại có thể sửa khế ước bán thân!” Nàng trăm triệu lần không thể tưởng tượng được mình lại bị lừa. Ngày ấy nàng nhìn thấy rõ ràng chính là chữ “Tiểu Hoan Từ”!

“Là do chính nàng không nhìn kỹ, hiện tại lại đổ lỗi cho bốn vương sao?!” Thu lại khế ước bán thân, Tần Vị Trạch vô cùng đắc ý.

Hắn đã sớm tính toán trước một bước, muốn đầu với hắn? Nàng còn non lắm!

Thập Hoan theo bản năng mà cắn môi dưới, tuy rằng nàng không để ý cái gì khế ước bán thân, nhưng ở thời đại này, thứ này trên cơ bản hoàn toàn nhận định một người thuộc quyền sở hữu của ai.

Nếu nàng tự mình đào tẩu, Tần Vị Trạch có thể cảm thấy này đến quan phủ, quan phủ sẽ dán lệnh truy nã khắp nơi. Như vậy sẽ càng thêm khó khăn cho việc nàng đào tẩu!

Nàng bình tĩnh lại, cứ coi như khế ước bán thân ở trên người hắn. Như vậy thì thế nào? Nàng còn có thể “lấy” trở về. Hoặc là, thôi miễn hắn!

“Vương gia, khế ước bán thân này ngài cứ giữ cho cẩn thận!” Bốn chữ cuối cùng, nàng cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

“Điều này là tất nhiên.”

Bên này, Thập Hoan cùng Tần Vị Trạch đấu trí đấu dũng, nhưng ngoài kia chuyện gã sai vặt bên cạnh Ninh Vương gia là nữ nhi đã trở nên vô cùng huyền ảo.

Vào đêm, Giản Hàn Chi một mình một người ở trong hoa viên uống rượu.

Trong đầu hắn trước sau hiện lên bộ dáng của Thập Hoan, khi hắn biết được nàng là nữ nhi thì trong lòng vô cùng vui vẻ. Nhưng hiện tại hắn lại có chút lo lắng.

Hắn có thể giúp nàng rời khỏi Ninh Vương phủ hay không?

“Hàn Chi có tâm sự?” Giản Kính Học ngồi ở bên cạnh hắn, cầm lấy một cái chén khác tự rót rượu cho mình.

“Cha, sao người lại tới đây.”

Từ nhỏ đến lớn Giản Hàn Chi đều rất khâm phục người cha này. Đã lăn lộn nhiều năm trên quan trường nhưng cha vẫn luôn cương trực công chính, dám nghĩ dám nói. Hiện giờ trong triều thế lực chia làm hai phe, một bên ủng hộ Thái tử, một bên ủng hộ Ninh Vương, nhưng mà cha lại không nghiêng về bên nào, chỉ một lòng vì bá tánh.

Giản Kính Học nhìn Giản Hàn Chi, cười nói: “Gặp con một mình ở đây uống rượu giải sầu, tất nhiên là vì có chuyện phiền lòng. Không bằng nói ra, để vi phụ cho con lời khuyên.”

“Con không phải mượn rượu giải sầu.”

“Nếu không có giải sầu, con là ở đây nhớ đến người nào sao?”

Giản Hàn Chi cười cười, dù không lên tiếng phủ nhận, nhưng hắn vẫn lắc đầu. Nhớ? Hắn thực sự lo lắng cho nàng, nhưng chắc chắn không phải là “nhớ”.

Vừa thấy phản ứng này của hắn, Giản Kính Học đã biết mình đoán đúng tám chín phần.

“Hàn Chi, nếu con có yêu thích cô nương nào, vì phụ rất vui mừng. Nhưng vô luận là cô nương nhà nào, đều chỉ có thể làm trắc thất [*] của con mà thôi.”

[*] Vợ nhỏ.

“Tại sao?”

“Bởi vì con sớm đã có thể từ đình hôn từ trong bụng mẹ!”

Giản Hàn Chi nhìn phụ thân của mình bằng ánh mắt khó tin. Chuyện này hai mươi năm qua hắn chưa nghe cha mẹ nhắc tới bao giờ, thậm chí chưa từng thấy hạ nhân thảo luận qua chuyện này.

Trong lòng hắn không khỏi trầm xuống. Bóng đêm yên tĩnh kia giờ phút này cũng không thể bình phục nội tâm phiền não của hắn.

Nếu hắn có thể từ đình hôn từ trong bụng mẹ, như vậy cha mẹ quả quyết sẽ không cho phép hắn cưới người khác làm chính thất. Hơn nữa, không biết vì sao lúc này đầu óc của hắn lại hiện lên bóng dáng của Thập Hoan.

Ấm chế cảm giác bức bối xuống, hắn cầm lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Thấy cảm xúc của hắn không tốt, Giản Kính Học biết tiểu tử này tất nhiên là đã thích người nào đó rồi. Nhưng làm người thì không thể nói không giữ lời, huống chi đây là lời hứa của phụ nhân đã mất, ông không thể vi phạm.

Đứng dậy vỗ vỗ bả vai Giản Hàn Chi: “Không nên uống quá nhiều.” Dứt lời liền rời đi.

Giản Hàn Chi thu lại nỗi lòng, nhưng vị chua xót trong lòng vẫn không thể voi bớt. Vì sao phải đình hôn từ trong bụng mẹ?

Bỗng nhiên hắn nhớ lại, cha vẫn chưa nói đối tượng đình hôn từ trong bụng mẹ với hắn là ai.

Có lẽ, hắn có thể hỏi cha, sau đó... hắn có thể tìm cách để vị cô nương đó chủ động từ hôn!

Nghĩ đến đây, đột nhiên hắn cảm thấy mình đã tỉnh rượu hơn phân nửa.

Đứng dậy liền đuổi theo phụ thân, hắn muốn hỏi cho rõ ràng!

Đêm đã khuya, Thập Hoan vẫn ngồi ở cửa cạnh hành lang, căn bản không có ý muốn đi ngủ.

Nến đã cháy hơn phân nửa, xung quanh chỉ còn tiếng gõ mõ báo canh giờ là nghe được rõ ràng.

Nhưng nàng không hề cảm thấy buồn ngủ, mà nhàm chán ngẩng đầu lên đếm từng ngôi sao.

“Nàng muốn ngồi đến hừng đông à?” Tần Vị Trạch dựa vào khung cửa, từ bên trong nhô đầu ra. Hắn đã thay áo ngoài, cả người thoải mái tự nhiên.

Thập Hoan không muốn ngủ, đặc biệt không muốn ngủ ở nơi này.

Trước kia nàng là gã sai vặt, gác đêm cho hắn là chuyện nên làm. Nhưng hiện tại tất cả mọi người đều biết nàng là nữ nhi, lại cùng hắn ngủ ở cùng một phòng, chắc chắn sẽ bị mọi người đàm tiếu.

“Ta không buồn ngủ, ngái ngủ trước đi.” Ôm chân dựa vào cây cột tiếp tục đếm sao.

Đột nhiên bị một bóng đen bao phủ, che khuất sao trời trước mắt nàng.

“Đi ngủ!” Lần này ngữ khí của hắn đã trở nên nghiêm khắc. Thời tiết này, tuy rằng ban ngày nhiệt độ khá cao, nhưng đến ban đêm trời rất lạnh, mà nàng mặc ít như vậy ngồi ở đây hóng gió.

Thập Hoan nhìn hắn cười cười: “Chuyện này cũng thật là kỳ, Vương gia ngài không cho ta rời khỏi vương phủ, hiện tại ta có ngủ hay không ngài cũng muốn quản. Ta thật tò mò, làm Vương gia như ngài rất nhàn rồi sao? Hơn nữa chuyện ta không ngủ được cũng đâu ảnh hưởng gì đến giấc ngủ của Vương gia.”

Túm chặt quần áo trên người, quả thật là nàng cảm thấy có chút lạnh. Nhưng nàng không muốn đối mặt với Tần Vị Trạch, đặc biệt là vào ban đêm. Cuồng vọng của hắn khiến nàng sợ hãi, nàng tình nguyện ngồi ngây ngốc ở đây còn hơn.

Cảm giác được áp suất quanh thân hắn dần hạ thấp, thật ra Thập Hoan có một loại khoái cảm vì trả thù được hắn. Nàng luôn bị hắn áp chế, cũng nên cho phép nàng phản kháng một chút chứ!

Sao Tần Vị Trạch có thể không biết nàng đã khôi phục thân phận nữ nhi mà còn ở cùng một chỗ với hắn sẽ bị mọi người dị nghị, nhưng đây là hiệu quả

mà hấn muốn. Bởi vậy hấn quả quyết cự tuyệt đề nghị muốn dọn đến nơi khác ngủ của nàng.

“Ngoan ngoan ngủ, ngày mai bốn vương sec giao Liễu Nhi cho ngươi!”

Đề nghị này làm Thập Hoan động tâm: “Những lời này của Vương gia là thật?”

“Đương nhiên!”

Đạt được mục đích của mình, Thập Hoan lập tức nhảy dựng lên, lười biếng duỗi eo một cái: “Ta mệt mỏi rồi, đi ngủ trước đây.” Mới vừa đi hai bước, đột nhiên hắt xì mạnh một cái.

Tần Vị Trạch nhíu mày, kéo nàng đi vào nhét nàng vào trong chăn.

Thập Hoan bọc chăn, cảm thấy mũi hơi nghẹt, hơn nữa đầu có chút nặng nề choáng váng. Thật là sức khỏe quá kém, gió thổi chút xíu thôi đã không chịu được rồi. Nàng nhắm mắt lại, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Sau thời điểm nửa đêm, Tần Vị Trạch càng nghĩ càng không yên tâm, gió thổi lạnh, lỡ như khiến nàng phát sốt thì làm sao.

Quả thực khi rời giường xem xét, thấy khuôn mặt nhỏ của nàng đỏ bừng nóng như thiêu đốt, vùi sâu vào chăn.

Suốt đêm Tần Vị Trạch không có rời đi. Hấn vẫn luôn ở chỗ này chăm sóc cho Thập Hoan, không ngừng vì nàng đổi khăn ẩm. Đến hừng đông, nhiệt độ cơ thể nàng khôi phục hấn mới nằm ngủ ở bên cạnh nàng.

Lúc Thập Hoan tỉnh lại, cả người giống như mất hết sức lực, yếu ớt vô cùng.

Nàng vừa quay đầu, bất ngờ thấy Tần Vị Trạch nằm ở bên cạnh mình, liền bị hấn dọa sợ.

Vì sao lại ở bên giường của mình?

Thập Hoan vừa động, Tần Vị Trạch cũng đã tỉnh. Mở to mắt, thấy cả người nàng cương cứng, dùng hết sức co cơ thể lại, không dám đụng vào người hấn.

“Thập Hoan.....” Hấn cố ý kéo dài thanh âm, hơn nữa ánh mắt nhìn chằm chằm Thập Hoan bắt đầu trở nên nóng bỏng.

Hấn tới gần nàng, khiến nàng sợ tới mức lập tức lùi lại đến khi lưng dán ở trên tường.

Nhìn phản ứng của nàng, hấn cười lạnh, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Nếu ta muốn chạm vào nàng, nàng cho rằng mình có thể tránh được ta sao?”

“Thập Hoan tự mình hiểu lấy, cùng Vương gia khác nhau một trời một vực, có thể nào lọt vào được trong mắt của Vương gia.” Tuy rằng kiếp trước nàng vẫn chưa có bạn trai, nhưng mà nàng cũng biết rõ, lúc này nếu chọc giận Tần Vị Trạch thì hậu quả tuyệt đối không phải nàng có thể chịu nổi.

Hiếm khi nàng nhu thuận, tâm trạng của Tần Vị Trạch rất tốt. Nha đầu này không hề ngu ngốc chút nào, rất biết thức thời.

“Được rồi, không trêu chọc nàng nữa.” Hấn đứng dậy, phân phó nha hoàn tiến vào chăm sóc Thập Hoan rồi rời đi.

Thập Hoan còn chưa rửa mặt chải đầu, Lữ Bất Chu đã tiến vào. Nhìn bộ dáng của Thập Hoan, hấn không khỏi lắc đầu: “Vô duyên vô cớ lại để mình bị nhiễm phong hàn, có phải cô cảm thấy thân y như ta rất nhàn rồi hay không!”

Còn đang trong giấc mộng thì Lữ Bất Chu bị Ngụy Đạt đánh thức, tiếp theo lại bị “thỉnh” tới nơi này.

“Lữ thân y đương nhiên rất bận, còn phải về nhà bồi nương tử mà!” Thập Hoan trêu chọc.

Lữ Bất Chu thu hồi tay bắt mạch: “Vây mong cô nương hãy bảo trọng thân thể, nếu không ta thấy Vị Trạch sẽ khiến ta định cư lâu dài trong Ninh Vương phủ này.”

“Chỉ cần ngài có thể làm cho Tần Vị Trạch cách ta thật xa, ta bảo đảm sẽ không bao giờ phiền toái ngài.” Thập Hoan nửa thật nửa giả nói.

Cách xa nàng ra?

Nhiều năm như vậy, hấn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tần Vị Trạch quan tâm đến một nữ nhân như vậy. Với tính cách của Vị Trạch, sao có thể dễ dàng buông tay.

Hiển nhiên, cô nương trước mắt không có ái mộ hấn. Chỉ sợ Tần Vị Trạch sẽ phải chịu khổ rồi.

Thu lại vẻ tươi cười, Lữ Bất Chu hiếm khi đứng đắn nói: “Ta cho cô nương một lời khuyên, nếu cô không thể yêu hấn thì tốt nhất là nhanh chóng rời đi. Không nên khiến cho hấn chú ý, cô nương càng đối nghịch hấn thì càng không thể nào rời đi được. Những ngày vừa qua này cô nương hấn là biết, đối với Vị Trạch mà nói, càng khó thì càng phải chinh phục. Ta nghĩ thâm ý trong này, không cần ta nhiều lời nữa.”

Chương 80: Trùng Trị Liễu Nhi

Edit: Vi Đình

Beta: Ahkung

“Tại sao lại muốn nói điều này với ta?”

Lữ Bất Chu vừa bước ra cửa, nghe vậy thì dừng bước, sau một lúc lâu hắn mới mở miệng nói: “Bởi vì ta không muốn Vị Trạch phải chịu tổn thương!”. Dứt lời, hắn liền rời đi.

Thập Hoan im lặng, rơi vào trầm tư.

Lữ Bất Chu nói rất đúng, từ lúc bắt đầu nàng che giấu thân phận, hắn đã thử nàng thêm lần nữa, mỗi một việc hắn làm đều là do nàng vẫn luôn làm trái ý của Tần Vị Trạch, đối nghịch với hắn. Nếu như từ lúc bắt đầu nàng cứ an phận mà làm một gã sai vặt, gánh nước và làm việc vặt thì có lẽ sự tình ngày hôm nay cũng sẽ không xảy ra.

Nói không chừng nàng có thể thử biện pháp của Lữ Bất Chu một lần.

Nàng ăn một ít cháo, thay quần áo, rồi chuẩn bị ra ngoài hít thở không khí.

Đi xuống bậc thang làm bằng bạch ngọc của Vô Ngân Các, nàng chậm rãi cảm nhận tiếng chim hót vang xung quanh. Ánh mặt trời chiếu trên người khiến nàng trở nên ấm áp, cảm thấy rất thoải mái. Thập Hoan thông thả đi ra bên ngoài, nàng muốn đi xem hoa viên nằm bên cạnh vườn hoa. Cuối cùng lại đụng phải Viên Bình.

Viên Bình vừa thấy Thập Hoan, trong lòng kinh ngạc khiến miệng không khép lại được: “Cô nương..... Cô nương là..... Tiểu Hoan Tử?” Về mặt của hắn vô cùng kì quái, bởi vì hắn nhớ rất rõ chuyện Tiểu Hoan Tử là nam nhân, chính mình còn từng giúp hắn ta tắm nữa mà.

Thập Hoan mỉm cười: “Ta thật sự là Tiểu Hoan Tử, huynh đừng kinh ngạc, ngày ấy khi được huynh tắm rửa cho ta thì ta đã tìm một gã sai vặt khác thay thế, thật ngại quá, chúng ta đã lừa huynh.”

Nàng đã thôi miên Viên Bình, khiến hắn cho rằng Tiểu Hoan Tử là nam nhân. Nhưng tình cảnh hiện tại lại không thích hợp, khiến nàng không cách nào tháo bỏ thôi miên nên đành phải nói như vậy.

Cũng may Viên Bình là người chân chất, hắn gật đầu, tuy rằng trong lòng còn nghi ngờ nhưng cũng chưa nghĩ gì thêm.

“Huynh muốn đi đâu?” Thập Hoan mỉm cười tà mị hỏi.

“Quản gia sai ta giúp Vương gia chăm sóc hai con báo kia.”

Trong phủ thế mà lại còn có con báo? Sở thích của Tần Vị Trạch cũng thật đa dạng.

“Loài báo vốn trời sinh đã rất hung mãnh, huynh cũng nên chú ý an toàn.”

“Không có việc gì, tuy rằng con báo kia rất dữ nhưng trên cổ đều đã buộc dây xích. Chạy xa nhất cũng chỉ được năm trượng, ta chỉ cần đứng ở ngoài năm trượng đó thì sẽ không xảy ra chuyện.”

Thập Hoan gật đầu, bọn họ không nói nữa, mỗi người nhanh chóng tách ra theo hai hướng khác nhau.

Bọn họ đều không thấy Tần Vị Trạch đi ra từ bên phía bên kia của hành lang gấp khúc. Cuộc trò chuyện lúc nãy của bọn họ hắn đều nghe được, hơn nữa hắn cũng nhớ rất rõ, ngày đầu tiên khi Tiểu Hoan Tử vào vương phủ, chính Viên Bình đã giúp nàng xử lý mọi thứ. Hơn nữa lúc nàng bị bóng, hơn nữa đêm Viên Bình còn mang thuốc đến.

Nàng dặn dò, Tần Vị Trạch nghe rõ ràng, đột nhiên hắn cảm thấy trong lòng phát sinh một tia phấn nộ, vì sao nàng phải quan tâm Viên Bình như vậy?

Đi dạo một vòng, Thập Hoan trở về phòng nghỉ ngơi. Vừa vào cửa nàng đã nhìn thấy Tần Vị Trạch cũng đã trở về.

“Nàng vừa đi đâu?”

Tình huống này Thập Hoan cũng không cảm thấy bất ngờ, mỗi lần nàng trở về hấn đều phải hỏi nàng như vậy.

“Ta chỉ đi ra ngoài một chút.”

“Nàng đã gặp người nào?”

Thập Hoan muốn phản ứng lại, đột nhiên lời nói của Lữ Bất Chu xuất hiện trong tâm trí nàng. Vì thế mà nàng đã thành thật trả lời: “Buổi sáng hôm nay Lữ Bất Chu đến bắt mạch cho ta, vừa rồi thì có gặp Viên Bình, có trò chuyện vài câu.”

Hấn có hơi bất ngờ khi nàng thuận theo hấn, nàng còn nói kỹ càng tỉ mỉ như vậy. Nhưng đôi mắt nàng không gạt người được, cố ý thuận theo như vậy, hấn là Lữ Bất Chu đã nói gì đó với nàng.

Không quan trọng, nàng muốn mang mặt nạ lên thì cũng phải được hấn đồng ý mới được.

“Theo ta tới đây” Tần Vị Trạch đi về hướng thư phòng, ý bảo Thập Hoan đuổi theo sau.

Không biết hấn muốn làm cái gì nhưng nàng vẫn đi theo.

Tới thư phòng, Tần Vị Trạch đứng yên ở trước bàn, vẫy tay gọi nàng lại. Thấy trong mắt nàng hiện lên sự do dự, Tần Vị Trạch cười tà ác, lập tức ôm nàng ở trước ngực, dùng tay phải nàng cầm bút, rồi nắm lấy cổ tay nàng bắt đầu vẽ tranh.

“Ngài.....”

“Suyt..... Đừng lên tiếng.”

Trên người nàng toả ra hương thơm nhàn nhạt làm hấn say mê, không phải là mùi phấn mặt gì đó. Tâm trạng hấn thả lỏng, đắm chìm trong cảm giác hiện tại. Mà tay còn lại đang ôm Thập Hoan càng lúc càng dùng sức.

Mỗi lần tới gần Tần Vị Trạch, nàng lại cứng đờ toàn thân, ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám. Nam nhân này giống như một con báo, bất cứ khi nào cũng như chuẩn bị nhào lên xé nát nàng.

Nàng cố nén xúc động, nỗ lực khiến cho mình thả lỏng lại.

Tần Vị Trạch đang vẽ cá chép gắm, đàn cá ở trong nước vui đùa, thật sống động. Nhưng Thập Hoan cũng không hiểu vì sao hấn một hai phải lôi kéo mình vẽ tranh. Sau đó, hấn chấm lấy màu đỏ rồi vẽ lại toàn bộ cá chép thành một màu.

“Thập Hoan thích chứ? Cá rời khỏi nước không thể sinh tồn, phải không?”

“Vương gia vẽ tranh, đương nhiên sẽ rất đẹp.”

Nàng đúng là rất biết nhẫn nại, đến giờ vẫn không trốn tránh. Nàng cũng đâu cần tìm cách nói dối hấn. Nếu nàng thực tâm thuận theo, hấn cũng không muốn làm nàng khó xử.

Hấn như có như không khẽ cọ môi lên vành tai nàng, Thập Hoan vội cả kinh, cánh tay đẩy ra, đánh ngay vào ngực hấn rồi nhích người tránh ra khỏi cái ôm của hấn, đứng sang một bên.

“Ta còn tưởng rằng nàng biết nghe lời! Muốn theo bốn vương, nàng như vậy là không được.”

Tần Vị Trạch cười khê, buông bút trong tay xuống, ung dung nhìn nàng.

Thập Hoan lập tức phản ứng lại, hấn vừa mới làm như thế là chỉ để thử lòng nàng.

Đối mặt với Tần Vị Trạch, dường như nàng vĩnh viễn đều không thắng được. Bởi vì hấn luôn có biện pháp vạch trần nàng, bức nàng phải hiện nguyên hình.

Bên môi Tần Vị Trạch phảng phất còn lưu giữ hương thơm nhàn nhạt của nàng, hấn nhìn Thập Hoan có chút ngây ngời, Tần Vị Trạch cười: “Vì sao lại làm như vậy?”

“Không vì cái gì cả, do bản thân muốn chơi đùa lâu thêm một chút.” Còn có thể vì cái gì chứ, nàng không thể nói vì muốn hấn lơ là cảnh giác.

Nghe lời nói trái lương tâm của nàng, Tần Vị Trạch cười càng tà ác: “Chơi đùa? Chúng ta hay là đổi phương thức chơi mới tốt hơn đi, lấy thân báo đáp thì sao nào?”

Lấy thân báo đáp?

Ngay lập tức, Thập Hoan bị dọa mạnh, nàng ngẩng đầu, lộ vẻ mặt khó tin nhìn nam nhân trước mắt. Nàng muốn nhìn thấu suy nghĩ trong mắt hấn, nhìn xem những lời này là thật hay giả. Nhưng bên trong mắt phượng thâm thúy đầy u ám kia chỉ tràn ngập sự đùa cợt.

Nhìn khuôn mặt nhỏ đang sợ đến mức trắng bệch kia, lửa giận của Tần Vị Trạch nhanh chóng thiêu rụi hẳn. Một câu thôi mà lại có thể dọa nàng thành như vậy à? Sao lúc ở trước mặt Thái Hậu lại có thể nói một cách đĩnh đạc mà cũng không thấy nàng có chút sợ hãi nào?

Hắn đáng sợ đến vậy sao? Con thịnh nộ dâng lên, hắn vung tay xé nát bức họa vừa mới vẽ xong, quay người rồi đi ra ngoài.

Hắn sợ nếu tiếp tục ở lại, mình sẽ nhịn không được mà bóp chết nàng.

Bên trong thư phòng trống trải chỉ còn lại một mình Thập Hoan, nàng biết là đã chọc giận hắn, nhưng nàng không muốn suy nghĩ quá nhiều về nguyên nhân. Nàng đối với hắn cũng không có tình cảm, nói đúng hơn là, quan hệ của bọn họ chỉ là kẻ đi thuê và người bị thuê. Nhưng mà hiện tại Tần Vị Trạch lại lần nữa thử tình cảm của nàng, khiến nàng thật sự có chút không biết phải làm thế nào.

Cho tới nay, nàng cũng không cho rằng mình thuộc về thế giới này. Nàng thường xuyên suy nghĩ, có phải đây chỉ là một giấc mộng của nàng?

Chờ khi tỉnh mộng, mọi thứ đều không tồn tại, nàng lại về với thế giới thật sự kia.

Nhưng nàng cũng thường xuyên sợ hãi, nếu như đây không phải mộng thì làm sao bây giờ? Như vậy thì nàng sẽ vĩnh viễn không thể quay về.

Tần Vị Trạch đi đến bên hồ, ngắm nhìn hồ nước lặn tẩn kia.

Một câu vui đùa nửa thật nửa giả cũng đã giúp hắn nhìn ra tâm tư của nàng.

Sau này sẽ ra sao, chỉ cần hắn còn chưa thấy chán, nàng cũng chỉ có thể thành thật mà đợi bên cạnh hắn, nơi nào cũng không được đi!

“Vương gia, đã bắt được Liễu Nhi.” Ngụy Đạt thấy Tần Vị Trạch ở bên hồ liền bẩm báo.

“Được. Giao người cho Thập Hoan, tùy ý nàng xử trí.”

Không phải nàng đã nói là muốn bắt Liễu Nhi sao, hắn giúp nàng tìm được rồi, có điều là thù lao cho việc này thì tất nhiên hắn rất muốn đòi lấy.

Khi Thập Hoan nhìn thấy Liễu Nhi, nàng ta đã bị thị vệ ép quỳ trên đất.

Vừa thấy Thập Hoan, sắc mặt Liễu Nhi đã vô cùng kinh hãi, tại sao gã sai vặt lại thành nữ nhân?

“Ta không chết, có phải ngươi cảm thấy rất thất vọng đúng không?” Nhớ tới hành động ngày đó của ả, Thập Hoan hận vô cùng.

Vốn dĩ Liễu Nhi đã chạy về phủ Thừa tướng, âm thầm xúi giục tiểu thư nhà mình đi giết chết gã sai vặt kia. Nhưng ai ngờ tiểu thư của nàng làm việc chẳng những không thành công, ngược lại còn bị cấm túc. Ngay sau đó nàng lập tức bị người ở phủ Ninh Vương bắt đến đây.

“Ngươi, ngươi muốn thế nào?” Liễu Nhi nhớ rất rõ ràng, lúc trước Hương nhi cũng bởi vì sĩ vả gã sai vặt này vài câu mà đã bị Vương gia đánh chết. Nên ả run run hỏi.

Tuy rằng Ninh Vương gia không có ở đây, nhưng những người này dám trực tiếp xông vào phủ Thừa tướng bắt người, tất nhiên là được sự đồng ý của Vương gia. Nếu không ai dám đắc tội với Thừa tướng.

“Yên tâm, ta sẽ không lấy mạng của ngươi. Chúng ta chơi trò gì bây giờ nhỉ?” Nàng cười tủm tỉm mà hỏi Ngụy Đạt: “Không phải Vương gia đang nuôi hai con báo hay sao? Chúng ta mang chúng nó theo chơi có được không?”

Ngụy Đạt hiểu ý, áp giải Liễu Nhi tới hậu viện. Đây là một sân độc lập, bốn phía được vây bởi bức tường cao hai mét, mà cửa lớn đen thẫm kia thì luôn đóng. Khi mở cửa ra vừa thấy, chính giữa sân có một cái lồng sắt vô cùng lớn, bên trong hiển nhiên là đang nhốt hai con báo gấm hoa.

Thấy có người tới, 2 con báo đều mở to mắt ra nhìn, bộ lông màu vàng đặc biệt nổi bật dưới ánh mặt trời. Đôi con người màu hổ phách cẩn thận đánh giá những người trước mặt, khó kìm nén được, ở trong lồng nhảy tới nhảy lui, nôn nóng nhìn bọn họ.

Lần đầu tiên thấy loại mãnh thú này, Liễu Nhi đã sợ tới mức ngã khụy xuống đất, không thể dậy nổi.

“Biết không, Vương gia vì giữ lại dã tính của hai con báo này, thông thường đều là dùng vật còn sống cho chúng ăn. Hôm nay chúng đều vẫn còn đói, ngươi nói xem ngươi có đủ cho cả hai ăn hay không?”

“Ta..... Ta sai rồi, ta không nên hại ngươi, ta sai rồi! Cầu xin ngươi hãy buông tha cho ta đi!”

Nhìn bộ dáng cầu xin của ả, Thập Hoan vẫn chưa mềm lòng. Loại người này, nếu hôm nay ngươi không cho nàng nhìn rõ sắc mặt, như vậy thì ngày mai ả tuyệt đối sẽ đâm một nhát sau lưng ngươi!

Nhắm chừng khoảng cách, Thập Hoan sai Ngụy Đạt xô Liễu Nhi tới trước lồng sắt.

“Chúng ta tới đây cùng thi đấu chạy bộ nào, người và con báo thi chạy. Nếu người thắng, ta lập tức thả người. Nếu người thua, người sẽ bị chúng nó ăn luôn!”

“Ta không muốn, không muốn!” Ả ta lắc đầu liên tục, đã bị dọa nhũn người.

Đem nạng tới cách lồng sắt ước chừng năm trượng, Thập Hoan nói: “Chuẩn bị tốt nào, chúng ta đã phải bắt đầu rồi.” Nàng buông Liễu Nhi ra, cho Ngụy Đạt thủ thế, Ngụy Đạt nhấn một cơ quan mở cửa lồng ra.

Con báo phía sau lập tức lao ra, Liễu Nhi đã sợ tới nhũn người, miễn cưỡng di động vài bước đã tê liệt ngã xuống đất. Kết quả là một con báo vừa lúc vọt tới phía sau nàng, lộ ra răng nanh muốn cắn nàng.

“A.....” Tiếng hét chói tai vang vọng chín tầng mây. Liễu Nhi ôm chặt lấy đầu, kêu phá lên.

Đợi một hồi lâu cũng không có cảm giác đau đớn nào. Ả lén lút nhìn, con báo kia đã dừng cách xa ả một bước, nhưng có ý muốn phá đoạn xích sắt kia.

Liễu Nhi tức khắc ngồi gào khóc tại chỗ. Thiếu chút nữa ả đã chết.

“Hiện tại hẳn là người đã biết thời khắc cận kề với cái chết là tuyệt vọng cỡ nào rồi chứ?”

“Biết, biết! Ta..... Ta rút cuộc..... Cũng không dám nữa.” Ả đã khóc đến thở hổn hển, thành thật nói.

Nghe tiếng khóc thê lương kia, Thập Hoan tỏ ý bảo Ngụy Đạt có thể nhốt con báo lại. Nàng cũng không muốn giết ả, nhưng việc giáo huấn này vẫn phải làm. Hiện giờ ả cũng cảm nhận cảm giác cận kề cái chết, nói vậy thì ngày sau sẽ không lại hại người.

“Hôm nay chỉ là một sự giáo huấn, lần sau nếu người còn dám dẫm đạp thương người khác, ta nhất định sẽ không buông tha cho người!”

Đầu của Liễu Nhi gật giống như trống bỏi.

“Đưa nàng trở về đi.” Nên giáo huấn đã giáo huấn xong rồi, thế cũng đã đủ. Thập Hoan không nghĩ sẽ hại người, nhưng cũng sẽ không ngại thờ ơ để cho người khác làm khó dễ mình. Hiện giờ thấy Liễu Nhi đã bị dọa không nhẹ, ít nhiều nàng cũng có thể giải tỏa tức giận.

Những con báo đó thật sự là dùng vật còn sống để nuôi nấng, nhưng chỉ là một ít gia cầm sống mà thôi, Tần Vị Trạch cũng chưa phát rồ đến mức dùng thịt người để nuôi chúng.

Ngắm nhìn thương thức những con báo trong chốc lát, Thập Hoan cảm thấy không thú vị liền rời đi.

Buổi tối trở về, Tần Vị Trạch cũng không dò hỏi nàng về chuyện của Liễu Nhi. Mà nàng cũng mừng là được thanh nhàn, nằm ở trên giường nhanh chóng ngủ thiếp đi.

An tĩnh không có việc gì qua hai ngày, vào buổi sáng ngày thứ ba, Tần Vị Trạch đột nhiên xuất hiện, ném cho nàng một cái hộp. Nàng mở ra liền thấy bên trong hộp một cái mặt dây chuyền bằng ngọc. Đó là một khối ngọc dương chi hình tròn, ở giữa được khảm hồng ngọc. Nhìn qua vô cùng tinh xảo.

“Cho nàng!”

“Đa tạ Vương gia.” Hẳn cho nàng, nàng liền nhận lấy. Tuy rằng nàng sẽ không mang thứ này, nhưng còn có thể bán với giá tốt.

Thấy nàng phối hợp như thế, Tần Vị Trạch rất hài lòng: “Hôm nay là sinh thần của Linh Nhi, buổi tối cùng đi với bốn vương đến chỗ Linh Nhi.”

“Được.” Nàng vốn dĩ không muốn đi, nhưng bó chân trong vương phủ vài ngày, nàng nghĩ vẫn nên đi ra ngoài thôi.

Trở lại trong phòng, tùy ý lấy một hộp đặt ở bàn trang điểm. Nàng cũng không thích mấy đồ vật kim ngọc, cho nên cũng sẽ không có để tâm. Thế nhưng lại bị Trúc Đào đề ý lúc nàng ấy thu dọn phòng ở. Nàng ấy nhận ra thứ này là vật Vương gia yêu quý, giờ lại đem tặng Hàn cô nương. Xem ra Hàn cô nương này có vị trí không bình thường trong lòng Vương gia. Hơn nữa người trong phủ cũng đều rất thích cô nương này, so với biểu tiểu thư hiếu thắng kia không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Nàng ấy lén lút mỉm cười, nghiêm túc giúp Thập Hoan đem hộp kia đến.

Buổi chiều, nàng vốn định trực tiếp đi luôn, nhưng Tần Vị Trạch phái người tới nói cho nàng, bảo nàng trang điểm trước rồi đi.

Thập Hoan nhũn mày, miễn cưỡng thay đổi quần áo, Trúc Đào giúp nàng trang điểm. Thường ngày nàng cũng không để ý điều này, chỉ muốn nhanh chóng ứng phó. Mục đích quan trọng nhất với nàng là đi ra ngoài một chút. Váy lụa tím nhạt, đường viền ở ngực màu trắng, vừa chút lộ ra xương quai xanh. Phần son thoa nhàn nhạt, xinh đẹp mà không quá yêu mị. Thuốc của Lữ Bất Chu dùng rất tốt, vết xanh tím kia đã sớm biến mất, da thịt trắng nõn đã khôi phục sắc thái ban đầu. Nàng nhũn mày, cảm thấy người trong gương mình có chút yêu diễm. Vừa định thay lại quần áo đã bị Trúc Đào ngăn trở: “Cô nương, Vương gia dặn dò người nhất định phải mặc bộ này.”

Đến cái này cũng phải quán? Thập Hoan trêu chọc nói: “Ha ha, Vương gia thật đúng là cẩn thận, đến loại này việc nhỏ này cũng phải hỏi đến!”

Trúc Đào vẫn chưa trả lời, chỉ là rất bận rộn trang điểm cho nàng.

Chờ lúc Thập Hoan ra cửa, mặt trời đã xuống núi. Tần Vị Trạch có việc, lát nữa sẽ trực tiếp đến, liền sai Ngụy Đạt hộ tống Thập Hoan. Lữ Bất Chu và Linh Nhi ở chỗ rất gần với phủ Ninh Vương của Tần Vị Trạch, xuống xe ngựa, vừa vào cửa Thập Hoan đã ngửi thấy hương thảo được thoang thoang.

Sớm đã có nha hoàn ở cửa chờ, dẫn Thập Hoan một đường tới rồi nội sảnh. Thập Hoan vừa vào cửa, Tần Vị Trạch liếc mắt một cái đã thấy được nàng. Nàng thực sự rất đẹp, loại xinh đẹp này khác với trước kia. Khiến nàng thêm một tia vũ mị, nhưng bớt đi một phần lạnh nhạt. Trầm tĩnh thẹn thùng, đôi mắt đẹp lưu chuyển, môi đỏ mang ý cười, đẹp không sao tả xiết. Tần Vị Trạch có chút mê muội, nhưng khi hắn nhìn đến cổ của Thập Hoan, ánh mắt ngay lập tức lạnh lẽo. Trên cổ nàng trắng trợn, ngọc trụ kia nàng vẫn không đeo.

Mà Giản Hàn Chi nhìn nàng, trong mắt nhìn không được tán thưởng. Giống như mỗi một lần gặp mặt, nàng đều sẽ cho hắn sự kinh hi. Mấy ngày không gặp, sắc mặt của nàng đã khá hơn nhiều, căn bản không còn tái nhợt như trước.

“Ca ca, nàng thật xinh đẹp.” Linh Nhi thấy được Thập Hoan, lập tức đứng lên đi tới giữ chặt tay nàng, kéo nàng ngồi giữa ca ca và Giản Hàn Chi.

Ban đầu Thập Hoan cho rằng sẽ có rất nhiều người, dù sao Tần Linh Nhi cũng là công chúa của vương triều Tần nguyệt, Lữ Bất Chu lại là thần y, người đến chúc mừng tất nhiên nối liền không dứt.

Nhưng không nghĩ tới tính luôn nàng thì mới tổng cộng có năm người.

Hơn nữa Giản Hàn Chi cũng ở chỗ này, thật ra khiến Thập Hoan có chút bây giờ.

Nàng cười cười với Giản Hàn Chi, từ sau khi bắt được Lý Văn Hàng thì số lần gặp gỡ cũng ít đi.

Đang mãi nghĩ ngợi, trên tay truyền đến cảm giác đau đớn làm nàng hoàn hồn, Tần Vị Trạch vốn cầm cổ tay nàng bỗng dùng sức nắm chặt một cái, cảnh cáo nàng không được miên man suy nghĩ.

Dường như thấy được vẻ nghi vấn của Thập Hoan, Lữ Bất Chu mỉm cười giải thích nói: “Linh Nhi không thích náo nhiệt, chỉ hy vọng người một nhà có thể cùng nhau ăn bữa cơm.”

Thập Hoan gật đầu, lấy lễ vật đã chuẩn bị từ trước khi xảy ra chuyện, đưa cho Linh Nhi.

“Lễ vật nhỏ thôi, hi vọng tỏ rõ tấm lòng”

Tần Vị Trạch thật ra không nghĩ tới nàng sẽ nghĩ chu toàn như vậy, rất vừa lòng. Linh Nhi vui vẻ nhận lấy, mở ra liền thấy bên trong là một chuỗi lác tay san hô đỏ. Nàng mừng rỡ thưởng thức, đeo lên tay nhìn đi nhìn lại: “Đa tạ Thập Hoan.”

“Công chúa thích là tốt rồi”

“Người không cần gọi ta là công chúa, kêu ta là Linh Nhi là được rồi.”

Thập Hoan có chút khó xử, nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của nàng, nàng khẽ gọi: “Linh Nhi!”

“Như vậy là đúng rồi!”

Một bữa cơm Linh Nhi ăn vô cùng vui vẻ, có lẽ là vì ăn cùng với Tần Vị Trạch và Giản Hàn Chi.

Thập Hoan ở một bên yên lặng lắng nghe, thì ra là bốn người bọn họ từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau. Tuy rằng Tần Vị Trạch cùng Giản Hàn Chi không hợp nhau, nhưng bọn họ đối với Linh Nhi đều vô cùng yêu thương.

“Hoàng Thượng đã hạ lệnh ngợi khen Vị Trạch và Hàn Chi có công phá án. Hơn nữa Lý Văn Hàng đã nhận tội, hắn chính là hái hoa tặc. Hoàng Thượng niệm tình công lao Tĩnh Nam Hầu khi xưa, cũng không xử trảm, chỉ ra lệnh cho hắn tự sát, bảo toàn mặt mũi cho Tĩnh Nam Hầu” Lữ Bất Chu nói với Thập Hoan.

Thập Hoan gật đầu nhưng trong lòng vẫn là có nghi vấn. Vì sao nhanh như vậy đã kết án, đã thẩm tra ra được kẻ đứng sau Lý Văn Hàng rồi sao?

“Lý Văn Hàng bị đem ra trước công lý, bá tánh vỗ tay tỏ ý vui mừng. Đề nhắc đến công lao của Ninh Vương gia.” Giản Hàn Chi gấp một khối thịt cá cho Thập Hoan, tiếp lời. Động tác Giản Hàn Chi vô cùng tự nhiên, không chút nào ra vẻ, lại khiến Thập Hoan có chút ngượng ngùng.

“Vương gia, một khi đã như vậy, đánh cược của chúng ta. Có phải cũng nên thực hiện hay không?” Nhiều người như vậy, nàng cũng không tin là hắn còn sẽ quỵ nọ.

Giản Hàn Chi cũng gật đầu: “Vương gia xác thật là nên thực hiện lời hứa đó. Rốt cuộc thì những bức thư ca ngợi kia rất có trọng lượng, nếu không phải

trong lòng bá tánh ngài rất có uy vọng thì sao người dân có thể hành động như vậy?”

Tần Vị Trạch biết tâm tư của Thập Hoan, cố ý làm trò nói ra trước mặt mọi người, hơn nữa Giản Hàn Chi còn ở một bên phụ họa. Hắn từ tay áo lấy ra một khối lệnh bài đưa cho Thập Hoan, nói: “Điều này thì có khó gì, bốn vương đã đánh cược thua thì phải chịu thôi.”

Vui vẻ nhận lấy lệnh bài, Thập Hoan lật qua lại ngắm nghía.

Lữ Bất Chu thần bí nói với Thập Hoan: “Thập Hoan, nếu ngày nào đó ngươi không cần nữa, nhớ rõ nhất định phải cho ta đó!”

Thứ này trên đời chỉ có tổng cộng ba khối, Tần Linh Nhi một khối, Tần Vị Trạch một khối, hiện tại khối cuối cùng lại cho Thập Hoan. Uống công Lữ Bất Chu hẳn cực khổ nhiều năm như vậy, cuối cùng cái nào cũng không có được.

“Lữ đại nhân trực tiếp yêu cầu Vương gia một khối không phải được rồi sao.” Quan hệ của bọn họ tốt như vậy, sao có thể không cho.

Lữ Bất Chu bĩu môi: “Nếu hẳn chịu cho ta, ta còn đòi ngươi làm gì nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Thê Tử Đính Ước Của Giản Hàn Chi

Edit: Vi Đình

Beta: Ahkung

Tần Vị Trạch trưng ra một ánh mắt lạnh lẽo, Lữ Bất Chu chỉ biết cười hi hi giờ chén rượu lên: “Vừa rồi là nói đùa thôi, nào, vì sinh nhật của Linh Nhi, mọi người cùng cạn ly.”

Buổi tiệc này rất vui vẻ, đặc biệt là lấy được lệnh bài khiến cho Thập Hoan lại càng thêm mừng rỡ.

Mọi người cười nói mãi cho đến đêm khuya, vô cùng náo nhiệt. Tần Vị Trạch xin tạ lỗi với Lữ Bất Chu là không thể ở lại, đưa Thập Hoan trở về phủ.

Về đến vương phủ, phần lớn mọi người sớm đã đi vào giấc ngủ. Tần Vị Trạch sóng vai cùng Thập Hoan đi về phía trước.

“Vi sao không chịu đeo mặt dây chuyền ngọc đó?” Tần Vị Trạch đột nhiên mở miệng hỏi.

Mặt dây chuyền ngọc? Thập Hoan đang vui sướng bỗng dừng suy tư, nhớ tới cái hộp của Tần Vị Trạch cho nàng, nàng vẫn chưa nghĩ đến nó, không ngờ tới Tần Vị Trạch thế nào lại hỏi nàng.

“Ta đã quên.”

“Là quên mất, hay là do không muốn đeo?” Hắn dừng chân lại, chắn ở trước mặt mà nhìn chăm chăm nàng.

“Thường ngày ta không thích đeo trang sức, hơn nữa đồ vật quý trọng như vậy, lỡ như làm hư rồi thì làm sao bây giờ?”

“Nếu không quý trọng, sao bốn vương lại đưa cho nàng?”

Có thể là do uống rượu, thanh âm hắn thê mà lại có một tia ôn nhu như vậy. Nhìn Thập Hoan bằng ánh mắt vô cùng nghiêm túc, khiến cho nàng có chút ngượng ngùng. Nàng cúi đầu, tránh đi ánh mắt của hắn.

Đang nói chuyện, đột nhiên bên cạnh có tiếng bước chân, sau đó thì truyền đến tiếng hai gã sai vặt đang nói chuyện với nhau.

“Chắc chắn, người thầy không, thật là thảm mà, đang sống sờ sờ tự nhiên bị cắn chết.”

“Suyt. Đại Dạ, người nói cái này làm gì?”

“Tiếc thay, tuy phải nói là nha hoàn này có chút ác độc, nhưng Hàn cô nương đã buông tha ả ta, vì sao còn muốn xử tử ả?”

Vừa nghe đến lời nói này, niềm vui của Thập Hoan lập tức chuyển thành sự kinh hãi. Chẳng lẽ Liễu Nhi đã chết? Rõ ràng nàng đã sai Ngụy Đạt đưa ả trở về rồi mà!

Nhưng trong giây lát Thập Hoan đã hiểu, Ngụy Đạt luôn nghe lệnh của Tần Vị Trạch, chẳng lẽ Tần Vị Trạch đã âm thầm hạ lệnh cho hắn giết?

Tần Vị Trạch không nói gì nữa, lời nhanh Thập Hoan về hướng tấm điện. Mà lực đạo trên tay đã có phần tăng lên.

Thập Hoan vung tay hất ra, chất vấn: “Vì sao ngài lại muốn xử tử Liễu Nhi? Ắt ta đã biết sai rồi, sao lại muốn đuổi cùng giết tận như vậy?”

Gương mặt cương nghị hiện lên sau ánh nền lại càng khiến hắn trở nên nổi bật, lạnh lùng cao ngạo, hân nhủu mày, nhìn thấy rõ sự xa cách và bài xích trong mắt nàng, âm thầm nắm chặt nắm tay.

“Ắt ta đã làm nhiều việc ác, thiếu chút nữa đã hại chết nàng, chẳng lẽ không nên chết?”

“Nếu dựa theo tư duy của Vương gia thì trên đời này có rất nhiều người đáng chết, chẳng lẽ Vương gia có thể đuổi cùng giết tận tất cả bọn họ?”

Thập Hoan lập tức cảm thấy máu trong cơ thể trở nên lạnh băng. Đây là ca ca tốt trong lòng của Linh Nhi sao. Nàng ấy có biết ca ca của mình máu lạnh vô tình như vậy không?

Nếu không phải hôm nay nghe được những gã sai vặt đó nói chuyện, có phải vĩnh viễn nàng cũng sẽ chẳng hay biết gì hay không?

“Ắt ta làm nàng bị thương, điểm này cũng đủ cho ắt chết một nghìn lần một vạn lần!”

“Đây không phải là lý do!”

“Vớ vẩn mà nói, đây là lý do!” Hắn tới gần Thập Hoan, đem vạt nàng ở giữa vách tường và thân thể mình, nói nghiêm túc.

Tuy rằng Liễu Nhi đã làm nhiều việc ác, nhưng Thập Hoan chưa từng nghĩ muốn ắt chết. Nàng cũng sẽ không bỏ qua cho kẻ đã làm hại mình, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không dùng thủ đoạn cực đoan như vậy.

Nhìn ánh mắt đang dần trở nên điên cuồng kia, Thập Hoan rất muốn thoát khỏi nơi này. Nhưng động tác giãy giụa của nàng đã chọc giận Tần Vị Trạch, Thập Hoan còn chưa tránh thoát, hắn đã đè xuống hôn nàng tới tấp.

“Tần Vị Trạch, không được..... không.....” Còn chưa nói xong, đã bị hất nuốt. Cạy khớp hàm của nàng ra, dây dưa với lưỡi của nàng. Hắn muốn càng nhiều, càng nhiều!

Thế lực của cả hai tuyệt đối khác xa nhau, đã định sẵn Thập Hoan chỉ có thể là kẻ yếu. Tần Vị Trạch ném đến từng tấc hương vị, hắn mới đột nhiên kéo lí trí của mình trở về.

Cánh môi của nàng đã sưng đỏ không chịu được nữa, quần áo trước ngực đã bị hất kéo ra, lộ ra xương quai xanh, trên cổ trắng nõn đã để lại vết xanh tím loang lổ. Đôi tay bị đè ở trên tường, không thể động đậy chút nào. Hai mắt nhắm chặt, bởi vì sợ hãi mà lông mi của nàng có hơi run rẩy. Nếu không phải nước mắt kia thức tỉnh hắn, chỉ sợ hắn còn sẽ gây ra sự việc khủng bố gì nữa.

Nhìn bộ dạng yếu ớt của nàng, đôi mắt của Tần Vị Trạch thoáng buồn bã. Vừa rồi hắn có chút ảo não, nàng thật sự có thể bức điên hắn. Hắn bế ngang nàng lên, nhẹ nhàng đặt ở trên giường, đắp chăn trắng hoàng cho nàng.

Thập Hoan biết hắn cũng không có rời đi, vẫn luôn ngồi ở trước giường nhìn nàng, nhìn suốt một đêm, mãi đến sáng sớm mới rời đi. Một đêm không ngủ, Thập Hoan với đôi mắt thâm quầng còn ngồi ở trên giường phát ngốc. Tối hôm qua nàng rất sợ, Tần Vị Trạch hận không thể hủy diệt nàng, hầu như không còn đơn giản điên cuồng như lần đầu, nó khiến nàng cảm nhận được sợ hãi.

Đang lúc Thập Hoan nghĩ ngợi, Trúc Đào đột nhiên đi đến: “Hàn cô nương, ca ca của cô nương tới, đang chờ ở phía trước.”

Ca ca? Hàn Thập Tuấn?

“Ta sẽ ra ngay.”

Trong lòng Thập Hoan hiện lên một ngọn lửa, có lẽ người nhà có thể trở thành cái cơ tốt nhất để nàng rời khỏi nơi này!

Tần Vị Trạch cũng không ở đây, cho nên chỉ có một mình Hàn Thập Tuấn ngồi chờ. Kinh thành ồn ào huyền ảo truyền nhau rằng gã sai vặt bên cạnh Vương gia là nữ nhi, tên là Thập Hoan, ban đầu hắn còn cho rằng chỉ là trùng hợp, nhưng trải qua một phen tìm hiểu, quả thực chính là muội muội của mình.

Từ lần trước nàng đào tẩu, người nhà vẫn luôn đi tìm nàng. Cha cũng nhiều viết thư từ biên quan về, dò hỏi tình hình tìm kiếm như thế nào. Khó trách nơi nơi đều tìm không thấy, cơ bản là nàng đang tránh ở phi Ninh Vương. Hắn thật sự không tán đồng cách làm của mẫu thân, sao bà lại dâng nàng làm tiểu thiếp cho Thái Tử. Nhưng thời điểm hắn đứng ra ngăn cản đã muộn, chỉ có thể tro mắt mà nhìn Thập Hoan bị đưa đi. Cho nên sau khi nghe ngóng được nàng ở đâu, hắn lập tức tới nơi này.

Thập Hoan xử lý một chút quần thâm mắt, khiến cho mình thoát nhìn có tinh thần hơn một chút. Ở trên cổ quấn một cái khăn lụa để che khuất những vết xanh tím, sau đó vừa đi ra ngoài đã gặp Hàn Thập Tuấn.

“Thập Hoan!” Thấy nàng ra tới, Hàn Thập Tuấn lập tức đứng lên. Nàng gầy đi, hơn thoát nhìn không có chút tinh thần. Hàn Thập Tuấn nhủu mày, nàng ở chỗ này sống không tốt hay sao?

Tuy rằng Thập Hoan xuyên qua, nhưng cũng không có giữ lại ký ức của thân thể ban đầu này, cho nên ngoại trừ biết hần là ca ca, còn những người khác nàng hoàn toàn không biết gì cả.

Thấy nàng nhìn mình bằng ánh mắt có chút xa lạ, Hàn Thập Tuấn cười khổ: “Thập Hoan là đang trách ta sao, ca ca lại không muốn nhận.”

“Khi muội đào tẩu đã bị té ngã trúng đầu, nên mất đi ký ức.”

“Cái gì?” Sự thật này làm Hàn Thập Tuấn giật mình, sau lại biến thành đau lòng. Nàng đã chịu khổ quá nhiều.

“Về nhà với ta, tuyệt đối ta sẽ chiều cổ cho muội thật tốt, không để cho nương ức hiếp muội. Hơn nữa cha cũng sẽ nhanh trở lại, Thập Hoan, muội sẽ không phải chịu khổ nữa.”

Nói xong, tiến lại muốn mang Thập Hoan rời đi.

“Bỏn vương không biết từ khi nào phủ Ninh Vương đã trở thành thiên hạ của phủ Viễn tướng quân rồi? Tùy tiện muốn mang người của bỏn vương đi là mang được hay sao?” Tần Vị Trạch vừa về tới đã nghe thấy hạ nhân bẩm báo nói Hàn Thập Tuấn đến đây.

Quả thực vừa vào cửa đã nghe được hần nói muốn mang Thập Hoan đi.

Tay Hàn Thập Tuấn lôi kéo Thập Hoan vẫn chưa buông ra: “Đa tạ Vương gia cứu Thập Hoan, đợi khi nào cha ta trở về, tất nhiên ta sẽ cùng cha đến cửa bái tạ.”

“Ta cũng không cần, chỉ cần để nàng lại.” Tần Vị Trạch chỉ vào Thập Hoan, trong mắt tràn đầy ý cảnh cáo, không cho nàng cơ hội thừa dịp rời khỏi hần.

Cơ hội tốt như vậy, nếu Thập Hoan không lợi dụng một chút, chẳng phải sẽ rất lãng phí hay sao. Hơn nữa đêm qua hần điên cuồng như vậy, nếu còn tiếp tục ở lại nơi này, không chừng một ngày nào đó nàng sẽ bị hần ăn tươi nuốt sống mất. Nàng cũng chưa nói gì, chỉ lén lút nấp ở phía sau Hàn Thập Tuấn. Mà Hàn Thập Tuấn trông muội muội sợ Tần Vị Trạch nên chắn trước mặt nàng để che chở.

“Vương gia, dù gì Thập Hoan cũng là nhi nữ của Viễn tướng quân, là tiểu thư khuê các. Cứ ở trong phủ này làm việc vặt, e là không thích hợp.”

“Lúc trước nàng bị đưa cho Thái Tử, sao lại không thấy người đứng ra nói những lời này, hôm nay thật kỳ lạ, lại dám nói hươu nói vượn trước mặt bỏn vương. Nếu các người thật sự xem nàng là cốt nhục của Viễn Tướng quân, vì sao lại gả nàng làm tiểu thiếp!”

Lần này, đến lượt Hàn Thập Tuấn á khẩu, không trả lời được.

Thập Hoan liền khần trương. Tần Vị Trạch không dễ đối phó, cũng không biết Hàn Thập Tuấn này có thể đưa nàng ra khỏi phủ Ninh Vương này hay không. Tần Vị Trạch đã sớm nhìn rõ tâm tư của nàng, người nhà thì đã sao chứ, đừng có nghĩ đưa nàng khỏi hần.

Mặt Hàn Thập Tuấn đỏ lên, nhưng vẫn thành khẩn nói: “Vương gia, Thập Hoan là muội muội của ta, lần này rước nàng về chính là muốn chăm sóc cho nàng thật tốt. Nếu Vương gia vẫn giữ mãi không buông, thật là không hợp lý!”

“Không hợp lý?” Vị Trạch cười lạnh, lấy Khế ước bán thân ném cho Hàn Thập Tuấn: “Người nói xem, rốt cuộc nàng ở lại nơi này là có hợp lý hay không!”

Hàn Thập Tuấn mở ra xem, sắc mặt lập tức khó coi vô cùng. Sao Thập Hoan lại ký vào tờ Khế ước bán thân này, sự tình lúc này e là khó giải quyết.

“Vương gia ra một cái giá đi, muốn bao nhiêu tiền mới có thể chuộc Khế ước bán thân này về.”

“Chỉ sợ người táng gia bại sản cũng bồi thường không nổi!”

Tần Vị Trạch cười vô cùng ngạo mạn, Hàn Thập Tuấn lại không rên một tiếng. Nhưng vẫn che ở trước mặt Thập Hoan như cũ, không chịu nhượng bộ. Thập Hoan nhìn một lúc, biết rõ Hàn Thập Tuấn không phải là đối thủ của Tần Vị Trạch, nàng cười cười, nói với Hàn Thập Tuấn: “Ca ca đi về trước đi, huynh có thể tới thăm muội thì muội đã rất vui rồi. Chờ cha trở về, nhớ phải giúp muội hỏi thăm sức khỏe của cha đó.”

Ánh sáng trong mắt Hàn Thập Tuấn chợt lóe, tuy rằng Tần Vị Trạch không thả người, nhưng nếu đề hoàng thượng hạ chỉ, như vậy có ai có thể ngăn cản được.

Hần gật đầu: “Tự chăm sóc cho bản thân thật tốt, ca ca trở về giúp muội về nhà.”

Nhìn bóng dáng của Hàn Thập Tuấn, Thập Hoan có chút hâm mộ chủ nhân thật sự của thân xác này. Tuy rằng mẹ cả đáng giận, nhưng có một ca ca tri kỷ như vậy, vẫn là ít nhiều có thể đền bù một chút tình thân tiếc nuối.

Tần Vị Trạch vốn định nói gì đó, nhưng nhìn đến bộ dạng tiểu tụy kia của nàng, hần liền nhịn xuống.

“Trở về nghỉ ngơi đi!” Sau một lúc lâu, hần nói ra một câu.

Thập Hoan lại không có cự tuyệt, xoay người rời đi.

Mà Giản Hàn Chi bên này, đã nhiều ngày vẫn luôn vì chuyện đính hôn từ trong bụng mẹ mà buồn bực không thôi. Phụ thân còn chưa cho hắn biết nương tử tương lai kia là ai.

“Cha, nhi tử muốn biết cô nương kia là ai.” Giản Hàn Chi đi thẳng vào vấn đề. Hắn không muốn tổn thương ai cả, nhưng cũng không muốn mơ hồ như vậy mà thành thân với người ta.

Giản Kính Học buông bút lông trong tay xuống, chỉ án thư đối diện ghé dựa: “Ngồi xuống, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Hạ nhân mang lên hai ly trà, Giản Kính Học mở miệng: “Người nọ là con gái của Viễn Tướng quân, Hàn Thập Hoan!”

Tin tức này tới quá đột ngột, Giản Hàn Chi lập tức đứng bật dậy, vội vàng hỏi: “Đây là thật sự?”

“Tất nhiên là thật.”

Trong lòng Giản Hàn Chi mừng như điên, không thể ngờ được nương tử mà định hôn từ nhỏ của hắn lại là Hàn Thập Hoan! Bình tĩnh lại, hắn nhẫn nại hỏi: “Là đã xảy ra chuyện gì?”

“Năm đó bởi vì ta có gan can gián mà đắc tội với không ít đại thần trong triều, trong đó lại có quốc cữu gia lúc bấy giờ, ca ca của đương kim Hoàng hậu. Hắn bày mưu hãm hại ta, vu hãm ta tham ô ba mươi vạn lượng bạc. Lúc ấy ta bị bắt vào tù, Viễn Tướng quân âm thầm giúp ta thu thập chứng cứ, muốn cứu ta.”

Thấy hắn nghe rất nghiêm túc, ông nói tiếp: “Lúc ấy, nữ nhân mà Viễn Tướng quân sủng ái nhất cũng vừa mới sinh, lại là nữ nhi, mà Hoàng Thượng bị kẻ gian lừa bịp muốn giết cả nhà chúng ta. Viễn tướng quân vì bảo toàn tính mạng cho người, giữ lại huyết mạch cho Giản gia, nên đã âm thầm giấu kín người ở trong phủ tướng quân.”

“Sau đó như thế nào?”

“Sau đó Viễn Tướng quân cùng với quan văn trong triều liều chết cứu giúp, rốt cuộc tìm được chứng cứ quốc cữu gia dùng để bôi nhọ ta, cuối cùng giúp ta rửa sạch oan khuất. Mà người lại vô cùng thích đứa nhỏ mới sinh kia, lúc rời đi đã khóc rất thương tâm, luôn kêu muốn mang nàng về nhà. Lúc ấy mẫu thân của nàng đã qua đời, mẹ cả lại không thích nàng. Ta liền có ý nghĩ đem nàng đưa trẻ này về nhà nuôi nấng, nhưng Viễn Tướng quân lại luyến tiếc. Cho nên ta đã nghĩ ra biện pháp đính ước như vậy, cứ thế, cả nhà chúng ta có thể danh chính ngôn thuận mà chăm sóc nàng.”

“Nhưng vì sao cha không nói chuyện này với con sớm hơn?”

“Thập Hoan là thứ nữ, nếu sớm như vậy đã công bố tin tức, chỉ sợ mang đến tai họa cho nàng!”

Giản Hàn Chi đã biết được chân tướng, khoe miệng tươi cười không khép lại được. Trời xanh đều đã an bài vận mệnh, Thập Hoan và hắn còn có quan hệ gần bó keo sơn.

“Con hiểu được rồi, cũng biết nên làm thế nào, xin cha yên tâm.” Dứt lời, Giản Hàn Chi liền rời đi. Hắn muốn đi tìm Thập Hoan, hiện tại hắn có lý do danh chính ngôn thuận để đưa nàng đi từ bên người Tần Vĩ Trạch.

Mới vừa ra khỏi cửa không bao lâu đã nghe được sau lưng có người kêu hắn: “Hàn Chi!”

“Thập Tuấn, sao huynh lại ở chỗ này?”

“Ta có việc tìm huynh giúp đỡ. Ta vừa mới từ phủ Ninh Vương về, muốn đưa muội muội Thập Hoan của ta trở về, nhưng ai ngờ Ninh Vương gia kia lại sống chết không chịu thả người, huynh có diệu kế gì không? Tốt nhất là có thể khiến Hoàng Thượng hạ chỉ mới hiệu quả.”

Giản Hàn Chi nhíu mày, sao Tần Vĩ Trạch lại bá đạo đến vậy, Hàn Thập Tuấn đến đón Thập Hoan về cũng không được hay sao?

“Vì sao không thả người?”

“Trong tay của hắn có Khế ước bán thân của Thập Hoan!”

Giản Hàn Chi nhìn trà lâu bên cạnh, nghĩ ngợi: “Thật ra ta có một biện pháp, có thể thử một lần. Chẳng qua, phải nhờ đến Viễn tướng quân.”

“Cái này rất dễ, chưa đến hai ngày nữa thì cha ta sẽ về tới kinh thành.”

“Như vậy tốt quá. Khi tướng quân về đến kinh thành, tất nhiên sẽ đi gặp Hoàng Thượng, chúng ta có thể dâng tấu sớ!”

Thập Hoan an tĩnh đã nhiều ngày, mà Tần Vĩ Trạch cũng vờ như không có việc gì.

Mới cùng Trúc Đào đi dạo bên hồ về, vừa vào cửa đã nhìn thấy Tần Vĩ Trạch cầm trong tay một chồng giấy, nàng liếc mắt một cái đã nhận ra đó là giấy

luyện chữ của nàng

Tất cả nàng đều viết là một chữ “Tĩnh”. Đó là lúc nàng chán nản nên đi luyện viết bút lông, sao lại ở trong tay của hắn?

Tần Vị Trạch dùng ngón tay thon dài cầm bản chữ viết của Thập Hoan, thể chữ ngoằn ngoèo kia đập vào mắt hắn. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy chữ viết của nàng.

Nội tâm Thập Hoan lại dâng lên cảm giác bị người ta nhìn trộm, không khỏi nhủ mày. Trước kia viết chữ xong, nàng đều đem giấy đã viết đi thiêu hủy. Cho nên những tờ giấy mà trước kia nàng viết, cũng dường như chưa từng bị Tần Vị Trạch nhìn thấy. Nhưng lúc này đây hắn đã thấy nó. Huống chi chữ viết kia vô cùng khó coi, nàng không muốn bị hắn thấy được.

“Thập Hoan lớn lên xinh đẹp, có điều là chữ tập viết này quả thật rất kém. Ta lại hiểu kỳ, trên người của nàng còn có bao nhiêu bí mật mà ta không biết?” Ánh mắt của Tần Vị Trạch như mũi kiếm sắc bén chĩa về phía Thập Hoan. Không phải hắn không biết mỗi lần nàng viết xong đều đem thiêu hủy, không phải không biết nàng cố ý giấu giếm một chút bí mật. Trước kia làm bộ không biết, là bởi vì không muốn bức nàng. Nhưng hiện tại, hắn chẳng những muốn không chế cả con người nàng, còn muốn nhìn thấu tâm tư của nàng.

“Tác phẩm nhất thời viết rất xấu, không vừa mắt của Vương gia thì có gì đáng xem chứ.”

“Thiên kim của Viễn Tướng quân là tinh thông mọi thứ từ cầm kì thi họa, vì sao nàng đến một chữ cũng viết không tốt như vậy?”

Ánh mắt hắn đầy vẻ tìm tòi, nhìn đến mức khiến Thập Hoan cảm thấy mất tự nhiên.

“Mặc kệ Vương gia tin hay không, ta mất trí nhớ khi đang chạy trốn trên đường.”

“Phải không?”

Thập Hoan vẫn chưa trả lời, dù sao mất trí nhớ hay không mất trí nhớ cũng là chuyện của nàng, Tần Vị Trạch hoài nghi, cũng không thể kiểm chứng.

Rất nhanh sau đó, Viễn Tướng quân đã trở lại, Hoàng Thượng mở tiệc mừng công cho ông, Tần Vị Trạch cũng phải tham dự.

Cuối cùng chờ đến lúc không có Tần Vị Trạch, Thập Hoan bắt đầu lục tung gương đồ tìm Khế ước bán thân.

“Đang tìm gì à?” Giọng nói ôn nhu truyền đến, Giản Hàn Chi nhẹ nhàng nhảy từ cửa sổ vào phòng.

Thập Hoan hoảng sợ, vừa thấy là Giản Hàn Chi, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Người dọa người sẽ gây ra án mạng đó!”

“Nàng không cần tìm, Ninh Vương gia làm sao để nàng dễ dàng tìm được như vậy.”

Kỳ thật trong lòng nàng cũng rõ ràng điểm này, với bụng dạ của Tần Vị Trạch, sao có thể cho phép nàng tìm được dễ dàng như vậy.

“Sao ngài lại tới đây, là lên đi vào?”

“Không sai!”

“Không thể tưởng tượng được, đường đường là một công tử ôn nhu chính trực như ngài mà cũng có lúc như đầu trộm đuôi cướp.”

“Nàng đường đường là thiên kim của tướng quân lại có thể giả làm gã sai vặt, vì sao ta lại không thể?”

Cùng nói chuyện với hắn luôn là nhẹ nhàng như vậy, hai người nhìn nhau cười, tâm trạng của Thập Hoan đã khá hơn nhiều.

“Lần này ta tới là mang đến cho nàng một vật.” Dứt lời, Giản Hàn Chi lấy từ trong tay áo ra một cây trầm hoa.

Toàn thân của trầm hoa kia đều làm từ ngọc bích, mà mặt trên được khắc là hoa diên vĩ màu lam.

Thập Hoan không thể ngờ được sẽ mang đến một cái trầm hoa cho nàng, có chút khó hiểu hỏi: “Cái này cho ta?”

“Không phải những cô nương đều thích cái này sao? Nàng đừng hiểu lầm, ta thấy ngày thường nàng quá mức mộc mạc, một chút trang sức cũng không có. Cô nương đều yêu cái đẹp, có ai giống như nàng vậy.”

Nhìn Giản Hàn Chi nhét trầm hoa vào tay nàng, trong khoảnh khắc nàng không biết nói gì cả.

Nhưng Giản Hàn Chi lại khẳng khái muốn nàng nhận lấy. Nếu nàng là nương tử đính ước của hắn, dù sao thì cũng nên đưa một tín vật đính ước mới phải.

“Nhưng ta cũng không thích.” Nàng giả vờ nói.

Giản Hàn Chi thở dài: “Nàng không thích thì cũng không cần nói thẳng như vậy chứ.”

Hắn nhìn nàng với bộ dạng có chút uể oải, lập tức chọc nàng buồn cười: “Gạt ngài đó, cái này rất đẹp, đa tạ ngài.”

Giản Hàn Chi đi rồi, Thập Hoan rất cẩn thận mà giấu trâm hoa đi. Nàng không muốn bị người khác nhìn thấy, đặc biệt là không muốn cho Tần Vị Trạch biết. Nếu để hắn biết, chắc chắn sẽ hỏi đông hỏi tây, nói không chừng còn sẽ nổi điên lần nữa.

Viễn Tướng quân phòng thủ biên quan nhiều năm, hiện tại trở về, tất nhiên yến tiệc chiêu đãi được làm rất lớn.

Mãi cho đến nửa đêm Tần Vị Trạch mới trở về, mà về cùng hắn còn có Hàn Thập Tuấn.

Thập Hoan vẫn chưa ngủ, lúc nhìn thấy Hàn Thập Tuấn đã khiến nàng rất kinh ngạc.

“Thập Hoan, ta đến đưa muối về nhà.” Hàn Thập Tuấn cười nói.

Nàng có chút khó hiểu, nhìn Tần Vị Trạch, hắn thế mà lại không lên tiếng phản đối.

Đã xảy ra chuyện gì, điều gì đã khiến hắn dễ dàng thả nàng đi như vậy?

Tần Vị Trạch không cản trở, vẫn ung dung mà nhìn Thập Hoan cùng Hàn Thập Tuấn. Nhưng Hàn Thập Tuấn lại không để bụng hắn nghĩ như thế nào: “Đi thôi, thu thập một chút, cha đã trở lại, đang ở nhà chờ muối trở về.”

Có thể rời đi luôn là tốt nhất, Thập Hoan lắc đầu, nàng cũng không có đồ vật gì muốn mang theo, có thể trực tiếp đi.

“Thứ này cho nàng, cầm đi!” Mới vừa động thân, Tần Vị Trạch đã ném qua một cái hộp nhỏ, quả nhiên là mặt dây chuyền ngọc kia.

Thập Hoan do dự, không muốn nhận, nhưng thấy Tần Vị Trạch cười lạnh: “Lại không đi, bốn vương sẽ đổi ý!”

Hàn Thập Tuấn lôi kéo Thập Hoan đang ngơ ngác rời đi.

Nhìn bóng dáng dần rời đi kia, ánh mắt của Tần Vị Trạch lạnh lẽo, để nàng rời đi dễ dàng vậy sao?

Nằm mơ đi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: bệnh Lạ Của Tần Vị Trạch

Edit: Vi Đình

Beta: Ahkung

“Bịch!” Đã là lần thứ ba Lữ Đại thần y bị Tần Vị Trạch ném ra ngoài.

Hắn ngồi dưới đất, một bên vẫn cầm kiếm trong tay, một bên thì xoa chỗ bị thương đang đau đớn kia, hùng hổ nói: “Không tới nữa, luận bàn võ nghệ cái gì, thực chất chính là mưu sát phu quân của muội muội mình thì có!”

Xoa chỗ cảm có chút bầm tím kia, thật sự là Lữ Bất Chu khóc không ra nước mắt.

Sáng sớm đã bị Tần Vị Trạch xách tới đây, ném cho cây kiếm rồi ra chiêu vô cùng tàn nhẫn như để xả giận. Dưới tình thế cấp bách, Lữ Bất Chu cũng miễn cưỡng chống đỡ, hậu quả là bị đánh cho mặt mũi bầm dập thế này đây.

Tần Vị Trạch vùng một đường kiếm tuyệt đẹp, chĩa mũi kiếm đến trước mặt Lữ Bất Chu: “Tiếp tục! Đờ lấy!”

“A?” Lữ Bất Chu nhăn mặt khóc than, đây là muốn huỷ dung của hắn luôn sao? Biết rằng Thập Hoan bị người mang đi khiến y không cao hứng, nhưng cũng không thể lấy hắn ra luyện tập nha!

“Nếu thật là nguoi luyện tiếc nàng thì trực tiếp đi đoạt nàng về, không phải như vậy được rồi sao! Nhanh đi!”

“Cũng được, bốn vương sẽ phái nguoi đi. Khi sự việc thành công, chắc chắn ta sẽ dùng vạn lượng hoàng kim làm tạ lễ.” Mất phương trăn đây về hài

hước.

Lữ Bất Chu liên tục xua tay, “Nhưng đây là Hoàng Thượng tự mình hạ chỉ cho nàng trở về, chỉ sợ sẽ không dễ dàng đối phó như vậy”

Biểu tình của Tần Vị Trạch tỏ ra ‘ngươi thật lắm miệng’.

Đêm qua là đại ý của hắn, vốn dĩ cung yến đang hoà thuận vui vẻ, nhưng đột nhiên Viễn tướng quân đề cập đến việc phòng thủ biên quan mấy năm nay đã không thể hưởng thụ niềm vui gia đình, đã để thê nhi chịu thiệt quá nhiều.

Mà Hàn Thập Tuấn lại mượn cơ hội chuyển đề tài mà nhắc đến Thập Hoan. Sau khi Hoàng đế biết được, lập tức hạ chỉ lệnh Thập Hoan được trở về phủ Viễn tướng quân.

Nắm bắt thời cơ giải đúng chỗ ngứa, mà lấy cớ này cũng không thể bị phản bác. Nếu thật sự không cho Thập Hoan trở về, như vậy sẽ mang tội kháng chỉ. Thái Tử tất nhiên sẽ bắt lấy cơ hội này mà hành động.

Thả nàng trở về cũng không sao, dù lẫn lộn như thế nào, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Ném kiếm trong tay xuống, Tần Vị Trạch đi đến phía ngoài bìa rừng.

“Này, ngươi đi đâu vậy!”

“Tất nhiên là phải đi phủ của Viễn tướng quân để bái kiến một phen!”

Đến ban đêm, Thập Hoan vẫn chưa đến gặp Viễn tướng quân. Hàn Thập Tuấn bố trí cho nàng ngủ một đêm thật ngon trước, hôm sau tái kiến cũng không muộn. Hàn Thập Tuấn đã sai người đưa Thập Hoan về phòng thu dọn, rồi sắp xếp nha hoàn của hắn là Văn Xảo tới chăm sóc cho nàng mọi thứ.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Thập Tuấn sớm đã đến sân trước phòng nàng để chờ. Thấy nàng ra tới, Hàn Thập Tuấn cười nói: “Thế nào, có phải giường ngủ của nhà mình thì sẽ thoải mái hơn hay không?”

Kỳ thật mà nói thì đối với Thập Hoan, nơi này cũng không có quá nhiều cảm giác gia đình. Điều duy nhất khiến nàng cảm thấy thoải mái đó là không cần mỗi khắc đều lo lắng về Tần Vị Trạch kia. Nhưng nàng không đành lòng khiến hắn thất vọng, cười nói: “Đúng vậy, đêm qua ngủ thật sự ngon.”

“Đi thôi, cha nương đều đã ở phía trước chờ chúng ta.”

Nương mà ẩn nói đến, tất nhiên là chỉ đại nương Lý Ôn Uyển, không thể sai được.

Vừa vào cửa liền thấy một nam nhân trung niên cùng một vị quý phu nhân ngồi trên vị trí chủ nhà. Vừa thấy người tới, nam nhân liền mở miệng nói: “Thập Hoan tới đây, mau cho cha nhìn một chút.”

Nam nhân trung niên có màu da hơi đen, chắc là bởi vì nhiều năm phòng thủ biên quan, dải nắng dầm mưa mới có thể như thế. Thập Hoan chú ý tới bàn tay to kia đã có cái kén thật dày. Mày rậm đỉnh đặc, hai mắt sáng ngời có thần, trông rất cương nghị.

Thập Hoan đi lên trước, Hàn Kiều nhìn nữ nhi đã trở mã đến xinh đẹp như vậy, trong lòng cảm khái vô cùng. Nếu Nhu nhi còn sống, tất nhiên sẽ rất vui.

Lý Ôn Uyển bên cạnh giả vờ cười nhìn một màn trước mặt này. Sự tình của Lý Văn Hàng nháo đến ồn ào huyền ảo, ca ca chỉ có một nhi tử độc nhất, thế nào lại bị tiểu tiện nhân này hại chết, bà làm sao có thể không hận! Hơn nữa nàng trở mã đến thì rất giống ả mẫu thân hồ ly chuyên dụ người của nàng, vừa nhìn đã khiến bà chán ghét.

Nhưng Tướng quân phu nhân đã che giấu cảm xúc của mình rất tốt. Vì giữ thể diện cho phu quân, nên trước mặt vẫn phải tỏ ra ôn hòa. Dù gì thì bà cũng là Nhất phẩm Cáo mệnh phu nhân, trước mặt người khác vẫn phải dè dặt hiền thực.

“Ta đến biên quan cũng đã năm năm, lại không rảnh chăm sóc cho con, Thập Hoan, là cha không tốt.”

“Cha thực hiện nhiệm vụ bảo vệ biên cảnh quốc gia, để bá tánh vương triều Tần nguyệt ta yên ổn, không bị ngoại tộc quấy nhiễu, là tạo phúc cho dân, chính là chuyện tốt. Cha không cần tự trách, Thập Hoan biết trong lòng người luôn nghĩ cho con.”

“Thập Hoan của ta thật hiểu chuyện.”

Nhìn cảnh tượng cha con đoàn tụ, Lý Ôn Uyển chậm rãi đứng dậy: “Phu quân, người chỉ lo nói chuyện, từ lúc tiến vào thì Thập Hoan vẫn luôn đứng như vậy!”

“Đúng rồi, xem ra là ta đã nhất thời cao hứng, thế nhưng quên mất. Thập Hoan tới đây này, chúng ta ngồi xuống rồi nói chuyện.”

Sao bỗng dừng đại nương lại ôn hòa như vậy? Thập Hoan nhìn kỹ thấy mặt bà ta có vẻ không được tự nhiên, thỉnh thoảng hiện ánh mắt hiện lên vẻ mưu mô, nàng chợt cảm thấy buồn cười.

Thập Hoan ngồi xuống, cùng Viễn tướng quân nhân nhả trò chuyện việc nhà. Hàn Thập Tuấn thực vất vả mới có thể đưa Thập Hoan trở về, người một nhà ở bên nhau hoà thuận vui vẻ mới là quan trọng nhất. Hơn nữa thái độ của mẫu thân đối với Thập Hoan dường như cũng chuyển biến rất nhiều, không giống còn nghiêm khắc như lúc trước.

Nghe Thập Hoan nói nàng mắt trí nhớ, mày của Viễn tướng quân nhăn thành một chữ “xuyên” (川).

“Sao lại dễ bị thương?”

Vừa nghe hỏi chuyện này, Lý Ôn Uyển lập khắc vênh tai cẩn thận nghe lý do thoái thác của Thập Hoan. Viễn tướng quân không biết bà ở nhà âm thầm dâng nạng cho Thái Tử. Vốn định gạo nấu thành cơm mới lại báo cho hắn, nhưng ai biết nha đầu chết tiết này trên đường thể mà lại đào tẩu.

“Cha đừng hỏi nhiều như vậy, hiện tại không phải con đã tốt rồi sao?” Nhìn bộ dáng của Lý Ôn Uyển, Thập Hoan cười lạnh, thì ra là bà ta vẫn biết sợ.

Nàng cũng không có vạch trần bà ta, không muốn khiến cho Viễn tướng quân lo lắng phí công.

Nàng có thể cảm giác được Viễn tướng quân thật sự rất thương yêu nữ nhi của mình, nhưng do nhiều năm bên ngoài, ông lại không cách nào bảo vệ nữ nhi chu toàn.

“Đúng vậy, Thập Hoan không có việc gì mới là quan trọng nhất.” Lý Ôn Uyển ở một bên nói.

Thấy nàng không muốn nói, Viễn tướng quân cũng không muốn ép nàng. Bất luận như thế nào, nàng được bình an là quan trọng nhất.

Lại trò chuyện trong chốc lát, Viễn tướng quân muốn vào cung, Thập Hoan liền trở về trong sân của mình.

Ở giữa viện có một cây lê rất lớn, nhìn lên thấy cành nhánh sum sê trĩu quả lê vàng. Thập Hoan nhịn không được có hơi thèm ăn. Nhìn Văn Xảo, Thập Hoan nói: “Ngươi đi về lấy chút trà bánh mang tới dưới tầng cây trên bàn đá này.”

“Dạ được, nô tỳ đi một chút sẽ trở lại.”

Thấy nàng ta đi rồi, Thập Hoan lập tức vén tay áo lên, kéo váy dài phết đất lên vắt ở bên người. Ôm thân cây bắt đầu trèo lên trên.

Mặc kệ đại nương có phải dụng tâm kín đáo hay không, đều không thể ảnh hưởng đến tâm tình giờ phút này của nàng. Ở trong thế giới này, có người đột nhiên quan tâm đến mình, nàng thật sự rất cao hứng.

Cây này tuy rằng cao lớn nhưng cũng không khó trèo. Với công phu của nàng, chỉ trong chốc lát đã trèo lên được. Nhìn từng quả lê vàng ối thom ngào ngát, Thập Hoan ở trên cây tìm một chỗ thích hợp ngồi xuống, hái được một quả lê bèn cắn một miếng.

Thom ngọt ngon miệng, nước lên lan khắp bốn phía.

Nàng đang ăn, đột nhiên nghe được có người lại đây. Vừa thấy người tới là Lý Ôn Uyển và Hàn Thập Tuấn.

“Thập Tuấn, sao con cũng giúp đỡ nha đầu chết tiết kia? Con xem nó vừa xuất hiện, cha con đã hoàn toàn không để ý tới con. Chính con cũng nên chú tâm chút, bằng không toàn bộ Hàn gia này đều thành của nó.”

Không có mặt Viễn tướng quân, Lý Ôn Uyển cũng không thêm diễn kịch nữa. Bộ dáng thâm độc hiện tại khác xa người dịu dàng ôn hòa trước đó.

Hàn Thập Tuấn bất đắc dĩ dừng chân: “Nương, người đừng nói Thập Hoan như vậy. Chúng ta là người một nhà, gia đình hòa thuận ở chung không tốt sao?”

“Ai cùng ả tiểu nghiệt chủng kia là người một nhà! Sao con lại bị nó mê hoặc như vậy, mẹ của nó không phải người tốt, nó lại càng không phải. Năm đó nếu không phải ta có chút thủ đoạn, chỉ sợ hôm nay con đã phải đi làm gả sai vật cho người khác rồi!”

“Đủ rồi, nương! Thập Hoan là loại người gì thì sao có quan hệ với nương của nàng. Hơn nữa, nàng là muội muội của ta, ta nên chăm sóc cho nàng.”

“Con.”

“Mẫu thân, con còn có việc, đi trước.”

Lý Ôn Uyển tức giận không nhẹ, nhĩ tử của mình lại không trông cậy được, nhưng bà quyết không thể nhường nha đầu chết tiết kia ở trong phủ gây sóng gió, tuyệt đối không thể!

Thập Hoan dựa lưng trên thân cây Nhìn bóng dáng của Lý Ôn Uyển, thật thú vị, chẳng những có trái ngon để ăn mà còn màn kịch xuất sắc như vậy để xem nữa.

“Nếu nàng lại không ngoan ngoãn leo xuống, chỉ sợ thân cây kia phải bị chặt thôi.” Nghe giọng nói quen thuộc truyền tới, Thập Hoan nhìn xuống phía dưới, Giản Hàn Chi thể nào lại đứng phía dưới.

“Sao ngài lại tới đây?”

“Nghe nói nàng đã trở lại đây nên đến nhìn xem.” Nha đầu này thật đúng là không có một khác nào chịu ngồi yên, thế nào lại leo lên cây ngồi rồi.

Thập Hoan hái thêm mấy quả lê, trực tiếp ném cho Giản Hàn Chi: “Lê này thực sự rất ngọt, ngài cũng ném thử đi.”

Một phen tiếp được quả lê do nàng ném tới, Giản Hàn Chi cười hỏi: “Lê được ném xuống, còn nàng thì xuống bằng cách nào đây?”

“Lên thế nào thì xuống thế đấy thôi.”

Thập Hoan điều chỉnh lại thân thể một chút, ôm lấy thân cây từ từ trượt xuống. Vừa đặt chân xuống đất, liền hưng phấn nói: “Mau ném thử đi, thật sự rất ngon đó.”

Nhìn bộ dạng của nàng, Giản Hàn Chi nắm chặt nắm tay đặt ở bên miệng, làm bộ ho nhẹ vài tiếng, trên thực tế thật sự không nhịn được ý cười ở trong lòng.

Quần áo đẹp mắt, thế mà lại bị nàng mặc ra phong cách của gã sai vặt. Bộ váy vốn xinh đẹp bị vắt bên hông, lộ ra quần dài bên trong. Cánh tay trắng nõn lộ ra bên ngoài, nàng hoàn toàn không cảm thấy có gì không ổn.

Nào có một cô nương nhà ai sẽ bày ra cái dạng này.

Hành động kinh hãi thế tục này, e rằng chỉ có mỗi mình nàng là có thể làm ra được.

Thấy vẻ mặt cổ quái của Giản Hàn Chi, Thập Hoan cúi đầu nhìn trang phục của mình, nháy mắt liền hiểu rõ.

“Muốn cười thì cười đi, cần gì giữ ý, sẽ ghen thành nội thương đó.”

“Ha ha……” Giản Hàn Chi thật sự là nhịn không được, cười khẽ ra tiếng.

Buông lòn váy xuống, thu tay áo lại, Thập Hoan khôi phục bộ dáng thực nữ. Ngồi ở một bên ghế đá, vừa gặm quả lê vừa hỏi: “Vì sao ta có thể thuận lợi trở lại phủ tướng quân như vậy?”

Giản Hàn Chi ngồi xuống đối diện nàng: “Chẳng lẽ nàng còn làm gã sai vặt chưa thấy đủ à?”

“Quá đủ rồi, chuyện này nhất định là có liên quan đến người đứng không.”

“Nói chỉ có liên quan đến ta thì cũng không đủ, bởi vì chuyện này đều là tướng quân làm. Nhưng nói không quan hệ cũng không hẳn, bởi vì ta cũng ra một chút chủ ý.”

Thập Hoan biết, muốn Tàn Vị Trạch thả người tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng như vậy. Quả thực Giản Hàn Chi cũng tham dự trong đó.

“Tuy rằng tâm địa của ngài cũng không khác gì tên hồ ly kia, nhưng vẫn phải cảm ơn ngài đã giúp ta thoát thân.”

“Hồ ly? Ha ha……” Dùng hai từ này để hình dung Ninh Vương gia cũng thật chuẩn xác.

Nhìn nàng một cái, đột nhiên phát hiện trên tóc nàng có một lá cây dính lên. Giản Hàn Chi cũng không nghĩ nhiều, duỗi tay muốn giúp nàng phui xuống.

Văn Xảo đã trở lại, thấy một nam tử xa lạ động tay động chân với tiểu thư nhà mình, thật quá quái.

Nàng ta buông trà bánh trong tay xuống, lập tức chắn ở trước mặt Thập Hoan, mắng Giản Hàn Chi: “Dâm tặc lớn mật, sao lại dám đùa giỡn tiểu thư nhà ta, để tướng quân biết sẽ đánh gãy chân của ngươi.”

Thập Hoan đang uống trà thì vừa nghe Văn Xảo dùng từ “kinh hãi thế tục” này, nàng “Phụt” một tiếng liền phun nước trong miệng ra.

“Khụ khụ khụ…… Ha ha…… Dâm tặc!” Thập Hoan cười vui vẻ đến mức ngửa tới ngửa lui.

Giản Hàn Chi được xem là người ôn nhu như vậy ngọc, thế nhưng cũng sẽ bị nhận sai thành dâm tặc? Nha đầu Văn Xảo này thật đúng là thú vị.

Văn Xảo nhìn tiểu thư tỏ vẻ không hiểu, sao lại cười thành cái dạng này?

Giản Hàn Chi cũng không giận, ngược lại có chút thương thức nha hoàn bảo vệ chủ. Cười nói với Văn Xảo: “Nếu ta là dâm tặc thì sao lại dám nghe ngang đi từ cửa lớn của phủ tướng quân vào được đây.”

Đột nhiên ý thức được đây là khách quý, Văn Xảo lập tức có chút thẹn thùng: “Công tử, là nô tỳ mất vụng về, còn…… Hy vọng công tử không trách tội.”

“Không sao!” Nhìn Thập Hoan cười vui vẻ như vậy, tâm tình của Giản Hàn Chi cũng rất tốt.

“Văn Xảo, người lui trước đi, yên tâm, có người vừa mới cảnh cáo, dâm tặc này sẽ không dám phi lễ chủ nhân của người đâu.” Thập Hoan cười vui trêu

chọc.

Văn Xảo lập tức đỏ bừng mặt, vội vàng rời đi.

“Nha đầu này, cũng có chút thú vị.”

“Nàng vốn ở bên cạnh ca ca ta, ta trở về thì mới tới hầu hạ ta. Thật sự ta cũng rất thích tính cách của nàng. Giản đại nhân, bị người trao tặng cái danh hiệu ‘phong lưu’ như vậy, ngài có cảm tưởng gì không?”

“May mắn hái hoa tặc kia đã bị bắt được, nếu không chẳng phải là ta phải thay hấn gánh tội sao.” Hấn nhìn Thập Hoan, cười nói: “Nàng cũng đừng gọi ta là Giản đại nhân, kêu ta Hàn Chi pà được rồi.”

Thập Hoan không muốn gọi như vậy, nhưng nhìn bộ dáng kiên trì của hấn, nàng đành gật đầu.

“Vì sao không thấy cài trâm hoa kia?”

“Cất rồi, chờ giá thị trường tốt sẽ chuẩn bị bán ra.”

Giản Hàn Chi cười khê, đồ vật kia chính là đại bảo bối ba đời nhà hấn, trong đầu nàng thế nào chỉ nghĩ đến tiền thôi vậy?

Nhưng không cài cũng không sao, chỉ cần nàng nhận lấy là tốt rồi.

Giản Hàn Chi cũng không nói cho Thập Hoan biết họ có hôn ước, hấn không muốn dọa nàng, cũng không mong hai người vì chuyện này mà sinh ra khoảng cách. Hiện tại bọn họ ở chung cũng thực tốt, hấn nghĩ sẽ chờ nàng từ từ yêu hấn, đợi nàng cam tâm tình nguyện ở bên hấn.

Lại trò chuyện trong chốc lát, thấy sắc trời đã không còn sớm, Giản Hàn Chi đứng dậy cáo từ: “Mấy ngày nữa chính là trung thu, nàng cũng đừng quên lúc trước nợ ta một thứ.”

“Thứ gì?” Thập Hoan có chút khó hiểu hỏi.

Giản Hàn Chi tức khắc ghen lời: “Nàng đã quên rồi? Nếu thật sự quên mất thì ta phải đòi đồ vật càng quý giá mới được.”

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của hấn, Thập Hoan bật cười: “Đùa ngài thôi, 《Thủy Diệu Ca Đầu》[1] chứ gì, trí nhớ của bốn cô nương cũng không tệ đến mức đấy!”

[1] Một bài thơ của Tô Thức (Tô Đông Pha).

Nhìn nàng tươi cười, Giản Hàn Chi cười khê, nha đầu này thật đúng là lém lỉnh.

Từ viện của Thập Hoan đi ra, khi Giản Hàn Chi đi tới hoa viên thì thấy Viễn Tướng quân vừa từ hoàng cung trở về.

“Tham kiến tướng quân.” Giản Hàn Chi vội chắp tay bái kiến.

Thấy người tới là Giản Hàn Chi, Hàn Kiêu cười cười, vỗ vỗ vai của hấn: “Thì ra là Hàn Chi à, sao hôm nay lại rảnh tới chơi? Thân thể của cha con còn tốt không? Trở về nói với ông ấy, ngày khác ta nhất định tìm ông ấy cùng uống mấy chén.”

“Gia phụ hết thấy đều tốt, đa tạ tướng quân đã quan tâm. Hôm qua gia phụ nghe nói tướng quân thiết triều, đã sớm chuẩn bị rượu ngon chờ tướng quân tới.”

Hàn Kiêu vừa lòng gật đầu. Ông nhìn Giản Hàn Chi từ nhỏ lớn lên, tất nhiên là rất thích hấn. Hiện giờ ngẫm lại, Thập Hoan cũng sắp đến tuổi lấy chồng, mà người trước mắt lại là con rể đúng ý của ông.

Nhiều năm như vậy vẫn luôn chưa công bố chuyện Giản Hàn Chi và Thập Hoan có hôn ước, nguyên nhân trong đó cũng có một phần là vì phu nhân Lý Ôn Uyển của ông. Vốn Thập Hoan là con riêng của hấn, không tiện truyền ra ngoài. Năm đó Lý Ôn Uyển kiên quyết phản đối hấn báo cho mọi người mối liên hôn với Giản gia. Bởi vì cảm thấy có chút thua thiệt cho bà nên Hàn Kiêu liền đồng ý.

Nhưng hiện giờ Thập Hoan đã trưởng thành, xem ra cũng nên tới lúc công bố tin tức.

“Cha con đã nhắc tới chuyện của con và Thập Hoan chưa?”

Giản Hàn Chi gật đầu: “Dạ rồi.”

“Vậy ý tứ của con thế nào?”

“Chỉ cần tướng quân không chê, con nguyện ý chăm sóc cho Thập Hoan cả đời.”

“Tốt lắm tốt lắm!” Hàn Kiêu rất vừa lòng, nếu có Giản Hàn Chi chăm sóc Thập Hoan thì hấn rất yên tâm.

Nghe tướng quân nói như vậy, trong lòng Giản Hàn Chi cũng rất vui.

“Tướng quân, con có một thỉnh cầu, không biết có nên nói không?”

“Cứ nói đừng ngại.”

“Có thể tạm thời giấu Thập Hoan về chuyện hôn ước của chúng ta hay không?”

“Tại sao?”

“Con không muốn nàng gả cho con chi vì có hôn ước này, con hy vọng nàng là bởi nhìn trúng con người của con!”

Trong mắt Hàn Kiều xuất hiện ý tán thưởng, không thể ngờ tiểu tử Giản Hàn Chi này quả thực không giống người thường. Từ xưa đến nay hôn sự đều là do lệnh của cha mẹ cùng lời người mai mối, có ai chân chính quan tâm yêu hay không yêu?

“Tốt, ta đồng ý với con! Nhưng con càng phải mau chóng nỗ lực, nếu Thập Hoan bị người khác đoạt đi rồi, ta đây cũng là không thể giúp được.”

Giản Hàn Chi cười gật gật đầu.

Hai người hứng khởi trao đổi, không ai chú ý tới Tần Vị Trạch đang ở khúc cua kế bên. Hắn chăm chú nghe họ nói chuyện, giữa những câu nói để lộ ra ý tứ, làm ánh mắt hắn trở nên âm trầm.

Hôn ước? Thập Hoan và Giản Hàn Chi sao lại có hôn ước? Vì sao nhiều năm như vậy hắn chưa bao giờ nghe nói qua chuyện này? Vốn việc liên hôn của quan lại, thế gia thường công bố từ rất sớm, vì như vậy đều tốt cho cả hai gia tộc. Nhưng hôn ước của Thập Hoan và Giản Hàn Chi lại bị giấu kín bao nhiêu năm nay.

Nắm tay Tần Vị Trạch vô thức siết chặt lại, hắn cười lạnh một tiếng, xoay người rời khỏi phủ Viễn tướng quân.

Mỗi ngày trôi qua ở phủ tướng quân này xem như cũng nhàn hạ, mấy ngày nay Thập Hoan đều trốn trong phòng chép 《Thủy Diệu Ca Đầu》，bên cạnh là một chồng giấy Tuyên thành, đó là phế phẩm mà mỗi lần nàng không hài lòng vứt đi, cứ tiếp tục luyện tập như vậy.

Hàn Thập Tuấn xách theo một cái hộp đi đến: “Sao muội lại vô nhả hứng ở đây luyện thư pháp vậy?”

Hắn đặt cái hộp lên bàn, vừa mở ra đã thấy ánh mắt Thập Hoan bùng sáng.

Hương vị thật là thơm, Thập Hoan tiến tới trước liền thấy là bánh hoa quế củ sen.

“Cảm ơn ca ca!” Nàng cũng không khách khí cầm lấy một miếng lên ăn luôn.

Hàn Thập Tuấn rót cho nàng một chén trà, nói: “Từ hôm chúng ta rời Ninh Vương phủ trở về, Vương gia liền bị bệnh, vẫn luôn nằm trên giường không dậy nổi, đã nhiều ngày không thượng triều.”

“Bị bệnh?” Thập Hoan cảm thấy khó hiểu. Lý do này cũng quá ư ọp ẹp, bên người hắn có đại thần y Lữ Bất Chu, sao có thể để hắn sinh bệnh? Hơn nữa thời gian lâu như vậy... Trong đó chắc chắn có trá.

“Có thể là giả vờ hay không?”

“Hoàng Thượng đã phái người đi xem qua, hắn thực sự bị bệnh, Thái Y Viện bó tay không có biện pháp, nhiều ngày nay Lữ thái y cũng ở Ninh Vương trong phủ nhưng vẫn chưa tìm ra cách chữa.”

Điều này khiến nghi hoặc của Thập Hoan lớn hơn nữa. Từ trước đến nay Tần Vị Trạch làm việc gì cũng đều có mục đích, đằng sau bệnh tình lần này ắt hẳn có mưu kế.

Hơn nữa hắn lựa chọn thời gian điểm có chút quỷ dị, hôm trước nàng vừa mới rời đi, ngày hôm sau hắn liền bắt đầu cáo ốm. Nếu nàng nhớ không lầm, thánh chỉ hắn là tới trước một đêm. Chẳng lẽ Tần Vị Trạch đang đầu trí cùng với Hoàng đế? Xét về lòng dạ của hắn, cũng không có khả năng chọn dùng biện pháp ấu trĩ như vậy.

Thập Hoan vẫn cảm thấy lần này là do Tần Vị Trạch sắp đặt, cáo ốm chỉ là một nước cờ. Mà nhiệm vụ của Lữ Bất Chu chính là phối hợp với hắn diễn trò hay. Có phải vì Thái Tử hay không?

Tần Vị Trạch vừa mới phá án, bá tánh ủng hộ, danh tiếng vô cùng nổi bật nên không cần trốn tránh Thái Tử, khả năng này cũng bị Thập Hoan loại bỏ.

Trong lòng Thập Hoan nảy sinh chút bất an, nàng cảm thấy “Bệnh” cổ quái này của Tần Vị Trạch hẳn có liên quan tới nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: Hàn Thập Hoan, Nàng Đứng Lại Cho Bồn Vương!

Ninh vương bệnh nặng không khỏi, trên dưới triều đình và dân chúng đều đang thảo luận về chuyện này. Hoàng Thượng tìm kiếm danh y ở khắp nơi trong thiên hạ, nhất định phải trị khỏi bệnh của Tần Vĩ Trạch.

Thập Hoan nhìn thấy cáo thị tìm danh y ở trên đường đi thì nghỉ ngơi trong lòng lại càng lớn hơn, tạo ra động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ Tần Vĩ Trạch thật sự bị bệnh sao?

"Người biết Ninh vương gia bị bệnh gì không?" Thập Hoan hỏi một vị đại ca ở bên cạnh.

Người kia nghe thấy có người hỏi mình thì lập tức lấy lại tinh thần, đáp: "Nghe nói mỗi đêm Ninh vương gia kia đều gặp phải ác mộng, hơn nữa lại còn mộng du. Nghe nói lần trước nửa đêm hấn mộng du còn đã thương cả Lữ thái y, mặt mũi bầm dập, miễn bàn đến việc có bao nhiêu thâm hại. Bây giờ Hoàng Thượng cho dán cái cáo thị này, ai có thể khiến cho Ninh vương gia an giấc thì phần thưởng sẽ là một vạn lượng bạc. Nhanh đi."

Đã thương cả Lữ Bất Chu?

Nếu như không phải là vì muốn cách xa Tần Vĩ Trạch một chút, thì Thập Hoan thật sự muốn nhìn thấy cái gương mặt xanh xanh tím tím đó của Lữ Bất Chu nha.

Nhìn đến giá trị phần thưởng trên trời dán ở kia, trong lòng Thập Hoan thật đúng là có chút ngửa ngáy. Phần thưởng là một vạn lượng bạc đó, nàng phải bán được bao nhiêu khối ngọc bội mới có thể có được nhiều tiền như vậy đây.

Tuy rằng trong lòng tương đối nhớ thương số bạc kia, thế nhưng bản thân Thập Hoan lại thật sự muốn biết liệu hấn rốt cuộc có phải là bị bệnh thật hay không. Trà trộn vào vương phủ hấn là phương pháp xử lý đơn giản mà hữu hiệu nhất lúc này.

Thế nhưng nàng cần phải nghĩ thêm một biện pháp khác làm sao để tránh được tầm mắt của Tần Vĩ Trạch và Lữ Bất Chu mới được.

Thực tế thì ánh mắt của cái tên Tần Vĩ Trạch kia vô cùng tinh tường, việc nữ giả nam trang mà còn bị hấn vạch trần đơn giản như vậy nữa mà, Thập Hoan thực sự không cam lòng. Cho nên lúc này đây, nàng nhất định phải dùng đến đạo cụ tinh xảo hơn mới được. Dù sao, chuyện này cũng phải tiến hành một cách lặng lẽ, nếu bị phát hiện thì sẽ rất phiền toái.

Trong lòng đã có ý tưởng, Thập Hoan bắt đầu đi khắp các con đường lớn nhỏ, mua sắm phụng phí, không e dè, chuẩn bị tất cả những vật mà mình cần.

Giản Hàn Chi vừa mới từ hoàng cung trở về, trên đường hồi phủ thì thấy có người ôm một chồng đồ vật lớn, chật vật đi trên đường.

"Nhường đường nhường đường." Trên đường lớn người đến người đi không đếm xuể, ngẫu nhiên còn có xe ngựa chạy qua, nên Thập Hoan đành trái tránh phải trốn trong đám người.

Trong lúc đó nàng lại cảm giác đồ vật trên tay hình như nhẹ bớt đi, tiếp theo là một bộ y phục màu xanh xuất hiện trong tầm mắt.

"Tại sao đi ra đường mà lại không mang theo Văn Xảo? Nhiều đồ như vậy nàng làm sao ôm hết được." Giản Hàn Chi bê lên số đồ Thập Hoan vừa mua, dò hỏi.

"Văn Xảo có việc phải làm cho nên ta đành tự mình đi thôi."

Vốn dĩ nàng muốn dẫn theo Văn Xảo cùng đi, nhưng còn chưa ra khỏi cửa thì Văn Xảo đã bị quản gia trong phủ gọi đi, nói là có chuyện phải làm.

Giản Hàn Chi nhìn chồng đồ cao ngất kia, phần lớn đều là son phấn bột nước các loại, còn có mấy chiếc hộp lớn được đặt nắp nên hấn không thấy rõ được là bên trong có những gì.

Hấn cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đây là những đồ mà nữ nhân thường thích mà thôi. "Đi thôi, ta tiễn nàng trở về."

"Vâng cảm ơn ngài."

Suốt dọc đường đi hai người đều cười nói vui vẻ, rất nhanh đã đến được phủ tướng quân, Giản Hàn Chi đưa Thập Hoan vào trong sân, đem mớ đồ trong tay đặt ở trên mặt bàn.

Vốn dĩ mọi chuyện đều đã ổn thỏa, thế nhưng ai ngờ được lúc Giản Hàn Chi quay người lại, một cái hộp rơi xuống đất. Hấn tự tay nhặt cái hộp đó lên, thoáng sững sờ - bên trong lại là một bộ nam trang.

Lông mày Giản Hàn Chi thoáng cái nhăn lại cùng một chỗ, không hiểu nhìn về phía Thập Hoan vừa mới châm trà trở lại.

"Đây là do nàng mua?"

"Ha ha, đúng vậy, chuẩn bị đưa cho phụ thân ta đây."

"Cái chòm râu giả này cũng là đưa cho Tướng quân hay sao?"

Giản Hàn Chi vừa nhìn đã biết nàng lại muốn nữ giả nam trang, biểu cảm của hắn trở nên ngưng trọng một chút. Mới vừa thoát thân khỏi Ninh vương phủ, vậy mà giờ nàng muốn lặp lại chiêu cũ, chẳng lẽ vẫn là muốn rời đi hay sao?

Thấy hắn bày ra bộ dạng như muốn hỏi tới cùng chuyện này, Thập Hoan lập tức đoạt lại cái hộp đỏ rồi đem toàn bộ những "bảo bối" này thu lại bên cạnh mình. Nhìn xung quanh không có người nào, nàng mới hạ giọng nói: "Ta có thể nói cho ngài biết, nhưng mà người phải giữ bí mật đó."

"Được!"

Thập Hoan nói đến mặt mày đều hơn hớn cả lên, thế nhưng sau khi Giản Hàn Chi nghe xong thì lại cứng rắn nói ra hai chữ: "Không được!"

"Vì sao không được?"

"Nàng như vậy quá mạo hiểm rồi, tự dung lại muốn giả trang thành thầy lang giang hồ? Y thuật của Lữ Bất Chu nàng cũng biết mà, nếu như Ninh vương gia không bị bệnh, có khi chính là bọn hắn thiết lập ra cái bẫy này chờ nàng chui vào đấy! Hơn nữa Vương gia lại thông minh như vậy, làm sao có thể không nhìn ra là nàng được chứ."

"Ngài nói có đạo lý! Thế nhưng ta vẫn muốn đi xem xem bệnh của tên Tần Vĩ Trạch quý dị như nào." Nàng cảm thấy Tần Vĩ Trạch đang mưu tính cái gì đó, hơn nữa loại cảm giác này lại vô cùng mãnh liệt.

Giản Hàn Chi còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng Thập Hoan có chút mất kiên nhẫn: "Nếu như ngài đồng ý thì hãy thay ta giữ kín bí mật này, nếu như không đồng ý thì cửa lớn ở ngay đó, ngài có thể đi nói cho cha ta, không tiện!"

Nàng vô cùng rõ ràng mình đang làm gì, cũng không phải chỉ là nhất thời hành động theo cảm tính. Nàng muốn thăm dò xem cái tên Tần Vĩ Trạch mưu mô này đến cùng là muốn bày trò gì.

Thấy thái độ của nàng kiên quyết như vậy, Giản Hàn Chi cũng không phản đối nữa: "Nàng có thể đi, nhưng trước hết phải mặc trang phục đó vào cho ta nhìn một lần. Nếu như bị ta nhìn ra sơ hở, thì bất luận như thế nào nàng cũng không thể đi được."

Hắn không muốn nàng có nhiều tiếp xúc với Ninh vương gia, cho nên hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp ngăn cản nàng lại.

"Được! Người đi ra ngoài chờ một lúc, ta lập tức trở lại."

Kết quả là Thập Hoan đóng cửa lại, bắt đầu lần qua lần lại trong phòng. Nàng biết rõ thời cổ đại có thuật dịch dung, thế nhưng cho dù là cao thủ dịch dung đi chăng nữa, bên má cũng vẫn sẽ có đường nối. Chỉ có làm tinh tế tỉ mỉ, thì may ra mới không dễ dàng nhìn ra.

Thế nhưng người mà nàng muốn đối mặt là Tần Vĩ Trạch đấy, cho nên dù là có một khuyết điểm nhỏ nhất như vậy nhưng rất có thể dễ dàng bị phát hiện.

Thế nên nàng dứt khoát từ bỏ ý định dịch dung mà đổi thành trang điểm. Thời hiện đại nàng rất có hứng thú với việc trang điểm, thực tế trong phim ảnh cũng thường lợi dụng nhiều thủ thuật trang điểm khác nhau để biến diễn viên thành những người không phân biệt được tuổi tác.

Mà bây giờ nàng muốn hóa mình hóa thành một ông lão, tạo ra cảm giác tiên phong đạo cốt [1].

[1] Có cốt cách tiên nhân.

Giảng co hồi lâu với chiếc gương, nàng hài lòng nhìn nhìn, thay xong quần áo nàng liền mở cửa đi ra ngoài.

Trong sân, Giản Hàn Chi vừa nhìn thấy thì ngây ngẩn cả người. Trước mắt hắn rõ ràng là một ông lão năm sáu chục tuổi, hơn nữa chiều cao còn hơn một khoảng so với Thập Hoan, nhưng lại có chút bị còng ở lưng.

"Ngài cảm thấy thế nào?" Thập Hoan vừa lên tiếng, thanh âm trầm ngập tang thương kia càng khiến cho Giản Hàn Chi sợ hãi thán phục.

Thập Hoan đặc biệt hài lòng với phản ứng của Giản Hàn Chi, thường thường khi mọi người dịch dung đều sẽ chỉ thay đổi dung mạo, thế nhưng bóng lưng lại rất dễ bị người quen nhận ra. Lần này ngay cả thân hình nàng cũng dứt khoát thay đổi toàn bộ, khiến cho người khác hoàn toàn không thể tưởng được đây lại là một vị cô nương.

Thập Hoan bên này đang tích cực chuẩn bị, thì Tần Vĩ Trạch bên kia lại rất nhàn nhã.

Lúc này hắn đang ngồi trong sân đánh cờ với Lữ Bất Chu.

"Bệnh giả này của người thật đúng là chẳng ra sao cả, cái bảng hiệu thần y của ta cũng đều bị người phá vỡ rồi." Lữ Bất Chu buông một quân cờ đen

xuống, bữu môi nói.

Sinh bệnh lâu như vậy còn không tốt lên được, vậy thì chức chủ quản Thái y viện này của hần sao còn có thể làm được nữa.

Tần Vị Trạch ngưng mắt nhìn cái bàn cờ kia: "Yên tâm, không làm được thần y, nguoi cũng có thể làm được thú y!"

Lữ Bất Chu chán nản, hần đường đường là truyền nhân của Nam Cương Lữ Thị, sao lại thành thầy thuốc thú y chứ?

"Nguoi ý định giả bộ bệnh tới khi nào?"

"Thời cơ còn chưa tới!"

Nghe hần nói như vậy, Lữ Bất Chu cũng không muốn hỏi nhiều, bởi Tần Vị Trạch làm việc luôn có chừng mực, hần căn bản không cần phải lo lắng. Hần phải tranh thủ khoảng thời gian này dưỡng tốt vết máu ứ đọng trên mặt mới được, nếu để Linh Nhi nhìn thấy chắc chắn nàng sẽ rất đau lòng.

"Vương gia, lại có lang trung đến đây xem bệnh cho ngài." Ngụy Đạt xuất hiện, nói với Tần Vị Trạch đang đánh cờ.

"Dẫn hần đến phòng khách."

"Vâng."

Mấy ngày này, vì phần thưởng một vạn lượng bạc mà hầu như toàn bộ đại phu trong kinh thành đều đã tới đây xin khám.

Lữ Bất Chu cũng đứng dậy. "Đi thôi, để xem vị đồng nghiệp này của ta có thể trị khỏi bệnh cho Ninh vương gia đây không."

Khi bọn họ đến phòng khách thì thấy một lão lang trung đang ngồi đợi. Đầu tóc cùng chòm râu đều có màu hoa râm, nhìn thấy hai người bọn họ tới ông ta liền đứng dậy tiếp kiến.

"Tham kiến Vương gia."

"Miễn lễ!"

Lữ Bất Chu tò mò đánh giá vị đại phu này. Hần đối với đại phu trong kinh thành rõ như lòng bàn tay, nhưng chưa bao giờ thấy qua người này.

Ngồi đối diện bọn hần, trong lòng Thập Hoan nảy lên tia đắc ý nho nhỏ. Ánh mắt của bọn hần hoàn toàn là ánh mắt nhìn người xa lạ, khiến nàng có cảm giác mình đạt được thành tựu.

Trái lại, Tần Vị Trạch đang đánh giá người trước mắt một lượt từ trên xuống dưới, lão phu này tuy rằng lớn tuổi, thể nhưng tinh thần lại khỏe mạnh, hai mắt rất có thần.

"Xin hỏi tiên sinh hành nghề y ở nơi nào?" Lữ Bất Chu đến trước mắt lão nhân hỏi.

Thập Hoan sớm chuẩn bị xong lí do thoái thác: "Ta chính là lang trung hành tẩu trong giang hồ, ngày thường bôn ba khắp chốn, hôm nay đi ngang qua kinh thành thấy trên cáo thị nói Ninh vương thân thể ốm bệnh, lão hủ hy vọng có thể cố gắng hết sức lực già yếu này để giúp đỡ."

"Đã như vậy, nguoi mau bắt mạch cho Bản Vương đi." Tần Vị Trạch đặt tay ở trên mặt bàn, Thập Hoan buông cái hòm thuốc ra, lấy ra một cái gối nhỏ mềm đặt ở phía dưới cổ tay Tần Vị Trạch, tiếp theo chia tay ra đặt lên mạch đập của hần.

Nàng làm sao có thể hiểu về trung y chứ! Chỉ là giả bộ vờ vịt mà thôi. Nhưng nàng có thể cảm giác được Tần Vị Trạch vẫn một mực dò xét mình. Ánh mắt của hần đảo qua mặt rồi đến tay của nàng.

Không biết tại sao, lão nhân trước mắt này lại cho Tần Vị Trạch một loại cảm giác quen thuộc khó hiểu. Hần liên tục quan sát gương mặt đó, ấy vậy mà không nhớ nổi mình đã gặp qua ở nơi nào. Trong lòng của hần cũng có một tia nghi hoặc, người này có phải Thập Hoan cải trang không đây. Thế nhưng hai mắt dài hẹp kia, xung quanh khóe mắt dày nếp nhăn đã khiến cho hần bỏ đi ý nghĩ này.

Cho dù có thuật dịch dung cao minh tới đâu, thì cũng không thể tạo nếp nhăn giống thật như thế được. Tần Vị Trạch quay đầu, cho Lữ Bất Chu một ánh mắt. Hần hiểu ý, lập tức qua phân phó nha hoàn dâng trà.

Nhắm mắt lại cảm nhận mạch đập trong chốc lát, Thập Hoan thu tay lại.

"Như thế nào?"

"Vương gia thân thể cường tráng, cũng không đáng lo." Nhìn xem bộ dạng của hần vẫn bình thường, cũng không giống là có bệnh đau.

"Nhưng vì sao mỗi đêm bốn vương đều gặp ác mộng?"

"Nguồn gốc của ác mộng có thể là do thân thể mệt nhọc, hoặc bởi tư thế lúc ngủ không tốt. Xem mạch đập của vương gia, hần là vì mệt nhọc quá độ. Vương gia, ác mộng này đôi khi không đơn thuần là trị liệu bằng thuốc, hay là tìm một thầy phong thủy đến xem thử?"

Nàng nói như vậy, quả thật thấy được ánh mắt Tần Vị Trạch có thay đổi một chút.

Hóa ra ân tình là ở đây!

Nghe lí do thoái thác của người này, rõ ràng là muốn kéo đến trên người thầy phong thủy, chắc hẳn người này là bọn bịp bợm trên giang hồ, vì tham phần thưởng vạn lượng bạc mà đến đây lừa gạt. Người như vậy mấy ngày nay bọn hắn đã gặp không ít, Lữ Bất Chu cười khê: "Nếu như tiên sinh đã tới xem bệnh rồi thì không bằng kê ra một đơn thuốc đi, được chứ?"

Ánh mắt Tần Vị Trạch có ý sâu xa, người này rõ ràng có thể nhìn thấu ý nghĩ của hắn, cũng quá kỳ lạ rồi. Lúc này, Trúc Đào đã tới dâng trà, lúc buông chung trà, giả vờ không cẩn thận một cái, nước trà văng vào cánh tay Thập Hoan.

Trúc Đào vội vàng lau sạch bộ quần áo kia, hơn nữa trong lúc lơ đãng còn kéo ống tay áo của nàng lên, nhìn xem có bị bỏng hay không.

Tần Vị Trạch thừa dịp quan sát đến cánh tay của vị lang trung này, thoát nhìn thật giống cánh tay của lão nhân, phía trên kia có thể thấy được từng vết tích thời gian.

Đã biết rõ Tần Vị Trạch chắc chắn sẽ thăm dò, nàng đã hoàn toàn chuẩn bị tốt mọi thứ. Hơn nữa, nàng cũng nhìn rõ Tần Vị Trạch không có bệnh. Nàng đã xác định, không thể nghi ngờ gì nữa, Tần Vị Trạch là đang có âm mưu gì đó.

"Không sao, ta là đại phu, trở về thoa chút thuốc thì không sao nữa." Nói xong Thập Hoan đứng dậy: "Trước hết ta sẽ đi xuống kê đơn trước."

"Ừm" Tần Vị Trạch gật đầu.

Đội Thập Hoan đi ra, Lữ Bất Chu mới lười biếng nói: "Lại là một một tên lừa gạt, hiếm khi thấy nguou kiên nhẫn đối phó với người như vậy."

"Càng nhiều đại phu xem bệnh cho bọn vương, mới càng có khả năng nàng mắc bẫy."

Thập Hoan thừa dịp không ai để ý, rút phuong thuốc để dưới thắt lưng đã viết sẵn trước đó ra.

Những thứ này đều là thuốc an thần thường dùng nhất, nàng đã xem qua sách thuốc, sẽ không hạ độc chết Tần Vị Trạch.

Viết xong phuong thuốc, Thập Hoan bèn đứng dậy cáo từ, quản gia tiễn nàng tới tận cửa, trả năm mươi lượng bạc phí xem bệnh.

"Đem đơn thuốc của hắn ra ta xem một chút." Lữ Bất Chu nói.

Trúc Đào từ sau nhà mang đơn thuốc kia tới, Lữ Bất Chu chỉ nhìn qua, càng vững tin người nọ là lừa đảo không thể nghi ngờ.

Nhưng khi Tần Vị Trạch nhìn thấy chữ viết kia, lại lập tức đứng bật dậy, túm lấy nhìn kỹ thêm một lần.

Đây rõ ràng chính là bút tích của Thập Hoan!

"Người đầu, bắt tên lang trung vừa rồi lại cho bọn vương! Nhanh!" Nắm phuong thuốc kia trong tay, ánh mắt Tần Vị Trạch chột lóc lên, rồi chạy ra ngoài cửa đuổi theo.

Rõ ràng là bóng dáng mình ngày đêm mong nhớ vừa xuất hiện trước mặt hắn, vậy mà hắn lại để bị lừa gạt như vậy!

Hắn Thập Hoan, nàng giỏi lắm, lại dám trêu đùa bọn vương!

Hôm nay bắt được nàng, chắc chắn sẽ khiến cho nàng không thể về được phủ tướng quân.

Nhìn phản ứng của Tần Vị Trạch, trong lòng Lữ Bất Chu lập tức hiểu chuyện gì xảy ra rồi. Tại sao hắn lại không may mắn nhận ra chút sơ hở nào trong thuật dịch dung của Thập Hoan chứ?

Thị vệ vương phủ không dám sơ suất, quản gia mới vừa từ cửa lớn đi về đã thấy Vương gia rào bước tới.

"Người đầu?" Tần Vị Trạch lạnh giọng hỏi.

"Đã đi rồi!"

Tần Vị Trạch không trì hoãn nữa, phi thân về phía trước: "Hàn Thập Hoan, nàng đứng lại cho bọn vương!"

Vừa đi được không xa, Thập Hoan đã nghe thấy thanh âm lạnh lùng ở phía sau, nàng lập tức bỏ chạy. Ất hẳn là không có sơ hở mới đúng chứ, vì sao Tần Vị Trạch vẫn phát hiện ra?

Không quản được nhiều như vậy, bị hắn bắt được thì nàng nhất định sẽ chết chắc.

Máy mắn lúc này người trên phố rất nhiều, muốn bắt được nàng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tần Vị Trạch vừa ra khỏi vương phủ liền thấy Thập Hoan len lỏi trong đám người, rất nhanh đã không thấy bóng dáng đâu.

"Bắt được lão già kia bọn vương sẽ có thưởng lớn, nhớ kỹ không được gây bất kỳ tổn thương nào cho hắn!" Rất nhiều thị vệ trong vương phủ lĩnh mệnh, lập tức lao vào trong đám người.

Người trên phố bất ngờ thấy nhiều thị vệ xông ra như vậy, trong lúc nhất thời đã loạn thành một đám nhốn nháo.

Thập Hoan đang chạy thì cảm thấy có bàn tay to dùng sức kéo một cái, nàng bị lôi vào bên trong một hiệu may. Vừa muốn trốn thoát đã nghe được tiếng Giản Hàn Chi: "Là ta."

Thập Hoan thở dài một hơi, Giản Hàn Chi đẩy nàng: "Tranh thủ thời gian ra sau thay y phục đi rồi trang điểm lại."

Máy mà Giản Hàn Chi sớm có chuẩn bị, hắn sợ Thập Hoan xảy ra sai sót gì nên vẫn một mực âm thầm đi theo. Vốn nhìn thấy nàng từ trong vương phủ đi ra, hắn vừa muốn thở ra một hơi, thế nhưng không ngờ Tần Vị Trạch lập tức từ bên trong đuổi ra tới.

Thập Hoan đi vào hậu viện của cửa hiệu may, nhanh chóng tẩy rửa, thay đổi trang phục rồi trang điểm lại, chỉnh đốn một hồi liền khôi phục lại hình dáng lúc đầu.

Từ bên trong đi ra, nàng giả bộ chọn mấy bộ y phục, lại để cho chương quầy gói kỹ. Vừa cùng Giản Hàn Chi đi ra khỏi cửa hàng thợ may, còn chưa đi bao lâu nàng liền bị Tần Vị Trạch ngăn cản.

"Ninh vương gia không phải bị bệnh sao, sao còn có hứng thú đi dạo trên phố vậy?" Thập Hoan giả bộ kinh ngạc mà hỏi thăm.

Nhìn hình dáng trước mặt, Tần Vị Trạch chậm rãi tiến lên, ánh mắt hung ác nham hiểm dán lên khuôn mặt nhỏ nhắn khiến cho hắn ngày nhớ đêm mong kia.

Hắn từng bước tiến lại gần.

Giản Hàn Chi thần nhiên mà ngăn ở trước Thập Hoan: "Thấy thân thể vương gia không có gì đáng ngại, ta tin ít ngày nữa ngài đã có thể vào triều rồi, thật sự là chuyện vui."

Thấy hắn che chở cho Thập Hoan như thế, lửa giận trong lòng Tần Vị Trạch lại bốc lên. Lúc nào thì bọn họ lại thân mật như vậy? Chắc hẳn việc Thập Hoan giả trang thành đại phu Giản Hàn Chi sớm đã biết được, nếu không hắn cũng đã không ở đây chờ tiếp ứng.

Xem ra mấy ngày nay Giản Hàn Chi này đã trở thành khách quý ở phủ tướng quân rồi!

Cũng muốn thành đôi với Thập Hoan sao?

Nằm mơ đi!

"Hóa ra Giản đại nhân lại quan tâm đến Bôn Vương như vậy, chẳng qua không rõ ngọn nguồn sự quan tâm của Giản đại nhân là gì, hay là có mục đích nào đây?"

Ánh mắt lạnh lùng đảo qua Thập Hoan phía sau hắn, khóe miệng Tần Vị Trạch khóe miệng khẽ nhếch, hỏi: "Chơi vui không?"

Biết rõ hắn ám chỉ cái gì, nhưng nhìn thấy bộ dạng ảo não của hắn, trong lòng Thập Hoan vẫn có cảm giác thành tựu. Dù sao hắn ở đây là vì một khác cuối cùng mới phát hiện sơ hở, điều này nói rõ lúc trước nàng đều thành công.

Dù là vậy, nhưng bây giờ có đánh chết nàng cũng không thể thừa nhận!

Nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội lên: "Vương gia đang nói gì vậy, tại sao ta nghe không hiểu. Chơi gì vui? Vương gia là chỉ cái phiên chợ này sao?"

Nếu không phải có một tia giả hoạt hiện lên trong mắt kia, Tần Vị Trạch thật đúng là nguyện ý tin tưởng nàng không biết rõ tình hình.

"Cải trang cách ăn mặc để tới chữa bệnh cho bốn vương, Tiểu Thập Hoan, hóa ra lòng của nàng vẫn là để chỗ ở chỗ bốn vương!" Hắn nói giọng mập mờ, khóe miệng vui vẻ dần dần mở rộng.

Vốn cho rằng nàng là một con cừu non, không ngờ rằng sau khi khôi phục thân phận thì lại dần dần lộ ra móng vuốt sắc bén như vậy. Hắn thích những chuyện có tính khiêu chiến.

Nghe hắn nói xong, Thập Hoan liền thấy xấu hổ, cái người này, công phu mặt dày đúng là bậc nhất.

"Chỉ sợ Vương gia hiểu lầm rồi. Hôm nay ta tới đây là muốn mua quần áo, cũng không có đi qua Ninh vương phủ. Chỉ sợ vương gia mắc phải bệnh hồ đồ rồi chăng?"

Không thừa nhận cũng không sao, hẳn chắc chắn lão già kia chính là nàng. Tàn Vị Trạch trực tiếp lướt qua Giản Hàn Chi bước đến trước mặt Thập Hoan: "Dám trêu đùa bổn vương như vậy, nàng vẫn là người đầu tiên. Thập Hoan, đừng tưởng rằng về tới phủ tướng quân có thể vô tư rồi, mặc cho nàng giãy giụa thế nào cũng trốn không thoát lòng bàn tay của ta!"

Hắn nói rất chậm, cái giọng điệu ép buộc kia khiến Giản Hàn Chi cau chặt lông mày.

Dứt lời một cái vỗ tay vang lên, Ngụy Đạt hiểu ý, triệu tập tất cả thị vệ đi theo Tàn Vị Trạch hồi phủ.

Dễ dàng để nàng rời đi như vậy?

Thập Hoan nhẹ nhàng thở ra, thấy Giản Hàn Chi đang nhìn mình, nàng vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Không sao, ngài cũng thấy rồi đấy, Tàn Vị Trạch không có bệnh, cho nên chuyến đi này của chúng ta vẫn là rất đáng đấy."

Ninh vương cáo ốm không lên triều, trong triều nghị luận càng ngày càng nghiêm trọng.

"Vì sao thân thể của Vị Trạch mãi không thấy khá hơn vậy?" Tàn Đạt ngồi ở ngự thư phòng, hỏi Lữ Bất Chu.

"Vương gia vẫn luôn uống thuốc, xem mạch tượng thì thân thể vương gia cũng không đáng lo. Nhưng mỗi đêm khuya vẫn gặp ác mộng, thần lại có một ý nghĩ, không biết Hoàng Thượng có thể lại đề cho Khâm Thiên Giám dựa theo tinh tú nhìn một chút xem có cách giải quyết hay không?"

Hoàng Thượng trầm tư nửa ngày: "Vậy cứ theo như lời người nói mà xử lý đi."

"Tạ Hoàng Thượng." Khóe miệng Lữ Bất Chu có chút nhếch lên một nụ cười thường thấy sau khi thực hiện được mưu kế.

Liên tiếp vài ngày, Thập Hoan đều nhớ đến những lời của Tàn Vị Trạch ngày ấy.

Trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hắn?

Vậy cũng phải xem hắn có thể một tay che trời hay không!

Đang nghĩ ngợi, trong lúc đó Văn Xảo từ bên ngoài vội vã chạy vào: "Tiểu thư, tiểu thư, lão gia truyền người đến tiền phòng, bên ngoài có mấy người tới báo là muốn gặp người."

"Người có thể thấy được là người nào không?"

"Có một người bộ dạng giống quan nhân, còn có Lữ thái y!"

Lúc Thập Hoan tới tiền phòng, phụ thân nàng đang trò chuyện với hai người kia.

Vừa thấy Thập Hoan đến, ba người lập tức ngừng nói, tướng quân đứng dậy đi đến bên cạnh Thập Hoan: "Thập Hoan, đây là chính sử của Khâm Thiên Giám – Lưu Tùy, Lưu đại nhân. Một vị khác chính là Chủ quản Thái y viện – Lữ Bất Chu đại nhân."

"Lưu đại nhân nhìn lại một lần xem, thực sự là vị cô nương này?" Lữ Bất Chu hỏi.

Người nọ nhìn đi nhìn lại Thập Hoan, nói: "Đúng vậy!"

Lữ Bất Chu cười đến vô cùng vui vẻ: "Hàn cô nương, bệnh tình của Ninh vương có lẽ phải nhờ vào cô rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tòng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Tàn Vị Trạch Thiết Kế Bẫy Rập, Thập Hoan Thành Giải Được

Nhìn vẻ mặt tên Lữ Bất Chu kia không giấu được tươi cười, trong lòng Thập Hoan không khỏi trầm xuống.

Quả nhiên cái gì nên tới thì sẽ tới, Tàn Vị Trạch phí nhiều tâm tư như vậy chỉ để bố trí cục diện này, tất nhiên sẽ không để nàng dễ dàng chạy thoát như vậy.

“Bệnh này Lữ đại nhân là Thần y trị còn không được, ta chỉ là một tiểu nữ tử thì có thể làm được gì?” Thập Hoan già bộ khó hiểu nói.

“Hàn cô nương quá khiêm tốn rồi, tác dụng của cô nương lại rất lớn đó.” Hàn mỉm cười nhìn Thập Hoan, trong lời đó có ý gì thì chỉ có hai người bọn họ mới có thể hiểu được.

Lữ Bất Chu nói xong liền chấp tay với Viễn tướng quân: “Tướng quân, Hoàng Thượng đang chờ ở Ninh Vương phủ, cho nên ta cùng với Lưu đại nhân muốn mang theo Hàn cô nương đi Ninh Vương phủ trước, cáo từ. Đi thôi.”

Một chút tin tức hần cũng không chịu tiết lộ. Xem ra hôm nay chuyện này không thể không đi. Bất quá Thập Hoan cũng không có ngạc nhiên như vậy, nàng không thể một mình đi đến đó. Hiện tại Ninh Vương phủ đối với nàng mà nói không khác gì đầm rồng hang hổ, chỉ sợ đi vào rồi không dễ trở ra.

“Phụ thân, người cùng đi với con có được không?” Thập Hoan dùng ánh mắt chờ mong nhìn Hàn Kiêu: “Hoàng Thượng cũng ở đó, con sợ tự mình nói chuyện sẽ có sai sót.”

Hàn Kiêu nhìn nữ nhi, gật đầu: “Nếu đã như vậy, vì phụ sẽ đi cùng con. Lữ đại nhân cứ đi trước, ta và Thập Hoan lập tức theo sau.”

Lữ Bất Chu nghiêng ngẫm mà nhìn Thập Hoan, cười một cái rồi xoay người đi.

Khi Viễn tướng quân mang theo Thập Hoan đi vào tâm điện của Tần Vị Trạch thì bên trong đã đứng rất nhiều người.

Tần Vị Trạch dựa nửa thân trên vào đầu giường, bên cạnh hắn là một người ngồi ở mép giường ăn mặc một thân long bào sáng chói, chính là đương kim hoàng thượng.

Hoàng đế ước chừng bốn mươi hay năm mươi tuổi, cùng với vị đang ngồi ở phía trên giường là Tần Vị Trạch, hai tay hắn đang để trên đầu gối, tay trái đeo chiếc nhẫn ngọc hơi lạ. Hai mắt có thần, trong ánh mắt kia tràn ngập vẻ tìm tòi nghiên cứu nhìn Thập Hoan từ lúc vào cửa liền không có dừng lại. Không giận mà uy, thật đúng là có khí thế uy nghiêm của bậc đế vương.

“Thần tham kiến Hoàng Thượng, đây là tiểu nữ Thập Hoan.” Viễn tướng quân cúi xuống hành lễ.

Thập Hoan cũng hành lễ, “Tiểu nữ tham kiến Hoàng Thượng.”

“Bình thân!”

Tần Đặc đánh giá Thập Hoan, nói với Viễn tướng quân: “Trẫm vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Thập Hoan, ái khanh thật là có phúc khí, cư nhiên cả nam và nữ nhi đều rất xuất chúng.”

“Hoàng Thượng quá khen.”

Từ sau khi Thập Hoan tiến vào, nàng liền cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Tần Vị Trạch. Sắc mặt Tần Vị Trạch có chút tái nhợt, cả người thoát nhìn không có sức sống. Xem ra vì cái cục diện này, hần thật đúng là tổn không ít công phu!

“Hoàng Thượng, Lữ đại nhân vừa mới nói với thần là tiểu nữ có thể trị bệnh của Vương gia, nhưng mà tiểu nữ căn bản không hiểu y thuật, lấy đâu ra việc chữa bệnh!” Viễn tướng quân hỏi.

Tần Đặc chỉ chỉ chính sử Khâm Thiên Giám: “Ngươi, nói đi.”

“Bẩm hoàng thượng! Ban đêm thần có xem tinh tượng [1], phát hiện đạo gần đây sao Quý trong chòm sao Chu Tước ở phía Nam tỏa sáng, mà sao Quý thuộc Kim, là Dương. Hai chòm sao phía Nam ảnh hưởng đến phủ đệ, khiến chủ nhân dễ bị kinh sợ, gặp nhiều điềm xấu. Mà Ninh Vương gia mấy ngày liền bóng đè, không được yên giấc, đúng là vì duyên cớ này.”

[1] Tinh tượng: từ độ sáng, vị trí của sao chiếu mệnh mà suy đoán số mệnh.

Lời Lưu Tùy Lâm nói Thập Hoan cũng không hiểu cho lắm, thế nhưng có một điều nàng lại minh bạch, ấy là Tần Vị Trạch cố ý bệnh lâu không khỏi cốt để chờ Khâm Thiên Giám đến!

Thời đại này vẫn rất mê tín, mọi người đều sẽ đem hết thảy những việc không giải quyết được mà quy tội cho quỷ thần.

Thập Hoan bên này đang hết sức chăm chú suy nghĩ thì bên kia Lữ Bất Chu lại hỏi Lưu Tùy Lâm: “Vậy việc này có giải pháp không?”

“Giải pháp thật ra cũng không khó, chỉ cần tìm một vị có bát tự là ngày tháng năm sinh đều Dương, làm bạn bên cạnh Vương gia thì mới có thể hóa giải. Mà theo thần biết, chỉ có Hàn cô nương là người thích hợp nhất.”

Vòng đi vòng lại nhiều như vậy, rốt cuộc cũng nói ra trọng điểm!

Thật khó cho Tần Vị Trạch, hao hết tâm tư bố trí cục diện này. Nhìn đáng vẻ Hoàng Thượng tất nhiên là vô cùng để ý Tần Vị Trạch, bằng không cũng sẽ

không tự mình đến phủ hấn thăm bệnh. Hơn nữa lần này hấn lại lấy cái cớ không thể phản bác được thế này, xem ra nàng muốn chạy trốn không dễ dàng như vậy.

Viễn tướng quân nửa tin nửa ngờ, ngược lại nhìn nhìn Hoàng Thượng.

Lữ Bất Chu thấy mọi người đều không nói lời nào thì ngược lại lên tiếng: “Không biết Hoàng Thượng có còn nhớ, hôm qua vì thần đã từng hướng Hoàng thượng bẩm báo qua, Ninh Vương gia thân thể vẫn chưa chẵn ra bất luận chứng bệnh gì, vì bị bóng đè mà thân thể luôn không tốt. Hiện giờ xem ra, đều không phải là do ốm đau, mà là do tinh tú gây ra.”

“Tốt lắm, hiện giờ xem ra chính xác là như thế!” Tần Đạc gật đầu.

Thập Hoan không nói lời nào, không phải nàng bất kính với quý thần, nhưng chuyện này từ đầu tới đuôi đều là Tần Vị Trạch tự biên tự diễn mà thôi. Mục đích cuối cùng đã được xác minh, để hấn có thể ngủ ngon giấc, nàng phải đến làm bạn bên cạnh hấn!

Thập Hoan và Tần Vị Trạch ánh mắt giao nhau, khóe miệng hấn giương lên một nụ cười đắc ý. Khẽ cắn cắn môi dưới, Thập Hoan vội vàng suy nghĩ tìm ra đối sách.

Tần Đạc nhìn nhìn Thập Hoan, ngược lại nói với Viễn tướng quân: “Ái khanh, như thế xem ra, chỉ có Thập Hoan có thể giải được việc Vị Trạch bị sao xấu chiếu mệnh mà thôi.”

Lời này vừa nói ra, Tần Vị Trạch tươi cười càng lớn hơn nữa, vô luận như thế nào thì nàng đều trốn không thoát.

Hoàng Thượng cũng đã nói như vậy, Viễn tướng quân không thể phản đối. Thập Hoan biết, việc này nếu là ván đã đóng thuyền thì không thể thay đổi. Nếu nàng một mực từ chối, rất có thể gánh xuống tội danh kháng chỉ bất tuân.

Bất quá nàng tuyệt sẽ không như vậy mà ngoan ngoãn đầu hàng!

“Hoàng Thượng, có thể vì Ninh Vương gia bài ưu giải nạn, thần nữ cầu mà không được. Chi là.....” Nàng cố ý dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ khó xử.

“Có gì khó xử thì ngươi cứ nói đừng ngại, trăm điều sẽ thể giúp ngươi giải quyết.”

Tần Vị Trạch hai mắt híp lại, nàng lại có cái chủ ý gì.

“Chỉ là không biết Lưu đại nhân có thể nói rõ cụ thể hay không, việc làm bạn bên cạnh là muốn làm bạn như thế nào. Hoàng Thượng ngài cũng biết, phụ thân vừa từ biên quan trở về không lâu. Phụ thân nhiều năm ở bên ngoài, thân phận làm nữ nhi mà không thể tần hiếu với người, cảm thấy hổ thẹn trong lòng, vốn định mấy ngày chăm sóc phụ thân cho tốt, nhưng mà như thế này xem ra chỉ sợ là không thể.”

Viễn tướng quân tuy rằng rất vất vả nhưng công lao vô cùng lớn, ông làm người luôn hành sự khiêm nhường, cũng không cần đại tiệc mừng công. Hơn nữa Thập Hoan có thể trở lại tướng quân phủ cũng chính là do tướng quân lấy cớ không thể hưởng thụ niềm vui gia đình, bởi vậy lần này lời Thập Hoan nói ra cũng có vẻ hợp tình hợp lý.

Lưu Tùy Lâm liền tiến lên nói: “Đây không phải là muốn cô nương làm nha hoàn lúc nào cũng hầu hạ Vương gia, chỉ cần người ở tại vương phủ là được.”

Viễn tướng quân sau khi nghe xong không khỏi nhíu mày, “Hoàng Thượng, Vương gia vốn là trụ cột của quốc gia, mọi việc lúc này nên lấy thân thể Vương gia làm trọng. Chi là... Thập Hoan là khuê nữ chưa xuất giá, đến ở trong vương phủ, chỉ sợ sẽ bị người đời chê trách!”

“Việc này có gì khó? Hàn cô nương thiên sinh lệ chất, Vương gia là rồng trong biển người, nếu có thể nối thành một đoạn Tần Tần chi hảo[2], cũng là một câu chuyện được mọi người ca tụng! Như vậy thì đã có thể danh chính ngôn thuận mà ở tại vương phủ, lại có thể chăm sóc cho Vương gia!” Lữ Bất Chu ở một bên dùng sức mà châm ngòi thổi gió. Thập Hoan ngoài mặt tuy chưa biểu hiện ra, nhưng là trong lòng đã đem Lữ Bất Chu mắng cả trăm ngàn lần. Cái này gọi hòa thật lắm miệng, cư nhiên đưa ra cái chủ ý ngu ngốc này!

[2] Tần Tần chi hảo: Câu thành ngữ này vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo. Nhưng ngày nay người ta vẫn thường dùng nó để chỉ về hôn nhân nam nữ.

“Hoàng Thượng, Thập Hoan tự biết với thân phận địa vị của bản thân mình tuyệt đối không xứng với Vương gia.”

Nàng dám cự tuyệt thật thống khoái! Ánh mắt Tần Vị Trạch liền trở nên lạnh lẽo, hôm nay vô luận nàng có đáp ứng hay không, nàng tuyệt đối là chạy không thoát được.

“Ngươi là nữ nhi của Viễn tướng quân, sao lại không xứng với Vị Trạch? Trăm nhưng thật ra lại cảm thấy, Lữ thái y đưa ra đề nghị này thực rất tốt.”

Thập Hoan đột nhiên ngẩng đầu, nàng thật sự sợ ngay lúc này hoàng đế sẽ gán ghép uyên ương lung tung.

“Hoàng Thượng, thần nữ có thể lấy thân phận nữ quan lưu lại vương phủ, cũng chưa chắc một hai phải gả vào Ninh Vương phủ!” Nàng không nghĩ cứ như vậy bị nhốt lại, nàng thậm chí không dám tưởng tượng, nếu mình thật sự bị chỉ hôn với Tần Vị Trạch thì sẽ là như thế nào.

“Như thế nào? Chẳng lẽ Vị Trạch của trăm lại không xứng với ngươi?” Thấy nàng dùng mọi cách thoái thác, Tần Đạc cảm thấy không vui, lời nói cũng vì thế mà trầm xuống.

“Không phải, là bởi vì.....”

“Bởi vì nàng ấy cùng thần sớm đã có hôn ước!”. Khi thanh âm của Giản Hàn Chi vang lên, đôi mắt của Tần Vị Trạch lập tức trở nên lạnh lẽo. Nhìn người đang đi vào từ bên ngoài kia bằng ánh mắt sắc như lưỡi kiếm, hắn không thể trực tiếp giết chết hắn.

Mọi người đều ngậy ngẩn cả người, riêng Thập Hoan phản ứng nhanh nhất. Giữa bọn họ vậy mà có hôn ước? Hẳn hẳn là vì cứu nàng nên mới nói như vậy đi.

Giản Hàn Chi đi đến bên cạnh cho Thập Hoan một nụ cười trấn an, sau đó liền đến bái kiến Hoàng Thượng. May mà Hàn Thập Tuấn đúng lúc đó nói cho hắn biết chuyện của Khâm Thiên Giám, hắn liền vội vàng chạy tới đây.

Vừa bước vào cửa, hắn liền nghe được chuyện Hoàng Thượng muốn Thập Hoan cùng Tần Vị Trạch kết thành một đôi. Vốn hắn không muốn Thập Hoan biết về việc hôn ước, chính là hiện tại không tránh được.

“Hàn Chi, những điều người nói chính là sự thật?” Tần Đạc nghi hoặc hỏi.

“Bẩm Hoàng Thượng, thần nói những lời này đều là thật. Chuyện này Viễn tướng quân cùng gia phụ đều biết đến.”

Thấy Hoàng Thượng nhìn về phía mình, viễn tướng quân liền tiến lên một bước, “Hoàng Thượng, xác thực đúng là có chuyện này.”

Thập Hoan thật nghi ngờ, nàng không xác định trước mắt rốt cuộc chỉ là diễn trò, hay vẫn là giữa nàng cùng Giản Hàn Chi thật sự có hôn ước.

“Hoàng Thượng, Thập Hoan là thê tử chưa qua cửa của thần, chỉ sợ đến ở trong Ninh Vương phủ về lý thì thật không hợp, mong rằng Hoàng Thượng thứ tội.”

Tần Vị Trạch cười lạnh, tên Giản Hàn Chi kia thật sự cho rằng có được hôn ước này liền có thể kê cao gối mà ngủ? Đừng nói bọn họ chưa thành thân, liền tính thật sự thành thân, hắn cũng phải ngay trong hôn lễ đem Thập Hoan cướp trở về!

Thấy mọi người như thế, Tần Vị Trạch ngồi một bên không mở miệng lại nói: “Phụ hoàng, vẫn là thôi đi. Khiến một tiểu thư vào ở trong vương phủ đích xác có chút không ổn. Quái nhân như nhi thần nay thân thể không biết cố gắng, không thể vì phụ hoàng bài ưu giải nạn.”

Vốn tưởng rằng thái độ của hắn sẽ rất cường ngạnh, chính là cư nhiên không nghĩ tới sẽ khiêm tốn như thế.

Thấy thân thể hắn suy yếu như vậy mà lại còn suy nghĩ vì người khác, nàng không khỏi nhủ thầm. Tần Đạc trước sau luôn đau lòng nhi tử của mình. Ông ta trầm tư một lúc lâu, sau đó nói: “Một khi đã như vậy, mỗi ngày Thập Hoan lấy thân phận nữ quan đi tới Ninh Vương phủ, chạng vạng lại trở lại phủ Viễn tướng quân. Chính sự, người xem như thế có được hay không?”

Lưu Tùy Lâm nhìn nhìn ánh mắt của Tần Vị Trạch sau đó vội vàng gật đầu, “Phương pháp này cũng có thể.”

Giản Hàn Chi lại như cũ nhíu chặt lông mày, “Hoàng Thượng.....”

“Hàn Chi không cần nhắc lại nữa, người cùng Thập Hoan có hôn ước, trăm sẽ không bắt nàng ở tại Ninh Vương phủ, chỉ là ban ngày phải tới đây. Huống hồ nàng lấy thân phận nữ quan ở đây thì người khác cũng không ai dám nói ra nói vào! Việc này liền quyết định như vậy đi!”

Thấy Hoàng Thượng thái độ kiên quyết, Giản Hàn Chi cũng không còn nói gì được nữa.

Tần Vị Trạch lấy lui làm tiến, chiều này thật là quá lợi hại. Hắn làm cho Hoàng Thượng liền cả hôn ước của Thập Hoan cũng không màng tới mà vẫn khẳng khái bắt nàng tới Ninh Vương phủ.

Tưởng tượng đến việc sau này mỗi ngày đều phải đối mặt với hắn, Thập Hoan không khỏi bức bối trong lòng.

Tuy rằng vẫn chưa thành công làm cho Thập Hoan quay lại sống trong Ninh Vương phủ, thế nhưng ít nhất mỗi ngày nàng đều phải ở bên cạnh mình. Một khi đã như vậy, hắn liền có thể nghĩ cách làm cho mọi chuyện thuận lý thành chương.

Nhìn Thập Hoan khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tức giận, Tần Vị Trạch cong khóe môi, “Một khi mọi việc đã như vậy, thì vất vả cho Hàn cô nương rồi!”

“Hoàng Thượng, thần nữ muốn biết cần bao nhiêu thời gian mới có thể giải được sao xấu chiếu mệnh của Vương gia!” Nhìn Tần Vị Trạch không giấu được tươi cười, Thập Hoan trong lòng liền khó chịu. Bất quá nàng cũng sẽ không ngoan ngoãn mà nghe lời như vậy.

“Lưu Tùy Lâm, người nói xem?”

“Hoàng Thượng, thần cũng không nói chắc được thời gian cụ thể, bất quá chỉ cần tinh tú này khôi phục bình thường, như vậy Hàn cô nương liền hoàn thành sứ mệnh.”

Hay cho một cái giáo hoạt chính sự, tinh tú khi nào bình thường còn không phải là do hắn định đoạt!

“Tốt cứ như vậy đi, trăm bây giờ cũng đã mệt mỏi, các người phải cố gắng chiếu cố tốt cho Ninh Vương gia, không được xảy ra sai sót!” Dứt lời, Tần

Đặc liền đứng dậy rời đi.

“Cung tiễn Hoàng Thượng!” Mọi người cùng nhau hành lễ. Ngay sau đó, Thập Hoan liền liếc mắt nhìn mà trừng Tàn Vĩ Trạch một cái, rồi cũng theo sau mà rời đi.

Giản Hàn Chi đưa Thập Hoan trở về tướng quân phủ, vừa vào cửa, Thập Hoan liền ghé vào trên bàn kêu thăm: “Tình tứ bất lợi, sao hán không nói là tuổi phạm Thái Tuế[3] luôn đi!”

[3] Tuổi phạm Thái Tuế: Phạm ở đây thực ra là “xung”, “xung” được phân thành “niên xung” và “đối xung”. “Niên xung” là chỉ năm cảm tính, như năm nay là năm Tỵ thì người tuổi rắn gặp năm Hợi là xung; gọi là xung Thái tuế tức Tỵ Ngọ xung, Sửu Mùi xung, Dần Thân xung, Mão Dậu xung, Thìn Tuất xung, Tỵ Hợi xung; lấy năm Tỵ rắn làm ví dụ, Tỵ với Hợi xung nhau, vì thế người tuổi Hợi ở năm Tỵ sẽ là “đối xung”, phạm Thái tuế; những năm cảm tính gặp “niên xung” hoặc “đối xung” thường đến chùa lễ Thái tuế thì mọi sự mới thuận lợi được.

“Thập Hoan, việc hôn ước này giữa chúng ta..... Là sự thật!” Giản Hàn Chi vẫn luôn cân nhắc mãi, cuối cùng vẫn là nói ra miệng.

Vốn dĩ nàng cũng chưa để chuyện này ở trong lòng, chính là khi nhìn thấy Giản Hàn Chi đồng tử trong suốt không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm nàng, làm nàng có chút nao nao.

Nàng liền thay đổi thành biểu tình nhẹ nhàng: “Chuyện này ngài đừng lo, nếu ngài có thích cô nương nào thì có thể trực tiếp nói cho ta biết, chúng ta có thể lập tức giải trừ hôn ước. Yên tâm, ta sẽ không làm khó ngài đâu.”

Giản Hàn Chi trong lòng có một chút chua xót, vì sao nàng xem chuyện này nhẹ nhàng như vậy, đối với hôn ước này không có lấy một chút để ý?

“Nếu..... Cô nương ta yêu thích chính là nàng thì sao?”

Đang lúc uống nước, Thập Hoan vừa nghe xong những lời này lập tức bị sặc “Khụ khụ khụ.....”, nín lấy cái bàn mà ho sặc sụa một trận.

Giản Hàn Chi vội vàng tiến lên vỗ nhẹ phía sau lưng nàng, “Sao lại bất cẩn vậy.”

Hán còn ngại nàng chịu kinh sợ chưa đủ nhiều hay sao? Chẳng những nàng phải lo lắng Tàn Vĩ Trạch kia luôn thời thời khắc khắc sẽ tính kế mình, mà hiện tại hán lại cư nhiên cũng tới gây thêm phiền phức.

Thật vất vả mới thuận khí, Thập Hoan lấy lại bình tĩnh nói: “Giản Hàn Chi, ngài thật sự nghiêm túc? Ngài không cần vì cái gọi là hôn ước kia mà nông nổi đến mức nói như vậy.”

“Chỉ chộc nàng thôi, yên tâm, nếu ta thật sự có yêu thích cô nương nào thì nhất định sẽ nói với ngài!” Hán cười cười nhìn nàng.

Thập Hoan tức khắc cảm thấy yên lòng. Còn tốt, may là Giản Hàn Chi chỉ nói đùa, bằng không nàng thật sự không biết mình nên đối mặt với hán thế nào.

Nhìn nàng rõ ràng là thờ phào nhẹ nhõm một cái, hán liền biết trong lòng nàng còn chưa chuẩn bị sẵn sàng để tiếp nhận mình. Nếu không, với ánh mắt nghiêm túc kia của hán, nàng sao có thể không phát hiện ra. Bây giờ hán không mong dọa đến nàng, cũng không muốn làm nàng xa cách chính mình. Hán sẽ từ từ từng chút một mà làm nàng yêu mình, hoàn toàn tiếp thu chính mình.

Bất quá Tàn Vĩ Trạch còn ở đó, hán không thể không cảnh giác!

Tàn Vĩ Trạch hao hết tâm sức còn không phải là vì để Thập Hoan danh chính ngôn thuận mà ở bên người hán hay sao? Hơn nữa, bắt đầu từ ngày mai mỗi ngày Thập Hoan đều phải đến Ninh Vương phủ, khó tránh khỏi nảy sinh sự tình gì với Tàn Vĩ Trạch.

Ngày thứ hai, Tàn Vĩ Trạch chờ tới lúc mặt trời lên cao cũng không thấy Thập Hoan xuất hiện. Hán không khỏi nhíu nhíu mày, xem ra nha đầu này lại diễn trò gì đây.

Thẳng đến thời điểm sắp dùng bữa trưa, Thập Hoan mới khoan thai tới chậm.

“Tham kiến Ninh Vương gia! Vương gia nhanh như vậy là có thể xuống giường, chứng tỏ rằng linh vật là ta thật đúng là dùng được!” Thập Hoan đứng ở cửa trêu chọc.

Linh vật?

Tàn Vĩ Trạch không nhịn được bị nàng chọc cười, linh vật? Cũng một bên trong cái đầu nhỏ này của nàng có thể nghĩ ra loại suy nghĩ này.

“Vì sao hiện tại mới đến đây?”

“Hoàng Thượng chỉ nói ta ban ngày phải lại đây, cũng không có nói ta phải giờ nào thì đến.”

Tần Vĩ Trạch cười khê, nàng thế nhưng lại lợi dụng chút sơ hở này.

“Nàng lại đây bồi bốn vương dùng bữa!”

“Vương gia thực xin lỗi, ta mới vừa ăn xong, ngài vẫn là nên tự túc đi.”

Thập Hoan đứng ở chỗ cách hần xa nhất, hai bên cửa chính là thủ vệ, nàng quyết không thể cùng hần đơn độc ở chung một chỗ.

Tần Vĩ Trạch dù không thể đợi được để nhìn thấy nàng nhưng vẫn ung dung mà nói: “Chính sử Khâm Thiên Giám không phải nói là nàng phải làm bạn ở bên cạnh bốn vương hay sao? Nếu nàng không hiểu việc ở bên cạnh này là có ý tứ gì thì thật ra bốn vương nhưng lại rất có hứng thú mà dạy cho nàng hiểu!”

Trong lòng nàng sớm đã đem cái tên đáng giận chính sử kia mắng cả ngàn lần, cư nhiên với con hồ ly này là cùng một giuộc.

Thập Hoan không tình nguyện đi qua đó, Tần Vĩ Trạch cũng chẳng ngại nàng đi quá chậm, liền tiến lên một bước bắt lấy tay nàng.

Thấy Thập Hoan ra sức muốn thoát khỏi tay hần, Tần Vĩ Trạch chỉ cười khê, dùng chút sức liền đem nàng ôm ở trước ngực. Ngửi thấy hương thơm chỉ thuộc về nàng, Tần Vĩ Trạch đột nhiên cảm giác trong lòng thật thoải mái.

“Ninh Vương gia, thỉnh người tự trọng!”

Thập Hoan dùng tay chống trước ngực hần, bình tĩnh mà nói.

Hần không nói gì, thoáng cái càng siết chặt cánh tay.

“Ngài nếu lại vô lễ với ta, ta tất nhiên sẽ làm cho phụ thân ta nói Hoàng Thượng biết.”

“Vậy không còn gì tốt hơn, bốn vương ước gì tất cả mọi người đều biết chúng ta cứ thân mật như vậy mà ở bên cạnh nhau.” Vừa dứt lời, hần cư nhiên lại lần nữa buộc chặt cánh tay.

Thập Hoan cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, hần thật đúng là hận không thể bẻ gãy xương cốt nàng. Lập tức trong cơn giận dữ, Thập Hoan liền phẫn nộ nói: “Tần Vĩ Trạch, buông ta ra!”

“Lại gọi tên bốn vương lần nữa.” Rốt cuộc nghe được nàng kêu tên của mình, Tần Vĩ Trạch khước miệng nhẹ cong lên, quả thực vẫn là làm nàng sinh khí là biện pháp nhanh nhất.

Như thế nào mấy mới ngày không gặp mà da mặt Tần Vĩ Trạch đã trở nên dày hơn trước.

Thấy nàng không chịu kêu, Tần Vĩ Trạch giả làm bộ định hôn nàng.

“Tần Vĩ Trạch!” Thập Hoan chính là đã trải nghiệm qua cách hôn môi khủng bố kia của hần, chỗ nào gọi là hôn, chính là toàn bộ muốn đem nàng nuốt sống. Nàng không muốn lại “được” thử một lần nữa. Thấy hần “Miệng hạ lưu tình” Thập Hoan mới thờ dãi nhẹ nhõm.

Vừa lòng thả lỏng nàng ra, Tần Vĩ Trạch đưa Thập Hoan tới trước bàn ăn.

Nha hoàn đã chuẩn bị tốt đồ ăn, Thập Hoan chính là không có tâm tình gì để ăn uống, thế nhưng Tần Vĩ Trạch lại cảm thấy hôm nay lại ăn được thật nhiều.

“Nàng tốt nhất là nên ăn nhiều một chút, bởi vì ăn xong cơm trưa, chúng ta còn có nợ cũ chưa giải quyết. Mấy ngày trước đây nàng giả trang lang trung tới trêu chọc bốn vương, bốn vương chính là còn nhớ rất rõ ràng đấy.”

Thập Hoan làm sao sợ bị uy hiếp, nói: “Vương gia nói ta giả trang lang trung, nhưng ngài có chứng cứ gì để chứng minh?”

“Tiểu nhị ở tiệm may đã chuẩn bị sẵn sàng, nàng có cần bốn vương đem hần gọi tới nói chuyện không?”

Hồ ly đáng chết này, còn có chuyện gì hần không biết chứ? Dường như để hạ giận Thập Hoan liền cắn cắn một miếng bánh màn thầu.

Đầu, nàng thật là hận không phải hiện tại chính mình đang cắn chính là thịt của con hồ ly này!

Thấy nàng chịu ăn cái gì đó, Tần Vĩ Trạch không ngừng gấp cho nàng mấy món.

Kỳ thật nếu là Thập Hoan cẩn thận một chút liền có thể phát hiện hôm nay Tần Vĩ Trạch sai người chuẩn bị tất cả đều là món mà ngày thường nàng thích ăn nhất. Chẳng qua nàng hiện tại không rảnh bận tâm chút thức ăn này.

Nha đầu quá gầy, phải dưỡng béo tròn thật tốt mới có thể “ăn luôn”!

Dùng xong cơm trưa, Tần Vĩ Trạch cho mọi người lui xuống, lập tức trong phòng chỉ còn lại có bọn họ hai người.

"Bốn vương chỉ muốn biết, vì sao thuật dịch dung của nàng ngay cả Bất Chu cũng không phát hiện ra?" Hân đã từng hỏi qua Lữ Bất Chu, chính là hân cũng không nhìn ra sơ hở.

"Đó là hân học y không tinh!"

"Hân học y không tinh? Nàng cũng biết sư phụ hân được người đời xưng tụng là Thiên Diện Quỷ Y, chưa bao giờ có người từng gặp qua bộ mặt thật của hân. Một tay của hân dịch dung đến xuất thần nhập hóa. Mà Bất Chu lúc ấy mỗi ngày đều phải làm một việc chính là ở trong một đám người tìm ra sư phụ hân. Nếu tìm không ra liền sẽ phải chịu phạt. Cuối cùng, cho dù thuật dịch dung cao siêu thế nào đi nữa thì hân chỉ cần xem một cái liền có thể nhìn thấu."

Tần Vị Trạch nói thật nhẹ nhàng, nhưng thực sự lúc trước khó khăn như thế nào cũng chỉ có chính bản thân hân trong lòng mới hiểu rõ.

"Vương gia cũng đừng quên, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân [4]!"

[4]: Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân: bên ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác vì vậy đã có người tài giỏi thì sẽ có người còn tài giỏi hơn

Thập Hoan nàng cũng sẽ không ngu ngốc mà để lộ ra bí quyết của chính mình đâu.

"Nhân ngoại hữu nhân? Nàng là đang ám chỉ Giản Hân Chi sao? Nhất định là hân giúp nàng đúng hay không?". Nhớ lại sự tình ngày hôm ấy, Tần Vị Trạch lửa giận liền ngưng tụ lại: "Nàng và hân còn có hôn ước, nàng thật sự thích hân?"

"Việc này hân không phải là việc cần Vương gia quan tâm. Bây giờ việc quan trọng chính là giải trừ sao xấu chiếu mệnh của Vương gia!". Hiện tại nàng không hề muốn cùng hân thảo luận vấn đề của Giản Hân Chi.

Thấy nàng tránh né mà không trả lời, Tần Vị Trạch lập tức đứng bật dậy: "Nàng thích hân!".

Lần này chính là ngữ khí khẳng định.

"Đúng vậy, ta thích hân, ta chẳng những thích hân mà ta còn thích cả phụ thân ta, ca ca ta, ta còn thích cả Linh Nhi nữa, như thế đã làm ngài thấy vừa lòng chưa?"

"Đừng có ý đánh trống lảng!" Tần Vị Trạch nhìn Thập Hoan một lúc lâu, sau đó đột nhiên cười lạnh: "Giản Hân Chi hôm qua dám nói nàng là thê tử chưa qua cửa của hân, chính là muốn ngăn cản nàng tiến vào Ninh Vương phủ! Nhưng kể cả vậy thì sao chứ, nàng hôm nay không phải là ở trước mặt Bốn vương sao. Tiểu Hoan Tử, nàng tốt nhất đừng để cho Bốn vương phát hiện nàng động chân tình với hân. Dù sao thì hôn ước của các người rất nhanh không còn tồn tại nữa."

△ Chú thích thêm:

[2] Tần Tấn chi hảo: Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Tả truyện". Thời Xuân Thu, nhằm tăng cường mối quan hệ láng giềng tốt đẹp với nước Tần, Tấn Hiến Công đã đem con gái của mình gả cho Tần Mục Công. Về sau, Tấn Hiến Công khi tuổi về già rất ân sủng Hoàng phi Ly Cơ, bức chết Thái tử Thân Sinh. Ly Cơ lại còn muốn bức hại hai vị công tử là Di Ngô và Trùng Nhĩ, khiến hai người đành phải trốn khỏi nước Tấn. Sau khi Tấn Hiến Công qua đời, con trai của Ly Cơ lên làm vua, nhưng ít lâu sau bị hai vị đại phu trung thành với công tử Di Ngô giết chết. Họ còn cử người đi đón công tử Di Ngô đang sống lưu vong ở nước Lương về làm vua. Công tử Di Ngô được Tần Mục Công cử quân hộ tống trở về nước Tấn. Mấy năm sau, nước Tấn xảy ra nạn đói phải cầu cứu với nước Tần, được Tần Mục Công giúp cho khá nhiều lương thực. Nhưng mặc dù nước Tần nhiều lần nuốt lời hứa và nói nước Tần những lời dị nghị, Tần Mục Công vẫn rất khoan dung độ lượng, giữ mối bang giao với nước Tần. Bây giờ, công tử Trùng Nhĩ đang sống lưu vong tại các nước chư hầu, cuối cùng lưu lạc đến nước Tần. Tần Mục Công rất mến mộ và gả Công chúa Hoài Doanh cho chàng. Công chúa Hoài Doanh thấy Trùng Nhĩ rất coi thường mình liền nói: "Hai nước Tần Tấn địa vị ngang nhau, tại sao chàng lại khinh rẻ tôi?". Trùng Nhĩ biết mình đã sai, bèn lập tức xin lỗi nàng. Về sau, Tần Mục Công cử người hộ tống Trùng Nhĩ về nước. Cuối cùng Trùng Nhĩ trở thành vua nước Tấn, rồi cũng cho con trai mình lấy con gái vua nước Tần làm vợ. Hai cha con đều thông gia với nước Tần. Câu thành ngữ này vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo. Nhưng ngày nay người ta vẫn thường dùng nó để chỉ về hôn nhân nam nữ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tỳ Tù Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Say Rượu Gặp Họa

Edit: Vi Đình

Beta: Ahkung

Một ngày sau, ở trong Vương phủ Hàn Thập Hoan trực tiếp ngã ụp lên trên giường. Đối phó với Tần Vị Trạch còn mệt hơn so với chuyện chạy mui dậm đường. Hơn nữa, không biết chuỗi ngày thế này đến khi nào mới kết thúc, nàng không khỏi âm thầm than thở.

Chờ đến lúc ăn tối, chỉ có Lý Ôn Uyển ngồi ở trước bàn, phụ thân và ca ca do có việc nên đều đi ra ngoài.

Vốn dĩ Hàn Thập Hoan đã có ý định không ăn, lại thấy người gọi là mẹ cả đang ngồi nghiêm chỉnh, lại càng không muốn ăn. Nhưng cái gì tối cũng sẽ tới, nếu cứ như vậy mà đi ngược lại sẽ để cho Lý Ôn Uyển nắm được nhược điểm của nàng.

Tùy tiện ngồi vào bàn, Lý Ôn Uyển liếc xéo Thập Hoan một cái, hừ lạnh một tiếng, hôm nay chỉ có hai người nàng, cuối cùng thì nàng cũng chờ được cơ hội để giáo huấn tiểu nha đầu không biết trời cao đất dày này rồi.

"Người không cảm thấy người ngồi ở chỗ này không thích hợp sao?" Lý Ôn Uyển nói với Thập Hoan.

Một đứa con thiếp, trước kia chỉ cần ở trước mặt bà đã run rẩy, giờ lại trắng trợn, táo bạo mà ngồi đối diện bà. Xem ra ả rời đi mấy ngày cũng tiến bộ không ít.

Thập Hoan ngẩng đầu nhìn bà ta, ánh mắt cao ngạo kia đã giải thích rõ mọi thứ. Nàng hiểu được rằng chủ nhân của thân thể này trước kia ít nhiều gì cũng thường xuyên bị mẹ cả hành hạ. Nàng cũng vô tình mà từ chỗ Văn Xảo tìm hiểu được chuyện, vốn dĩ tính cách của Hàn Thập Hoan rất nhất gan lại sợ phiền phức, hơn nữa còn không được lòng mẹ cả, nên ở trong phủ lại càng nhận hết mọi sự hành hạ.

Ngày thường ở trước mặt Viễn tướng quân giả vờ không phải khá tốt sao, cuối cùng thì cũng đồng kích không nổi nữa sao?

"Không ngồi ở chỗ này, ta đây nên ngồi ở nơi nào?"

Lý Ôn Uyển sững sốt, không thể ngờ được nàng thế mà lại dám cãi lại bà ta!

"Thập Hoan, chúng ta nói trắng ra. Ở trước mặt tướng quân, bổn phu nhân có thể để lại mặt mũi cho người. Nhưng người không cần đắc ý vênh váo, phải nhớ rõ thân phận của người!"

Thập Hoan cười lộ vẻ trào phúng: "Chuyện kia làm phiền người nói rõ ràng một chút, thân phận của ta là gì!"

Thấy nàng kiêu ngạo như thế, Lý Ôn Uyển lập tức nổi giận, "Nha đầu chết tiệt kia, nhường người một tấc người còn muốn lấn một thước! Đừng cho là ta không biết tâm tư của người, người cho rằng được lòng tướng quân thì phủ tướng quân sẽ do người định đoạt sao? Người là một đứa con riêng còn không biết xấu hổ xuất đầu lộ diện, thì chúng ta cũng không để mất đi phủ tướng quân!"

Rót cho chính mình một chén trà, Thập Hoan nhàn nhã uống: "Quả thật là phu nhân nên tìm cho mình một đại phu, xem cho tốt miệng của mình xem có bệnh tình gì, nếu không tại sao lời nói lại dơ bẩn như vậy!"

"Người dám làm càn!" Đập bàn một cái, Lý Ôn Uyển hung tợn quát.

Thành công nhìn bà ta đồ bưng mặt giận dữ, Thập Hoan cười lạnh: "Viễn tướng quân? Đó là cha ta, ta hiểu kính ông là chuyện nên làm. Nhưng phu nhân lại nghĩ đến chuyện khác, thật kì quái. Chẳng lẽ ca ca hiểu kính cha cũng là diễn trò?"

"Người đừng có vu oan cho Thập Tuấn!"

"Sao nào, nhắc tới con của người thì bảo ta vu oan, mà nói đến ta thì là bày mưu âm thầm. Tiêu chuẩn phán xét của phu nhân liệu có quá bất công hay không."

Lý Ôn Uyển trừng mắt với Thập Hoan, dung mạo tinh xảo đều có chút vặn vẹo. Nha đầu này đi ra ngoài một chuyến sao lại trở nên nhanh mồm dẻo miệng như thế, thế nào lại dám cùng tranh luận với mình!

"Người đừng tưởng có Giản Hàn Chi liền cho rằng mình có thể hô mưa gọi gió. Người đi ra ngoài hỏi thăm xem, hiện tại người ngoài nói người như thế nào. Cùng Giản Hàn Chi có hôn ước, bỗng nhiên còn muốn mỗi ngày đến phủ Ninh Vương làm bằng hữu với Vương gia, còn ra thể thống gì? Gia đình của Giản Hàn Chi muốn lấy người hay không còn chưa quyết định đâu, đừng có chờ vào hôn sự này mà mộng tưởng hão huyền!"

"Sao nào, nàng ấy chịu làm bằng hữu với bổn vương, tướng quân phu nhân có ý kiến gì sao?" Tần Vị Trạch từ ngoài cửa tiến vào, tuy rằng ngữ khí bằng phẳng, nhưng uy nghiêm trong đó không thể bỏ qua.

Hắn sao lại tới đây? Thế mà còn ngênh ngang đi vào nhà!

Vừa thấy người đến là Ninh Vương gia, Lý Ôn Uyển lập tức khôi phục nụ cười hiền thực: "Không biết Ninh Vương gia đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa, mong rằng Vương gia thứ tội."

Tần Vị Trạch trực tiếp lướt qua nàng, nhanh chóng đi đến bên cạnh Thập Hoan, trên dưới đánh giá một phen vẫn chưa thấy khác thường, xoay người đối Lý Ôn Uyển nói: "Tướng quân phu nhân có nên nói rõ ràng một chút, Thập Hoan giúp bổn vương giải hạn, sao lại là không ra thể thống gì? Huống chi đây là do phụ hoàng hạ chỉ, hay là..... Phu nhân đối với ý chỉ của phụ hoàng có điều bất mãn?"

Nhìn Lý Ôn Uyển nháy mắt đã bị dọa trắng mặt, Thập Hoan vô cùng vui vẻ. Loại người trước mặt sau mặt khác như này, phải có người chú

tâm thật nhiều.

"Vương gia đừng vội hiểu lầm, ta chỉ là cùng Thập Hoan nói đùa chút thôi. Thập Hoan có thể trợ giúp Vương gia là phúc khí của nàng, sao lại có ai dám phê bình."

Tần Vị Trạch vẫn chưa cho bà sắc mặt tốt, nếu không phải coi trọng mặt mũi của Viễn tướng quân, hôm nay bà ta dám nhục mạ Thập Hoan như vậy, tất nhiên hẳn sẽ không dễ dàng tha như vậy.

"Như vậy là tốt rồi, nếu để bản vương biết được ai dám ở sau lưng khua môi múa mép, tất nhiên sẽ rút lưỡi của kẻ đó!"

Lý Ôn Uyển liên tục gật đầu, cũng không dám thở mạnh nữa. Tại sao Ninh Vương gia luôn giúp đỡ cho nha đầu chết tiệt kia? Chẳng lẽ nha đầu này cùng Ninh Vương gia có quan hệ không rõ ràng?

Phẫn hận mà nhìn Thập Hoan bị Tần Vị Trạch lôi đi, Lý Ôn Uyển nảy ra ý hay. Có lẽ..... Đem chuyện này kể cho Thái tử, là một cơ tốt để đối phó với Ninh Vương gia.

Lập tức bị Tần Vị Trạch lôi ra, Thập Hoan vội vàng hô: "Vương gia, linh vật chỉ giới hạn trong ban ngày, hiện tại thái dương đều xuống núi, ta phải đi về ngủ, thứ lỗi không thể phụng bồi!"

"Người bị đàn sao? Bị khi dễ cũng không nói với bản vương! Nếu không phải hôm nay để bản vương bắt gặp được, người còn nghĩ sẽ giấu tới khi nào? Còn trở về làm gì, cùng ta hồi Ninh Vương phủ!" Hẳn vốn định tới bãi phóng tướng quân, ai ngờ thế nào lại đụng phải một màn này.

Cơ bản hẳn cứ tưởng những ngày nàng ở phủ tướng quân rất dễ chịu, nhưng ai ngờ thế còn phải bị kia tướng quân phu nhân khi dễ!

"Vương gia, cái này không quan trọng!"

("Sao lại không cần phải, lại làm người cái này bản

Lòng trắng trứng bạch trở về làm người khi dễ sao?")

Thập Hoan tròn mắt, nàng không có yếu đuối như vậy được không. Hôm nay kể cả hẳn không xuất hiện, nàng cũng sẽ không bị tổn hại!

"Thứ nhất, ta không phải ngu ngốc, thứ hai, Vương gia không tới, tự ta cũng có thể ứng phó!"

Tần Vị Trạch cười khê, "Một lần đã bị bản vương bắt được dễ sai bảo, không phải tiểu ngu ngốc thì là cái gì?"

Hắn thế mà lại không biết xấu hổ nói ra. Nếu không phải bởi vì hắn âm tình bất định, mọi cách dùng thủ đoạn, nàng sao lại sẽ mắc mưu!

Bất quá nói đến điều này, Lý Ôn Uyển so với Tần Vị Trạch, quả thực không phải là đối thủ. Lý Ôn Uyển rất khó đối phó, xét đến cùng đều bởi vì bà ta không ưa Thập Hoan. Tuy có dã tâm, nhưng hi vọng lại không khó phỏng đoán.

Nhưng là Tần Vị Trạch không như vậy.

Mưu kế và thủ đoạn của hắn, mỗi một lần đều tính đến thập phần tinh chuẩn. Hơn nữa không ai có thể đoán được hắn suy nghĩ cái gì, cũng giống như hiện tại, không hiểu sao lại bất chấp Lý Ôn Uyển là nhất phẩm cáo mệnh tướng quân phu nhân, trắng trợn mà che chở nàng như vậy.

Bị hồ ly Tần Vị Trạch đối đãi lâu rồi, Thập Hoan cũng cảm thấy công lực của mình tăng lên, đối phó với Lý Ôn Uyển căn bản không khác gì chơi đùa.

"Vương gia yên tâm, nguyên tắc của ta rất đơn giản, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu có người phạm đến ta, tất nhiên ta sẽ không cho hắn sống yên!"

"Như thế thì tốt!"

"Nếu sau đây không còn việc gì nữa thì không quấy rầy Vương gia, ta đi về ngủ." Nói xong làm bộ phải mau chóng rời đi.

Tần Vị Trạch lại ngăn cản nàng, "Nếu để bản vương phát hiện người bị bà ta khi dễ nữa, bản vương lập tức đem người mang về Ninh Vương phủ, có nghe hay không!"

"Vương gia phát hiện ta bị bà ta khi dễ?"

"Bản vương chỉ có thể nói bốn chữ: không ngừng cố gắng!"

Đây là cái gì Vương gia à! Lo sợ cho thiên hạ không loạn!

Bất quá nhìn hắn hôm nay vì mình bênh vực bày ra bộ dạng bênh vực kẻ yếu, dường như Thập Hoan thấy hắn cũng không đáng ghét như vậy.

Màn đêm buông xuống, nhưng trên đường lại rất náo nhiệt. Toàn bộ cửa hàng trên phố đều treo đèn lồng ở trước cửa, chiếu toàn bộ đèn đường sáng rực, thật náo nhiệt.

Tiếng rao hàng nối liền không dứt, xiên thịt dê thơm ngào ngạt, nôi bánh bao thịt mới ra lò, khiến bụng của Thập Hoan thế mà lại phát ra tiếng kêu kháng nghị.

Tần Vị Trạch cười, "Xem ra là nên tìm một chỗ thỏa mãn bao tử của nàng đi!"

Vừa dứt lời, Thập Hoan vừa định vọt vào chợ đêm, liền bị Tần Vị Trạch kéo lại.

"Không phải dâng tế phẩm cho ngũ tạng sao? Làm gì không cho ta đi ăn?"

"Bỏn vương mang người đi ăn sẽ tốt hơn!"

"Như thế này đã tốt rồi, Vương gia nếu ăn không quen thì mời tự ý!"

"Người không nghĩ cùng với bỏn vương đi sao? Vâng?" Trong giọng nói rõ ràng mang một tia uy hiếp.

Vừa mới không cảm thấy, hiện tại bụng thậm chí kêu, đương nhiên nàng không muốn bỏ gần tìm xa. Nhưng Tần Vị Trạch lại không cho nàng đi, lôi kéo nàng xuyên qua đèn đuốc sáng trưng trên đường phố.

Niềm vui của Thập Hoan nhanh chóng biến thành nhàm chán, nói vậy hán tất nhiên là đi đến tửu lầu cao quý gì đi. Lập tức hứng thú ăn uống không còn tới một nửa. Nhưng càng đi, Thập Hoan cảm thấy có chút không đúng, càng chạy như vậy càng mờ ám, hơn nữa bốn phía đều là dân cư.

"Vương gia, người xác định chúng ta muốn đi ăn cơm?" Nhìn nhìn này bốn phía, cũng không có cái gì tửu lầu quán trà, sao có thể có chỗ nào để ăn chứ.

Tần Vị Trạch đi phía trước nháy mắt dừng lại, xoay người suýt nữa đụng phải Thập Hoan, cười tà: "Chẳng lẽ người còn nghĩ muốn cùng bỏn vương làm chút chuyện khác? Bỏn vương cũng không ý kiến nha!"

Thằng nhãi này trong đầu không thể nghĩ đến chuyện bình thường sao. Mọi quan hệ của bọn họ tuyệt đối có câu thông chương ngại.

"Được, chúng ta tới rồi." Tần Vị Trạch không hề chờ nàng, đứng ở một chỗ nhà dân bình thường nằm ở phía trước gọi đến.

Bọn họ đẩy cửa đi vào, Thập Hoan đánh giá chỗ này.

Sân không lớn, nhưng là tứ hợp viện bình thường. Bên tay phải là một loạt phòng ốc, phía trước là một sảnh ăn, bên trong trồng đầy rau dưa. Mà bên tay trái còn lại nuôi rất nhiều gia cầm. Trong viện, đại hoàng cầu vừa thấy có người tiến vào, không những không sủa to, lại còn vô cùng hưng phấn mà chạy đến trước mặt Tần Vị Trạch, nhảy nhót lung tung, móng vuốt quơ quào trên áo bào tuyết trắng của hắn.

Đổi lại nếu là ngày thường, Tần Vị Trạch hẳn là đã sớm đem nó ném văng ra. Nhưng hắn lại vô cùng thân thiết mà xoa xoa đại hoàng cầu, trông như là bằng hữu với nhau.

Thập Hoan trong lòng dần dần trở nên nghi hoặc, xem bộ dáng này, Tần Vị Trạch hẳn là thường xuyên tới nơi này mới đúng. Hẳn đường đường là một Vương gia, vinh hoa phú quý gì không có, vì sao lại muốn chạy tới chỗ nhà dân bình phàm này?

"Tiểu tử thú, còn không biết lại đây!"

Đột nhiên, Thập Hoan chỉ nghe được "Vèo" một tiếng, liền nhìn thấy một vật bị ném tới chỗ Tần Vị Trạch. Hắn đứng tại chỗ, một tay tiếp lấy, vững vàng mà đem "ám khí" kia tiếp được.

"Sư phụ, phiền toái lão nhân gia ngày lần sau vẫn hãy thay đổi đi, mỗi lần tới đều chỉ cho ta ăn một quả táo!" Hắn duỗi tay đến trước mặt Thập Hoan, trên tay đột nhiên cầm một quả táo hồng.

Hơn nữa Thập Hoan cũng chú ý tới ngữ khí của Tần Vị Trạch, cùng với ngày thường hoàn toàn tương phản. Ngữ khí nhẹ nhàng đầy thích ý như vậy, quả thực cùng với ngày thường là hai người khác nhau. Hơn nữa hắn trực tiếp dùng "Ta", không dùng "Bỏn vương", đủ để nhìn ra quan hệ của hắn với người này.

Tần Vị Trạch kéo Thập Hoan đi vào trong nhà, chỉ thấy bên trong có một lão nhân đang ngồi ở trước bàn uống rượu. Người này hạc phát đồng nhan, hai mắt có thần, thấy Tần Vị Trạch lôi một cô nương đi vào, cười tùm tùm vừa vuốt râu, vừa đánh giá Thập Hoan. Đây là lần đầu tiên Tần Vị Trạch mang theo cô nương tới chỗ này, xem ra người này đối với hắn mà nói tất nhiên không bình thường.

"Đói bụng!" Tần Vị Trạch ngồi xuống bên cạnh bàn đã bắt đầu kêu đói.

"Đã biết người sẽ nói như vậy, nên đã sớm chuẩn bị tốt!"

Dứt lời thì mở cái nắp kia ra, một mâm món ngon nóng hổi thật khiến người xem như được mở rộng tầm mắt. "Người không phải đói bụng sao? Nhanh ăn đi." Kéo Thập Hoan ngồi xuống cạnh mình, sau đó đưa cho nàng chiếc đũa.

Thập Hoan không hiểu gì cả, "Không giới thiệu một chút sao?"

"Hắn là sư phụ ta."

"Hắn là đồ nhi của ta."

"À!" Thập Hoan gật gù đầu, tiếp đến là bắt đầu tấn công đồ ăn trước mặt.

Nếu bọn họ không nghĩ sẽ giải thích nhiều, tất nhiên là có lý của bọn họ. Dù sao Thập Hoan tới nơi này cũng là để ăn cơm, căn bản không cần suy xét nhiều như vậy.

Liêu Liên Xuyên lại bị nha đầu này chọc cười, nàng không có lòng hiếu kỳ sao? Thế nào lại không nhiều truy vấn một câu, trực tiếp bắt đầu ăn.

"Nha đầu, ngươi không tò mò sao? Không nghĩ hỏi một câu là ta vì sao trở thành sư phụ của Tần Vĩ Trạch sao?"

"Không cần phải hỏi!" Thập Hoan cười vui tinh ranh mà trả lời.

Nhìn ánh mắt đầy chờ mong kia, Thập Hoan biết hắn rất muốn nàng hỏi, nàng liền cố tình làm trái ngược.

"Ngươi một chút cũng không muốn biết?"

"Không muốn!"

"Đây chính là sư phụ của Tần Vĩ Trạch nha!"

"Của hắn chứ không phải của ta."

Liêu Liên Xuyên hoàn toàn bị cô nương này đánh bại, vừa ngẩng đầu muốn cùng với Tần Vĩ Trạch than khổ, thế mà lại nhìn thấy trong mắt hắn ẩn hiện nhu tình. Trong nháy mắt, cái gì đều không cần phải nói, Liêu Liên Xuyên liền hiểu rõ mọi chuyện.

Nhưng mà cô nương này thật ra rất thú vị, hắn thích! Thế nào lại có thể nhìn thấu ý nghĩ của chính mình. Vốn định hỏi nàng một chuyện, chính là ai ngờ hiện tại nàng thế mà lại không cho hắn nói ra chuyện xưa, không phải muốn ghen chết hắn sao.

"Sư phụ tốt, Thập Hoan cũng không phải liền dễ dàng mắc mưu như vậy."

"Thập Hoan? Thập Hoan không phải là nương tử sắp cưới của Hàn Chi sao?"

Lời này vừa nói ra, Tần Vĩ Trạch đành mặt lại, mà Thập Hoan thiếu chút nữa bị sặc tử. Tần Vĩ Trạch vội vàng đổ một chén nước cho nàng, vỗ nhẹ phía sau lưng nàng cho thuận khí.

Lão nhân này thật đúng là bát quái, chuyện nàng cùng Hàn Chi có hôn ước mà hắn cũng biết rõ?

"Giãn Hàn Chi? Tiền bối, ngươi biết hắn?" Thập Hoan hỏi.

"Hắn cũng là đồ đệ của ta, là sư đệ của tên tiểu tử thúi này."

Tin tức này có sức công phá quá lớn, Tần Vĩ Trạch cùng Giãn Hàn Chi thế nào lại là sư huynh đệ đồng môn. Liêu Liên Xuyên thấy sắc mặt của Tần Vĩ Trạch càng ngày càng khó coi, liền biết rõ trong đó có ẩn tình. Bất quá nhìn đáng vẻ, hắn là Hàn Chi nhanh hơn hắn một bước, hôn ước cũng đã có.

Hai người kia đều là môn sinh đặc ý của hắn, hắn cũng sẽ không thiên vị cho bất luận kẻ nào. Ngược lại đối với tiểu nha đầu trước mặt đã nổi lên hứng thú.

"Nha đầu, chúng ta tới vùng quyền uống rượu thế nào?" Hắn nhanh chóng chuyển đề tài, nhưng không nghĩ khối băng bên cạnh này đông chết.

"Ta sẽ không!"

"Ta biết ngươi ghét bỏ ta là lão nhân gia, đúng vậy, ta còn một mình uống rượu giải sầu cũng tốt."

"Không phải!" Thập Hoan thấy hắn có chút mất mát, vội vàng giải thích.

"Nói như vậy là ngươi đồng ý, thật tốt!"

Lấy cớ là nói sắp có một vạn biến, mỗi một lần đều dùng biện pháp này mà lừa hắn bồi y uống rượu. Xem ra Thập Hoan tất nhiên là chạy không thoát. Vốn tưởng rằng chỉ đùa với y một chút, nhưng không nghĩ tới hắn thế mà lại lợi hại như vậy, rượu quá ba phần, gương mặt Thập Hoan đã phấp phồng, có chút say.

"Không chơi nữa, ta muốn đi ngủ. Ngươi mang đến, ngươi phụ trách mang về." Nhìn sư phụ của mình đuổi eo lười biếng, Tần Vĩ Trạch nhận mệnh mà bế Thập Hoan, trước kia mỗi lần đều là như thế này, chẳng qua lúc ấy, đều là hắn đem sư phụ đỡ trở về.

Nhìn bộ dáng Tần Vị Trạch coi nàng như trân bảo kia, Liễu Liên Xuyên liền vuốt râu, không nói thêm gì. Cả hai sư huynh đệ đồng thời thích một nữ tử, mối quan hệ của bọn họ đã định sẽ không thể yên ổn.

Rượu kia có chút ngọt nhẹ, Thập Hoan cơ bản cho rằng cũng không sẽ không say, nên khi uống cũng không quá để ý. Nhưng ai ngờ giờ phút này nàng lại say đến lợi hại, có chút thần trí không rõ.

Còn Tần Vị Trạch sớm đã mệnh Ngụy Đạt tại đây chờ, một đường bay nhanh, trực tiếp mang theo nàng về tới Ninh Vương Phủ. Dem nàng đặt ở trên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng bởi vì uống rượu có chút hơi phồng hồng, khẽ mím cánh môi, Tần Vị Trạch nhìn không được cúi đầu, nhẹ nhàng mà hôn lên môi đỏ như anh đào kia.

Hương rượu nhẹ nhẹ trong miệng nàng làm hắn trầm mê không thôi. Đây có tính là trộm hương không? Tần Vị Trạch ở trong lòng âm thầm nói. Hắn cũng nói là mình hắn là buông ra, nhưng hắn lại trầm mê với hương vị ngọt ngào này. Lưỡi hắn cạy ra khớp hàm của nàng, dây dưa với lưỡi của nàng.

Không đủ, không đủ!

Hắn tỉnh mẫn mà hôn môi, không buông tha từng tắc trong khoang miệng của nàng. Thật vất vả chờ đến thời điểm nàng nghe lời như vậy, nếu là nàng tỉnh, sẽ không ngoan ngoãn cho hắn thân cận.

Nhưng Thập Hoan liền không có hưởng thụ như vậy. Nàng chỉ cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, hơn nữa trong miệng giống như có thứ đó động đậy, thành ra nàng cũng không nghĩ gì, theo bản năng mà cắn xuống, ngay sau đó vung tay một cái tát tới gương mặt anh tuấn, xoay người đưa lưng về phía hắn nặng nề ngủ.

Tần Vị Trạch ăn đau che lại cánh môi, nha đầu này thế mà lại lại cho hắn một cái tát, vẫn còn ở thời điểm hôn môi. Nếu không phải nàng say rượu, hắn tất nhiên muốn đánh thức nàng. Nhìn cổ trắng nõn kia, Tần Vị Trạch trong mắt tức khắc tình quang chợt lóe, không có ý tốt mà cười cười, sau đó liền dọc theo cổ duyên dáng của nàng bắt đầu để lại vết dấu.

Một cái tát này cũng không thể bạch đánh có phải hay không. Hơn nữa hắn thuận tiện để ở trước ngực vài vết thương "giả tạo", như vậy sự tình mới có chút thú vị có phải hay không.

Hơn nữa hôm nay dắt nàng đi gặp sư phụ, hắn chính là muốn truyền đạt một cái tin tức, hắn thích nàng!

Hắn cùng Giản Hàn Chi không giống nhau, hắn được sư phụ nhặt về, mà Giản Hàn Chi là ba quý chín lạy được rồi bá sư lễ. Năm đó nếu không phải nhờ sư phụ, chỉ sợ cũng không có hắn hôm nay. Bởi vậy, hắn mới có thể mang theo Thập Hoan đi gặp y, cả hai đều là người quan trọng như sinh mệnh với hắn. Hắn với Giản Hàn Chi đấu tranh là không thể tránh khỏi, nhưng là hắn hy vọng sư phụ không cần phải khó xử.

Thu hồi suy nghĩ, nhìn tiểu nhân nhi trước, Tần Vị Trạch nhẹ nhàng mà đem nàng ôm vào ngực. Nếu để ta gặp được người trước, ta liền sẽ không dễ dàng mà buông tha người.

Sáng sớm ngày thứ hai, phủ Ninh Vương truyền ra một tiếng tru gào như heo bị giết.

Thập Hoan ngồi ở một bên, nhìn Tần Vị Trạch đen xanh mặt từ trên đất bò dậy. Sáng sớm tỉnh lại nàng thế nào lại ở trong lòng ngực hắn, bị hắn gắt gao ôm. Kết quả phản ứng đầu tiên của Thập Hoan đó là một chân đạp hắn xuống!

Hồi tưởng lại tối hôm qua, lão nhân kì cục kia, rượu kia, còn có chính là trắng đêm chưa về.

Sự tình lớn như vậy.

Nhìn dấu hôn hiện lên trong gương kia Thập Hoan lập tức phẫn nộ, "Tần Vị Trạch, người nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của, thế nào lại nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta!"

"Rõ ràng là người chiếm tiện nghi của bốn vương trước, bốn vương bắt quá lễ thượng vãng lai mà thôi!"

Thập Hoan vừa muốn phát hỏa, nhưng nhìn đến dấu vết trên ngực kia, không khỏi có chút chột dạ. Thế nào lại còn có vết máu, sẽ không thật là nàng cào đi.

"Liên tính ta cào người, vậy người cũng không thể như vậy!"

"Không như vậy, chẳng lẽ muốn cào lại? Chẳng lẽ cũng muốn bốn vương cào ở đồng dạng vị trí?"

Hắn mới vừa nói xong liền trên dưới mà đánh giá Thập Hoan, Thập Hoan lập tức nắm chặt quần áo trước ngực, cảnh giác mà nhìn hắn.

"Tại sao không đưa ta về phủ tướng quân?"

"Chính người khóc la muốn tới phủ Ninh Vương, bốn vương còn biện pháp nào? Vừa vào cửa đã bắt đầu xé rách quần áo của bốn vương, cào ngực của bốn vương, tiểu Thập Hoan, tử lượng của người thật đúng là kém!"

Nàng thế nào lại cởi quần áo của hắn? Không ngờ nàng sau khi uống rượu lại buơ hăn như vậy.

Nhìn nàng hận không thể tìm cái hàm ngậm mà trốn vào, Tần Vị Trạch nhếch miệng, "Cho nên tiểu Thập Hoan, ngươi phải chịu trách nhiệm với bốn vương!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tàng Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Giữa Chúng Ta Là tuyệt Đối Trong Sạch

Nghe Tần Vị Trạch nói vậy, Thập Hoan chỉ còn biết giơ tay lên xoa xoa cái huyệt thái dương đau nhức của mình.

Nàng khóc không ra nước mắt nhìn dấu hôn trên cổ trong gương, cái tên Tần Vị Trạch này ra tay cũng ác quá đi, rõ ràng đều tím xanh hết cả rồi. Một khi bị người khác phát hiện ra thì cho dù nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa hết tội được.

"May mà quần áo của mình còn nguyên vẹn, thân thể cũng không có gì khác thường, Tần Vị Trạch này tuy rằng đáng giận, nhưng ít nhất không có thừa cơ chiếm mất trong sạch của mình". Trong lòng Thập Hoan vẫn thấy có một tia may mắn.

Nhìn nàng một lúc thì phát sầu, một lúc lại biểu lộ thoải mái thì liền có thể biết là trong đầu nàng đang xoay chuyển nhanh đến mức nào rồi.

Nghe thấy Tần Vị Trạch muốn nàng phải chịu trách nhiệm thì Thập Hoan liền bĩu môi, nói: "Ta chịu trách nhiệm với người thì ai chịu trách nhiệm với ta."

Loại chuyện này không phải đều là nữ nhi chịu thiệt sao? Một đại nam nhân như hắn đứng ở chỗ này muốn chịu trách nhiệm cái gì chứ?

"Hóa ra Thập Hoan đang muốn ám chỉ bốn vương phải chịu trách nhiệm với nàng sao, vậy thì càng tốt." Ánh mắt của hắn vô cùng chăm chú, khóe miệng khẽ nhếch lên thành nụ cười. Y phục trước ngực bị mở ra, lộ ra lồng ngực cường tráng bên trong. Mà phía trên đó lại loang lổ những vết xước do móng tay cào, vô cùng mờ ám.

"Không cần!" Thập Hoan liên tục khoát tay, "Vương gia, giữa hai chúng ta đều rất trong sáng, tối hôm qua không có cái gì xảy ra cả, căn bản không cần ai phải chịu trách nhiệm cả. Ta cào bị thương người, mà người cũng găm ta vài cái, chúng ta huề nhau!"

Cái gì gọi là "găm vài cái"? Tần Vị Trạch lập tức cảm thấy hình như mình có chút không theo kịp suy nghĩ của nàng.

Có cô nương nhà ai mà vào ngày thứ hai xảy ra chuyện như vậy lại có phản ứng như nàng không chứ. Hơn nữa, với thân phận và địa vị của hắn, nếu hắn muốn chịu trách nhiệm thì có biết bao nhiêu người đều cảm thấy vui mừng trong lòng chứ. Thế nhưng là nàng lại còn nói là hòa nhau nữa.

"Ý của người là, nếu như giữa hai chúng ta không còn thanh bạch nữa thì bốn vương liền có thể chịu trách nhiệm với người. Hửm?" Hắn chậm rãi đi đến bên giường, hai tay hắn chống dọc theo mép giường đem Thập Hoan bao vây ở bên trong.

Nhìn thấy cái nụ cười tà ác kia, Thập Hoan vô thức nắm chặt y phục của mình, "Người muốn làm gì?"

Đang trong lúc giằng co thì đột nhiên cửa của tấm điện bị đẩy ra, ngay sau đó liền truyền đến tiếng của Linh Nhi: "Ca, ngày mai chính là Trung thu rồi, mọi người đến xem..."

Nhìn thấy một màn trước mắt này, Linh Nhi thoáng cái liền dừng lại.

Ca ca quần áo không chỉnh tề, ngực rõ ràng còn có cào. Mà Thập Hoan lại đang ở trên giường, dấu hôn trên cổ vô cùng bắt mắt. Linh Nhi đã biết được chuyện nam nữ, lúc đó khuôn mặt nhỏ nhắn liền ửng hồng, lập tức che mắt quay người đi, ngoài miệng còn nói theo: "Ta không biết các người đang... Ta không có ý đâu!"

Lữ Bất Chu ở sau lưng liền đem nàng ôm vào trong ngực, nhìn hai người trước mặt, trêu ghẹo nói: "Thật đúng là kịch liệt!"

Tần Vị Trạch ngược lại không hề biểu lộ ra bất kỳ tia khác thường nào, hắn duỗi ngón tay thon dài ra, chỉnh lại quần áo, nhàn nhả nói: "Phiền các người đi ra ngoài chờ một chút."

Hắn sửa sang lại y phục của mình, tiếp theo nhìn về phía Thập Hoan, "Đi thôi, Linh Nhi nhất định đang rất sốt ruột muốn nghe "câu chuyện" của chúng ta đây!"

Thập Hoan liền nhảy xuống giường, "Người một chữ cũng không được nói, có nghe hay không!"

"Được, không nói."

Hiếm khi được hân sàng khoái đáp ứng như vậy, trong lòng Thập Hoan lại có một loại dự cảm không tốt.

Tìm một khối khăn lụa che khuất dấu hôn trên cổ mình, chỉnh đốn ổn thỏa rồi Thập Hoan mới đi theo Tần Vị Trạch.

Trong lòng Linh Nhi đang có chút mâu thuẫn, một mặt thì nàng cảm thấy rất cao hứng, vì ca ca rốt cuộc cũng tìm được người mình thích, nhưng một phương mặt khác thì nàng cũng cảm thấy hơi lo lắng, vì với cái tính cách này của ca ca liệu có khi nào sẽ khi dễ Thập Hoan hay không.

Lữ Bất Chu ngược lại còn bày ra bộ dạng đã hiểu rõ, hần chí là muốn an ủi nương tử nhà mình mà thôi.

Vừa mới ngồi vào chỗ của mình, Linh Nhi liền không thể chờ đợi được mà hỏi thăm "Ca ca... Các người..."

"Giữa hai người bọn ta không có xảy ra chuyện gì cả, tuyệt đối không có. Giữa chúng thể nhưng lại rất thanh bạch, mười phần trong sạch!"

Hần còn cố gắng nhấn mạnh vào bốn chữ cuối nữa.

Thế nhưng đối với Linh Nhi thì ca ca càng vội vã giải thích như vậy lại càng giống như đang che giấu điều gì đó.

Nghe Tần Vị Trạch nói như vậy, nàng lại càng gấp gáp hơn, ca ca nói như vậy thì Thập Hoan phải làm sao bây giờ, một cô nương bị ỷ khuất như thế thì sau này phải làm sao.

Nhìn trước mắt một màn này, Thập Hoan thực hận không thể tìm được một gốc cây treo cổ lên đó tự giải quyết mình luôn cho rồi.

Bị Tần Vị Trạch sỗ sàng đã đủ bị thâm lăm rồi, hiện tại rõ ràng còn bị người khác chứng kiến. Vừa nãy sao không thấy hần nói bọn họ trong sạch luôn đi, hiện tại cái cách giải thích giấu đầu hở đuôi này lại càng khiến cho người khác nghi ngờ bọn họ thực sự có gì đó hơn!

Thập Hoan không còn cách nào khác đành phải nói tiếp lời của Tần Vị Trạch: "Không sai, giữa chúng ta cái gì cũng không có xảy ra."

Để chứng tỏ rằng lời nói của mình là thật, nàng còn cố gắng nói một cách vô cùng trịnh trọng.

Linh Nhi nhất thời liền cảm thấy như mình hồ đồ đến nơi rồi, đến cùng lời ca ca nói là sự thật, hay lời của Thập Hoan mới là sự thật?

"Linh Nhi, loại chuyện này nữ hài tử đều cảm thấy rất xấu hổ, không thừa nhận cũng là điều dễ hiểu thôi." Lữ Bất Chu ở một bên không nặn không nhặt nói.

Linh Nhi bưng tỉnh đại ngộ, nàng sao có thể ở trước mặt người khác hỏi loại chuyện này cơ chứ.

Nàng ngay lập tức chạy đến trước mặt Tần Vị Trạch, lôi kéo tay ca ca mình nói ra: "Ca, dù sao muội cũng nhìn thấy rồi, huynh đừng nghĩ có thể trốn được. Thanh danh của Thập Hoan, huynh nhất định phải chịu trách nhiệm với nàng ấy!"

Biết rõ là nàng có lòng tốt, nhưng mà cái này cũng quá tốt rồi đi.

Thập Hoan vội vàng kéo Linh Nhi qua, nói: "Linh Nhi ngoan, người hãy nghe ta nói đây, đêm qua giữ hai người chúng ta không có phát sinh cái gì cả, người phải tin tưởng ta. Ta không cần ca ca người chịu trách nhiệm, hiểu chưa?"

"Thế nhưng..." Linh Nhi vẫn thấy trong lòng có chút băn khoăn

Lữ Bất Chu đứng dậy, kéo Linh Nhi qua, nói: "Ngaoan, người ta đã nói là không có gì phát sinh thì chính là không có gì phát sinh, bất kể là vết xước kia hay là mấy dấu hôn đó, chúng ta cứ coi như không nhìn thấy vậy. Đi thôi, chúng ta về nhà, nếu như nàng cảm thấy hâm mộ, thì vì phụ giúp nàng làm vài cái là được rồi chứ gì?"

Linh Nhi thoáng cái liền đỏ bừng cả mặt, đẩy Lữ Bất Chu ra, cái con người này không có ngày nào đứng đắn cả.

"Làm sao có thể coi như không nhìn thấy được chứ, danh tiết của nữ nhi người ta vô cùng quan trọng đấy. Người yên tâm, nếu như ca ca dám không cưới người, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho huynh ấy."

Thập Hoan cảm giác như mình đã thực sự bị nàng ấy đánh bại rồi. Hơn nữa nàng cũng nhận ra rằng Tần Vị Trạch không hề nói thêm một lời nào, mà Lữ Bất Chu ở bên cạnh lại luôn vô tình hoặc là cố ý mà châm ngòi thổi gió, chẳng lẽ trong này có gì đó giả dối sao?

"Linh Nhi, nếu như dựa theo cái logic này của người thì chẳng lẽ tất cả những nữ nhân mà Vương gia đã từng chạm qua cũng đều phải cưới về tất sao. Nếu vậy thì chỉ sợ cả cái Ninh vương phủ này cũng không chứa nổi rồi."

"Ca ca chỉ chạm qua một nữ nhân duy nhất là người thôi!" Linh Nhi rất khẳng định nói.

Trong lòng Thập Hoan mới không tin cái đó đâu, đường đường là Ninh vương gia, dưới một người trên vạn người, làm sao có thể chưa từng có nữ nhân chứ.

Nàng không muốn tiếp tục dây dưa với cái đề tài này nữa, nhìn thoáng qua canh giờ, nàng nói ra: "Được rồi Linh Nhi, chuyện này người không cần đề ở trong lòng có được không nào? Ta phải đi về rồi, một đêm không về, nếu như lại không quay về thì chỉ sợ là cha ta sẽ muốn tới đây tìm ta mất."

Sau đó nàng quay đầu nhìn về phía Tần Vị Trạch: "Vương gia, biểu tượng cát tường là ta đây có thể xin phép nghỉ một ngày chứ."

"Có thể!"

Hắn gật gù đầu, khoe miệng lại giương lên nụ cười quý dị.

Thập Hoan đi rồi, Linh Nhi lại vẫn ngẩn người nhìn bóng lưng đã biến mất kia thật lâu.

"Ca ca, vì sao Thập Hoan không chịu gả cho huynh?" Nàng không hiểu.

Tần Vị Trạch cười cười, "Không chịu gả mới là Hàn Thập Hoan!"

Cô nương này luôn không giống người thường, không khóc không làm khó, dù là hắn nhận lời chịu trách nhiệm thì nàng cũng đều không động tâm.

Nhưng mà tất cả những thứ này đều khiến hắn vô cùng yêu thích!

Lữ Bất Chu nhìn bộ dạng ủ rũ hết cả mặt mày của nương tử nhà mình, không khỏi lắc đầu. "Đi thôi Linh Nhi, chúng ta trở về, chuyện này cũng gấp không được, phải đợi Thập Hoan suy nghĩ cẩn thận mới được."

Tần Vị Trạch nhìn nhìn lữ Bất Chu nói hai chữ: "Cảm ơn!"

Linh Nhi nghe được không hiểu ra sao, còn chưa kịp nghĩ thì đã bị Lữ Bất Chu lôi đi.

Mới sáng sớm đã cho người tới chuyển lời cho hắn nói là dẫn theo cả Linh Nhi tới Ninh vương phủ, không cần thông báo cứ trực tiếp xông vào tắm điện. Lúc ấy trong lòng Lữ Bất Chu cũng đã rõ ràng, nếu như đã để hắn thuận nước giong thuyền, thì có sao mà không làm chứ.

Với cái tính tình kia của Linh Nhi, tất nhiên sẽ không để cho Thập Hoan cứ như vậy mà bị Tần Vị Trạch khi dễ vô ích được.

Hắn đi một nước cờ thật đúng là tốt!

Thập Hoan lén lút trở lại phủ tướng quân, cửa chính thì nàng không thể đi nên chỉ có thể đi cửa sau thôi.

May mà trên đường đi không có đụng phải người nào, Thập Hoan đi thẳng một mạch đến cái sân nhỏ của mình. Bởi vì nàng luôn luôn không thích có nhiều người hầu hạ, chỉ có một mình Văn Xảo ở đây.

Lúc này có lẽ nàng ấy đã đi tới chỗ quán gia rồi.

Thập Hoan yên lòng, chuẩn bị trở về tắm rửa rồi đi ngủ bù.

Vừa mới mở cửa phòng ra thì đã thấy phụ thân nàng ngồi ở trước bàn, bên cạnh còn có Lý Ôn Uyển đi theo. Nhìn kỹ lại, sắc mặt của phụ thân có chút khó coi. Tất nhiên là Lý Ôn Uyển đã mở miệng nói trước rồi.

Thấy Thập Hoan vào rồi, Lý Ôn Uyển liền có chút không vui hỏi: "Thập Hoan, đêm qua con đã đi đâu? Một đứa con gái cả đêm không về nhà thì còn ra cái thể thống gì nữa? Con có biết là cha con lo lắng muốn chết rồi hay không, ông ấy còn phải người đi khắp nơi tìm con nữa."

Hàn Kiêu thấy con gái đã trở về thì liền thở ra một hơi. Thế nhưng sau đó liền nghiêm mặt lại nói, "Thập Hoan, đi đâu vậy?"

"Tối hôm qua con có ra ngoài bờ sông đi dạo, nhất thời cao hứng đến mức quên cả giờ giấc. Hơn nữa lúc đó cũng đã muộn quá rồi, chắc hẳn người trong phủ cũng đã khóa cửa rồi cho nên con liền tìm một quán trọ ngủ lại qua đêm, sáng nay mới quay về."

Thập Hoan biết rằng lấy cái cơ này thì quá là gượng gạo, nhưng nàng cũng không thể nói rằng mình đã ở với Tần Vị Trạch suốt một đêm a.

Hàn Kiêu nhíu mày, Lý Ôn Uyển khó có khi nào được tìm được cơ hội tốt như vậy, sao có thể dễ dàng buông tha cho Thập Hoan như vậy chứ.

"Đi dạo? Đêm hôm khuya khoắt ra ngoài đi dạo thì ai mà tin chứ? Còn nữa nếu con ở quán trọ vậy thì hẳn vẫn phải nhớ tên của nó chứ."

Nhìn thấy nụ cười đắc ý trên gương mặt được bảo dưỡng kỹ càng kia, Thập Hoan biết rõ bà ta muốn cái gì liền bình tĩnh nói: "Lời này của phu nhân sai rồi, người xưa có câu "Trú đoàn khố dạ thường/ Hà bất bình chúc du" [1]. Cổ nhân còn có thể tận dụng thời gian như vậy thì tạo sao ta không thể noi theo chứ?"

[1] Dịch nghĩa: "Ngày ngắn, buồn vì đêm lại dài/Sao không cảm được mà rong chơi?" (Trích: "Sinh viên bất mãn bách- Đòi người chẳng được trăm năm").

"Thập Hoan, đừng có cãi lại. Hơn nữa, tại sao không gọi là mẫu thân, phu nhân phu nhân, nghe không thuận tai chút nào." Hàn Kiêu ở một bên nhắc nhở con gái.

Biết rằng do mình phạm sai lầm, thế nhưng phụ thân rõ ràng là đang nói giúp bà ta mà. Quan trọng nhất là nàng sẽ không gọi nữ nhân rắn rết này là mẫu thân đâu.

Lý Ôn Uyển vô cùng đắc ý, quay lại nói với tướng công của mình: "Thập Hoan chống đối thiếp chỉ là việc nhỏ, thế nhưng nếu như để truyền ra bên ngoài chuyện một cô nương chưa lấy chồng mà đã ra ngoài cả đêm không về thì không biết sẽ truyền đi thành loại chuyện gì nữa." Cái giọng ân cần giống như bà ta chính là mẹ ruột của Thập Hoan vậy.

Hàn Kiêu quay lại nhìn về phía Thập Hoan: "Đêm qua quán trọ nào?"

Nếu như nàng thuận miệng nói ra một cái tên, thì Lý Ôn Uyển sẽ lập tức phái người đi điều tra ngay, để xem xem Thập Hoan rốt cuộc có nói thật hay là không. Thế nhưng nếu như không nói thì tức là nàng đã không giải thích rõ ràng rồi.

"Tôi qua Thập Hoan ở cùng một chỗ với tại hạ." Giản Hàn Chi nghe thấy việc Thập Hoan đi cả đêm chưa về liền vội vã chạy tới, không ngờ lại vừa vặn đến vào lúc tướng quân đang tra hỏi nàng.

Không muốn nàng khó xử nên hắn liền mở miệng thừa nhận luôn.

Lý Ôn Uyển nhìn thấy Giản Hàn Chi liền cảm thấy không vui. Bà ta vô cùng tán thưởng Giản Hàn Chi, còn cố tình đem con gái nuôi của mình gả cho hắn. Thế nhưng từ khi hắn quen biết Thập Hoan thì dường như lúc nào cũng che chở cho nha đầu này.

"Tôi hôm qua Thập Hoan rõ ràng là bị Ninh vương gia kéo ra ngoài, tại sao lại ở cùng một chỗ với ngươi được?" Lý Ôn Uyển không lưu tình chút nào mà vạch trần.

Giản Hàn Chi tặng cho Thập Hoan một ánh mắt an tâm, nói: "Nếu như phu nhân biết rõ Thập Hoan là bị Ninh vương gia lôi đi, vì sao lúc đấy còn không ngăn lại?"

"Cái này..." Lý Ôn Uyển lập tức nghẹn lời.

"Hôm qua Thập Hoan cùng Vương gia chẳng qua chỉ là nói được vài câu ở cửa rồi tách ra, mà khi đó ta cũng vừa mới tới của lưn phủ tướng quân nên muốn dẫn Thập Hoan đi dạo một lúc. Cảnh đêm bên bờ sông kia thật đúng là đẹp mắt, tướng quân có lẽ cũng biết đấy. Chỉ có điều lúc đó trời cũng quá muộn rồi, lại sợ nếu trở về sẽ quấy nhiễu các vị, cho nên mẫu thân của ta liền giữ Thập Hoan lại một đêm. Phu nhân nếu như không tin thì có thể đến hỏi mẫu thân của ta xem có phải là có chuyện này hay không."

Giản Hàn Chi nói có tình có lý, vẫn khiến cho Lý Ôn Uyển bán tín bán nghi. Thế nhưng Hàn Kiêu lại thỏa mãn gật gù đầu.

"Nếu thực sự là như thế, vì sao Thập Hoan còn nói ở qua đêm ở quán trọ chứ?"

Thập Hoan tiến lên, "Tất nhiên là không muốn người bên ngoài truyền ra những chuyện không hay ở sau lưng mà thôi."

"Được rồi, việc này dừng ở đây. Hàn Chi, tuy rằng ngươi cùng Thập Hoan có hôn ước, nhưng mà dù sao cũng chưa lập gia đình, việc này nhất định không được xảy ra lần thứ hai." Hàn Kiêu dặn dò Giản Hàn Chi.

"Tướng Quân yên tâm, Hàn Chi nhớ kỹ."

Lý Ôn Uyển tuy rằng không cam lòng, nhưng thấy tướng quân cũng không muốn tiếp tục tính toán với truy cứu việc này nữa, bà ta tự nhiên cũng không thể nói thêm cái gì nữa. Chỉ là việc này tuyệt đối không có đơn giản như vậy.

Thấy bọn họ đều đi ra ngoài, Thập Hoan ngồi ở bên cạnh bàn, khẽ vuốt cái trán.

Thật đúng là một khắc cũng không được yên tĩnh mà.

"Cảm ơn." Nếu vừa rồi không phải hắn, nàng thật đúng là không biết làm sao mới giải quyết xong được việc này.

Giản Hàn Chi cười cười, ngồi ở bên cạnh nàng. Thấy nàng cúi đầu, đôi tay khẽ vuốt huyệt thái dương, quan tâm hỏi: "Không thoải mái sao? Có muốn ta tìm cái đại phu tới xem bệnh hay không?"

Thập Hoan lắc đầu, "Ta không có việc gì."

Nhìn nàng có vẻ mệt mỏi, Giản Hàn Chi vốn dĩ định bảo nàng đi nghỉ ngơi trước, chính là trong lúc lơ đãng, thế nhưng hắn lại thấy được dấu vết ở trên cổ của nàng.

Hắn cũng là nam nhân, tuy rằng chưa thành gia, nhưng cũng hiểu được đó là thứ gì.

Tuy rằng dùng khăn lụa che lại, nhưng mà vẫn loáng thoáng lộ ra một chút.

Đêm qua..... Nàng cả đêm không về, hơn nữa lại là bị Tần Vị Trạch lôi đi, chẳng lẽ bọn họ?

Giản Hàn Chi không muốn suy đoán lung tung, bởi vì hắn cảm thấy bất luận là phỏng đoán cái gì thì cũng có khả năng mang tới thành kiến. Hắn không muốn hiểu lầm Thập Hoan.

Chính là hắn vẫn không nhìn được lại tiếp tục suy nghĩ, tâm tư của Tần Vĩ Trạch đối với Nhật Hoan hắn cũng đã nhìn rõ. Vốn tưởng rằng sau khi công bố tin tức hôn ước thì hắn sẽ thu liễm lại, ai ngờ hắn cứ nhiên không thêm để ý chút nào hết.

Thấy biểu tình của Giản Hàn Chi có một tia mất tự nhiên, nàng có chút kỳ quái: “Làm sao vậy?”

Thập Hoan, hiện tại chỉ có hai người chúng ta, ta muốn nàng nói thật cho ta biết, đêm qua rốt cuộc thì nàng đã đi đâu?” Ngữ khí của hắn tuy rằng không hề thay đổi, nhưng sự lo lắng ẩn nhẫn trong con ngươi trong suốt kia lại khiến người ta rất rõ ràng.

“Cái này rất quan trọng sao?”

“Đúng!” Giản Hàn Chi gật đầu.

Vừa nãy hắn đã giúp mình rồi, nói cho hắn cũng không sao. Vì thế nàng chỉ đơn giản kể lại ngắn gọn chuyện hôm qua, chỉ nói là chính mình cùng Ninh vương gia đi dạo chợ đêm, sau lại uống say liền nghỉ ngơi lại ở vương phủ.

Cố tình bỏ bớt đi đoạn đi thăm sư phụ của Tần Vĩ Trạch, cùng với việc chính mình bị ăn đậu hũ và bị Linh nhi gặp được kia nữa.

Giản Hàn Chi nghe rất nghiêm túc, chính là trước sau gì nàng cũng không có nói đến việc dấu hôn kia được tạo thành như thế nào.

“Cho nên, vừa mới thật sự cảm ơn ngươi. Bằng không chỉ sợ là cha ta sẽ truy cứu mãi không thôi.” Thập Hoan nói.

Hắn vẫn chưa vạch trần nàng, chỉ là lẳng lặng nhìn nàng nói xong hết thấy. Hắn không nghĩ sẽ bức nàng, không muốn dọa đến nàng. Hắn cảm thấy, giữa bọn họ còn có hôn ước, như vậy nàng cũng không chạy xa được.

Chính là hiện tại hắn bắt đầu thấy bất an, hắn luôn luôn tự cho mình là một người bất dĩ vật hi, bất dĩ ki bí[2], hiện tại cứ nhiên lại bắt đầu lo được lo mất.

[2] Không vì ngoại vật mà vui, không vì bản thân mà buồn (Trích: Nhạc Dương Lô ký)

Là bởi vì Tần Vĩ Trạch quá mức cường thế, hay là bởi vì hắn không rõ được tâm tư của Thập Hoan.

Nhìn Thập Hoan, hắn chậm rãi nói: “Nếu muốn cảm tạ, như thế nào cũng phải có hành động thì mới tốt chứ.”

“Ngươi muốn gì nói đi.” Thập Hoan vẫn luôn thích ở cùng một chỗ với Giản Hàn Chi. Cảm giác ấm áp khi ở bên cạnh hắn thật thoải mái, hắn sẽ để ý đến cảm thụ của ngươi, sẽ không khiến ngươi thấy có áp lực.

Hơn nữa hắn còn giúp mình nhiều lần, cảm tạ một chút cũng không quá, à.

“Thật sự cùng ta đi dạo bờ sông thì sao?”

“Ngươi cũng mới nghe rồi đó, cha ta nói không thể có lần tiếp theo. Cho nên chỉ sợ phải chờ đến lúc có thời gian mới được, bằng không ngươi đổi cái khác đi.”

“Nàng yên tâm, tướng quân chỉ là nói là không cho nàng lại đi cả đêm không về, chứ không nói là nàng không thể ra cửa a. Chạng vạng ngày kia ta sẽ tới đón nàng.”

“Vậy được.”

Giản Hàn Chi gật gù, xoay người rồi đi.

Ngày thứ theo thường lệ, Thập Hoan lại tới Ninh Vương phủ báo danh. Tuy rằng người là ở vương phủ, thế nhưng Tần Vĩ Trạch từ sau khi trở về từ triều sáng liền chưa thấy được nàng.

Hắn tới thư phòng, hạ nhân bẩm báo nói nàng ở hoa viên.

Hắn tới hoa viên, thật vất vả mới gặp được, nàng lại nói đói bụng, chạy tới phòng bếp tìm đồ ăn.

Thật vất vả chờ nàng ăn xong, Tần Vĩ Trạch tưởng rằng có thể cùng nàng trò chuyện, thì nàng lại nói đã hẹn học thêu thùa cùng với Trúc Đào.

“Phanh” mà một tiếng, Tần Vĩ Trạch đóng sầm cửa lại, ôm cánh tay đứng ở trước cửa, căn bản không hề có ý tránh ra.

“Nàng đang trốn ta?” Khẩu khí nghi vấn.

“Không có!”

“Nàng đang trốn ta!” Khẩu khí khẳng định.

“Không có!”

“Thập Hoan, đôi mắt của nàng sẽ không nói dối.” Từ sáng sớm tới tận chiều tìm kiếm tìm đủ các loại lý do tránh mình, tuy rằng người ở vương phủ, nhưng căn bản là Tần Vị Trạch lại không thấy được nàng.

Cái này sao được.

Nếu nàng muốn tránh, hẳn liền đơn giản đóng cửa lại, xem nàng còn muốn trốn đi đâu.

Thập Hoan đứng ở trước mặt hắn, nàng không phải là cố ý trốn hắn, chẳng qua cảm thấy như vậy sẽ tốt hơn một chút. Suy cho cùng, nàng không muốn quá nhiều người hiểu lầm, ngày ấy bị Linh Nhi nhìn thấy đã giải thích không rõ được, nếu lại bị truyền cái gì đi nữa, nàng khẳng định sẽ bị vị cha già tướng quân kia hỏi tới hỏi lui cho xem.

“Ta không phải là muốn trốn tránh Vương gia, thật sự là bởi vì ta đã cùng họ trước với Trúc Đào rồi.”

“Nếu không né tránh bốn vương, như vậy thì hôm nay nàng phải ở bên cạnh bốn vương. Trúc Đào đã bị Hồ quân gia kêu đi rồi, cho nên không có thời gian dạy nàng thêm nữa.”

“Vương gia, ta không muốn người khác hiểu lầm, cho nên vẫn mong Vương gia để ta ra ngoài.”

“Nếu bọn họ đã hiểu lầm thì sao?”

“Nếu không phải Vương gia dung túng, ai dám ở sau lưng ngài khua môi múa mép.” Thập Hoan kiên nhẫn cùng hắn giải thích.

Nhìn nàng bày ra bộ dạng muốn xa cách với mình, Tần Vị Trạch cười, “Loại khua môi múa mép này, bốn vương thật sự cũng muốn khen thưởng một chút.”

Mặc kệ Thập Hoan nói như thế nào, Tần Vị Trạch cũng không cho nàng đi ra ngoài. Mắt thấy trời đã tối, nhớ tới ước định của mình với Giản Hàn Chi, nàng cần phải đi về.

“Vương gia, ta có thể đi rồi chứ?” Chỉ chỉ ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ.

“Bồi bốn vương dùng cơm tối rồi hãy đi.”

Thập Hoan lập tức có chút không kiên nhẫn, “Vương gia, ta đêm qua cả đêm chưa về, cha ta thực sự thấy tức giận. Nếu không phải còn muốn tới Ninh Vương phủ làm linh vật, cha ta tất nhiên sẽ không để ta ra cửa hôm nay. Cho nên ta nghĩ ta vẫn nên trở về, Vương gia nghĩ sao?”

“Nếu nàng không ăn, bốn vương liền dây dưa với nàng. Bốn vương thật ra cũng không ngại nàng lại ở lại đây thêm một đêm nữa.”

Thập Hoan vừa muốn nổi điên, Ngụy Đạt liền ở bên ngoài thông báo: “Vương gia, Phủ Viễn tướng quân phái người tới đón Hàn cô nương.”

Vừa nghe thấy lời này, trong mắt Thập Hoan hiện lên một tia nghi hoặc. Nhưng mà đây chính là cơ hội thoát thân tuyệt vời nhất.

Thanh âm Tần Vị Trạch có chút lạnh lùng: “Người tới là người nào?”

“Là Hàn công tử.”

“Vương gia, thật ngại quá, ca ca tới đón ta, ta đi trước đây.”

Thập Hoan mở cửa, bước chân nhẹ nhàng rời đi. Hàn Thập Tuấn tới quá đúng lúc, chạm một chút nữa chỉ sợ nàng sẽ phải bỏ lỡ ước định với Giản Hàn Chi.

Tần Vị Trạch nhìn nhìn cơm tối, nàng không ở đây, hẳn cũng không muốn ăn uống. Nhớ tới đêm nay hình như Bát Chu có mời hắn tới Văn Hạc lầu ở bờ sông liền quay người rời đi.

“Ca, sao huynh lại tới đây?” Thập Hoan một bên đi theo Hàn Thập Tuấn trở về, một bên hỏi.

Hắn cười nói: “Ta là chịu sự ủy thác của người khác tới.”

“Giản Hàn Chi?”

“Đúng vậy, Hàn Chi nói bảo ta tới đón muội. Muội yên tâm đi cùng hắn đi, chỗ cha ta sẽ đi nói rõ ràng. Hơn nữa, cùng với con rể tương lai của Hàn gia chúng ta ra ngoài, cha sẽ không phản đối đâu.”

Nghe xong lời Hàn Thập Tuấn nói, Thập Hoan có chút không được tự nhiên.

Nàng chưa bao giờ đem cái hôn ước kia để ở trong lòng, chỉ là trước mắt dường như mọi người đều cho rằng nàng cùng Giản Hàn Chi tất nhiên sẽ ở

cùng một chỗ.

Xem ra phải tìm một cơ hội đem sự tình nói rõ ràng ra mới được.

Giản Hàn Chi ưu tú như vậy, nàng cũng sẽ ngẫu nhiên trở thành hoa si, chỉ là trong một cái chớp mắt, liền khôi phục lại được lý trí.

Bởi vì nàng không nghĩ nếu như vạn nhất nàng trở lại thế giới tương lai, lại phải bỏ lại hân một mình, như vậy sẽ là một chuyện vô cùng tàn nhẫn.

Cho nên khi không thể xác định chính mình có thể trở về tương lai hay không, nàng sẽ không nghĩ tới tình yêu, bởi vì nàng không muốn tạo thành thương tổn với bất kỳ người nào.

Đi đến cửa phủ tướng quân, liền nhìn thấy Giản Hàn Chi đã đứng ở đó, hân không có ngồi ở trên xe ngựa, mà là đứng bên cạnh một con đại mã màu mận chín.

“Người ta đã đưa tới, các người an tâm đi đi, cha bên kia có ta rồi.” Hân Thập Tuấn đẩy đẩy Thập Hoan, cười ý bảo nàng cùng Giản Hàn Chi có thể rời đi.

Đối với Hân Thập Tuấn, hân hy vọng muội muội của mình có thể tìm được một lang quân tốt. So sánh giữa Tần Vĩ Trạch và Giản Hàn Chi, hân tự nhiên sẽ có khuynh hướng nghiêng về Giản Hàn Chi.

Nếu muội muội gả cho hân, tất nhiên sẽ rất hạnh phúc.

Giản Hàn Chi chấp tay nói lời cảm tạ, xoay người lên ngựa, tiếp theo vron tay ý bảo Thập Hoan lên.

Nàng do dự một chút, nhưng mà tâm tình muốn cười vẫn chiến thắng tất cả, nàng đưa tay cho Giản Hàn Chi, lập tức cũng ngồi vào vị trí.

Hai người bọn họ một đường đều phi rất nhanh, gió đêm lạnh phất qua gò má khiến cho Thập Hoan cảm thấy rất thoải mái. Nàng cảm lòng không đau mà mở hai tay ra, hưởng thụ sự yên tĩnh khó có được này.

Giản Hàn Chi nhẹ nhàng mà đem nàng ôm vào trước người, cẩn thận mà che chở nàng không để nàng rớt xuống ngựa.

Bóng cây hai bên đường ở trong bóng đêm giống như một đám thù vè ngẩng đầu đứng thẳng. Con ngựa rất nhanh, những bóng cây đó liền nhanh chóng lùi lại.

Rất nhanh bọn họ liền tới được bờ sông.

Thập Hoan xuống ngựa, phóng tầm mắt nhìn quanh, nước sông bình tĩnh như sóng, nương theo ánh trăng trông như một dải lụa lớn màu bạc uốn lượn trên mặt đất, kéo dài ra tận phía xa.

Giản Hàn Chi sớm đã chuẩn bị thuyền nhỏ, ngư dân kia đã chờ ở bờ biển.

Hân lôi kéo Thập Hoan lên chiếc thuyền nhỏ, ngư dân ở đuôi thuyền chèo thuyền, Giản Hàn Chi cùng Thập Hoan thì ngồi ở phía mũi thuyền trong khoang thuyền, trên đó đặt một cái bàn, hai bên có hai cái ghế đầu.

Thập Hoan ngồi ổn định rồi, người chèo thuyền liền bắt đầu chèo thuyền.

Chiếc thuyền chậm rãi chạy về phía trung tâm con sông, bóng đêm càng đậm, ánh trăng trên trời tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ xuống mặt sông, gió nhẹ thổi qua, nước sông lăn tăn hướng về phương xa. Nhìn lên bầu trời đầy sao cùng với ánh trăng làm bạn, giữu thiên hạ rộng lớn này thật khiến người ta vô cùng tận hưởng cảm giác du ngoạn.

Giản Hàn Chi rót cho Thập Hoan một chén rượu, “Uống rượu nói chuyện đêm, cầm đuốc du ngoạn, ánh trăng làm bạn, giai nhân tiếp khách, quả thật là một chuyện vô cùng tốt đẹp của đời người.”

Thập Hoan cười ra tiếng, “Không thể tưởng được là một người không ăn khói lửa nhân gian như người mà cũng có những lúc miệng lưỡi trơn tru như vậy.”

Hân chỉ cười không nói, đưa cho Thập Hoan một chén rượu, “Chỉ là Quế Hoa nhường hảo hạn thôi, ném thử xem.”

Thập Hoan lắc đầu, nàng vẫn nhớ rõ hậu quả khi mình say rượu. “Ta không uống được rượu.”

“Chỉ một chút, cũng coi như bồi ta uống một chén.”

Thấy hân kiên trì, Thập Hoan gật gật đầu, khẽ chạm chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Quả thực rượu này ngọt thanh ngon miệng, sau khi uống vào miệng liền có hương hoa quế, thật lâu cũng không tiêu tan.

Buồng chén rượu, cảm thụ được gió đêm thổi tới, nếu nhân sinh có thể thoải mái vui thích như thế, thì những công danh, lợi lộc kia có tính là gì đâu.

“Tình cảnh này, khiến ta nhớ tới một bài thơ.” Giản Hàn Chi nói.

“Xuân giang thủy triều liên hải bình, trên biển mình nguyệt cộng triều sinh. "Xuân giang hoa nguyệt dạ" của Trương Nhược Hư, ta nói đúng chứ?”

“Không tệ.” Giản Hàn Chi gật đầu, trong ánh mắt tràn đầy nhu tình. Nàng luôn là có thể cùng hắn không mưu mà hợp, đây có phải chứng minh là bọn họ có tâm linh tương thông không?

Hai người nhìn nhau cười, ai cũng đều không nói nữa. Lúc này yên tĩnh đã chiến thắng tất cả, chỉ cần lắng lắng mà hưởng thụ giờ khắc này yên tĩnh là được.

Sau một lúc lâu, Thập Hoan mở miệng, “Hàn Chi, về hôn ước của chúng ta...”

“Nàng không phải là muốn ta hủy bỏ hôn ước chứ?” Tuy rằng Giản Hàn Chi không muốn thừa nhận, nhưng hắn có thể nhận ra được tâm tư của Thập Hoan.

“Ta đã từng cho rằng chuyện này không quan trọng, nhưng là hiện giờ xem ra, hình như không phải là như thế. Ta cảm thấy...”

“Nàng có người mình thích?” Nàng còn chưa nói xong, Giản Hàn Chi liền đánh gãy lời nói của nàng, trực tiếp hỏi.

Nàng vậy mà có một tia chân chờ, chính là ngay sau đó liền lắc lắc đầu, “Không có.”

“Vậy vì sao phải hủy bỏ hôn ước của chúng ta?”

“Ta chỉ là không muốn chậm trễ người mà thôi.”

“Nàng chưa gả, ta chưa cưới, đâu ra chậm trễ chứ?”

Những câu truy vấn của hắn làm Thập Hoan có chút chống đỡ không được.

Thấy nàng có một tia quần bách, hắn liền tự rót rượu cho chính mình, uống một hơi cạn sạch. “Giống như nàng từng nói với ta, khi nào chúng ta đều có người trong lòng, thì chúng ta sẽ lại nói đến việc giải trừ hôn ước này. Bằng không nàng thật sự nhẫn tâm để ta mỗi ngày đều phải đối mặt những bà mỗi đó sao?”

Nếu là như thế này, hắn nguyện ý chờ, chỉ cần bọn họ có hôn ước, như vậy nàng chính là thê tử danh chính ngôn thuận của hắn.

Trong lòng Thập Hoan đột nhiên có một loại cảm giác áy náy, giống như chính mình đã làm sai cái gì đó, nhưng mà nàng cái gì cũng đều không có làm.

“Được!” Nàng gật đầu, có lẽ như vậy là biện pháp tốt nhất.

Không hề nói tới đề tài này nữa, phảng phất như vừa rồi không có xảy ra chuyện gì cả. Bọn họ nói chuyện phiếm về thơ từ, tác phẩm xuất sắc, vô cùng thích ý. Chỉ là Thập Hoan đột nhiên phát hiện phía sau thân thuyền của bọn họ đột nhiên lại có một chiếc thuyền lớn, thân thuyền kia có đèn đuốc sáng trưng, trên đó có oanh thanh yến ngữ, thật náo nhiệt.

Vốn tưởng rằng là hoa thuyền nhà ai, nàng theo bản năng mà nhìn hướng qua, cư nhiên nhìn đến một đạo ánh mắt lạnh lùng đang nhìn chằm chằm chính mình, người nọ không phải là ai khác, mà chính là Tần Vị Trạch!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tùy Tùng Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.